

بحر العشق

رسالہ

حضرت سید رکیل شاہ صوفی قادری

علم در حق در علم صوفی گم شود
این سخن کئے باور یے مردم شود

بحر العشق

رسالو سید رکیل شاہ صوفی قادری

سمیٹیندر

فتح چند کنیا لعل کارڑا

سمیٹیندر

فتح چند کنیا لعل کارڑا

چپائیندر

فتح چند کنیا لعل کارڑا

ایڈوکیٹ سپاش چندر فتح چند کارڑا

سنجہ کمار فتح چند کارڑا

ڈاکٹر اجیت کمار فتح چند کارڑا

کرتار کارڑا فتح چند کارڑا

- چاپو پهريون: (حصو پهريون) 1923ع محمد علي آفندي مئجسٽريٽ
 چاپو ٻيون: (حصو ٻيون) 1952ع ۽ فقير پير بخش
 چاپو ٽيون: (ٻه حصا گڏ) 1968ع سيٺ هرگن داس ولد ڪندو مل پارواڻي
 چاپو چوٿون: فيبروري 1995ع فتح چند ڪنيا لعل ڪارڙا
 چاپو پنجون: مارچ 2001ع فتح چند ڪنيا لعل ڪارڙا
 چاپو ڇهون: مارچ 2005ع فتح چند ڪنيا لعل ڪارڙا
 چاپو ستون: مارچ 2008ع فتح چند ڪنيا لعل ڪارڙا
 چپيندڙ: آزاد ڪميونيڪيشنز، ڪراچي فون 2737290

قيمت 250 روپيا

ملڻ جو هنڌ
 فتح چند ڪنيا لعل
 فتح ڪلات هائوس
 ڪلات مارڪيٽ، جيڪب آباد
 فون 0722-652455
 موبائل: 0333-7338188

فهرست

7	مهاڳ چاپو چوٽون
10	مهاڳ چاپو پنجون
11	مهاڳ موجوده ڇهون چاپو
12	ڪي سالڪ سڌ لهن
14	شجره مبارڪ - نسب نامو
15	عريستان کان فتح پور آمد جو نقشو
17	سلسلہ شريف دست بيعت
29	سوانح شريف ۽ حالات زندگي
	ڪلام
49	ڪافيون (تعداد 729)
409	بيت (تعداد 237)
469	بيت سرائڪي (تعداد 51)
485	سبي حرفي پهرين
494	سبي حرفي ٻين
503	ڪلامن جي تفصيلي فهرست

الله

اسم اعظم شريف اشهد ان لا اله الا
الله وحده لا شريك له جبل شانه
جل "جلاله- رب العلمين الرحمان الرحيم
يا قهار- يا غفار - يا ستار- انوار
يا حي- يا قيوم

جناب حضرت سید رکیل شاہ صوفی قادری
جنم: ۱۲۶۲ھ وصال: ۱۳۵۹ھ

جناب حضرت سید چیزل شاہ (عزیز شاہ) صوفی قادری
جنم: ۱۳۳۲ھ وصال: ۱۴۰۴ھ

جناب حضرت سید صادق علی شاہ صوفی قادری
سجادہ نشین درگاہ فتحپور شریف

سید امجد

حق امجد

مهاڳ (چوٿون ڇاپو)

سجاد نشين درگاه فتح پور شريف سائين صادق علي شاه صاحب جن جي حڪم موجب 1987ع ۾ جڏهن پهريون ڀيرو مرشد سائين چيزل شاه صاحب جن جي ڪلام جو مجموعو ”بحرالعشق“ هن ناچيز ڇپرايو هو تڏهن رسالي کي ڏسي سائين جن مون کي حڪم ڪرڻ فرمايو ته مرشد پاڪ روضي ڌڻي سائين رکيل شاه رح جن جو رسالو ”بحرالعشق“ به ڇپراءِ، جيڪو ڪافي عرصي کان دستياب ڪونهي. مون ناچيز دنيوي ڪم ڪار ۾ مصروف ماڻهو لاءِ هي وڏو حڪم هو. چو ته تصوف جي اٿاه ساگر کي ٻيهر ڇپرائڻ لاءِ جڏهن حڪم مليو ته دل ڏاڍي سرهي ٿي جو هن ٻانهي کي وڏو اعزاز بخشيو ويو. پر پاڻ کي مادي ڪمن ۾ گهڻو مصروف محسوس ڪندي سوچڻ لڳس ته ايئن نه ٿئي جو حڪم جي بجا آوري نه ڪري سگهان. پر توڪل جو ترهو ۽ ڪامل مرشد جي نظرو ڪرم جي آسري تي ڪم جي شروعات ڪيم ۽ سچ پچ منهنجي لاءِ هي پهاڙ جيڏو ڪم سولو ٿيندو ويو.

هن کان اڳ ”بحرالعشق“ جا ٽي ايڊيشن منظر عام تي اچي چڪا آهن. هن ڇاپي کي نئين سر ترتيب ڏيڻ لاءِ سائين مرشد چيزل شاه رح جن جون ڪوششون قابل ستائش آهن.

سائين چيزل شاه رح ”بحرالعشق“ جي سڄي ڪلام کي نئين سر چنڊي ڇاڻي ترتيب سان سُرور ڪرڻ ۾ وڏي انگ ٽڪ ڪوشش ڪئي. سائين جن فقير حسين بخش گويانگ کي سڄيون سڄيون راتيون ڪلام کي سنوارڻ لاءِ پاڻ وٽ ويهاريوندا هئا. سائين جن ٻڌائيندا ويندا هئا ۽ فقير لڪندو ويندو هو. سلسل

دست بيعت به سائين چيزل شاه رح جن پاڻ سينگاري نھرايو هو. سائين رکيل شاه رح جي حياتي جي احوال کي نئين سر ترتيب ڏيڻ ۾ منهنجي مدد ماستر نواب علي زيب سومرو مرحوم ڪئي.

”بحرالعميق“ جو هي چوٿون ايڊيشن آهي. هن کان اڳ رسالو ٻن حصن ۾ پهريون حصو 1923ع ۽ ٻيو حصو 1952ع محمد علي آفندي مئجسٽريٽ ۽ فقير پير بخش رتي ديوي وارن ڇپرايو هو ان بعد ٽيون ايڊيشن 21 فيبروري 1968ع ۾ سيٺ هرگن داس ولد ڪندو مل پارواڻي ميرپور خاص واري ڪاڪي نثر مل جي زير سرپرستي ۾ هڪ هزار ڪاپيون ڇپرايون.

هن ڇاپي جي اهم خوبي اها آهي ته رسالي جي سرن جي ترتيب ۽ حالات زندگي کي نئين انداز سان پيش ڪيو ويو آهي.

ناچيز کي درگاه فتح پور شريف سان عقيدت ابن ڏاڏن کان ورثي ۾ ملي آهي. هونءَ ته منهنجا ابا ڏاڏا پگتي مارڳ جي رستي تي هلندڙ هئا جيڪو پڻ تصوف جو رستو آهي. منهنجو ڏاڏو سائين بابو دانومل پاڻ تصوف ۽ ويدانت جي رمزن جو وڏو رازدان هو. انهيءَ جي عقيدت سائين رکيل شاه سان 1940ع ڌاري سيٺ مني مل جي ذريعي ٿي جن جي اولاد سان اڄ به اسان جا انهيءَ پراڻي ناتن سان برادرانه ناتا آهن. ڏاڏي سائين آخر ڏينهن ۾ اسان کي حڪم ڏنو ته درگاه فتح پور شريف جو پيرو نه پيڄو بابا سائين جنوري 1977ع ۾ لاڏاڻو ڪيو. لاڏاڻي کان ٻه چار ڏينهن اڳ چيائون ته جيستائين منهنجو مرشد سائين چيزل شاه رح مون کي ديدار نه ڏيندا تيستائين آئون هي جمان نه ڇڏيندس ۽ ٿيو به ائين، سندس لاڏاڻي کان هڪ ڏينهن اڳ مرشد مھر ڪري اسان جي دروازي ڪمي آيا ۽ بابا سان منهن ملاقات ٿيا ۽ بابا پنهنجي گهريائين جي سائين جن کي ڀارت ڪئي ۽ ٻئي ڏينهن بابا پنهنجا پساه پورا ڪري سدائين لاءِ سڄي دنيا ڏانهن راهي ٿي ويا. منهنجو والد ڪنيا لعل ۽ مان اڄ سوڌو درگاه سان ساڳي عقيدت رکون ٿا ۽ مرشد ۾ اميد آهي ته اسان ۽ اسان جي اولاد لاءِ دعاگو

رهندا ته انهيءَ درجا سدائين معتقد رهون.
 هن ايديشن جي پروف ريڊنگ ۾ مون کي پنهنجي وڏي فرزند
 سپاش چندرگمڻو هٿ وٺرايو آهي. ناچيز هن چاپي ۾ تمام گهڻي
 ڪوشش ڪئي آهي ته جيئن ڇپائي جون غلطيون نه هجن. تنهن
 هوندي به جيڪڏهن پڙهندڙن کي ڪٿي ڪي غلطيون نظر اچن
 ته مهرباني ڪري ان جو اطلاع ڪرڻ فرمائين ته جيئن ايندڙ
 ايڊيشن ۾ انهن غلطين کي درست ڪري لکجي.

فتح چند ڪنيا لعل ڪارڙا

مهاڳ (پنجون ڇاپو)

ڪتاب بحر العشق جو پنجون ايڊيشن اوهان جي هٿن تائين پهچائڻ لاءِ جيڪڏهن آئون ائين چوان ته سندن هي هڪ ڪرامت آهي ته هي منهنجي خيال ۾ وڌاءِ ڪونه ٿيندو، ڇو ته هن خود پرستيءَ ۽ ميا جي موهت واري ماحول ۾ مرشد جو ڪلام باريار ڇپجي پڌرو ٿيڻ جيڪڏهن سائين جن جي ڪرامت نه آهي ته پڪ سان سندن ڪارنامو ضرور آهي ۽ منهنجي لاءِ سعادت پڻ.

ايترا ايڊيشن اچڻ جي باوجود مونکي تعجب ٿو لڳي ته سنڌي ٻولي جا ڄاڻيندڙ، ادب ۽ ساهت جا سينگاريندڙ ۽ صوفيان سوچ رکندڙ ودوان (ڏاها) الائي ڇو ايڏي وڏي ساهت جي شاهڪار جي تحقيق ۽ ترويج لاءِ ڪو لاڀائتو ۽ ڳڻڻ جهڙو ڪردار ادا ڪري نه سگهيا آهن. تصوف جي واٽ اسان جي سنڌ لاءِ نجات جي واٽ آهي، ان تي وڌ کان وڌ تحقيق ۽ پرچار جي ضرورت آهي. اميد آهي ته هن اهم ڪارائتي ۽ صوفيائي پندارت تي قلم کڻي، هن فڪر ۽ پيغام کي عوام تائين پهچائيندا، ته آئون سمجهندس ته منهنجي هي ننڍڙي ڪوشش ماڻهن کي لاڀ پهچائڻ جو ذريعو ثابت ٿي آهي.

منهنجي خواهش آهي ته سدائين هن روحانيت جو درس ڏيندڙ درجي خدمت ڪندو رهان ۽ سندن فڪر ۽ پيغام کي ماڻهن تائين پهچائڻ لاءِ پاڻ ۽ پنهنجي اولاد سميت پتوڙيندو رهان.

فتح چند ڪارڙا

پهرين مارچ 2001ع

مهاڳ (موجوده ڇهون ڇاپو)

جيئن ته مرشد جي نظر ڪرم ۽ اوهان پڙهندڙ جي ساٿ سان
سائين مالڪ حضرت رکيل شاهه صوفي قادري جي ڪلام جو
هي ڇهون ڇاپو اوهان جي هٿن ۾ آهي.
هن ڇاپي کي نئين ڍنگ ۽ ڪوشش ڪري غلطي کان پاڪ
ڪيو ويو آهي ۽ اميد ته مرشد جي در تي قبول پوندو. ۽ ان جي
دعائن سان بار بار خدمت ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو رهندس.

فتح چند ڪارڙا

پهرين ماڇ 2005ع

ڪي سالڪ سڌ لهن

شاهه لطيف کان وٺي اڄ تائين جي ساري ڪلاسيڪي شاعريءَ ۾ انداز بيان جون ڪئي هڪجهڙايون موجود آهن پر ان جو اهو مقصد به ناهي ته ان دور جي انفراديت جي سڃاڻ ٺهي ڪري سگهجي. ڳالهه اها آهي ته ساڳي ئي دور جا شاعر ڪيترين ئي صوفيانه رمزن، فن ۽ اداڻگي جي هڪ جهڙاين جي باوجود به، ٻولي ۽ مڪاني مسئلن جي سرحدن تي هڪ ٻئي کان ڌار ڌار ۽ بلڪ منفرد نظر اچن ٿا. سائين رکيل شاهه به اهڙن ئي صوفي شاعرن جي سٺ جو هڪ ساٿاري آهي، جن پنهنجي عشق جي علم سان واديءَ گنداواهه بلوچستان ۾ اهڙي ته نور جي پالوٽ ڪئي جو خشڪ ۽ بيابان زمين ڪستورين ۽ خوبصورتي جي آماجگاهه بڻجي پئي هن ڪتاب ”بحر العشق“ ۾ اهڙي ئي وستار ٿيل آهي، عشق جي محبت جي ۽ قرب جي.

انساني جذبن ۽ احساسن جي ترجماني جڏهن پنهنجي مڪاني ٻولي جي سهل الفاظن ۾ ڪئي وڃي تڏهن ته ان ڪلام جي ادبي افاديت پار وڌي وڃي ٿي ۽ اهائي سائين رکيل شاهه جي شاعري جي وڏي ۽ اهم خوبي آهي.

هن ڪتاب جو هي ڇهون ايڊيشن آهي جيڪا چاهت ۽ ڪوشش آهي فتح چند ڪارڙا جي، جيڪو ابڙي ڏاڏي کان وٺي هن درٻار جو مريد رهندو آيو آهي. سندس ويساهه آهي ته مرشد جي خدمت ۾ ئي مڪتي جو مارڱ ملي ٿو. جيئرو انسان جيئڻ لاءِ

سڀ حربا هلائي ٿو پر مهانتا ۽ وڏائي تڏهن حاصل ٿئي ٿي جڏهن
اهو سمجهي وٺي ٿو.

موتين جي مله جو نڪو انت شمار
جنهن چونڊيا ڇت ۾ نه ڍاپن ڪرڻ قرار

”لا“ جي لذت چڪيائون، اندر ۾ ”هو“ سنڌي هٻڪار تن
گون وٺي ناهي وار، ”شاهه رکيل“ ونحن اقرب ويجهڙو

فتح چند ڪارڙا پنهنجي ڏاڏي جي صحبت ۾ رهي
مرشدن جي فيض ۽ قرب بابت ويچار هيئن ۾ هنڊائيندو رهيو
آهي. اهو ئي سبب آهي ته هو ڪاروبار هجي يا سماجي ڪارج،
ڌرمي يا ديني ڪم هجن يا صحافت ۽ ساهت، هر هنڌ سندس
سوچ ۽ عمل ۾ اٿاهه پيار، پنهنجائپ، ڪمل ۽ ڪمڪاءِ نظر اچي
ٿو.

”بحر العميق“ ۽ ”بحر العشق“ اثر انگيزي جي حوالي سان،
سنڌي ادب ۾ ٻه اهڙا ته شاهڪار شاعريءَ جا مجموعا آهن جنهن ۾
صوفيانہ رمن سان گڏ بيان ۽ معنيٰ جا به نت نوان تجربا ٿيل آهن.
مرشد سان عقيدت ۽ محبت هڪ اهڙو بي لوث رشتو آهي
جهڙو خدا ۽ بندي جي وچ ۾ آهي ۽ انهيءَ رشتي جي حوالي سان
فتح چند ۽ سندس اولاد ۽ ساٿي جيڪو به ڪم ڪندا رهندا،
اهو سدائين مهانتا ماڻيندو.

ڊاڪٽر غلام نبي سڌايو

15 فيبروري 2001ع

شجرہ مبارک نسب نامہ

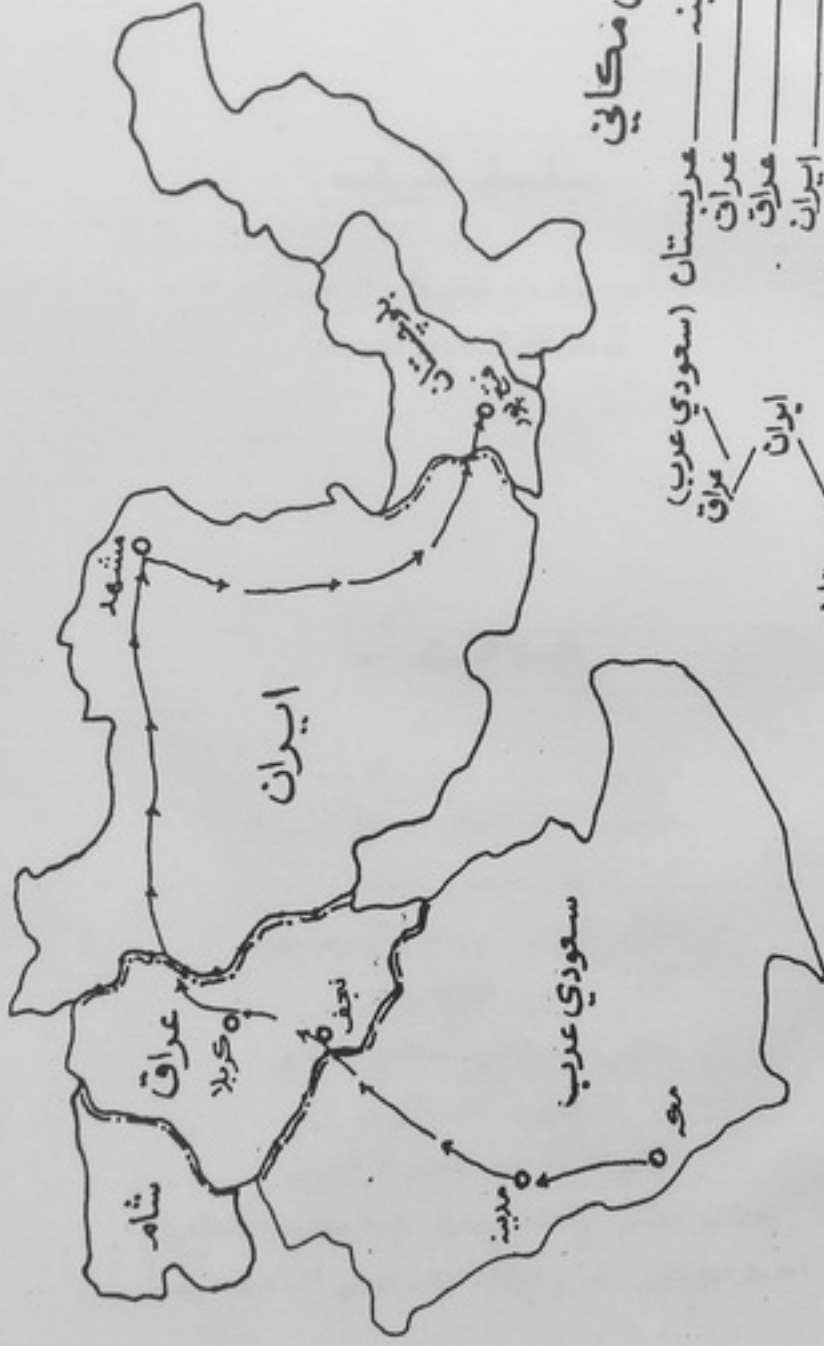
- 1- سید مرشد سائین صادق علی شاہ 2- ولد سید مرشد سائین چیلز شاہ رح (عزیز شاہ) 3- ولد حضور پر نور سلطان العارفین قطب الاقطاب قدسی خطاب فقیر رکیل شاہ نورانی 4- ولد سید نور محمد شاہ 5- ولد سید رکیل شاہ 6- ولد سید عزیز شاہ 7- ولد سید اول شاہ 8- ولد سید ولی شاہ 9- ولد سید محمد بقا شاہ 10- ولد سید رستم شاہ 11- ولد سید اول شاہ 12- ولد سید عبدالنبی شاہ 13- ولد سید اول شاہ 14- ولد سید رستم شاہ 15- ولد سید ولی شاہ 16- ولد سید رستم شاہ 17- ولد سید عبدالنبی شاہ 18- ولد سید سلیمان شاہ 19- ولد سید لاشاری شاہ 20- ولد سید حامد شاہ 21- ولد سید نثار شاہ 22- ولد سید عبدالنبی شاہ 23- ولد سید ننگر شاہ 24- ولد سید عارب شاہ 25- ولد سید طاہر شاہ 26- ولد سید ننگر شاہ 27- ولد سید حسین شاہ 28- ولد سید حیات شاہ 29- ولد سید حسین شاہ 30- ولد سید باٹ شاہ 31- ولد سید حسین شاہ 32- ولد سید عبدالولی شاہ 33- ولد سید عبدالحمید شاہ 34- ولد سید فرید شاہ 35- ولد سید عبداللہ شاہ 36- ولد سید جنید شاہ 37- ولد سید نظام دین شاہ 38- ولد سید محمد شاہ 39- ولد سید قاسم شاہ 40- ولد سید عبدالحمید شاہ 41- ولد سید علی شاہ 42- ولد سید یونس شاہ 43- ولد سید اسحاق شاہ 44- ولد سید عالم شاہ 45- ولد سید جعفر شاہ 46- ولد سید عقیل شاہ 47- ولد سید موسیٰ شاہ 48- ولد سید محمد تقی شاہ 49- ولد سید علی نقی شاہ 50- ولد سید امام علی موسیٰ رضا 51- ولد سید امام موسیٰ کاظم 52- ولد سید امام جعفر صادق 53- ولد سید امام محمد باقر 54- ولد سید امام زین العابدین 55- ولد سید امام حسین 56- ولد سید امام امیر المومنین وصی رسول اللہ حضرت علی کرم اللہ وجہہ علیہ الصلوٰت والسلام

اللہم صل علی محمد وعلی آل محمدنا وھادینا ورھبرنا وبارک

وسلم

رسته نقل مكاني

- ۱- مکه ۽ مدینه ————— عربستان (سعودي عرب)
- ۲- نجف ————— عراق
- ۳- كاظمين ————— عراق
- ۴- مشهد ————— ايران
- ۵- فتح پور ————— بلوچستان

سلسله شريف

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بسم الله الرحمن الرحيم

محمد

جناب - شاه لولاك - سرتاج الانبياء
مزمّل - شمس - ضحّي
خاتم النبیین - پیشواۃ المرسلین
تین - طه یاسین
عربی الاعجمی - مکی المدنی
قافی - الف لام م
ابو الالفاطم قاسم ابراهیم
جناب حضور الاهداء - رسول خدا محمد مصطفی
احمد مجتبی - سرور کائنات - صلی الله علیه وسلم

دست بیعت - جناب سید - حیدر الکرار
 قاتل الکفار - فاتح احد - و خیبر قاتل
 مرحب و عنتر - واللہ شبیر شبیر
 امام الاثولین - المیر المومنین - جناب
 مولا علی مشکلکشا - شیر خدا
 ولی اللہ وصی رسول اللہ - علیہ
 السلام - دار السلطنت کوفہ عراق
 بملک عربستان

(4)

دست بیعت - جناب سید فیض ماب
 فرزند - وارث امام مسند - مهمان
 کربلا - لخت جگر فاطمہ - سید
 الصابرين - امام المشرقین - والمغربین
 جناب حضرت امام حسین علیہ
 السلام - والی کربلا - نینوا
 بملک عراق

(5)

دست بیعت - جناب سید
 فرزند ارجمند - زیور پهریل
 سید الصابرين - امام العاشقین جناب
 امام زین العابدین - علیہ السلام
 چو قون امام - مسافر ولایت شام
 بملک مدینہ منورہ عربستان

(6)

دست بیعت - جناب سید
 پنجون امام - شام جی مصیبتن جا شان

جناب امام حضرت محمد باقر علیہ السلام
حق جو امام - شیرین شہادت جوم
بملک مدینہ منورہ عربستان
(7)

دست بیعت - جناب سید
فرزند - پشت احمد روشن ضمیر
مذہب منیر - جناب امام حضرت
جعفر صادق - بابرکت جام حسین شہادت
علیہ السلام - بملک مدینہ منورہ
عربستان
(8)

دست بعیت - جناب سید
فرزند - سعادت مند - جناب
ذی شان - ہفت امام - حضرت امام
موسیٰ کاظم علیہ السلام - شہادت پر جام
در شہر کاظمین شریف
بملک عراق
(9)

دست بیعت - جناب سید
فرزند - روشن اسلام محمد - امام
مشرق - ومغرب - انون امام سید سادات
جناب حضرت امام علی رضا علیہ السلام
شہید پاک جان - در شہر
مشہد مقدس بملک ایران
(10)

دست بیعت - خلیفہ جئید
عزت ماب معلی الالقاب
شیخ المشائخ - جناب حضرت

در شهر مخروم

بملک مصر

(18)

دست بیعت - خلیفہ سید

عاشق محبوب خدا

قطب الاولیاء - پیران پیر

روشن ضمیر - غوث صمدانی

میران محی الدین جیلانی - سید

ابو محمد عبدالقادر - جیلانی

صوفی قادری در شهر بغداد

بملک عراق

(19)

دست بیعت - خلیفہ سید

فرزند - عقیدہ مند

بابرکت - پرکشف کرامت

جناب سخی سید میان عبدالرزاق شاہ

صوفی القادری رحمت اللہ علیہ

در شهر بغداد

(20)

دست بیعت - خلیفہ سید

ابی نصر صالح شاہ

کامل اکمل اولیا - جناب

شہاب الدین صوفی القادری رحمت اللہ علیہ

در شهر خود

بملک روم

(21)

دست بیعت - خلیفہ سید

قطب العارفین - فقیر السالکین

جناب حضرت سید محمد شاه
بن احمد شاه صوفي القادري
رحمت الله عليه در شهر مکه شریف
بملک عربستان

(22)

دست بیعت - خلیفہ سید
عزمت ماب - جناب حضرت
سید حسن شاه صاحب بغدادی
صوفي القادري رحمت
الله عليه در شهر بغداد شریف
بملک عراق

(23)

دست بیعت - خلیفہ سید
شمس الدینیات - سید سادات
حضرت جناب - سید محمد شاه
صاحب بغدادی صوفي القادري رحمت
الله عليه در شهر بغداد شریف
بملک عراق

(24)

دست بیعت خلیفہ سید
فضیلت ماب - جناب
حضرت سید علی شاه صاحب
صوفي القادري رحمت الله عليه
در شهر مدایه شریف
بملک ایران

(25)

دست بیعت - خلیفہ سید
حضرت پیر فقیر تفسیر

جناب حضرت سید موسی
 شاه صاحب صوفی قادری رحمت
 اللہ علیہ در شہر لکھنؤ
 بملک ایران

(26)

دست بیعت - خلیفہ سید
 حضرت پیر مظہر منیر
 جناب حضرت سید میر حسن شاہ مغربی
 صاحب صوفی قادری رحمت اللہ
 علیہ بملک سرحد شام

یمن

(27)

دست بیعت - فرزند سید
 حضرت پیر - روشن تصویر جناب
 سید ابوالعباس احمد شاہ بن میر حسن شاہ
 صاحب مغربی شافعی قادری رحمت اللہ
 علیہ در شہر خود بملک
 سرحد شام یمن

(28)

دست بیعت - خلیفہ
 عامل بی بہا - کامل سراولیا
 حضرت پیر جناب خواجہ بہاء الدین
 ابراہیم عملا اللہ صوفی قادری رحمت اللہ
 علیہ بملک بخارا شریف

(29)

دست بیعت - خلیفہ
 درجت الای - فقیر پوش
 درویش - جناب حضرت خواجہ

شمس الدین ابو الفتح بن فتح اللہ صاحب
عرف معروف شیخ شاہی
صوفی قادری رحمت اللہ علیہ
در شہر ملتان
بملک پاکستان
(30)

دست بیعت - خلیفہ سید
شمس العارفین - منیر العاشقین
قطب الاقطاب - رفیع الدرجات
صوفی سرتاج - حضرت پیر - سید فقیر
جناب سید عبد الملک شاہ صاحب
صوفی قادری رحمت اللہ علیہ
در شہر بیجاپور حیدر آباد دکن
بملک ہندستان
(31)

دست بیعت - خلیفہ شاہ - خدا آگاہ
امیر الاخطابین - سلطان العارفین
برہان العاشقین - ولی الواصلین
قطب الاقطاب - صوفی سردار محبوب ابرار
جناب فقیر عنایت اللہ شاہ صاحب شاہ
شہید شہادۃ - مالک المعرفت بی سر
صوفی قادری در شہر جھوک میران پور شریف
بملک سند پاکستان
(32)

دست بیعت - خلیفہ سید
فیض ماب - جناب حضرت
مخدوم سید اسماعیل شاہ صاحب
صوفی قادری رحمت اللہ علیہ در شہر

بلند نئے بملک پاکستان سنڈ

(33)

دست بیعت۔ خلیفہ بی ریا

برادرزادہ شاہ شہید

خدا رسید جناب مخدوم ابراہیم

شاہ دب والا بن نالی چنگ شاہ صاحب

صوفی القادری رحمت اللہ علیہ

در شہر جھوک میران پور شریف

صوبہ سنڈ پاکستان

(34)

دست بیعت۔ فرزند

ارادہ مند۔ جناب۔ فقیر

تن۔ مخدوم محمد زاہد صاحب

صوفی القادری رحمت اللہ علیہ در

شہر جھوک میران پور شریف

صوبہ سنڈ پاکستان

(35)

دست بیعت۔ فرزند

عقیدہ مند۔ صادق الصداقت

ابر رحمت۔ مہتاب التارکین

الکاملین۔ والمکلمین۔ حضرت پیر

فقیر تصویر جناب فضل اللہ شاہ

قلندر صوفی در شہر جھوک میران پور

شریف صوبہ سنڈ پاکستان

(36)

دست بیعت۔ فرزند

برادر۔ حضرت پیر۔ اولیاء اکسیر

جناب خواجہ ابراہیم شاہ

ثاني صوفي القادري رحمت الله عليه
در شهر جموڪ ميران پور شهر
صوبہ سندھ پاکستان
(37)

دست بيعت - فرزند
مراد مند - صوفي صفا - رحمت شفا
جناب خواجہ محمد شاہ صاحب
صوفي القادري رحمت الله عليه
در شهر جموڪ ميران پور شهر
صوبہ سندھ پاکستان
(38)

دست بيعت - خليفہ
رہبر قدوة السالکين
قطب العاشقين - معرفت ماب - شمس الخطاب
جناب فقير حضرت عبدالستار
نوراني صوفي القادري در شهر
جموڪ ميران پور شريف
صوبہ سندھ پاکستان
(39)

دست بيعت - خليفہ سيد - قطب الاقطاب
قدسي خطاب - عمدة العارفين - اسوة الواصلين
امير الامير - اولاد شير - ولي الله واصل بالله
حضرت پير - منير تصوير - فقير جناب - سيد
رکيل شاہ - حياء الاولياء صوفي القادري
رحمت الله عليه درگاہ فتح پور شريف
صوبہ بلوچستان پاکستان
(40)

دست بيعت - فرزند سيد - مجدد امام

زیارت کفایت گناه۔ اکبر الاولیاء
 سلطان الولی اللہ۔ لچ پال بلند اقبال
 قطب کمال۔ صفت جلال و جمال۔ جناب
 حضرت پیر۔ جناب سید چیلز شاہ
 اولیاء کبیریا۔ درگاہ فتح پور شریف
 صوبہ بلوچستان پاکستان

(41)

دست بیعت فرزند ارجمند وارث مسند
 فخر املر سید الصادقین صاحب الصفا با وفا صاحب
 سید صادق علی شاہ صاحب صوفی القادری
 سجاد نشین درگاہ فتح پور شریف
 ضلع کچھی بلوچستان پاکستان

سوانح شريف

حالات زندگي

عرب ۾ خلافت جي دور کان پوءِ جيڪي حالتون پيدا ٿيون، انهن جي نتيجي ۾ عربستان مان ڪافي سيد قبيلن مختلف طرفن ڏانهن نڪري ويا. انهن سادات خاندانن مان اڪثر مڪران جي رستي برصغير جي مختلف علائقن ۾ اچي آباد ٿيا. حضرت سيد رکيل شاهه جن جا بزرگ به انهيءَ نقل مڪانيءَ واري عرصي ۾ مڪي شريف مان هتي بلوچستان ۾ اچي آباد ٿيا. سندن سفر مبارڪ مڪي شريف کان شروع ٿيو، ۽ مدينه شريف ۾ روضي ۾ روضي پاڪ تي حاضري پري نجف شريف ۽ ڪربلا کان ٿيندا ايران ۾ آسميا، جتان پوءِ اچي شيراز مان هجرت ڪري بلوچستان اچي پنهنجا آستانا اڏيا، جتي اڄ تائين سندن پويان رهندا اچن ٿا. ان وقت جي حڪمرانن قدرشناسي ڪري جاگيرون عطا ڪيون، جي اڄ تائين سائين جن جي اولاد جي حوالي آهن.

حالنامون مصنف حاجي حاڪم خان سهرياڻي ۽ بحر العشق، مصنف ڪاڪونٿرمل ولد لوڪومل گرناڻي لکن ٿا ته شاه ولي شاهه شيراز کان نقل مقامي ڪري فتح پور گنداواه صوبه بلوچستان ۾ اچي رهي پيا.

خاندان ۾ صاحب ولايت هستيون:

سائين رکيل شاه بادشاهه جي خاندان ۾ ڪافي بزرگ هستيون جلوه فرمائين. پهريان اٺ امام ته معصوم سڏجن ٿا. مگر

امام علي رضا جي باقي اولاد به صاحب ولايت هئي. اهڙي طرح فتح پور ۾ سڪونت اختيار ڪرڻ وارن مان ميان عبدالنبي شاه سوا ڪسيري وارو، رکيل شاه پھريون، ميان عزيز شاه، ميان اول شاه ۽ ميان عبدالنبي شاه ناليوارا بزرگ ٿي گذريا آهن. انهن کان سواءِ سائين رکيل شاه ثاني پڻ سالڪ بزرگ هو. سندن فرزند ميان چيزل شاه وقت جو مجدد امام هو.

دست بيعت:

سائين رکيل بادشاهه پنهنجي ڀاءُ عبدالنبي شاه جي حڪم موجب جھوڪ شريف ميران پور مان شاه عنايت شهيد جي گادي نشين ميان عبدالستار شاه جي هٿ تي بيعت ڪئي. پاڻ پنهنجي خاندان سميت صوفي القادري هئا هميشه محفل، سماع جا دلداده رهيا. هر مهيني جي 7 تاريخ تي فتح پور ۾ ميلو لڳندو آهي. ساليانه عرس ۽ ميله ماه مارچ ۾ سندن سلسله جي بزرگن پاران ملهايو ويندو آهي.

جنم ۽ جنم ڀومي:

عزت مآب سائين رکيل شاه مورخ 17 ربيع الاول 1262 سن هـ ۾ سائين نور محمد شاه جي گهر ۾ ظهور فرما ٿيا. پاڻ ڄمندي ئي ڄام هئا، انهي حقيقت جا آثار فتح پور جي شهرين ڏٺا. بلوچستان جي علائقي جو انحصار برسات تي آهي جنهن سان ملڪ ۾ فصل پيدا ٿين ٿا، چوڌاري ساوڪ ۽ سبزي اڀري ٿي. قدرت الله ڏسو، جنهن رات سائين رکيل شاه دنيا ۾ جلوه فرما ٿيو، ان رات آسمان ڪڪرن سان چانيل رهيو، دل گهرڻي برسات پئي هئي گندا واه جي علائقي تي پئي رحمت ثابت ٿي هڪ ولي الله جي ولادت ۽ پئي برسات جي پالوٽ، چوڌاري رحمت ئي رحمت هئي. چون ٿا ته مسلسل ٻه سال اڳ برسات بنهه ڪونه پئي هئي. ڇهن مهينن کانپوءِ سندن والده محترمه نصف داغ ڀڄي ڏيئي راهي، ملڪ بچائي.

تعليم:

حضرت سائين رکيل شاه اڄ ننڍو، سپاڻ وڏو ٿيندو رهيو، جڏهن اٺن سالن جي عمر کي رسيا، تڏهن والد محترم کيس ڳوٺ جي مولوي صاحب وٽ تعليمات قرآن پاڪ حاصل ڪرڻ لاءِ ويهاريو. سائين جن نور، قرآني سان روشن ٿي باقي تعليمات کي خير باد چئي، چو ته عشق الهي جو ثمر سامان اڳ ئي سليل هو، دنوي علم جي کين ڪا ضرورت ئي ڪونه هئي.

دنوي ڪاروبار ۽ لنولپاٽ:

جرگي ۾ رڪنيت: جڏهن پاڻ چوڏهن سالن کي رسيا ته دنوي ڪاروبار ۾ مصروف ٿي ويا، کين جرگي جي رڪنيت به ملي، ان ڪري امير امرا سان نشست و برخواست به رهي. پاڻ وٽ هڪ ڀلي گهوڙي هوندي، هئي. اڄوڪي دور قيمت تخمينو لڳائجي ته ڪيئي لک جو ملهه لهي. ڪاروبار سانگي مڙيوئي ڀاڳ شهر وڃڻ ٿيندو هئن، اها گهوڙي سواري ۾ کين ڪم ايندي هئي. هڪ دفعي.

بگهيز (ناهر) جو شڪار: اتفاق سان ڀاڳ شهر کان ڪم ڪار ختم ڪري جيئن واپس اچي رهيا هئا ته اوچتو سندن نظر بگهيز ناهر تي پئجي ويئي. سائين جن وٽ هٿيار پنهنوار موجود هئا، مگر ذوق ان ڳالهه تي آماده ڪيو ته ناهر کي ڊوڙائي ٽڪائي لتڙائي مارجي. ان ڪري ناهر جي پٺيان گهوڙي لڳايائون ناهر ٽڪائي، مارائي، ظاهري دلي شوق پورو ڪيائون.

ميان عبدالنبي شاه جي ڪچهري ۾ حاضري:

سائين رکيل شاه جن جي ناهر جي شڪار جي خبر سندن ڀاءُ ميان عبدالنبي شاه کي پيئي، معمول موجب جيئن سائين عبدالنبي شاه جن وٽ ڪچهري ۾ حاضر ٿيا تيئن سائين جن سائين رکيل شاه کي فرمايو ته توهان اڄ ناهر کي گهوڙي کان لتڙائي ماري آيا آهيو. ادا! غريب ناهر ڪمزور گناهه ڪيو. دوباره به

ائين فرمايائون پهريائين پنهنجي اندر واري فاسق ناهر کي ته ماريو.
هن جانور ڪهڙو گناه ڪيو.

عشق الاهي جو رنگ:

جڏهن سائين رکيل شاه پنهنجي پاءُ سائين عبدالنبي شاه کان اهڙا درد انگيز ۽ نصيحت آموز قول ٻڌا ته سندن دل و دماغ ۾ خوف الهي ويهجي ويو. سڄي جسم ۾ گويا بجلي جي روگهي ويئي. ساڪت ۽ صامت ٿي ويهي رهيا. خدا جي رضا لاءِ پاڻ کي وقف ڪرڻ جو عندي ڪيو. ان ڏينهن کانپوءِ دنوي ڌنڌن کي ترڪ ڪري. تلاش حق لاءِ سرگردان رهيا.

سائين ميان عبدالنبي شاه جي خدمت:

ان ڏينهن کانپوءِ هميشه پنهنجي پاءُ سائين ميان عبدالنبي شاه جي خدمت ۾ گذارڻ لڳا. اوچتو سائين عبدالنبي شاه سخت بيمار ٿي پيا. ان ڪري صبح و شام خدمت ڪرڻ سندن شيو و بنجي ويو. ايتري خدمت گذاري ڪيائون جو شمار کان ٻاهر آهي.

تلقين جي مڪان لاءِ واضح حڪم:

ميان عبدالنبي شاه ايتري خدمت گذاري کان متاثر ٿيو جو سائين رکيل شاه کي فرمايائون ته اسان کي تلقين ڪرڻ جو امر ڪونهي. پنهنجي امانت حاصل ڪرڻ لاءِ شاه عنايت شهيد جي جهوڪ ڏي وڃ. پنهنجي امانت حاصل ڪر. جيڪو تنهنجي زندگي جو مقصود آهي. اهي لفظ چئي پنهنجي فرض ادائينگي پوري ڪري سائين ميان عبدالنبي شاه هن دنيا مان برقعو مٽايو. سائين رکيل شاه کي هن دور ۾ پاءُ جي وفات گهرو صدمو پهچايو. پر رضا الهي تي راضي رهي ٿي ڏينهن رسم موجب پٿر جملي عذر خواهي قبول ڪندا رهيا. چوٿين ڏينهن راه خدا ۾ خيرات ڪري. پنهنجي پاءُ جي مليل حڪم موجب تياري ڪرڻ ۾ لڳي ويا.

سفر عشق:

سائين رکيل شاه بادشاهه کي ان وقت پئسي جي نهايت تنگي هئي، پر حضرت عشق آرام ڪرڻ نه ڏنو. نيٺ پنهنجن ٻچڙن کي پنهنجي سوٽ ميان حليم شاه وٽ ڇڏڻ جو مڪمل فيصلو ڪيو پنهنجي پياري گهوڙي تي پنهنجي حرم پاڪ ۽ ٻچڙن سان سوار ٿي، سفر تي روانا ٿيا، هڪ بيابان جو پنڌ، ٻيو غربت، کائڻ لاءِ به ڪا شيءِ ڪانه ڪنڀائون رڳو کائڻ لاءِ ستنون هئا، (ڪچي ڪڙڪ پيچي ان جو اٿو) منزل بمنزل سفر ڪندي تعلقه ميرن خان جي ڳوٺ سجاوڻ ۾ اچي پنهنجي سوٽ حليم شاه وٽ پهتا. پراڻي گهر ۾ ٻار رهائڻ برداشت کان ٻاهر هو، مگر سفر عشق ۾ ايئن ئي ڪرڻو پوندو آهي. ٻه ٽي ڏينهن سجاوڻ ۾ رهي، ٻچڙا پنهنجي سوٽ وٽ امانت ڇڏي، جھوڪ ميران پور ڏانهن راهي ٿيا جڏهن بي بي سائڻ کان موڪلائي رهيا هئا، ان مهل بي بي سائڻ کي ڪجهه ماني پچرائي سان ڪٿي ويڃڻ لاءِ چيو، بي بي سائڻ جڏهن سائين رکيل شاه کان اهي لفظ ٻڌا، اوچتو اڪڙين ۾ آب تري آيو ۽ عرض ڪيو ته فتح پور کان وٺي ستن جي داڻن کانسواءِ ڪجهه ڪونه هو. ٻارن کي دلاسن تي ستن جي سماري سجاوڻ تائين پرمايو ويو هو. سائين جن خاموش ٿي ويا ۽ غمن جي درياءُ ۾ غرق ٿي ويا.

توڪل جا ترهو:

بي بي سائڻ ڪجهه ستن جا داڻا سفر ۾ کائڻ لاءِ ٻڌي ڏنا. سائين رکيل شاه آسمان ڏانهن ناهي شاه نجف کي عرض ڪيو ته ”اي نجف جا والي! تنهن جا ٻچڙا تنهنجي حوالي آهن. لهچال ٿي لهج رکجانءِ ۽ نظر عنايت سان نوازيندو رهجانءِ“ ان کانپوءِ پنهنجي فرزند ولي شاه کي سڏي چيائين ته ٻچا! ميان حليم جو ادب ڪندو رهجان، حڪم مڃيندو رهجان ان صاحبزادي جي شادي جو پڻ سعيو هو، ايترن لفظن ادا ڪرڻ کانپوءِ سفر تي اٿي هليا.

قدرت جو شان نرالو آهي سائين رکيل شاهه جي در تي لکين
پلندا هيا، اڄ غربت جي گهوگهي ۾ خود سوگها هيا راهه خرچ لاءِ
پئسو به ساڻ نه هوئن، ڪنهن به فرد کان گهرڻ دل گوارا نه ڪيو،
توڪل ڪري پيادا سفر هليا ميان حلیم شاهه کين سفر لاءِ ڏهه
ريبيا ڏيئي ڇڏيا.

تڪليفن جي ابتدا ۽ روهڙي ۾ ورود مسعود:

سائين رکيل شاهه نئين ديري جي اسٽيشن تان سوار ٿي،
روهڙي پهتا، سائين جهمان الله شاهه جي درگاهه تي پهچي ان وقت
جي سجاد نشين ميان علي اڪبر شاهه وٽ وارد ٿيا، سائين علي
اڪبر شاهه سائين رکيل شاهه ڏانهن ڪوبه توجهه نه ڏنو، نه وري
حال احوال ورتائون، ان ڪري واقفيت ڪونه ٿي، ڪچهري جي
گل ٿي ويڃڻ کانپوءِ درگاهه جي خليفي کانئن حقيقت پڇي، سائين
جن جواب ۾ چيو ته منهنجو پيءُ هن گادي کان تلقين ورتل هو، وڏو
ڪامل درويش هو انهن جي وفات کانپوءِ جاءِ خالي ٿي پئي آهي، آءٌ
جهوڪ شريف طالب ٿيڻ لاءِ ويڃان پيو.

خليفي حقيقت ٻڌي کلي ڏنو ۽ طنز چيائين ته شينهي جي
ڪير پيئڻ لاءِ شينهن جا ٻچا گهرجن، توهان وڃي پني کائو، سائين
رڪيل شاهه کي ڏک پهتو ۽ نااميد ٿي اتان اٿيا، ماني به کائڻ پسند
نه ڪيائون، پاڻ سڌو وار مبارڪه جي زيارت ڪرڻ ويا.

وار مبارڪه جي زيارت ۽ سيوهڻ ۾ آمد، ڪوتڙي پهچڻ:

جڏهن سائين رکيل شاهه وار مبارڪه جي زيارت ڪرڻ لاءِ
پهتا، اتي هڪ پير کان لنگڙي بزرگ کي ڏٺائون جنهن سان ڏهه
ٻارنهن ماڻهو ساڻ هئا، هيءُ بزرگ جهوڪ شريف جي خاص خليفي
ميان نبي بخش جو پوتو هو، مگر جن سائين جو ان سان ڪابه
گفتگو ڪونه ڪئي جنهن ڪري ڪابه ڄاڻ سڃاڻ ڪانه ٿي،
سائين جن روهڙي جي اسٽيشن تان سوار ٿي سيوهڻ لاءِ روانا ٿيا،
سيوهڻ جي بزرگ لعل شهباز قلندر جي روضي تي پهچي زيارت

ڪيائون دعا گهري موٽي ڪشتي ۾ سوار ٿي سفر جو سانباھو
ڪيائون. ان پيڙي ۾ هڪ مڙس ۽ سندس زال به سوار هئا. مڙس
زال کي چيو ته ترس مان محمد فقير جي زيارت ڪري اچان هي به
هنداڻا به نذراني طور پيش ڪريان سائين رکيل شاه به ان سان
گڏجي فقير جي زيارت لاءِ روانا ٿيا. محمد فقير جنهن کان مولوي
قادر بخش ڪاپاري وارو تلقين ٿيل هو. هڪ چنل ڪٽ تي اڪيون
هونڀيون ويٺو هو. تنهن هنداڻن کي هيٺ رکڻ لاءِ چيو ۽ لعل جي
درگاهه پيهر وڃ. ايترا لفظ چئي اڪيون هوندي وري استغراق ۾ هليو
ويو. اهو مرد شڪارپور جو ويٺل. اولاد جو سوالي هو. ان مرد سان
گڏجي سائين جن وري موٽي ڪشتي ۾ سوار ٿيا. اتي ئي سيد
پريل شاه سان ملاقات ٿين. جموڪ جا پارپٽه پڇي ورتائون اهڙي
طرح ڪشتي منزل تي پهچايو. شهر جي اسٽيشن تي وڃي ڪوٽڙي
جي ٽڪيٽ ورتي. ان وقت ڪوٽڙي واري پل کونه هئي جو ٽپي
منزل تي پهچن. ان ڪري پيڙي تي سوار ٿيا. پيڙي واري کي ڪرائي
ڏيڻ لاءِ پئسا ڪڍيائون. پر پيڙي تي سواري پارٽيٽ کان پوءِ پئسن
ڏيڻ لاءِ هڪ ماڻهو کين چيو. ان ڪري سائين رکيل شاه پئسن
وارو رومال موٽائي جيب ۾ رکيو.

عشق ۾ امتحان:

جيئن سائين رکيل شاه پيڙي (ننڍو جهاز) ۾ سوار ٿيا اتي
هڪ بدمعاش ماڻهو به بيٺو هو. جنهن سائين جن وٽ اهي پئس
اڳ به ڏنا هئا. وقت جو فائدو وٺندي چور چور چئي سائين جن کي
پاڪر پائي بيٺي رهيا ۽ گهليندي ٻاهر ڇڪيو. کيسي مان پئسن
وارو رومال ڪڍيو. اهو تماشو سڀني ننڍي جهاز وارن اکين سان ڏٺو
پر ڪنهن به نه ڪچيو ته پرديسي سان ظلم ٿئي ٿو.

بدمعاش سائين جن کي پوليس جي اڏي ڏانهن وٺي ويو.
ڪوٽڙي چوري جي تهمت هئي سائين جن کي جيل ڏانهن
اماڻيائون. پن پهرن جي قيد کانپوءِ سائين جن کي پوليس ڌڙڪا ۽
ڌمڪيون ڏيئي آزاد ڪيو جڏهن ته سائين جن واقعي چور هيا.

جھوڪ جو سفر:

سائين رکيل شاھ پوليس ٿاڻي کان ٻاهر نڪتا. ڪجهه پنڌ تي مزورن کي ڪم ڪندي ڏٺو، انهن کان في سبيل الله ڪجهه ڏيڻ جي گذارش ڪئي. هڪ چوڪري کيس هڪ آنو ڏنو، ان مان هڪ ٽڪي جي ڪنڊ عرف ٻورو وٺي ستون سان ملائي کائي پاڻي پيتو. هيءُ 12 ڀير بک کائڻ ۾ گذاري ڇڏيائون، هڪ ٽڪو ٻيڙي واري کي ڏيئي درياءُ پار ڪري ٽنڊي محمد خان جي راه ورتائون. پنڌ ڪندي ٽنڊي محمد خان ۾ پهتا، هڪ هندو جي ٻڌائڻ تي سيد نظر شاه جي اوتاري ڏانهن روانا ٿيا، اوتاري جو دروازو ٽپي اندر پهتو ته مجاور گهٽ وڌ ڳالهائي جتي لاهڻ لاءِ چيو. سائين جتي لاهي سيد نظر جي ڪچمري ۾ پهتا. سيد نظر شاه هڪ صندلي تي ويٺل هونئمن کانئس حال پڇيا جڏهن سائين جن نظر شاه کي ٻڌايو ته مان سيد آهيان، سيد نظر شاه چيو ته سنڌ ۾ رڳو ٻه گهراڻا لڪياري ۽ مٽياري سيد آهن، باقي ٻيا ڪوڙا سيد سڏائين ٿا. سائين جن کي سيد نظر شاه جي شوخ گفتاري پسند نه آئي، ماني گهرڻ کان بغير واپس موٽي اچڻ کان اڳ ۾ رڳو جھوڪ شريف جو رستو پڇيو. سيد نظر شاه سامهون بيٺل وٺ ڏانهن اشارو ڪري چيو ته اهو وٺ جھوڪ جي سڙڪ تي آهي، سائين جن انهيءَ وٺ وٺ پهتا اتي ٻه جوان ڏٺائون پڇا تي معلوم ٿين ته هڪ دينو پکي وال ٻيو سنگتي ذات جو نوناري هو. جھوڪ پهچائڻ جو واعدو ڪري دينو سائين جن کي هڪ ڳنڍ ڪلهن تي کڻرائي.

واٽ تي هڪ نار ڏسي اوڏانهن روانا ٿيا، سائين جن ڏي اشارو ڪندي نار وارن کان دين محمد ماني جو ڏيڍو ورتو. اهڙي ريت ٽنهي ماني کائي پاڻي پيتو اڌ رستي ۾ نوناري موڪلائي ويو. باقي دين محمد ۽ سائين جن سج لٿي شاه ڪريم تي پهتا. شهر جي ٻاهران دين محمد جو پڪو هو، دين محمد کي زال گهٽ وڌ ڳالهائون ڪري ٻئي پکي ۾ وڃي ويٺا، سائين جن شاه ڪريم جي ننگر تان ماني کائڻ لاءِ دين محمد کان موڪل گهري. پر دين محمد به ساڻس گڏ

ننگر لاءِ هليو. ننگر خاني ۾ به ڊيگيون رکيون هيون. ننگر ورهائيندڙ درويش سائين جن کان حال پڇيو. حال ٻڌڻ کانپوءِ سائين جن کي پاڪر پائي ماني ڪارائي چيو ته اڃ رات جمعہ جي آهي، سڄي رات راڳ هلندو، توهان هتي سمهو يا مسجد ۾، جتي اوهان جي دل گهري، سائين جن وضو ڪري نماز پڙهي وڃي مسجد ۾ آرامي ٿيا، صبح جو سویر موڪلائي جموڪ شريف ڏانهن راهي ٿيا. رستي ۾ کين دين محمد مليو پري کان جموڪ ۾ شهيد صوفي شاه عنايت جو روضو ڏٺائون، دل کي سکون حاصل ٿيو. روضي ۾ داخل ٿي من ٺاريائون. جموڪ شريف ۾ آمد ۽ صاحب طريقت وٽ حاضري.

بيعت:

سائين جن هڪ ڪپڙ هيٺان پيل تڏن تي ويٺا، هڪ پير مرد ڪائس حال احوال وٺي ويو ۽ سائين نوراني کي سائين جن جي ذات ۽ مقصد کان آگاهه ڪيو. مڙيو ٿي ننگر تان کير پت ڪائي، سائين نوراني جي ڪچھري ۾ پهتا، پر سائين نوراني ٽي ڏينهن ڪوبه توجهه ڏئي پڇا ڪونه ڪئي، آخر ٽئين ڏينهن ڪچھري ۾ داخل ٿيا سائين نوراني رکيل شاهه کي سڏ ڪري اٿي بيٺا سائين رکيل شاهه کي پاڪر پائي، پر ۾ وهاري اهل محفل کي سائين رکيل شاهه جي متعلق وضاحت ڪندي چيو ته اسان سوا ڪسيري واري بزرگ جو سوا ڪسيرو ورهائيندا آهيون. هيءُ ان جو اولاد آهي. پاڻ ميان عزيز شاهه وٽ مهمان ٿي رهڻ، ڪچھري ڪرڻ ۽ سوا ڪسيري واري جو ڪتاب نذرانه طور ملڻ بابت ڳالهيون ڪيون. رات جو سائين رکيل شاهه جو هٿ وٺي هن ريت تلقين ڪيائون ته هيءُ ذڪر شب معراج کان رسول مقبول، پارهين امامن کان ٿيندو اسان وٽ بطور امانت پهتو، هيءُ سائين رکيل شاهه جي سلسله قادريه عاليه جي بيعت هئي.

وطن واپسي:

سائين عبدالستار نوراني، سائين رکيل شاهه کي ٻارنهن دفعي سورة مزمل هڪ ممبر تي ويهي پڙهڻ لاءِ چيو چند ڏينهن کانپوءِ سائين نوراني سائين رکيل شاهه کي رکيل سامان ڏانهن اشارو ڪندي چيو ته هي سفر جو سامان اٿو. وطن وڃڻ جي اوهان کي اجازت آهي. سائين رکيل شاهه رڳو پنج رپيا ڪنيا، بچل فقير سان گڏجي جهمپير پهتا ۽ سائين جن کي جهمپير جي چاري واري پتڻ تي پار ٿيائڻ جو ڪم ڪيو. انهي مختصر سفر دوران ٻيهر جي وقت هڪ مجذوب کي جهنگل ۾ هي لفظ چوندي ٻڌا.

"جوان ته نئون سرائي تي چڙهيو ٿو وڃي، خبر پوي ته لڪ لنگهي." سائين جن کي پتڻ ٿيائڻ کانپوءِ بچل فقير درگاهه ڏانهن موٽي ويو، سائين رکيل شاهه ڪوٽڙي اسٽيشن تان سوار ٿي نئين ديري ۽ اتان روانا ٿي محمود اوليا جي درگاهه تي اهل و عيال سميت پهتا. اهڙي طرح پنهنجي پاءُ غوث بخش وٽ نوشهري ۾ به ترسيا، جتي مجذوب جي لفظن موجب ميان شاهه ولي شاهه اوچتو بيمار ٿي پيو، ميندي لڳل هٿن سان هن دنيا مان موڪلائي راهي خالق اڪبر ٿيا. سائين رکيل شاهه شادي جو سامان ۽ پنهنجي فرزند کي کڻي فتح پور ۾ سوا ڪسيري واري بزرگن جي ڀر ۾ جاءِ ڏنائون.

مرشد لاءِ اڪير ۽ جهوڪ جو سانباھو:

سائين رکيل شاهه، پنهنجي فرزند سائين ميان ولي شاهه جي وفات کان پوءِ چار پنج مهينا فتح پور ۾ رهي مرشد جي اڪير کان مجبور ٿي اڳي وانگر جهوڪ شريف ميران پور ۾ وارد ٿيا، سائين عبدالستار نوراني جي درٻار ۾ جئين واريءَ جاءِ تي ويهي رهيا. سائين عبدالستار نوراني سائين رکيل شاهه کي فتح پور ويهي سلسلہ رشد و هدايت جاري رکڻ جو حڪم ڏنو. سائين رکيل شاهه به تي ڏينهن جهوڪ شريف ۾ رهي، پنهنجي ڳوٺ فتح پور ڏانهن

اسميا. پاڻ دنيا جي تعلقات ترڪ ڪري مجذوبي حال ۾ فتح پور ۾ ڏينهن گذارڻ لڳا.

مجنوب عبدالعزيز جو سائين رکيل شاهه جي ولايت بابت تذڪرو:

هڪ ڏينهن مجنوب عبدالعزيز ۽ سيد رحم علي شاهه صاحب سائين سوا ڪسيري واري جي مقبري جي زيارت ڪري نڪتا تيئن مجنوب فرمايو ته ”هن هنڌ تي ڏاڍو رنگ لڳندو. سيد رحيم علي شاهه چيو ته سوا ڪسيري واري بزرگ کان وڌيڪ ڪير ٿيندو. ان تي مجنوب فرمايو ته منهن جي مرڻ کانپوءِ اهو رنگ جلوه ڀارتيندو. اهو اشارو سائين رکيل شاهه بادشاهه ڏي هو.

مراقبه ۾ الهي اسرار پسڻ:

هڪڙي ڏينهن ڀاڳ جي شهر پيرسان قبرستان ۾ غلام محمد وڻجاري جي قبر جي پيرسان، حافظ جيوڻ جي قبر جي پيراندي مراقبي ۾ هيا ته اوچتو سفيد ريش، بزرگ هٿ ۾ عصا جهليون بيٺو نظر آين. ان عصا جي مٿان هڪ ٽوپي تاج نما رکيل هئي ۽ هئي هٿ ۾ هڪ پيالو جنهن ۾ ان جا داڻا پيل هئا ان بزرگ سائين جن کي فرمايو ته پنهنجي مان جيڪا شيءِ اوهان کي پسند اچي اها کڻو. سائين هٿ وڌائي پيالو ورتو. بزرگ ٿورو اڳيرو وڌي سائين جن کي فرمايائون ته جيڪا مڏي تاج ۾ آهي اها اوهان نه ورتي. ايئن چئي غائب ٿي ويا.

جهوڪ ۾ آمد ۽ خواب جو تعبير:

ٿورن ڏينهن کانپوءِ سائين جن سائين عبدالستار نوراني جي زيارت لاءِ جهوڪ روانا ٿيا. مرشد جي زيارت ڪيائون سندن مرشد صاحب ڪريم خواب جو تعبير ڪندي فرمايو ته چڱو جو اوهان پيالو ورتو جيڪو ابدي لذت ۽ سڪون جو ذريعو هو. باقي تاج شهنشاهي جيڪو چند روزه ۽ فاني هو. هاڻي وڃي فتح پور ۾ ننگر بني جو ڪم ڪر. انشاءِ الله مشڪل ڪشائي پيالو قيامت تائين رهندو.

ڪيولي ٿڻن جي تلقين جو سائين رکيل شاهه تي اثر
۽ وطن واپسي:

سائين عبدالستار نوراني ڪچھري ۾ جلوه فرما هئا ته هندو
خليفہ اچي سائين جن کي چيو ته بني پانڊاري وٽ ڪتي مٽي
پئي آهي ڪوبه ان کي ٻاهر اڇلائڻ لاءِ تيار ڪونهي. سائين ورندي
ڏني ته توهان کيس اڇلائي ڦٽي ڪريو. ان کانپوءِ سائين جن
ٻانهن ٻڌي عرض ڪيو ته بني ننگر جو ڪم هندن جي بدران
مسلمانن کي ڏيئي ڇڏيو جنهن تي سائين نوراني کي ڪاوڙ ۾ چيو
ته براءِ مهربان پهريائين ڪيولي جا ٿڻ ته ڏسو پوءِ وڃ ۾ ڳالهايو.

بس سائين جن ان دڙڪي کان ايترو ته پريشان ٿي ويا جن
غمن جي درياهه ۾ غرق ٿي ويا. جان مايوسي کان مرجھائجي ويئي
ڪچھري جي گل ٿيڻ کانپوءِ سائين جن روضي مبارڪ تي ويا.
زيارت ڪري آرام فرما ٿيا. انهي حالت کي ٻه چار ڏينهن گذري ويا
پوءِ سائين نوراني کان اجازت وٺي فتح پور ڏانهن روانا ٿي. خير سان
ڳوٺ پهتا. سائين جن کي ڪيولي جي ٿڻ جي تلقين جو اثر ايترو
ٿيو جو پاڻ کي خاڪ ۾ ملائي زندگي بسر ڪرڻ لڳا. چوٽه مٽي
کانسواءِ ٻيو ڪوبه ذريعو ڪونه هو جنهن جي ذريعي ڪيولي جا
ٿڻ ڏسي سگهجن.

جهوڪ ۾ رسائي ۾ خلعت جو تحفو:

سائين رکيل شاهه ٻن سالن کانپوءِ جهوڪ ڏانهن راهي ٿيا.
مرشد جي زيارت ڪيائون. سائين عبدالستار نوراني سڏي ڀر ۾
ويھاريو ۽ سارنگ فقير کي گودڙي کڻي اچڻ ۽ سائين رکيل شاهه
کي ان خلعت خاضره جي پھرائڻ جو حڪم ڏنو. سائين جن گودڙي
مبارڪ کي چمي، اکين تي رکيو. سائين نوراني جن کين فرمايو ته
اسان فقيرن جو ڏاج گودڙي آهي. هاڻي اسان جا پويان پساھ آهن.
اسان جي پوين جي ڀارت اٿو. شهيد جي ميلي تان پيرونه پيڇجو.
سائين جن انهن لفظن تي روئي ويٺا ڏاڍو گريو ڪيائون. سڄي

ڪچمري غمگين ٿي ويئي ٿوري دير کانپوءِ ڪچمري گل ٿي.
سائين جن اٿي، روضي مبارڪ تي آيا، صبح جو سائين نوراني کان
اجازت وٺي فتح پور ڏانهن موٽي آيا.

مجنوب عبدالعزیز جي اشاري ڪيل جڳهه تي تعمير جو ڪم ۽
سائين عبدالستار نوراني جو برقعہ مٿاڻ!

فتح پور موٽي اچڻ کانپوءِ سائين جن چند طالبن سان گڏجي
مجنوب عبدالعزیز جي اشاري ڪيل جڳهه تي بنگلن ۽ ٻين
عمارتن جي تعمير جو ڪم شروع ڪرايو سائين جن عشق، مولا
جي ذوق ۾ زندگي بسر ڪري رهيا هئا ته اوچتو چند مهينن کانپوءِ
سائين عبدالستار نوراني جي برقي مٿاڻ جي ڪين تار ملي انا الله
وانا اليه راجعون. خبر پڌڻ شرط فتح پور ۾ واويلا مچي ويئي.
ساعين جن کي غم واندوه گهيري ويو، ٽي ڏينهن دستور موجب
تعزيت ۾ رهيا آخري ڏينهن تي خيرات ڪري، جموڪ شريف
ڏانهن راهي ٿيا.

جموڪ ميران پور ۾ آمد ۽ سائين غوث بخش شاهه
جي دستاريندي:

سائين رکيل شاهه جموڪ شريف ۾ پهچي، سائين نوراني
جي عذر خواهي سندن فرزند سائين غوث بخش شاهه سان ڪئي.
اهڙي طرح ٽي ڏينهن جموڪ شريف ۾ گذاريائون، روزانه شاهه شهيد
۽ سائين نوراني جي روضن جي زيارت پڻ ڪندا رهيا آخري ڏينهن
تي سائين نوراني جي وڏي فرزند الضرام سائين غوث بخش شاهه
صاحب جن جي دستاريندي ڪرائي سائين جن نوراني مرشد جي
ظاهري وچوڙي تي، درد و غم جي باعث ڪافي ڪلام چيا، جن ۾
دوهيڙا، بيت، سي خرفيون ۽ ٻيا ٻول به شامل آهن.

فتح پور واپسي، ڪچمرين جو اهتمام ۽ رضاءِ الهي جي ڳولا:

سائين رکيل شاهه رسم دستاريندي ادا ڪرڻ کان پوءِ فتح
پور واپس پهتا، روزانه ٽن ڪچمرين جي اهتمام ۾ مشغول ٿي ويا

(صبح، شام، رات) لکين ماڻهو طالب ٿيندا رهيا، جن ۾ ڪڇي
ڪوهستان، سنڌ ۽ پنجاب جا هزار ها ماڻهو هيا، سائين جن
جهنگل بيابان ۾ ويڙ ڇڏي ڏٺو بلڪ مرشد ڪريم جي ڪيل
هدايت موجب فتح پور ۾ وقت گزارڻ لڳا. رات جو هميشه محفل،
سماع ٿيندي هئي جتي پاڻ رضا الهي جي طلب ۾ رهيا ۽ طالبن
کي شربت حقيقي سان آڇ ۽ پياس کان آجو ڪندا هئا.

معمول، زندگي ۾ روحاني انقلاب ۽ ميڙي تي حاضري:

سائين جن هاڻي دعوتن ۽ فيصلن لاءِ ڪڏهن به پنهنجو ديرو
(فتح پور) ڪين ڇڏيندا هئا، درگاه ۾ حاضر رهڻ سندن عادت
ٿي ويئي. رات جو محفل، سماع ۾ ڏهه، ٻارنهن ڪلام ٻڌي، پوءِ
بنگلي ۾ ويندا هئا، مرشد جي فرمان موجب هر سال مهيني صفر
جي 16 تاريخ تي شاهه شهيد جي ميڙي ۾ شرڪت ڪرڻ ۽ نذرانه
عقيديت پيش ڪرڻ لاءِ حاضري ڀريندا هئا. واپس ٿيندي رستي ۾
پيارن طالبن جي دعوت ۾ شريڪ ٿي کين سعادت بخشيندا هئا.
سائين جن پهرين ميڙي تي پنهنجا صاحبزادا ۽ ويهاروڪن فقير وٺي
ميلي ۾ شراڪت جي سعادت حاصل ڪئي. هن ميلي ۾
شرڪت لاءِ ريل جي ذريعي آيا، ٻين بزرگ فقيرن وانگر سائين جن
باري ٺاهڻ جو حڪم ڏنو هميشه ميلي تي ان باري ۾ رهندا هئا.
وطن واپسي، مسجد جي تعمير ۽ طبيعت ۾ ناسازي:

سائين رکيل شاهه نوراني فتح پور واپس پهچي، مسجد
شريف جي تعمير جو ڪم شروع ڪرايو جيڪا چئن سالن ۽
گلڪاري سبب سڄي بلوچستان ۾ مشهور ٿي ويئي. نيلن، گنبدن
۾ گلڪاري تي هزارين روپيه خرچ ٿي ويا.

سائين جن کي چار شهزادا هئا، 1- سخي سائين ميان
عبدالغني، 2- سخي سائين محمد ڪامل شاهه، 3- سخي سائين
ميان معصوم شاهه، 4- سخي سائين مجدد امام سائين چيزل
شاهه جنهن بابت سانوڻ مجذوب ۽ ٻين فقيرن فرمايو هو ته هيءُ
شهزادو وڏي ڏيا، برڪت وارو ۽ مجدد امام ٿيندو.

هڪ ڏينهن سائين رکيل شاهه جي طبيعت ناساز ٿي پئي، پنهنجن مريدن کي فرمايائون ته اڄ شهزادو چيزل شاهه منهن جي پاران ڪچهري ۾ منهنجي جڳهه تي ويهندو.

پاڻ فرمايائون ته ”مون ۾ ۽ ٻي ۾ ڪوبه فرق ڪونهي، جيڪو اسان ۾ جدا ٿي سمجهندو، اهو قيامت ڏينهن اسان کان جدا هوندو. سائين جن سائين چيزل شاهه کي پيار مان چيز به ڪري سڏيندا هئا.

هاڻي روز بروز سائين جن جي طبيعت ٺيڪ ٿيندي ويئي. پنهنجي پياري شهزادي کي چوڏهن سالن جي عمر ۾ چاليهي ڪيڙ جي رياضت جو حڪم ڏنائون، جيڪو سائين چيزل شاهه صاحب ڪاري ڪوٺي ۾ ويهي، بنا کاڌي پيتي، سواءِ ڪوئي کان ٻاهر نڪرڻ جي رياضت جي تڪميل ڪئي.

سائين چيزل شاهه جي بيعت جوامر، آخري ميڙي جي حاضري:

سائين رکيل شاهه وٽ جيڪو طالب آيو ٿي، ان کي سائين چيزل شاهه جي بيعت جوامر ڪندا رهيا، اهڙيءَ ريت سائين رکيل شاهه پنهنجي بيعت جو سلسلو بند ڪري ڇڏيو. سائين چيزل شاهه چاليهن ڏينهن جي رياضت کانپوءِ هميشه سائين رکيل شاهه جي حاضري ۾ رهندا هيا، سائين جن کين بنگلوهه اڳ ٺهرائي ڏنو هو. سائين رکيل شاهه دستور موجب ٻي سال ميلي تي تيار ٿيا، سڀ صاحبزادا ۽ فقرا ساڻ ڪري شاهه شهيد جي حاضري ڀريائون. سائين جن صاحبن ڪريمن کي چيو ته ”قبلا! اسان جو جهوڪ شريف اچڻ ۽ ٿيري پائڻ جو آخري موقعه آهي.“ جڏهن سائين جن اهي لفظ فرمايا، سڀني فقيرن ۾ روج پئجي ويو. صاحب ڪريم به مغموم ٿي ويا.

وطن تي ورڻ، برقي مٽائڻ جي مڪمل تياري:

صاحب ڪريمن کان موڪلائي، خير سان فتح پور ۾ وارد ٿيا، ڪمزوريءَ سبب طبيعت ناساز ٿي پئي، ڏينهن ڏينهن بگڙندي

ويئي. سائين جن وٽ سڀ صاحبزادا موجود رهڻ لڳا. آخر تاريخ
ستين ماه ربيع الاول تي موڪلائڻ جي تياري ڪرڻ لڳا سجاده
نشين سائين چيزل شاهه کي فرمايائون ته ”ابا، هاڻي اسان جا پويان
پساهه آهن. دنيا جي درپيش ايندڙ تڪليفن کي مڙس ٿي. منهن
ڏجانءِ جھوڪه ميران پور کان پيرونه پيچجانءِ ايترو چئي عصر ويل
7 ربيع الثاني 1359 هجري مطابق 17 اپريل 1939ع جمعرت رھلت
فرمايائون انا الله وانا اليه راجعون

سائين جن جي ڪل عمر 97 سال هئي. سج اپڙڻ کانپوءِ
سائين جن کي غسل ڏياري روضي جي والي کي روضي ۾ جڳهه
ڏيئي. غمر ۽ ڏک ۾ غرق سڀ صاحبزادا ۽ فقرا موت آيا. شهزادو مٽي
جي ٿلهي تي ويهي رهيو. هاڻي روضي جي ڪمر کي تيزي سان
تڪميل تي پهچائڻ جو ڪم جاري ٿي ويو. روضي جو ڪم اڄ
ڏينهن تائين جاري آهي. روضي تي روشني ڪرڻ لاءِ اڳ ويهه هارس
پاور جو موٽر لڳايو ويو هو هاڻي واپدا جون لائون اچي ويون آهن
ڪمانن ۽ مرغولن تي لکين روپين جو خرچ ٿيو.

سائين چيزل شاهه جي سجاده نشين ۽ سائين رکيل
شاهه جو ميلو:

سائين چيزل شاهه، جيڪو ڄمندي ڄام هو جنهن جي
بزرگيءَ جون اڳ ڪٿيون ٿي چڪيون هيون سجاده نشيني جي
دستار پھري، هر ماه ستين تاريخ تي ميلي ڪرائڻ ۽ سالياني
ميلي جو اعلان ڪيو. پهرين سالياني ميڙي تي لکين ماڻهو
عقيدت ۽ احترام سان پهتا. جن کي جاءِ تي ويٺي ننگر پاڻي مهيا
ڪيو ويو.

ائين سائين چيزل شاهه جا پڻ هزارين طالب ۽ مريد ٿيا.
نيٺ سائين جن به راهه رباني وٺي محبوب حقيقي سان مليا. اهڙو
احوال سندس ڪلام بحر العميق ۾ تحرير ٿيل آهي. سائين چيزل
شاهه کي ٽي فرزند آهن.

1- سائين صادق علي شاهه جيڪو موجوده سجاده نشين آهي.

2- سائين علي حيدر علي شاه

3- شهيد سائين علي اڪبر شاه

اڄ ڏينهن تائين سجاده نشين حضرت سائين صادق علي
 شاه صاحب پنهنجن بزرگن وانگر لنگر چالو رکيو آهي ۽ هر روز
 صبح شام ڪچهري رات جو سماءُ، ڇنڊ جي هر مهيني جي ست
 تاريخ تي سڄي رات روضي ڏٽي تي راڳ و ڀراڳ ۽ هر سال مارچ
 مهيني ۾ وڏو ميلو لڳرائيندا آهن جن ۾ لکين عقيدت مند شريڪ
 ٿي سعادت حاصل ڪندا آهن.

کلام شریف

کافیون

سرشام ڪلياڻ ڪافي 1

- ٿل مٿئي ويس سو ذاتي، عجب انسان ۾ آيو
 1 احد ۾ ميمر ڪيو، شامل، هو ڪو هر جاءِ هليو آهل
 حيدر هسوار جئن دلل، اچي اسد الله سڏايو
 2 آيو انهي شوق جي شعلي، اناالحق پاڻ پيو ٻولي
 ڪيائين منصور کي اولي، ائين هو روح جو رايو
 3 لڳيون غم سوز جون لوهان، دکايم درد جا دونهان
 عاشق ٿيا سير جا سونهان، جنهين سمجهيو تنهن پايو
 4 لڳو اچي نينهن جو نعرو، فتح پور ۾ فقر سارو
 رکيل۔ لڏو چڱو چارو، چمي چشمن مٿي چايو

سرشام ڪلياڻ ڪافي 2

- ٿل ڪيئي ظاهر ظهور تو، هلي ڪيئن عشق سان اٽڪل
 1 ڏسن سالڪ سي سر سمجهي، ويا وحدت منجه ونگجي
 لڪڻ کون هو ويا لنگهجي، ٻڌائي دوست تو توڪل
 2 آيو انسان ۾ اولي، اٿي پر ۾ ڏسج ڳولي
 ڏسن عاشق اڪيون کولي، دمن سان درد جي منزل
 3 جاتي ٿو پاڻ سامائين، اتي وري رنگ ٿو لائين
 هتون هلي هت آئين، ڪرين ٿو موج ڏيئي، اچل
 4 رکيل۔ سان هي رکيئي رايو، پرين توسان پيچ مون پايو
 اڱڻ منهنجي اديون آيو سدا آئين منهنجا سانول

سرشام ڪلياڻ ڪافي 3

- ٿل ڳموريان پڻ سبيج سمهڻ ڪي، ڪريان جند جان قرباني
 1 جنمن ڄاتو تنهنين پايو، ٻڌي سندرو ڪيم سعيو
 ڏسان عربي اڱڻ آيو، شافع تون شاهه شاهاني
 2 ڏٺو سين ٻيو نه ڪو چارو، مگر سيد سو سونهارو
 مڃي ٿو ملڪ جڳ سارو، نبي سر نور نوراني
 3 رليو هي نفس ٿورائي، جتي جاڏي چڪيون ٿاڻي
 الله هڪ پاڪ ٿو ڄاڻي، ڏسان ديدار دل جاني
 4 وڪوڙيم عشق ٻيون واهان، ڪيان شب روزڻي دانهان
 ٻڌن ڪي ڏيئي اچي پانهان، مدد ٿي غوث صمداني
 5 جڏهن جانب پاتي جهاتي، بدن منهنجو چڪن چاتي
 ”رڪيل“ سان لون سڄڻ لاتي، اچي ٿيو راز رحماني

سرشام ڪلياڻ ڪافي 4

- ٿل اوڪي هي عشق ڪي منزل، ڪنهن دي پيش نا آوي
 1 سدا سختي هي سر عاشق، ڪجا فرحت نمي بينم
 خانه عشق اي ويران، ايوين شب روز غم کاوي
 2 سڃا رستا ٿي پنڌ ڏوڙا، تتي سر اوچتي آيا
 وڃ سڄ دي لڌم سانول، ڪري پوجا ته ڦل پاوي
 3 عجب هي عشق ڪي لذت، ڪفر اسلام حق هڪ هي
 ٽوڙ ڏئي ڪون هڪ دل ٿي، جڻيا ڪوئي عشق ڪا پاوي
 4 ”رڪيل“ اسرار هي هر دل، اهو انوار ديڪا ٿا
 هوڻ هو ٿياول هو، ايوين اثبات ساماوي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 5

- ٿل رکين جي شوق محبت جو، پنهنجو ڏس پاڻ ۾ پيهي
 1 ڪٿي عاصو ڪٿي ڪوزو، ڪٿي مسجد ڪٿي سجدو
 پاسي ڪر غين جو نقطو، اهو آن عين ڏس ويهي
 2 عجب انصاف هي عبرت، اوري منصور جي ڦاهي
 ايجان اڳتي ٿيا راهي، اتي قيل قال نان ڪيمي
 3 واحد وجود ٿيا وحدت، وڃي واصل بقا بالله
 هٿن ڊر هو هڪواله، رکيائون ڌيان ۾ ڊيمي
 4 ”رڪيل“ هي مام جي مشڪل، ٺاهڻ نينهن ٿيون نازڪ
 نه ڄاڻج خلق جي رسوا، ناهي تنهنجو ڏيهه پر ڏيهي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 6

- ٿل ڪهڙي ڪيان ڳالهه هي ڪوڙي، پنهنجو مان پاڻ نٿو ڄاڻان
 1 نان مسلمان نان ڪافر، اتي ايمان ڪيئن آڻيان
 پڳي لافي سنڌي ڪڙ ڪڙ، اتي نئين عشق وڌو اوجھڙ
 جتي آهي درد جي دڙيڙ، اتي محبوب جا ماڻان
 2 ڪٿي ملت ڪٿي مذهب، ڇڏڻ مشڪل اچي ٿو عجب
 صوفي جو سير وڃي ٿيو سڀ، ڏسڻ لامڪان جا ٿاڻان
 3 نان مسلمان نان ڪافر، ڪٿي ايمان نان خبر
 عجائب عشق ٿيم رهبر، اتي وڃي درج ٿيا داڻا
 4 چني ڦاهي چٽي چڪوا، ڏئي ڪي دور ڇڏڻ تقوا
 ڏسڻ هڪ جو نه ڪر بڪوا، وسن سي برهه جا پاڻان
 5 جڏي موجود ٿيو منور، چپي ڪيئن عشق جو اوڀر
 لڌم دل ۾ پرين دلبر، سمجهي ڏس تون ”رڪيل“ سياڻان

سرشام ڪلياڻ ڪافي 7

- ٿل عجائب عشق وارن جون، خطيبين جون سڻو خبران
 1 پھلي تختي پڙھن بي تي، تنھن شايس سچي سڪ سي
 2 لھن لوچي پرين ھڪ ڪي، رھيون زيرون اتي زيران
 3 جنھن پاڻي اتي جھاتي، لنگھيا ظلمات ٿيا ذاتي
 4 بقا باللھ رھيا باقي، باراني عشق جون اُبران
 5 حقيقت ۾ ھلي ھو لنگھيا، سنجائي دل سچي سمجھيا
 6 ڏسڻ عشا تنھنجا غمزا، تبرڪ آ تنھن تيران
 7 خودي ھستي نٿو ڪائين، ”رڪيل“ تون ڀول ٿو پائين
 8 ڳالھيون مردن سنديون ڳائين، سڃاڻن سي تنھن قبران

سرشام ڪلياڻ ڪافي 8

- ٿل ناھي سمجھڻ سنجايڻ جي، ڪجي ڪيئن عشق جي معنيٰ
 1 بحر بيچون بيرنگ جي، ڏسي ٿيا موج مستانا
 2 لڙھيا تنھن لھر ۾ لائق، ڪيا تنھنجي درد ديوانا
 3 اھو اسرار نامعلوم، دل دستور داستانا
 4 ڪن تقرير ھي طالب، لدني علم مئخانا
 5 شمع جي شعاع تي ڪاھيون، ڪيو پرواز پروانا
 6 پتنگ اھي پيا پڇن، جلن سي جوش ۾ جانا
 7 ٿيڻ منصور اھي مشڪل، ٽوڙي ھستي ٿي بيگانا
 8 ”رڪيل“ ھي رمز ڏس ڪولي، برھ جو باب بوستانا

سرشام ڪلياڻ ڪافي 9

- ٿل ملڻ محبوب جو مشڪل ڏجي سر عشق ۾ آئي
 نسلنگ ٿي نينهن ۾ نانگو، تڏهن وڃي ملڪ هو ماڻي
 1 اندر ۾ ڏيان اهو ڌر، صفا ميدان دل جو ڪر
 لوچڻ باجهون نه ٿيندين سر، حجت ڇڏ هوت سا هاڻي
 2 اچن ٿيون بره جون باهيون، مٿي عشاق سر ڪاهيون
 ليڪو لافي سندن لاهيون، پنهنجو رنگ پاڻ منجهه ڄاڻي
 3 پيئن وحدت سڄي سرڪي، ڳالهائڻ مرد هو مرڪي
 پائن سرتاج هيءَ ترڪي، آيا سي عشق جي ٿاڻي
 4 ”رڪيل“ سان لئو پرين لاتي، پيچي اولو پاتم جهاتي
 بقا جو ملڪ ڏس ذاتي، وڌائون رمز سان راڻي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 10

- ٿل لڳو سي نينهن سان ناتو، ڪفر ناهي مسلماني
 وتي سي واٽ وڃ واري، ٿيو سي سير سبحاني
 1 اڱڻ هل هل پسان گل گل، جسم چند جان سڀ جاني
 گهي سختي گهي مستي، گهي آ راز رحماني
 2 تن تسبيح من مصلو، پڙهي تڪبير ٿي فاني
 دائر نماز تن دل آه، سجدو پاڪ پيشاني
 3 انا الحق چئو انا الحق چئو، مستي سرمم مرداني
 اگر سالڪ سڏائين ٿو، سچو ٿي يار يزداني
 4 آئينو عشق منجهه سيني، لڌم رخ يار جو ثاني
 پاڻي جهاتي ڏنم سڻو، جيئن يوسف سو ڪنعاني
 5 ”رڪيل“ ڳجهه سان لڌءِ ڳولي، پاڻي ليڙو اندر چولي
 سارو سر پاڻ ٿو ٻولي، ڪيو مان سان مهرباني

سرشام ڪلياڻ ڪافي 11

- ٿل وڃن منزل يڪي ڪاهي، عشاقن جي اڳيون ڇاهي
 1 ڪنهن وڙيو ورهن ۾، ڪن کي داد ٿيو دم ۾
 پاڻي جهاتي ڏنم من ۾، لاڳاپا لوڪ جلاهي
 2 ٻڌي سندرو سڄي توڪل، پڳاڻون عقل جي اٽڪل
 وڃي ٿيا راز ۾ رمل، پڇي هستي ڇڏن ڊاهي
 3 جبل ڏونگر ڏسن ڏوري، سڪ کي نزديڪ پنڌاوري
 گهوري سريار تون گهوري، توڻي چڙهندا وڃي ٿاهي
 4 جهڙي رحمت تيمي لعنت، ڪهڙي ڪاني ڪيمي قدرت
 "رڪيل" ڏس حال منجهه حيرت، مستي منظور ڏس ڏاهي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 12

- ٿل هجان هر دم ائين هيڪل، حسن جي سير ۾ جل جل
 1 پاڻي جهاتي ڏنم چوري، گجھو آيو راز سر زوري
 جياپو جان جي جموري، چشمن چور ڪيو چل چل
 2 ٻڌي سندرو گهرڻ ڪاهي، هستي بوتو پيڇڻ ڇاهي
 لاڳاپا لوڪ جا لاهي، ٿيا سي راز ۾ رمل
 3 پاڻي جهاتي اندر چولي، لڌم هڪ کي سدا ڳولي
 ٻولي هي پاڻ تو ٻولي، سمايو اه اچي سانول
 4 عجب گلشن گل لالا "رڪيل" کي عشق ڪيو اعليٰ
 تيم حضور حق تعاليٰ، پرينءَ جي پور ۾ پلپل

سرشام ڪلياڻ ڪافي 13

- ٿل وڃي ٿيس درد ۾ داخل، ڏنم درياه ٿو ٻوڙي
 نڪو سنگت نڪو ساٿي، لاڳاپا سڀ ڇڏيم ٿوڙي
 1 اهڙي آويڙجي ڪن ۾، ڏسڻ سان جان ٿي ٽڙڪي
 نه ڊڄ دل ٿي چوي توڪل، متان محبوب منهن موڙي
 2 پنهنجي اندر ۾ پائي جهاتي، ڏنم درياه ڏکيو ڏک جو
 نه ڪا صحت نه ڪا فرحت، جسم ۾ جاءِ ٿو جوڙي
 3 پوڻ انهي موج ۾ مشڪل، لکين عاشق پيا ڪاڇن.
 نه رک سانگو انهي سرجو، خطرا خوف ڇڏ ڇوڙي
 4 ”رڪيل“ ٿي راز جو سونهن، حقيقتي حال کون واقف
 پيتي ٿي سوز جي سرڪي، لمي لاهوت ڏس لوڙي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 14

- ٿل جا ٿي ڪيا عشق افسانا، عقل اتي ڇا ڪندو معنيٰ
 1 عقل ايمان ڇڏيم اوري، اتم ڏنم عشق کي توري
 ڪيم سر شوق تان گهوري، پڙهان لک وار شڪرانا
 2 نه ڪا اتم طلب دنيا جي، نه خواهش بهشت حورن جي
 سڄي اتم ڳالهه سورن جي، ڳجهه عاشق ٻڌن ڳانا
 3 منارو عشق منور جو، ڏٺو سين دل ۾ دلبر جو
 صفا ڪر قلب جو هجرو، پيتو سي شراب مٺخانا
 4 صفائي صاف صوفين جو، ڏسڻ هر رنگ پرين پنهنجو
 ”رڪيل“ هي سر نه ڪر سمنجو، بقاء ۾ عشق آستانا

سرشام کلیاڻ ڪافي 15

- ٿل گهي مجنون سر گردان، گهي اسرار رهبر هون
 دلي دیدار از دائر، ڪ وقتي خود قلندر هون
 1 نهاني نقش اي دلبنده، ڪي پيچي عشق افضل هون
 مين آيد لذتي هر دم، ڪ ارتو ناز پرور هون
 2 شدم مسرور در محبت، سري اسرار واحد هون
 ڪ مٿاڻا دلي جانا، ازان شاهي ڪ اڪبر هون
 3 سري من زور شد دَردي، تماشا ذات عبرت هون
 حجابي تن صفا دیدم، ڪ وجه الله سي انور هون
 4 "رکيل" چون ڪعبه وردم، ڪجا دوارا ڪ مسجد هون
 نمیدانم نمیدانم، بسي محنت ڪم مندر هون

سرشام کلیاڻ ڪافي 16

- ٿل نه هوتي دل ميري تسلي، ڪ ڪب ملسي سجن پيارا
 1 نه ٿيا دیدار هڪ واري، نه ڏٺم بخت هي ياري
 ڳڻي پڙيندي عمر ساري، ڪڏان ويڪان حسن سارا
 2 ڪيهي ڪم باغ بهشتين دي، دلبر دیدار بن تيڙي
 حوران غلمان سو صدقي، جڏان ڏيسي پنهل وارا
 3 تتتي دي چاڪ هي چولي، ملڻ واعدا ڪيٽئي پولي
 جڏان ويڪان پنهل جهولي، ته هر رڳ هوءِ هپڪارا
 4 وڪوڙيم عشق سپ واهان، "رکيل" ديان روزهي دانمان
 بنان دلبر تيڙي ناهيان، نهين درڪار ڪجهه مارا

سرشام ڪلياڻ ڪافي 17

- ٿل سڙان تنهنجي سوز ۾ سانول، گهونگهٽ ڪولي نه ٿي اولي
 1 ائين وَنَحْنُ چئي اَقْرَبُ، مِنْ عَيْلِ الْوَرِيدِ رِگ
 2 ڏسان توکي روز روزن شب، سدا وحدت منجهون ڳولي
 حسن جي فوج چوڌاري، ڏسان جابر ڪريان زاري
 خوشي غم ۾ ويم ساري، پون ٿا چاڪ منجه ڇولي
 3 لڳي تنهنجي نوڪ متوالي، ڇڏي سي ملڪ جي چالي
 ناهيون دم خوف کان خالي، آيا سي عشق جي ٽولي
 4 ماري هي محب جي ماڻي، لڳي جن سان سوئي ڄاڻي
 ”رڪيل“ سان هوت مل هاڻي، اڃا ڇو ٿو پرين رولي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 18

- ٿل هميشان عشق داماتم، نمين تان واند هڪ تلدي
 بره دي باه ڏيوي پڙڪي، تان جند جان پئي جلدي
 1 درد دي شور وچ هو وان، ڪران هئي هئي پٿان روان
 هنجمون دا هار ڳل پووان، لڪي تقدير نا ٿلدي
 2 ازل داکات پيا ڪڙڪي، جسم وجود تان ٽڙڪي
 اُتي سوريءَ سر لڙڪي، حجت حاجت نمين هلدي
 3 وڇوڙا فراق سرباري، ڳئي غم دي عمر ساري
 ڪران فرياد سو واري، نه ڏيندا يار ڪا ولدي
 4 عشق بدنام ڪيتم زوري، دروني جگر وچ جمهوري
 وس بيوس ٿيم چوري، خلق ساري پئي ڪلدي
 5 ”رڪيل“ دا قول سچ سارا، عجب و حدت ڏتم وارا
 لڳاهي نينهن دا نعرا، الستي تانگه پلپلدي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 19

- ٿل ڇٽاسي ڪفر مذهب ڪون، ٿياسِي فنا منجم فاني
 نا مسلمان نا ٻائڻ، ڪيم دل عشق ديواني
 1 ڪلر ڪيري مٽي پايان، نه ڄاڻان پاڻ ڪجهه آهيان
 ويڃائي وجود ڏک پايان، پڙهايم برهه هيءَ باني
 2 گهي جڻيو ڳچي پايان، گهي قرآن ڳل لايان
 الائي ڪين مان چاهيان، نڪو اٿم نام نيشاني
 3 ڇڏيم هستي خودي ماري، ڪري پئمال هڏ ڳاري
 ائين ٿو عشق اوجاري، هميشه درد دل جاني
 4 مشڪل مام هيءَ سمجهڻ، پرينءَ جي پنڌ جو پرجهڻ
 صفائي قلب جي گهرجڻ، ته روشن رمز روحاني
 5 "رڪيل" هدايت حڪايت ۾، بلاو اصل ولايت ۾
 ڪري آزي عنايت ۾، لدوسي يار لاثاني

سرشام ڪلياڻ ڪافي 20

- ٿل صفائي قلب جي ثابت، يقين يار ٿي آڻيان
 بنا عشق مولا جي، ڏئي ڪجهه ڪين ٿو ڄاڻان
 1 بحر بيچون بيرنگ جي، سڌ سالڪ لهن ساري
 سنجائن ٿا سچي دل کي، حج ڪعبو آ در داڻان
 2 ماري مشرڪ ڏئي وارو، رک ناشرڪ شيطاني
 حقيقي جال ٿيم حاصل، لکيو تقدير هي پاڙيان
 3 نڪا حاجت حجت هستي، امر کي ڪير ٿي آڏو
 سمجهڻ ڳالهه مشڪل ڳچي، غفلت غير کي ساڙيا
 4 "رڪيل" ره رمز تي پورو، ٿي ناوار هڪ واندو
 الستي آواز پيو ڪن تي، اهو وڃي ملڪ ٿو ماڻيان

سرشام ڪلياڻ ڪافي 21

- ٿل ڏسي جلوهو جانب جو، ڪيئي پيا نياز سان نوندا
 شمع جي شعاع تي ڪاهيون، پتنگ وانگي جيئن پوندا
 1 عشق جي آڙاه منجهه اوکا، عاشق سوريءَ مٿون سوکا
 قلمون لوح جي لکيا، پاڙيندا سور سيئي سهندا
 2 عجب عاشقن سنڌي عادت، خرش خوراڪ تن وحدت
 نپاڻن نينهن سان نويت، حقيقي رمز منجهه رهندا
 3 سڄو سجدو وضو ساري، قضا ڪن ڪين وقت ٿاري
 لڳي ٿن لنو هڪ واري، جلن سي جوش دل ڏوندا
 4 لاڳاپا ٿيا صفا لاهي "رڪيل" عاشقن وڃن ڪاهي
 وڏو ميدان دل ٺاهي، طبق چوڏهن هنڌ ٿيندا

سرشام ڪلياڻ ڪافي 22

- ٿل جي درويش ٿين وولالا، فڪر ناٿيو فهم اهوئي فيض جي فرمان ۾
 1 هتون ويندين دم گذاري، سوڀ اهاڻي ويهه سنڀاري
 عاشق چڙهيا نينهن نظاري، گوشي ٿيا گذارن ۾
 2 اٿڻ ويهن قيد جڳائي، ڪاڻڻ سمنڊ ڪوڙا اجائي
 ڪوڙي دنيا ڪوڙ وڌائي، موت جي ارمان ۾
 3 ظالم ٿي انسان رنجائين، سو ثواب رضع نه پائين
 حج اٿي هڪ دل رهائين، قول اهو قرآن ۾
 4 پاڪ مشائخ مير ڪوٺائين، رکيل آهين پير سڏائين
 گمٽ تون ڇاپين وڌ سهاڻين، ره حيرت جي حيران ۾

سرشام ڪلياڻ ڪافي 23

- ٿل ڪنهن سان سينو ڪهڙو ساهيون، جيئن ڪو سمجھي اوتئين آهيون
- 1 ڪڏهن ٺڳ چور شرطي هون، ڪڏهن واپار ڀرتي هون
- 2 ڪڏهن سچ عشق ترڪي هون، ڪڏهن منجهه ناهه جي ناهيون
- مڪر ۽ ڪوڙ ٿا ڄاڻن، عقل هو نفس ڏي ٿاڻن
- عاشق ميدان ٿا ماڻن، وڃن ٿا ڪيچ ڏي ڪاهيون
- 3 رضا راضي مٿون ٽرجي، هوڻ ھر رنگ ۾ گهرجي
- خزانو عقل جو ڦر جي، خودي هستي وڃن ڊاهيون
- 4 ڪڏهن خلقيا آهيون خالق، ڪڏهن توحيد جا مالڪ
- ڪڏهن منجهه سمجھ ۾ سالڪ، حوا آدم نه ڄاياهون
- 5 ”رڪيل“ هن درد ۾ دم دم، وڃي قطرو پيو قلزم
- هلايا عشق هي ها غم، مچائن برهه جون باهيون

سرشام ڪلياڻ ڪافي 24

- ٿل رخ ناز ڀريا، دل جاني دا، جاني دا، دل جاني دا
- 1 ول ول آون جهاتيان پاون، ادب عجب هويا انساني دا
- 2 آون عشاق ڪرن ول عيدان، جلوا ويڪ جيلاني دا
- 3 چڙهه چڙهه موجدان سرتي آون، سير هويا سطلاني دا
- 4 سئي سئي ”رڪيل“ نون ڏيون مبارڪ، لوڪ سارا لاڻاني دا

سرشام ڪلياڻ ڪافي 25

- ٿل ڪڏهن ملندي پرين مان سان، مٿي دل کي جياربان ٿو
 نه ورندي ڪا وڇوڙي جي، عمر اهنجي گذاريان ٿو
 1 سڙي جيئن خاڪ ٿيان ڪيري، هڏ هي ماس سرديري
 تون واهر منهنجو ويڙي، ڳجهه ۾ پاڻ ڳاريان ٿو
 2 سنڌو نان سور ڏين وارو، ماري ٿو سخت مونجهارو
 ٻاجهون تنهنجي نه ٿم چارو، سدا توکي سنڀاريان ٿو
 3 وساريم جڳ اهي ٻيئي، جدائي يار ويم ڏيئي
 دروني منجهه وڌم ڏيمي، ته ٻاهران ناريان ٿو
 4 رڱن جو راڳ هو تاران، پون ٿا چاڪ دل ڦاران
 لذت وحدت صبر ساران، ”رڪيل“ پاڻ کي پڇاريان ٿو

سرشام ڪلياڻ ڪافي 26

- ٿل توڙيا سي عقل جا جمڳڙا، نه ڪنهن مذهب ملايا هون
 ڏٺوسي دين دلبر جو، نه ڪنهن ملان پڙهايا هون
 1 خضر استاد ٿيو منهنجو، پياريائين جام وحدت جو
 طالب مطلوب تان هڪ هو، نه ڪنهن ڀولي پلايا هون
 2 پايڻ عشق پاند منجهه جهولي، لڪيئي تان ڏنم لولي
 پسيم پنجنن سنڌي ٿولي، ته ڏينهن ڏينهن سويا هون
 3 ڄاڻن نابين اهڙو شڪ آ، نه ٿا ڄاڻن مولا هڪ آ
 جيڪو ڏئي ڄاڻي اهو مشرڪ آ، تنهن راهون رلايا هون
 4 پاڻي ڏس جسم ۾ جهاتي، ظمورو ذات جو ذاتي
 فنا ٿي خاڪ ۾ خاڪي، اهڙي حيرت هلايا هون
 5 ”رڪيل“ ڏس رمز سبحاني، منزل لاهوت لاثاني
 اهو آراز روحاني، سڄي صحبت سمايا هون

سرشام ڪلياڻ ڪافي 27

- ٿل لامڪاني وسندا پيارا، ديدار ڏسان ديدن سان
 ديدار ڏسان ديدن سان، ڪُل انسان بدن سان
 1 ڪُن ڪُنون اخلاق ڪيتوئي، قادر تو قدرت سان
 فذ ڪروني اذڪر ڪم جي، ڪيتئي قول دهن سان
 2 هر دل اندر لعل بنايئي، غنچا باغ چمن سان
 مالڪ ڪر شيطان بچايئي، بيشڪ بي دينن سان
 3 ويڪ ديدار بهار مين ٿيڻان، هي اسرار آدم سان
 سر الاهي آپ سڏايئي، قطرا پيا شبنم سان
 4 چٽ لولاڪ سيد سر آيا، ڪُل نبي ته ختم سان
 ”رڪيل“ - سان هي صنم سدائين، يار مليو عيدن سان

سرشام ڪلياڻ ڪافي 28

- ٿل دارين دنيا خواهش عقبئي، اڃا آزاد نمين ڪيا
 خودي ۾ خود به مستي ڪا، شرابون جام نان پيا
 1 طمع ڪون ٿوڙ تان ٿيوين، حياتي آب ٿي پيوين
 دونون جڳ صاف ٿي جيوين، حجابون غير هم ڳيا
 2 شهد شڪر نمين ولذت، ڪجا فردوس ڪي نعمت
 عجب نوشيد مٿي، وحدت، مستي منظور ڪرليا
 3 اگر لايا بدھ ساقِي، عاشقان درد خوراڪي
 ٿٽ ڳيا غير رهيا باقي، آيا اثبات حق ٿيا
 4 ”رڪيل“ - اي شوق شاهانان، پڪڙلي عشق ڪا خانان
 دُئي ڪو دور ڪر جانان، سدا سر جوڳ ۾ جيا

سرشام ڪلياڻ ڪافي 29

ٿل جنهن جسو ڪيو جامي، سنجائن ذات سي سامي
 1 تن کي تراب ڏک ڏيئي، سفر سامي ڪندا سيئي
 تنهن کي سمجھ سڌ پيئي، عجب اسرار پنهنجي
 2 ڪير پيريمان وصيت، نه ٿي واندو وٺي وحدت
 ناهن نينهن جي نصيحت، دمن سان سير سبحاني
 3 جبل عرفات من هي مڪو، دل نماز سر سجدو
 دم دم سان ختم سبتو، پڙهڻ فرقان ٿيڻ فاني
 4 آيو ٿم وره جو وارو، اندر ۾ عشق اوجارو
 لڳو آه نينهن جو نعرو، ازل کون نام هڪ نامي
 5 آيم دل ۾، رکيل جاني، ڏنم جهان خود جامي
 سارو آسير سلطاني، حمايت ٿيم خضر حامي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 30

ٿل ظهورو عشق جو ظاهر ڪيئي سالڪ سوين سمجهن
 ڏک ۽ درد تن دل ۾ مستي جي موج منجهه ڪاڄن
 1 ڪٿي آدم شيث نبي، ڪٿي نوح طوفان راز رني
 ڪٿي ابراهيم آراه زبي، اهڙي آزمائش در دوستن
 2 ڪٿي ذڪريا ڪٿي يحييٰ، ڪٿي موسيٰ ڪوه طوروه وا
 ڪٿي الياس تي عيسيٰ سختي عارف سر تي سمن
 3 ڪٿي يوسف ڪنعاني، ڪٿي مصر بازار غلامي
 ڪٿي يعقوب گرياني، ڳجهو تنهنجو راز ڪيئن سي لمن
 4 ختم نبين جو پيوند، آيو عربي ٿي احمد
 درد وندن جو دلبند، اهو احد ٻيو نه چون
 5 ظاهر ظهور زلزلا، عاشق ڏسو هي ڪريلا،
 پيارا رب جا بيشڪ پلا، عشق جو ناز آيو شهيدن
 6 ”رڪيل“ انا الحق ڪيئن نه چوين، سمايو سر سڄو تو ۾
 مري منصور جان پوين، پرين کي ٿا پاڻ پرچمن

سرشام ڪلياڻ ڪافي 31

- ٿل ۱ امن آهي عشق مولا جو، دنياڻن سان اسانجو ڇا
رُلي رُئي هن نفس کي روليون، ٽڪر ٽوٽا پنين پاليون
چڱيون مستن سنديون چاليون، نه خواهش هي دنيا عبا،
2 وئي گرم ٿي خودي هستي، لڳو ٿن درد دل خستي
هميشه عشق جي مستي، نه ترسن خلق جي رسوا
3 ڪڏهن سختي مٿي سرجي، ڪڏهن هن تخت اعليٰ تي
ڪڏهن منجهه رمز جي رتي، پري پاتال ۾ وڃي پٿيا
4 ڪئي اڳتون انهن آري، سدا تقدير تي راضي
رڪيل اهي مرد هن غازي، سدا شاکر بڻي و هوا

سرشام ڪلياڻ ڪافي 32

- ٿل ۱ اگر هي يار ڪا ملنا، دوئي ڪو توڙيڪ دل تي
وحدت جام خود نوشي، جاوي ول دور خاموشي
ٿيوڻ منصور مدهوشي، اناالحق ماردم جلدي
2 نمي دانم نمي داني، گودڙي عشق پنهنجي
سر تي ڪلاه شاهاني، دل درويش پل پل دي
3 دکايا عشق هو يا رهبر، حسن بازار توئي دلبر
سر اسرار دل انور، حقيقي تانگهه ول ول دي
4 جتي جانان اتي جاوين، فقر داحال گل پاوين
رڪيل سارا بنيا سائين، لڳي جڙ نوڪ رانول دي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 33

- ٿل پڙهڻ پڙها وڻ ناهين فقيري، بنان وجود ويڃائن جي
 1 واھ محدث عالم سونهارا، زاهد زهد ڪرڻ استخارا
 عشق بنان ته اجاياسي
 2 منجهه غرور ويهن ٿي غالب، ڪرڻ دليل دنيا جا طالب
 هستي قيد رهائي ري
 3 ڪشف قبولي ڪسب ڪما وڻ، دم انا الحق خيال جڳا وڻ
 عمل عامل ڪامل ڪي
 4 وهو اچي راهه بتائي، بحر انهن جي ڪنڌي نه ڪائي
 ثابت سر سمجھائڻ جي
 5 رمز رکيل وو اڃا ٿي اولي، تون آهين ساڳي سانول ٿو ٻولي
 عبداحد حق حاصل هي

سرشام ڪلياڻ ڪافي 34

- ٿل بنا ديدار دلبر جي، جيڏيون مونڪي سال ٿيا سڪندي
 1 آيم لوڏو چڙهيس ڪاري، وڇوڙو يار جو ماري
 فڪر فراق هڏ پاري، آئي سختي مٿي سر جي
 2 ڪيان هئي هئي پٽيان روٽان، اهي ڏک سورگل پوٽان
 ميرا اهي عيب ڪيئن ڏوٽان، چوان پنهنجي نصيبن ڪي
 3 ائين ڄاڻان پاڻ ڪي ناهيان، خودي ۾ خود غرق آهيان
 سائن سان سنگ ڪٽڙو ساهيان، حجت حاجت هتي ناهين
 4 مٺي هي محل موچاري، پايان ڳچي پاند گل ڳاري
 رکيل سان رک اچي ياري، ڪيان جند جان سر صدقي

سرتلنگ ڪافي 35

- ٿل ٻيرنگ برقعو پائي پائي، آيو آدم ٿي پنهنجي ذات چپائي
 1 بت بنائي پوءِ ملڪ سڏائي، سجدو حڪم ايئن پاڻ فرمايئي
 عزازيل چيو اتي ناهي ناهي، طوق لعنت جو سر تي سڙائي
 2 الانسان سري سچ ڪري ڄاتو، وانا سرد سهي مان سڃاتو
 اولو اکين جو لاهي لاهي، عشق انسان آيو ويس مٽائي
 3 عشق جو ظهورو سالڪ سمجهن، موج مستي جي سر عشاقن
 رمز لڳم رنگ لائي لائي، ناز پرينءَ جو ٿو نينهن سان نواي
 4 عشق سمجهائيم چنگيون اهي چاليون هوا آدم کون اڳ جون ڳالهيون
 ڏس ڏنم اهو ڏاهي ڏاهي، سوئي "رڪيل" ۾ ٿو پاڻ سمائي

سرتلنگ ڪافي 36

- ٿل ظاهر ذات صفات ۾ سمجهن، عين صورت حق آهي آهي
 1 فنڦخت فيہ من رحي قول ڏنم پورو، آيو انسان ۾ ڪرڻ ظهورو
 ڏس ڏنم اهو ڏاهي ڏاهي
 2 بت خاني کي سجدو سچائي، دين ايمان پوءِ ڪرڻ بهائي
 شڪ شرڪ ڇڏ لاهي لاهي
 3 وفي انفسڪم حڪم ڪمايئي، الانسان برقعو پايئي
 ٺاه آيو هت ناهي ناهي
 4 عشق "رڪيل" کي نينهن نظارو، زوران زوري هڻي ٿو نعرو،
 آيم ڪاه ڪيون سر ڪاهي ڪاهي

سرتلنگ کافي 37

- ٿل عشق دا آ وڻ ساڌ سڏاڻ. ڪيتا ظاهر ذات ظهور.
- ١ بار برهه داسر تي چاڻ
- ٢ ملان قاضي رکدي نه جائز نهين وت سڻدي عشق دا واعظ
- ٣ وچ معرفت دي هويا منظور. عاشق دا سچ سمي هي الاوڻ
- ٤ منطق معنيٰ ڪنز قدوري. دل دا سمجھڻ سبق صبوري
- ٥ جنهن ڏسيا سو هويا منصور. سر سولي تي پڪڙ چڙها وڻ
- ٦ دم دم آون چڙهه چڙهه موجان. سر ته عاشق دي حسن ديان فوجان
- ٧ وچ وحدت دي هويا وهلور. درد اهو سائين دود دڪا وڻ
- ٨ ملان رکدي عشق تي طعني. آپ ڪريندي ابتي معنيٰ
- ٩ ڏسڻ نهين ته ضرور. مين وچ مئي سائين آپ سماوڻ
- ١٠ سر "رڪيل" دي باهه برهه دي. بار غمان داچند نهين سمندي
- ١١ ملڻ پرين داهيا پر نور. صدقي صدقي هي جان جلا وڻ

سرتلنگ کافي 38

- ٿل عشق صورت انسان آ. هر جاءِ ڏسڻ ۾ آيو آيو
- ١ مرشد ٿي حق راهه بتايئي. طالب کي مطلوب سڏايئي.
- ٢ پاڻ پيئي اهو رايو رايو
- ٣ فائينما تولو ڀل نان ڀولي. فثم وجه الله اڪيون ڏسي ڪولي.
- ٤ رانول تو رنگ لايو لايو
- ٥ راز چپاڻڻ لائق لڪ آ. جاڏي ڪاڏي هر جاءِ هڪ آ.
- ٦ مان پيچ پرينءَ سان پايو پايو
- ٧ عين غين جي صورت سائي. نقطو دور ڪري ڏس جائِي.
- ٨ "رڪيل" نان آدم جايو جايو

سرتلنگ کافي 39

ټل

1

2

3

4

عشق دا آب حیات، پیر یمغان دي دستون پیتم
 پر کروحدت جامر پلایس، دل مئي کون جلد جگایس
 لنگه گیوسي ظلمات، درد لگم تي ذونهين جگ جیتم
 نصیب ازل دي دتتر وار، هر صورت وچ کیتم نظارا
 فرق نه کوئي ذات صفات، سیر حسن دا کشفون کیتم
 مټخاني وچ مطلب معني، توژ هستي کون تیم بیگانا
 لوح لکیر قلمات، بحر حقیقي نصیب نیتم
 حال فقر دا اوانت نه کوئي، جس تن لگژا سمجھي سوئي
 نفي وچون اشبات، سر ته "رکیل" دي ثابت سیتم

سرتلنگ کافي 40

ټل

1

2

3

4

کشف کرامت بهون ملامت، عشق ایمي کم نهين منیندا
 هادي هدایت هووي هکایت، هر هر دي وچ هوندا
 شیخ مشائخ بڑا سډاوږ، خطري خاص خودي کون کا وږ
 اصل تنهان تي اها عنایت، مستي خیال رلیندا
 مئي کون پیوږ دوجگ جیوږ، آب حیات همیشه تیوږ
 سرکي سوز سچي هي وحدت، ساقی پر پر ډیندا
 نور ظهور ظهورا ذاتي، آن جسم وچ پاتم جهاتي
 روز کریندا اها روایت، دم اناالحق الیندا
 صاحب صفائي جلدي جائی، دم دم نال وصال دي وائي
 شان تنهان دانهين شکایت، "رکیل" سچ اکیندا

سرتلنگ ڪافي 41

- ٿل ڏس انصاف عشق بهادر جو، ڏيئي ترڪ طمع ڪي ٿو ٽڙي
 1 سندرو ٻڌي ساهي سچو، ڪو نفس لافي سان لڙي
 صبر سندو نيزو تڪو، مدعي مري سو پيو سڙي
 2 تنهنجي درد دل ڪي وڌو ڦٽي، ناسور جان ٺپ پيو ڳري
 نڪو علاج نا دوا لڳي، ماريس ديدار دلبر جي چڙي
 3 مردن واري ميدان تي، انهي چاڙهي تي ڪوئي چڙهي
 لاهوت جا لانگها لنگهي، وڃي باب بيرنگ جو پڙهي
 4 درياءَ جي انهي موج ۾، مشڪل "رڪيل" ڪو پيو لڙهي
 سونهان تمين جي سير جا، آويڙ ۾ سونه اڙي

سرتلنگ ڪافي 42

- ٿل ڇڏي ڏي ملڪ دنيا ڪي، ويهي ٻڌ عشق جون ڳالهيون
 1 فائدو ڪهڙو عشق منجه آهي، چاڙهيائين منصور ڪي ڦاهي
 شمس سڄي ڪل ڏني لاهي، عجب تنهنجي عشق جون چاليون
 2 ڪربلا ميدان تون صدقي، عاشق ٿيندا سوين ئي سي
 لمن ڪل راز جي ڪي ڪي، تنهن جي لبن تي لاليون
 3 صابر بلاول جي تن لائيءَ ڪيڙو، زڪريا جو سر ڪرڻ سان چيريو
 بلاول منجه گهاٽي پيڙيو، وهن تنهنجي ناز جون ناليون
 4 سرمد ڦاسي مٿون ڪلندو، صوفيءَ جو سر نيزي هلندو
 بره جو بار سچ جهلندو، وڃن ٿا قول ڪي پاليون
 5 انهيءَ ميدان تي هلجي، جتي ماڻهوءَ جو ماس پيو ڪاڻجي
 "رڪيل" اهو حال ناسلجي، وهائج سور ڏس پاليون

سرتلنگ ڪافي 43

- تل عشق تنهنجي جو اهو انصاف، ڪر بلا ۾ ڪالھ ڪرايئي
 1 شاه حسن کي پياربي زهر جو پيالو، مير حسين تي آيو نينهن نرالو
 حسن تنهنجي جو هي راز، شهد شهادت ڏکڙو پرايئي
 2 پنهنجون ڳالهيون پاڻ ڪرين ٿو، ڏوه ڪوفن ڏي ڪهڙو ڌرين ٿو
 سڌ لمي ٿيس صاف، ماڻهن ليکي عاشق مرايئي
 3 حد بندو حجاب پڳوسي، لحد وارو ميدان ڏنوسي
 لنگهي وياسي ڪوه ڪاف، تجلن وارو ڌيان ڌرايئي
 4 ٿي مصورتون ڪين مڙجاءِ، چڙهه ته ”رڪيل“ وڃي چوٽ چڙهجانءِ
 مرڻ ٿيوسي معاف، آب حيات جو وارو ورايئي

سرتلنگ ڪافي 44

- تل عشق سندا اسباب، سر سالڪن جي سونمن ٿا سھرا
 1 سور وهائي ڏکڙا ڏنائون، دلبر دل منجهه ڳولي لڌائون
 ٿيا لائق لاجواب، جن سڃاتا پر جاپيرا
 2 وڌي ٽڪي ڌڙ ڌار سسي کون، پاڻ نه پائن نانھ نفي کون
 ڪهڙا ڏوه ثواب، صاف ڪيائون ڌوئي ميرا
 3 وحدت وجودي جن سڃاتي، لوح قلم کون اڳي لئون تن لاتي
 سي خوش ڪندا ڪيئن خواب، جوش انهي ۾ جلن ٿا جيرا
 4 حال ”رڪيل“ جو هرگز هائي، ڳجهه جون ڳالهيون ڪو سالڪ سڃاڻي
 هوتن سان ڪهڙا حساب، صدق ڪيم سر لک لک پيرا

سرتلنگ ڪافي 45

- ٿل ڇڏي شريعت وارو شان، منجهه طريقت جي ترڪ ڪيوسي
 1 هلڻ حقيقت حق جو ڄاڻڻ، پوش معرفت جو سر سنجاپڻ
 غير ويو ٻيو شڪ گمان، صفا وجود جو ڏوئي ورق ڪيوسي
 2 علم توحيد جو حاصل هيڙو، عشق اوجاريم جانب جيڙو
 ڏنم محبت وارو ميدان، سر وحدت ۾ غرق ڪيوسي
 3 قلزم واري ڪن ۾ پياسي، بحر حقيقي تنهن لهر ۾ لڙهياسي
 نه ڪوئي پاند ڪنڌي لامڪان، درد تنهن ۾ درڪ ٿيوسي
 4 "شاه رکيل" کي شوق جڳايو، پيريمغان هيئن سچ سمجهايو
 عشق ڪيم انجام، ڏينهن نه رات ڪو فرق ڪيوسي

سرتلنگ ڪافي 46

- ٿل انصاف ڏسجي عشق جو، اولايو مذهب لنگهي
 1 جي نفس جا ٽوڙها ٿئا، ڀڳي ڀل هي لڙ ويو لهي
 صاف سيف صفا صوفي چون، بيرنگ جو ڏسجي رنگي
 2 ڪاهي پياسي ڪين ۾، هي هي حجت هيءَ وئي
 نالو نفي اثبات ٿيو، وڌو ٻارڻ پهڳڻ جي ٻنگي
 3 تقوا طمع تڏهن وئي، جڏهن فڪر ٿيو فاني في الله
 هر دم حيرت کي ڏسان، وهلور وحدت جي ونڱي
 4 چئو تون بيحد پڄڻ، انهي جوش مون جلوه جنگي
 "رڪيل" عاشق پون آڙاه ۾، سورھه بيهن سي ناسنگي

سرتلنگ ڪافي 47

- ٿل جلن ٿا جوش ۾ هر دم، برهه جي باهه مجھ پڙڪن
 پاڻي جهاتي ڏنم جند ۾، عاشق سوريءَ مٿون لڙڪن
 1 پيو ابراهيم آڙهه ۾، خليل الله تڏهن سڏجي
 موسيٰ تي فرعون ڪيئي غالب، ڏنونا ڊاءَ جي دڙڪن
 2 قتل يحييٰ ڪڏهن ٿيڙو، سالڪ ٿا اڄ ڪيون سمجھن
 ڏکيا جو سر ڪرت سان چيڙيو، سدا تنهنجي جوش ۾ جھڙڪن
 3 چڙهيو منصور قاسيءَ تي، انا الحق سچ تمين ٻوليو
 شمس سڄي کل ڏني لاهي، هڏا ۽ ماس پيا ڪڙڪن
 4 ڪريلا ميدان تي محبت، رکيو تو راز رحمان
 شهادت شان ٿيو اعليٰ، موهيو لعلن تنهنجي لڙڪن
 5 وڃي سرمد چڙهيو ٿاهي، سچو تنهنجو عشق اهو آهي
 صوفي جو سرنيزي چاهي، "رڪيل" جيرا عشق منجهه پڙڪن

سرتلنگ ڪافي 48

- ٿل تنهنجي اچڻ جو انجام، جاڏهن ڪاڏهن ملیم واڌايون
 1 منهنجي اڱڻ تي آيم پيارو، سدا سھڻو نازن وارو
 ڪيئن نه ٿيان قربان، سر ڏني ٿم لک پلايون
 2 الست ڏهاڙي ٻڌم ارادو، صحن دل جو ٿيم ڪشادو
 محبت مست مدام، نينهن تنهنجي اچي نوڪان لايون
 3 عاشق اڙلي ڪيئن آزمائجن، پنهنجن جھانن منجهه پيا ڳائجن
 سڪ سڄي سامان، دم خزانو قلب ڪمايون
 4 "رڪيل" ره تون رضا تي راضي، بات برهه جي الٽي بازي
 ڪرنيڻين نند حرام، جاڳڻ واريون سدا سبايون

سرتلنگ ڪافي 49

- ٿل تنهنجي عشق جي تابش تيز، عاشقن جو ٿي اندر جلائي
 1 ابر باران جيئن چمڪي بجلي، ڪوھ طور جلايو تنهنجي تجلي
 ڪيئن ته اڃان آميز، سانگو سر جو لاشڪ لاهي
 2 دم نه هجان هڪڙو يار کون جدائي، ڏوٽي پوئي ڪر دل کي صفائي
 رنگ اهو ٿي رنگريز، ڏس ته دروني جهاتي پائي
 3 وجود وڃائي ڪر سور سميرا، چڪن چاتي کي ڪر چڪنا چورا
 جي مرد ٿئين شب خيز، حق جي ذات ڏسين جي قلب ڪمائي
 4 جي تون پنهنجو پاڻ سڃاڻي، يار "رڪيل" جي يقين ۾ آڻي
 پنمل اتم هڪ فيض، بهشت دوزخ سان منهنجو چاهي

سرتلنگ ڪافي 50

- ٿل رندن جي رمز سک مجلس، خاصي خوشبوءِ سڄي صحبت
 1 پيتائون سوز جي سرڪي، پاڻن ٿا تاج سر ترڪي
 منجهه مراقبي ويهن مرڪي، مٺي مولا سنڌي محبت
 2 ڪمائي قلب سان دم دم، هليو آ عشق جو ها غم
 ٿيا في الدارين ۾ روشن، سمجهن ٿا نصيب سان نصيحت
 3 سڃاڻي سر سڄو سارو، انا الحق جو هڻي نعارو
 بره جو بار سر بارو، پيتائون جام پُر وحدت
 4 ازل جي لونءِ پرين لاتي، پائي اندر ڏنم جهاتي
 ظهور و عشق جو ذاتي، رباني راز جي رحمت
 5 فنا جي فڪر منجهه فاني، ڄاتم نه پنهنجو نام نشاني
 "رڪيل" هڪ دوست دل جاني، لڳي آ نينهن جي نويت

سرتلنگ ڪافي 51

- ٿل پنمنجو پاڻ سنڀار، ڪير آهين سوئي ڪنهن کي ٿو ڳولي
 1 تيرت تڪيا گنگا ڄمنا، مڙهيون مندر ايندءِ ڪسبي ڪم نا
 عشق باهه سيني منجهه ٻار، اٿي اندر ۾ سڄڻ اولي
 2 حج مڪواڻي دل ۾ دلبر، وفي انفيڪم انهي دمن سان انور
 ويه نه واندو ڪين وسار، جهاتي اندر ۾ پائي ڏسي چولي
 3 لوچڻ باجمون ڪين لڏائون، سوين سڌڙيا پيا ڪرڻ سڌائون
 دڏ اندر جو دشمن مار، جڳ سڄي کي تنهن وڌو رولي
 4 وهه وا "رڪيل" توجهاتي پاتي، ڪري صفائي سچ تو ذات سڃاتي
 لڙ ته لنگهي ٿيس پار، ساڻ فقر جي وڃي ٿيس ٽولي

سرتلنگ ڪافي 52

- ٿل فيض ونڊايان ڪو وٺي وٺي، اچن هن ته اڏي تي پاڻ ڪسڻ کان
 1 چڙهي ته منمبر تي ڏيان ٿي هوڪا، لوڪ سڻيا هن ڪالم ڪلهوڪا
 عشق وڌو ٿم ٿي ٿي، لڳم پاند اهو ٿي يار پسڻ کان
 2 پير اچي ڪوهن پڙ ۾ پائي، سر جي بازي جان جلائي
 جام پين سي جهڻي جهڻي، دستون ساقي ابرو سڻ کان
 3 دل صفا ۾ عشق امانت، نينهن نپائڻ هي ساڻ سلامت
 گو، هتون ڪوڪڻي ڪڻي، اچن زيارت تي ڏيهه ڏسڻ کان
 4 ساڻ سچن جي ٿي تون سونهون، درد اندر ۾ دکائڻ دونهون
 سروجهن نئين ستي ستي، اڳيئون پيريمغان جي "رڪيل" رسڻ کان

سرتلنگ ڪافي 53

- ٿل ڪيو سالڪن هي سر فدا، جيئري ويا جيڪي مري
 نه ٿا پاڻ پائڻ پائڻ پائڻجو، ڳجهه ۾ ويا اهي ڳري
 1 ڳجهه جو ڳرڻ ٿو مشڪل اچي، انهي رمز منجهه ڪوئي رچي
 2 شمع جي شعاع تي پتنگ پڇي، مڇ عشق جي ڪو وڃي پري
 3 پڙهي مام مٽو مري جيئا، ائين نانده جي ته نفي ٿيا
 لاڳاپا لوڪ جا لاهيون ليا، تن سوز جي سرڪي پري
 4 ڇڏ ٻيا فڪر ڪوڙا ڏندا، رلئي نفس جا ليڪا ڪندا
 ڪر بندوق تان ٿيئن بندا، اڳجهي وڃي ڪوئي ڪري،
 5 سڪندر جمجما جيڏا لکين، هنڙئون ويا خالي هٿين
 انهي ملڪ جو مالڪ نه ٿين، ڪاڏي ويا اهي وري
 6 دردن وڌو دل کي ڦٽي، دارون ملم سان نه ٿو ڇٽي
 ڏس تون "رڪيل" اڪيون پئي، ڪاڏهن لڳئي ڌوقون ذري

سرتلنگ ڪافي 54

- ٿل اصل تنهنجي عشق ۾ هر دم، ٿيس مدهوش مٿخانا
 نه ڄاڻا خلق جي خواري، لکين توڙي لوڪ جا طعني
 1 لڳو ٿم جوش جيئن ۾، ٻڌم پوءِ چير پيرن ۾
 2 ڏسان توکي يار سيرن ۾، ڪريان لڪ وار شڪرانا
 3 پاتم جهاتي لڪي چوري، مٺيس آتش لڳم لوري
 نچائي نينهن ٿو زوري، هيس مجنون مستانا
 4 بحر وڃي عشق جي ۾ پئو، نه ٿي پولو اتي پيو پئو
 جيئن وٺي ٿيئن پيو چئو، انا الحق مئي سندي معنيٰ
 5 ڇڏن هستي ٿڳا توڙي، پيچي گوڏا وهن ڪوڙي
 لمن لاهوت لڪ لوڙي، اتي عاشق ٻڌن ڳانا
 صبر ڪر بابت هي بڪوا، تڪيو توري نه ٻي تقوا
 "رڪيل" سريار سان هڪ آ، سوئي اوئي جاني سومين جانا

سرتلنگ کافي 55

- ٿل جڏهن ٻاروچل جو لڳو ٿم، پاڻ، ورق پڙهڻ جا ويا ٿم وسري
 1 سٿان سورن جون عشق پڙهايم، سڪ قرار آرام وڃايم
 پنهنجو سڃاڻم پاڻ، ناز پرينءَ جو آيو ٿم نسري
 2 هڪ الف اٿم اور اندر ۾، رڳان سڀئي آيم ذڪر ۾
 وحدت ڪيم وٿاڻ، ذاتي اسم اٿم ما ڪي مصري
 3 سچو سندرو ٻڌم ساهي، موج درياه جي مجنم پيم ڪاهي
 ڪنڌي لڳس وڃي ڄاڻ، نينهن هنيو ٿم نعرو نڪري
 4 غير اندر جو حجاب وڃائي، عاشق ٿي معشوق سڏائي
 سچ ”رڪيل“ سان سان، برقعو پائي آيو ٿم بشري

سرتلنگ کافي 56

- ٿل حسن ديدار دلبر جي، وڏو موهي منهنجا جاني
 1 ڏٺم مٿي خواب ۾ دلبر، يوسف صورت سو ڪنعاني
 2 مثل ماهتاب منور جي، پرينءَ جي آ پاڪ پيشاني
 3 سيد تئون سولگين صدقي، ڪيان جند جان قرباني
 4 جنهن جو تخت آهي سوري، ”رڪيل“ تن تاج شاهاني

سرتلنگ ڪافي 57

- ٿل بحر بيچون بيرنگ ۾، ڏسي عاشق پون ڪاهي
 1 جلن ٿا جوش ۾ جاڳن، ٻڌن سندرو سڄو ساهي
 2 اناالحق تن چيو هڪ تون، توڙي چڙهندا وڃي ڦاهي
 3 قم باذني ڪهاڻي شمس، تنهين جي ڪل ورتو لاهي
 4 صوفي جو سر مٿون نيزي، عجب ڏسو عشق اهو آهي
 5 ”رڪيل“ ڏس عشق جون موجان، ڏٺي ڪيئن ڏس ڏٺي ڏاهي

سرتلنگ ڪافي 58

- ٿل آيو نينهن نباهڻ مونڪي نياز سان، بار بره جو سر ٻاري
 1 مرڻ جيئڻ جي ڪل ڪان پوي ٿي، سال ٿيا مونڪي سڪندي هوڻي
 ”واٽ“ وندر جي اٿم واري
 2 پاڻ ڏاڍن سان مان ڪيئن ٿي گذاريان، انهيءَ حيرت ۾ هنجڙين ٿي هاري
 ”چور ويٺو هوڪو چاري“
 3 سڄ جو سندو ساهي پٿائون، لالڻ پئنجو سائين لوجي لٿائون سنڌي هوڻي پٿائون
 ”سڌ نه پوي ٿي اها ساري“
 4 جنهن ڄاتو تنهن پرين وڃي پايو، ”شاهه رڪيل“ جي اڱڻ تي آيو
 ”عبدالستار ڪٿي ستاري“

سرتلنگ ڪافي 59

- ٿل وڃي جيڪا ڪيچ ڏک ڏوري، پنهل مانڪي مليو اوري
 1 لڏم وڃي محب ميرانيور، وٺي رهبر وڃي ٿيس سر
 آيو اڱڻ پرين مون گهر، ڪيم سر گهور هي گهوري
 2 ڪنهن وڙيو سو ورهن ۾، ڪنهن کي دوست مليو هڪ دم ۾
 ڏنم هر جاءِ هر ڪم ۾، چتر هي پاڻ ٿو چوري
 3 ڪڏهن آهي مريد بيعت ۾، ڪڏهن آهي راج رعيت ۾
 ڪڏهن آ مقام ميت ۾، ڪڏهن شريعت ڪڏهن توري
 4 "رڪيل" نان درد ڪر دوري، رندن جي رمز ڏس پوري
 هٿن ٿا دم متصوري، عجب هي ٿور ٿو ٿوري

سرتلنگ ڪافي 60

- ٿل بره جي بحر ۾ سدا حال هيٺو، ڏکيءَ جو ڏسڻ سان
 1 نفيءَ مون نظارو هنيو نينهن نعرو، پرين جي پسڻ سان
 زير زور عبرت، تنهنجي حسن جي حيرت
 2 سينو صاف ڄاڻي، وره جي وسڻ سان
 ڇڏي خود نمائي، ٿيئي پرين پيشواڻي
 ٿئي حال حاصل، چندن جي گسڻ سان
 3 ڪئي تن هوشيار، ٻڌي عشق ياري
 قبوليت ڪيائون، نمائي نسڻ سان
 4 صوفي صاف صحبت، پري جام وحدت
 هٿن سان ڏنائون، "رڪيل" کي رسڻ سان

سرتلنگ ڪافي 61

- ٿل عشق نه ڏئي ٿو آرام، غير اندر جو تنهنجي سڪ وڌو ساڙي
- 1 ظاهر باطن ٿيم صفائي، هر جاءِ هڪ آ تنهنجو حسن سدائي
- چنيم ڏئي وارو دام، پرين وسي ٿو پنهنجي پاڙي
- 2 رمز حقيقي فيض فقيري، شوق پرين جو شهد ۽ شيري
- مستي حال مدام، نيتي لاحد واري ميدان تي چاڙهي
- 3 ذات صفات ڀڙاڻ چپايئي، هر جاءِ ظهورو پنهنجو هلائي
- شڪل تنهنجي هي جهان، عاشق ڏسن ٿا اڪيون اگهاڙي
- 4 ونفخت في پانءِ نه اولي، سچ هي "رڪيل" تو ڀڙاڻ ٿو ٻولي
- شڪ نه آئج پيو گمان، هوت هتي تي هل نه هاڙهي

سرتلنگ ڪافي 62

- ٿل مان تي عشق اچي اثبات ٿيو، منهنجا حاسد پيا هاڻي ٿڪي ٿڪي
- 1 ڪنڀڙان هڻي ڪنڀ ڪسي جو ويڙن، اچي از غيبي بک جا پيڙن،
- اتن ويهن ٿا ڏکي ڏکي
- 2 وس ڪري ته وهامي ويڙا، ڪوڙا حيلتن ڪيئي ڪيڙا
- ڦڪ نه رهيو تن ڦڪي ڦڪي
- 3 عشق جو غلبو ڪير هڻائي، فقر کون ڦريا ويا هنڌون ڦرائي
- هت هتي هوندا شڪي شڪي
- 4 لڪ "رڪيل" اهي لنگهي پڻ لنگها، ٿي سيل نه ڪنهنجو چڏ سجن جا سانگا
- حق مليو ٿم حق حق

سرتلنگ ڪافي 63

- تل 1 سير ڪرڻ ڪاڻ منهنجو ساھ، جوڳي ٿي هنڌي آيو جڳ ۾
 1 هوڏانهن آيس هٿون خالي، نان ڪجهه نيندس مايا مالي
 2 عشق نه ڪيم گمراه، نينهن بنان ناهين نالو نصب ۾
 2 هن خاڪي پڇري ڪيئن آيو مرغ هوائي، جاءِ جسم منجهه وٺي ويس جائِي
 3 ائين سنجاتم ارواح، رمز سڄڻ جي هر رڳ رڳ ۾
 3 سان فڪر جي سچ سچاتم، هر صورت ۾ سهڻل جاتم
 4 جيئن تارن منجهه ماه، سير صوفي جو آهي سڀ ۾
 4 صحبت سڄن جي ملهه ڳڏن جي، ريت پريت هي ٿي رسم رندن جي
 5 عشق ڪيم امراه، انا الحق ٿو چوائي اڳ ۾
 5 حد ڇڏي لاحد ڏي لنگهجي، سر سوريءَ تي نئين ”رڪيل“ تنگجي
 اتي ڪونه اٿي ڪو همراه، حسن حيرت جي آيس عجب ۾

سرتلنگ ڪافي 64

- تل 1 اهي نيڻ ڪٿيو ته ڏسن، پرين ووخوشيءَ واري خيال سان
 1 بعضي غصي ۾ ڳالهائن، بعضي چون اٿ بس
 انهن حڪم واري حال سان
 2 ڪري سينگار موهيو دل منهنجي، حسن سان هسن
 انهيءَ محبت واري مهل سان
 3 پاڻ ڏاڍن سان پيم سانگو، هڪل سان رسن
 اچي ڪرن پلايون پال سان
 4 ٿيندم شال ”رڪيل“ سان راضي ڪڪر جان ته وسن
 لڳو آه لوهه پارس جيئن لعل سان

سرتلنگ ڪافي 65

- ٿل
 1 اندر منهنجي ۾ ٿيون اچن، بره تنهنجي جون بهاريون بهاريون
 ڪڏهن اندر ۾ ٿي الف سان اوريان، ڪڏهن هڪ ٿڪ سان ويٺي ڏونگر ڪي ڏوريان
- 2 چاڪ پون ٿا چوڌاريون چوڌاريون
 اڱڻ منهنجي تي تنهنجا قدم سدورا، مان ته پانيا ٿي تنهنجا لڪ لڪ ٿورا
- 3 لهي ويون لوڪ مياريون مياريون
 سڪ ته تنهنجي او منهنجو سمهڻ وڃايو، آيم اوجاڳا توسان نينهڙو مان لايو
- 4 ويم فوج فڪر جي اٿاريون اٿاريون
 ويم وڪوڙي وري بيون سڀ وانمان، سچ ته ”رڪيل“ جون ڪن رڱ رڱ دانمان
 عشق تنهنجي جون آڙاريون آڙاريون

سرتلنگ ڪافي 66

- ٿل
 1 هر ڪا هتي هاماڻ پري، هلي ڪيچ ڏي ڪا پنڌڙو ڪري
 پنڌ چي پٿر ڏونگر چتو، پتو پير ٿيم سورن مٿو
- 2 نان سڪ سنڌو نان ڏک لٿو، مچ ٿو اندر منهنجي پري
 سر جو طمع سانگو نه ٿن، اوهي ور وڃي ووڙي لمن
- 3 فشم وجه الله حق ڏسن، پمٽيون اڪيون تن جون پري
 ناسوت کون نڪري هليا، تن ظلمات جا پرڏا ڪليا
- 4 جبروت ۾ جيڪي جليا، هو قضا لکيو سا ڪيئن ٿري
 ملڪوت پاڪون پاڪ ٿيا، رجا خوف جا خطرا ويا
- 5 لاهوت منزل سي ميا، ري توبنان تن نان سري
 سچ تان ”رڪيل“ هي ڄاڻ تون، پنهنجو نه آڻج پاڻ تون
 محب مٺي سان ماڻ تون، انهي شوق ذاتيءَ جي ڌري

سرتلنگ کافي 67

- ٽل هيڪل. حيلآ ڪندس هلڻ جا، ڪيچ ويندس شل ڪاهيون ڪاهيون
 1 اهو اوجاڳو اکين ته آيو، پنڌ پٿر جو مان سر تي سهايو
 پٿر سندرو ساهيون ساهيون
 2 شهر ڀنڀور جو ڪوڙ ٿي پايان، پنهل ٻاجهون مان ڪيئن سھانيان
 لوڪ لاڳاپا لاهيون لاهيون
 3 پير پنهل جو سچ مان سنجاتو، اوري اندر ۾ دل سان ڄاتو
 لڳيم برھ جون باهيون باهيون
 4 سان سڄاڻي هيٺڙو هڪ سان هلندو، راز ڀوي ”رڪيل“ نڪ سان ملندو
 نانھ چون اسين ناهيون ناهيون

سرتلنگ کافي 68

- ٽل درد وندن جي دانھن، عرش عظيم تي وڃي ته اڳھاڻي
 1 سڪ سامان ته سورن واريون، سڪ نه سمھن سي عشق جون آڙيون
 ڪھڙا ثواب گناھ، يار لڏائون دل ۾ سڃاڻي
 2 دريا وحدت موج تھين ۾، ڪن اوڀر ڪڙڪن لھر تھين ۾
 ڪنڌي سڪن پيا ڪانھ، عشق وارن وڃي موج ته ماڻي
 3 عشق ”رڪيل“ ته پاٽم جھولي، لعل لڪيڻي ڏيندس لولي
 پر جھي وتم ته پناھ، تانگھ ازل جي لڳم پراڻي

سرتلنگ کافي 69

- ټل دل گمري ټي دوست او هان کان، اچ دسان اتم اولي اولي
 1 پنهنجو پاڻ ۾ يار سجاتم، ٻولي اهو ٿو سچ ائين جاتم
 لڌم لالڻ ڳولي سو ڳولي
 2 جاڏي کاڏي دسان نظر نوراني، هر رنگ ۾ آهي شغل شهماني
 عشق ڏيکاريم کولي سو کولي
 3 کڏهن حد ۾ کڏهن لاحد لانگها، چڏهن حد جا سيئي سانگا
 پل نه پئي کنمن پولي پول سو پولي
 4 رمز "رکيل" اها لڳي توکي کائون، لوح قلم کان اڳي وري چاکون
 سالڪ سچ ٻولي سو ٻولي

سرتلنگ کافي 70

- ټل ڳئي سکندي عمر ساري، نه پايڻ پيت منزل دي
 1 ازل دا درد ٿيا شامل، فکر دل کون کيتا کامل
 نه وسري يار پي هڪ تل، بره دي باهه پئي بلدي
 2 لڳا اهو پاند پيا پکڙا، سمهن نان سيچ تي سڪڙا
 آيا هي پيش مون ڏکڙا، پنهل ولدي کرين جلدي
 3 لڳي هو هو خلق خواري، کران فرياد سئو واري
 جگر کون جوش ٿيا جاري، سرون سختي نمين تلدي
 4 چتين چائي مٽي ڌوڙي، "رکيل" دي ڳالهه ناکوڙي
 پنهل ملدا نمين موري، کران کيوين نمين چلدي

سرتلنگ ڪافي 73

- ٿل ڪعبو ڪيم سجدو ڏيئي، بيشڪ بت پرستي ۾ ڏنم
 1 پير ڀمغان پيار جي، سو لڳين سجدو ڪيم
 مطلوب طالب هڪ ٻئي، سر صفات ۾ ذاتي ڏنم
 2 بي خوديءَ جي باب ۾، ڪي ڪي وڃي ڪاهي پيا
 اڀا سڌ تنهنڪي ساري سيئي، جند جان ۾ جانب ڏنم
 3 بيمثل بيچون جو، عاشقن احوال آه
 لوحون قلم کون آيا لهي، هر جاءِ تي هڪ ٿي ڏنم
 4 ره ”رڪيل“ رمزان لڳيون، ٻيون سيئي ٻوليون ويون
 سر سنيچاتم هڪ سمي، معراج تي مرسل ڏنم

سرتلنگ ڪافي 74

- ٿل آهي عام ڪي ڪمڙي خبر، ريءَ عاشقن اسرار جي
 1 جن ڪي لڳي سي ٿا ڄاڻن، جيءَ جسي جنگ جان جي
 وسري ويم زيرو زير، هڪ الف ڪيم اظهار جي
 2 قلب سان سيئي ڪڙهيا، عشق جي چاڙهي چڙهيا
 سمجھي ڏنائون منجهه صبر، هي سڌ سڄي سنسار جي
 3 موتو قبلل انت موتو، هي حياتي تن ڏئي
 روشن تنهنجي آهي قبر، دارين جي ديدار جي
 4 عشق جي آڙاه ۾، جيڪي گهڙيا آتن ڪي خبر
 تيزون تڪي آهي تير، ”رڪيل“ پرينءَ جي پار جي

سرتلنگ کافي 75

- ٿل شهد پيتم شوق شراب، دستون پير يغمان مٿي ساقي
 1 وحدت والا، عين پيالا، پيون سיתי گيم حجاب، سير ٿيم لولاڪي
 2 اوڪي بره دي بازي، اٿ نه آوي ملان قاضي
 3 لنگه گيوسي ڏوه ثواب، رهن بقا وچ ساقي
 4 عشق پريندا دم مريندا، لوح قلم لاجواب عرش عظيم افلاڪي
 5 مرغ هوائي "رڪيل" اٿ ڪوين آئين
 6 انت بحر دا اهو تاب، پاتم حره خاڪي

سرتلنگ کافي 76

- ٿل شوق دا پيتم شراب، ٿيم وحدت وچ غرق
 1 جان جسم مچ ته مچايا، عشق ڪيتم چا ڪباب،
 توبه تقوا هي ترڪ
 2 دل جيندي تان ٿئي، گيم انڌارا، روشن ٿيا ته مهتاب،
 وچ دروني درڪ
 3 سير حسن ذات صفاتي، ٿٽ گيا غير حجاب
 هڪ دم دم نال فرق
 4 سر ته "رڪيل" دي بار بره، نهين ته شمار حساب
 اهو مردين دا هي مرڪ

سرتلنگ کافي 77

- تل عشق ويجايو حجاب، هر طرحين ڏيکان دلبر
 1 فوج حسن دي باري، سر عاشق دا وو
 ڪونه جهلي ڪوئي تاب، جوش لڳم جان جگر
 2 هر صورت وچ هڪ هي، جلوا ظمورا ذاتي وو
 نهن بيان شمار حساب، بيرنگ داهي بحر
 3 رند سڏا وڻ مشڪل، موج مستي سالڪ ٿيوڻ وو
 پڙهڻ برهه داباب، ڄاڻن اهي جنهن ڪون قدر
 4 عين غين دي صورت، نقطا دور ڳيا وو
 "رڪيل" ايهو ڪشف ڪتاب، سمجهه مهڻي سچ هي فقر

سرتلنگ کافي 78

- تل هر طرحين دا ايهو حال، عشق ڪريندا خبران
 1 پنڌ ته ڏکيندا عاشق ويندي، نظر سيني دي وچ پال،
 تيز تهينديان تبران
 2 نفس نجس دا لڙ ته لٽوسي، ٿڌ ڳيا غير جنجال،
 ظاهر ٿيان وچ زبران
 3 جٿ ڪٿ جانب هڪ پيا ڏکيندا، نينهن ڪيتم چانهال،
 لنگهه پيوسي وچ ابران
 4 عشق والئين دا "رڪيل" نوڪر ٿيسان، جنهن ڪمايا هڪ خيال،
 جيون تهينديان قبران

سرتلنگ کافی 79

- ٿل احوال سارو عشق جو، جڳ کي ٻڌايان هيئن چئي
- 1 کاتي ڪرامن کاتبين، شاهد منهنجا ٿيا ٻئي
- چالڪندا اهي نيڪي ٻڌي، منهنجي دل جي خبرتن کي ناپئي
- 2 اوزار تڪي هن تيز سان، رک روھ کي ڪيڙم رئي
- ڏونگر ڏوري لڪ لنگهي، وڃي پيش ڀرين جي پئي
- 3 ڇڏي آسرا پنيور جا، ڪيچ ڏي ويڙس ڪهي
- اچي پنهل اوري مليو، مون سان ٻاجھ ٻارو چل ڪئي
- 4 چئو ”رڪيل“ جي ٻوڙا ٻڌن، اهو حال پنهنجو هوڪا ڏيئي
- هر دم اناالحق چوان، سڌ سالڪن کي ساري ڪئي

سرتلنگ کافی 80

- ٿل چوڻ ڪرڻ کون ٻاهر، سڄڻ تنهنجي سڄڻائي
- 1 سر مرشد تون گهوري، مان نه پڄان هڪ ٿوري
- ڏنم اندر ۾ ڏوري، روح ڪيم روشنائي
- 2 چڱگ پيم منجمون چڪي، مڇ ٿو اندر ۾ مڇي
- لونءَ لونءَ پئي ٿي لڇي، لنو ته وهيل تولائي
- 3 منمن محبت سان رکيم، مشڪ عطر لڳين مڪيم
- آب زم زم زور چڪيم، عشق ڪيم آشنائي
- 4 جانب ڪيم دل جمع، تڙي ڇڏيم هي طمع
- يار ”رڪيل“ جون رمان، پيچ وڃمن ٿيون جائِي

سرتلنگ ڪافي 81

- ٿل ڪل نه پيم ڪاڳجهه جي، ڇا منجهارئون ڇاڻي پيس
 1 دوئي هيڻ اها اٽڪل، تڏهن ڪانه پيم ڪاڻي ڪل
 اڄ چوٽ چڙهي ڪندس هڪل، ورته لڌم تڏهن حيرت هيس
 2 داغ عقل جو ڀڳو، عشق جو نغارو وڳو
 لوح پارس سان لڳو، نصيب ازل جي ڪيس
 3 گهريس سمنڊ آيو گوڏي، لهريون لنگهيس ٻانهان لوڏي
 اصل اڪيون هيڻ توڏي، عشق جي اري منجهه آيس
 4 دم دم سان من موالِي، لثم اڪين جا اول
 برهه ڀڳم سڀ ڀولا، ويڃڻ تنهين کون ويس
 5 رمڙ ميران پور واري، ”رڪيل“ لڏي سڌ ساري
 اڀا مليئي اختياري، چوڻ ڏهاڙي چونديس

سرتلنگ ڪافي 82

- ٿل جنڪي لڳي جڙ جان سان، سڪ سوز منجهه سيئي سڙن
 1 فاني فڪر فراق جي، هئي هئي ڪيون هٿڙا هٿن
 تنڪي لنو لڳي لوري اندر، تنهن ”جوش“ جمهوري سان جمهن
 2 سورن ٻڏي سندرو سڄو، تنهن روج روئڻ سان رڙن
 ڪينون ڪاهي ڪين ٿيا، وجودون ويا آسرا چني
 3 باري برهه جي بحر ۾، تنهن لهر ۾ سي پيا لڙهن
 سڄو نينهن سان ناتو لڳن، سرتيون اهي سڪ ڪيئن سمهن
 4 اوين الف سان جي عشق اٿن، پنهنجي قلب ۾ سيئي ڪڙهن
 سيڄون پلنگ غالليون غلم، ٻاجهون يار جي هون ٿا وڻن
 5 سامان سر صدقو ڪيون، عاشق مٿون سري چڙهن
 بيزنگي بيچون جي، ڪاڻي ڪنڌي ڪاڏهن لمن
 وڃي پيا ”رڪيل“ انهي موج ۾، اتي ئي نامڙن

سرتلنگ ڪافي 83

ٿل اهو داغ سڀني منجه ڏيئي، ويم دود ڪيون دلڙي لڙي
 1 هئي هئي ڪيون هٿڙا هٿان، ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان
 ويم وسري اهي جڳ ٻيئي، وڌو يار چشمن سان چٽي
 2 هي دل هڪ سان لڳي، ٻي نه ٻولي ڪا ٻڌي
 وڃي پيچري پرڃي پئي، ٻهڳڻ وڌو ٻيهر ٻئي
 3 مستي ڏسي مدهوش ٿي، ڪاڏهن پرين ڪاڏي ڏسان
 حيران حيرت هيءَ هئي، ڦاٽي دام ۾ سا ڪاڏهن چٽي
 4 اڪيون پرين جي پار ڏي "رڪيل" سدا ساريون سڪن
 اها ننڊ نيٺ ڪون وئي، شل مان ڏنهن پرين منهن نان مٽي

سرتلنگ ڪافي 84

ٿل فنا جي فڪر سان، ڏنم عشق رهبر
 هستي ڪي هٿائي، تڙيو توڙ ٽڪر
 1 لاني ڪي لڏائي، بره ٿو پڄائي
 نفس نجس ماري، قلعو ڀڄ خيبر
 2 اها عشق عادت، سڄي ڄاڻ صحبت
 راضي ره رضا تي، صبر شوق صابر
 3 پڪم ماس ٻيرا، ڦڦڙ هانءُ جيرا
 جلن ٿا پرينءَ کان، لڳم نينهن زابر
 4 توکان يار جاني، ڪيم پاڻ فاني
 "رڪيل" جي اڳڻ تي، آيم دوست دلبر

سرتلنگ ڪافي 85

- ٿل وفادار سڻو سدا پيو سڻائي، ٻئي جڳ وساري ڏنم نينهن لائي
- 1 سدا ٿي سنجائڻ، عجيبن اوراڻا، ڪيان ياد دم دم ڳچي پاند پائي
- 2 اڪيون دل ٻيئي، سارن ٿيون م سڀئي، چڪون جان چوڌاري پيشان گهمائي
- 3 لڳم جان جهميڙو اندر جو اڪيڙو، اهڙو عشق آهي، جگر خون ڪائي
- 4 ڏنم عشق وارو، ”رڪيل“ جو نظارو، برهه بيقراري روهن ۾ رلائي

سرتلنگ ڪافي 86

- ٿل سورن منمنجو سک وڃايو، لڳم اندر ۾ آڙاه
- 1 راتيان ڏينهان پنڌ پرين ڏي، متان ٿئين گمراه
- 2 اوجاڳن اوجاريو هي، سرتيون منمنجو ساه
- 3 ڏکيو عشق عجيب جو، ناهي اٽڪل ٺڳي ناه
- ڪي مانجھي پون مڇ ۾، ناهين همت ڪو همراه
- 3 دهشتي درياه ۾، اتي ڪو سڄمي شجاع
- ترهو ٻيڙي نه ٿو ڏسان، نڪو اٿم ملاه
- 4 ”رڪيل“ انهي رمز جو، ڪي رند سڃاڻن راه
- لاهي ڇڏ حجاب ڪي، پوءِ ٿي شاهن جو تون شاه

سرتلنگ ڪافي 87

- ٿل ڏم ڏم پيش اچن ٿيون منهنجي حسن جون فوجان چڙهايون يار چڙهايون
1 ترڪش وارا تير جگر ۾، ڪشي هٿن ٿا اوچتي اندر ۾،
سڀني منجهه اماڻيون يار اماڻيون
2 حملو ڪيو اچي هوت هٿن کان ڪيئن ته ڪيان وڃي ڪٿي لڪان
لڳم جان جسم منجهه لڙايون يار لڙايون
3 چيهه چريون ڪيم چاڪن چيهان، روز پنهل ڪن مان ڪيان ٿي رهان
ويم روهم منجهه اڙايون يار اڙايون
4 ڪانئن "رڪيل" وڃي ڪيئن تون ٿئين، اوري رهين نه ڪنن سنگت سائين
ويم باب بره جو پڙهايون يار پڙهايون

سرتلنگ ڪافي 88

- ٿل باهه برهه جي هر ڏم، ويم ٻار وچل هي ٻاريون يار ٻاريون
1 عشق اندر ۾ آتش لائي، ننڊ نيٺن کون ڏاڍي ڏکن تڙائي
شب روز ڪريان پئي ڌاريون يار ڌاريون
2 سمهڻ ويهڻ هي سورن وڃايو، درد تنهنجي ۾ آرام نه آيو
رمز پنهل ويو ڏيڪاريون يار ڏيڪاريون
3 مڃ محبت جواهي پڙڪن ٻاهيون، ڄاڻي گهمان ٿي ٿاڻي اچن ٿيون ڪاهيون
مان ته پايان ٿي ٻهاريون يار ٻهاريون
4 ڪعبو "رڪيل" تو ڪيئن ته ڏٺو آ، دل جي اندر منهنجو محب منو آ،
ويم نه ائين ورڪي وساريون يار وساريون

سرتلنگ کافي 89

- ٿل 1 عمر ڳيم غم دي نال وو، ڪڏان ماهي مين نال ملسي
آپ ته جاتم ڪجهه نه وهائيم، عمل ميڙي هن بد حال وو،
لوڪ سارا پيا ڪلسي
2 سنجي سمڻ نٿو سڪي نه ڪيتر اوجاڳا، هٿ نه ڪيتر هڪ خيال وو
رمز حقيقي ڪيوين رلي
3 سنگيان سهيليان ڏيسن واڏايان، پنهل ڪيتر اهو پال وو
اڱڻ ميڙي تي پرين تلي
4 سر ته "رڪيل" دي باهه برهه دي، وحدت نال وصال وو،
جان جسم جند جلبي

سرتلنگ کافي 90

- ٿل 1 سوز سڙيندا فراق وو، هڏ ماس رڳان پيان بلديان
واهه ڪنعاني وو مصر خريد ٿيا، ٿئي زليخان مشتاق وو،
بردا ڪرڪي جملديان
2 مجنا مست هويا ليلي اُتي ته ڏنم، حيرت وچ هيا هشناڪ وو،
وڪڙ وليان ڪر وليان
3 جيئن صنمان سالڪ پوئل انهي وچ پل ڳيا، اصل هويا ته عشاق وو
رمز مجازي رلديان
4 عشق حقاني وو جنهن سر آيا، قلب تنمين داڻيا پاڪ وو،
چال چڱي اهي چلديان
5 ڪرگمن سودا ول نه ته اوسين وو، "رڪيل" ڏيون سردا واڪ وو
جوش جگر وچ چلديان

سرتلنگ کافي 91

- ٿل جڏان اڳڻ تي آيا ول يار، ڪيتم صدق سر گهوري
 1 سنگيان سهيليان ڏيون واڏايان، حال تهين ڪون آڳ سڻايان
 عجب ڏئم اسرار، جان جگر وچ جمهوري
 2 سوين ورهين داڳيم وچوڙا، سچ ته سڃاتم بخت ٿيم ول ڏوڙا
 عشق ڪيتم ڇا اظهار، ظاهر ڪريندا زوري
 3 عجب عجائب حال نه ڏيندا، مڻخاني وچ آپ ٻوليندا
 نهين ڪوئي انت شمار، لنو ته لڳم اها لوري
 4 حال "رڪيل" داسرس سوايا، شوق شراب ساقِي پلايا
 بره ڪيتم چاهار، پاتم ڏڪيندي ڏوري

سرتلنگ کافي 92

- ٿل يارمنل سان منمنجو ڳجهيون ڳالميون، ڪنهن سان نه ڪنديس
 1 شڪ شرڪ لڄ لاتم، پيچ پرينءَ سان پاتم
 سڄڻ اها لنو لاتم، حال انهي سان هلندس
 2 صفت ثنا منمنجي آ سندين، توڙي عام ويٺا ٿي ٻڌين
 سالڪ بنان ڇا سمجهن، ڳالم انهي تي ڳنديس
 3 صبر ڪيان سڪ نه ڇڏي، لوئن لوئن منجم ٿي لڳي
 لوح قلم کون اڳي، بره تنمنجي ڪٿي بنديس
 4 چئو ته "رڪيل" سر سارو، دم اناالحق وارو
 نينهن هيون ٿم نعرو، رمز اها تو ۾ سنديس

سرتلنگ ڪافي 93

- ٿل ناز سڄڻ جي سرتيون - نينهن نوان ٿي ڪيا، ٿيڙم پاند پراڻا 1
ڪڏهن لذت ۾ سرتيون، ڪڏهن سورن ۾ سڙان،
ڪڏهن مٺيءَ سان ماڻان
2 صبر نه ڪوئي سرتيون، چاڪن ڪئي هان چري،
پرڃا ڪندس پڇاڻان
3 وحدت واه وڻيم، من محبت ۾ ميان هڪ بنا ٻيو نٿي ڄاڻان
4 حال "رڪيل" جو پلو، هوت هڪوئي الا، ساڻ دمن جي سڃاڻان

سرتلنگ ڪافي 94

- ٿل پنڌ پنهل جي سرتيون، پير پتون ٿي ڪيا، جبل ڪيون مونسان جاڙيون 1
لوچي لکن مئون لڌم، پير پنهل جو اديون،
ڏکيون ڏونگر جون چاڙهيون
2 سور ۽ سختيون سنم، خان پنهل ڪاڻ اديون،
عشق ڏنم ٻاري اوماڙيون
3 مهل مٺي کون ويئي، هت نه ٽڪڻ جي هاڻي،
سور وڃن ٿا ساڙيون
4 ڪيچ وطن جي سرتيون، اچي مونڪي واءِ لڳي
چڏيم پنيور جون ماڙيون
5 شاه "رڪيل" جي سرتيون، آه وڃي ٿي اتي،
روز ڪيان ٿي راڙيون

سرتلنگ کافي 95

- ٿل سدا منهنجا سڄڻ پيارا، اڱڻ ايندين ڪڏهن جاني 1
 ڦٽم آرام سڪ ساڙيو، سورن منهنجو اندر ڪاڙهيو
 تتي سان قول پنهنجو پاڙيو، ڪيم فراق تنهنجي فاني 2
 چندن سرخي ڪجل پايان، ڳالهيون ڳڻ يار جا ڳايان
 ڀلايون لک تنهنجون پايان، منهنجو آن معشوق لاثاني 3
 سڃاڻم سڄ پنهنجي ڪمبي، مان ڪندس طواف سرصدي
 شل هجي هميشان اڱڻ تي، ڪيان جندجان قرباني 4
 ”رڪيل“ جون روزپڪاران، اڱهيون وڃي عرش اوچنگاران
 ڏک درد دل ڪيم ڦاران ڳنڍڻ جي ڪرڪا احساني

سرتلنگ کافي 96

- ٿل الست ڏهاڙي منهنجي دل، انهي دلبر سان وڃي ڦاٽي يار ڦاٽي 1
 دستور ڪمين سان، دل ڪين وري تي
 ڪيئن ته وساريان، نه ساعت سري تي
 اهڙي لنوت سڄڻ مونسان لاتي يار لاتي.
 2 ٿيو امر قلم کي، منهنجو انگ تان لڪيائين.
 ڪر پنڌ پرين ڏي، پوءِ ائين ته اتائين
 سنگت نه ٿيم ڪو ساڻي يار ساڻي
 3 هوت بنان منهنجو ناهين حيلو
 سرت اڏي تي مان ڪسڻ قبوليو
 دست مغانجي ٿيم ڪاتي يار ڪاتي
 4 عشق ازل جا ائين ڪيم آڪيڙا.
 سمجھ ”رڪيل“ تون جنگ جيءَ سان جهميڙا
 پاڻي ته اندر ڀر ڏس جماتي يار جماتي

سرتلنگ ڪافي 97

- ٿل ڌوڙ لڱن ڪي لائيندس، ڪيڙم خاڪ وڇاڻا وڇاڻا
 1 هن ته مٽيءَ جو آهي ملهڙو مهانگو
 ڪوئي مٽيءَ ڪي پرين، ڪيڙو آهي پنمنجو
 ڀلا پاڪ تمين جا پڇاڻا پڇاڻا
 2 خاڪي پڇري ۾ آهي روح رلايئي
 ارواح اندر ۾ گفتار چپايئي
 ڀلا لعل گوهر ڪيئي ٽڪاڻا ٽڪاڻا
 3 هوءِ هوا هي لحظو لقاءِ ٿي،
 ماڳ مٽي جو بنياد بقاءِ ٿي
 ڀلا سالڪ سمجهن سياڻا سياڻا
 4 جي پسين پرين ڪي ڪر ڪر ڪر ڪر
 سم ته لٽڙ ڪر نه تون واءِ وڏائي
 ڀلا يار ”رڪيل“ سيئي سيڻا سيڻا

سرتلنگ ڪافي 98

- ٿل جتن ڪر جبل سان ڏکن جو ڏهاڙيون
 الهٽ جون اندر ۾ جيئن ڪاٽيون ڪهاڙيون
 1 ٽڪر نفس پاهڻ، تنهنجو سنجاپڻ، ٻاجهن عشق ڇاپڻ، لنگهيا ويا لتاڙيون
 2 فڪر باهر ٻاري، اندر ٿو اوجاري، مٽي دل ڪي جيارِي، وڃي غير ساڙيون
 3 مري جنمن ملهايو، تمين فيض پايو، ظهوري هلايو چڙهيا عشق چاڙهيو
 4 اها جنگ اڪبر، ڪٿي ڪو مرد منور، ”رڪيل“ يار دلبر ڏيکاري مهاڙيون

سرتلنگ ڪافي 99

- ٿل عبد ٿيو سي الله، احد سڏاڻ مشڪل ڏاڍي
 1 لادي سيف ڪري سڏڪارا، جنگ جسم نال هو هڪڪارا
 هستي هي همراه، مين ڪون مناڻ مشڪل ڏاڍي
 2 حيرت دي وچ حال اهوئي، رسم رندي سک سرڏي سوئي
 عشق چڪايا آراه، جان جلاڻ مشڪل ڏاڍي
 3 آب تي آتش نان ٿانءِ هڪوئي، عشق شرع تي ڏيندا ڏوهي
 راه ڪنون گمراه، ڪفر ڪماڻ مشڪل ڏاڍي
 4 مشڪل ڏاڍي تي "رڪيل" آيا، عشق اندر وچ شور مچايا
 آڻ ٺاهيس ٺاه، جڻيا پاڻ مشڪل ڏاڍي

سرتلنگ ڪافي 100

- ٿل زهد مون ٿو ذات سڏائين، سر آهين سبحان
 1 ڪڏهن آهين ڪڏهن ناهين، پاڻ ڪري ويران
 2 لوچي لڌم لوءِ ۾، صورت عين عيان
 3 اناالحق ڪي حق سڃاتو، نقش ڏسي ته نشان
 4 ختم آن ڪل نبين جو، نازل ٿيو فرقان
 5 "رڪيل" انهيءَ راه جو، بيحد آهي بيان

سرتلنگ کافي 101

- ٿل پري چو ٿو پڇائين، ڳول اندر اٿئي اولي
 1 جملہ جهان اٿئي آئينو، ڏس تون اکيون آهي کولي
 2 هر ڪنهن پنهنجي هري اندر، يار لذائون سو ڳولي
 3 پنڻ منڱ سان هٿ ڪين ايندئي، انهي راه وڌا سوين رولي
 4 آهين تون ساڳي ٿاهي ته ”رڪيل“ ٻول اهو پاڻ ٻولي

سرتلنگ کافي 102

- ٿل اسين ائين ڪيئن ٻڌايون، ڳالهيون ڳجهيون سڄڻ واريون
 1 هر رنگ ۾ ٿا ڏسون، سائين ته پنهنجو سڌائين
 هم اوست ۾ ائين آهيون، لاتيون سو بره بهاريون
 2 ڪوئي ڪوئي سمجهي پلو، ڪوئي نه سمجهي ووميان
 وره وارن جون وڌايون، ڳليءَ ڳليءَ ۾ پڇارون
 3 عاشق اچن ٿا پلو، ائين ته مالڪ ووميان
 قرب وارا شال ڪاهيون، توڙي هجن ڪي تڪيون لاريون
 4 احد منجهون تان پلو، عبد سڌائين ووميان
 تون پاڻ آهين اسين ٺاهيون، لاتيون سي لوڪ ميارون
 5 عشق عقل جي پلو، لڳي ته لڙائي ووميان
 عقل وڃي ٿو هاريون، سو ته ”رڪيل“ ڪندس زاريون

سرتلنگ کافي 103

- ٿل عشق بنان افراد، عمر اجائي ملان چو ٿو وڃائين
 1 فذ ڪروني اذڪر ڪم، آخوند اتي نا سنجائي
 نفس جو حرص وڏو ٿي فساد، هي گم ڪر هستي نٿو جسم جلائين
 2 صرف نحو جو سبق سمجھو ٿي، ڏکيو آ بره جو باب
 اوجي قلب ڪڙهين، مٿي دل کي جڳائين
 3 ڪنز قدوري در مختيار معلم، ظاهر پڙهن ڪتاب
 علم باطوني ڏي منهن نٿو پائين
 4 اکر پڙهين سينو صاف نه ٿيند، ڪيئن ٿو سڏائين ساڌ
 واعظ ڪيون ٿو ٻين کي ٻڌائين
 5 ورد وظائف ڇڏ سڀئي واري، هڪ الف جو سچو ٿي سواد
 پوءِ انا الحق چئو، تڏهن پاڻ نه پانئين
 6 رمز "رڪيل" سک مرشد واري، اهو ٿي درد وندن جو داد
 عشق اڳڻ منهنجي، پليون تون آئين

سرتلنگ کافي 104

- ٿل ظاهر باطن اٿن ظهور، ڏسو عشق وارا مشهور
 1 نينهن لڳو اٿن شوق نرالو، آب حيات جو پيٽائون پيالو، ٿيا نور من اعليٰ نور
 2 درد اندر ۾ ڏکائڻ دونهان، سير سڄي جائن ٿا سونهان،
 ڪاٿي رهيو ڪوه طور
 3 جال تنمين جون جاڳن قبران، خوب سچون اٿن خاصيون خبران،
 ٿيا محبن وٽ منظور
 4 سک "رڪيل" رک سرت سچائي، پنهنجي پرين سان ڪر نه جدائي،
 ٿي وحدت منجهه وهلور

سرتلنگ کافي 105

- ٿل جڏان وي پيچ پيم ول پياري دا، وچون ظلمات ظمور ڏئم
 1 هوش ڪنون بيهوش ٿيم، جڏان نينهن لڳم ته نظاري دا،
 محبت وچ مسرور ڏئم
 2 نقطا غين والا وچ دور ٿيا، آيا عين عجب ته اشاري دا،
 انسان سو مذڪور ڏئم
 3 گهٽيو ٿي وچ ته صراحي دي شراب ڪل، آيا صاحب تخت هزاري دا
 سولي اتي منصور ڏئم
 4 ايون "شاه رکيل" هر جاءِ ڏنا، جيوين دين ڪفر هڪ واري دا،
 حسن هڪو ول نور ڏئم

سرتلنگ کافي 106

- ٿل ڏک ڪئون پڄن ٿا جي ماڻمون، ماڏي سور اچن ٿا ڏهاڙيون
 1 روزئون روز ڪسن ٿا، انمي ته اڏيءَ تي اچي عاشق،
 قول الستي وڃن پاڙيون
 2 مشڪل بازي بره جي، مرد اچن ڪي مرڻ کان،
 اوکيون عشق جون چاڙهيون
 3 فڪر فنا منجه فاني، پاڻ نه پائن پنهنجو
 غير اندر جو وڃن ساڙيون
 4 روز "رڪيل" ڏي اچي ٿو، عشق امالڪ ڪاهيون،
 ڏي ٿو ٻاري اندر ۾ اماڙيون

سرتلنگ کافی 107

- ٿل ۱ روزون روز نيون نت ڳالهيون، ناز پرين جا عجائب چاليون
حد نه ڪا انت شمار، ڪرڻ مطالع سمجھڻ معنيٰ
2 شھر پنيور ۾ پليون آيم پاڻي، سو مبارڪ ڏيو هوت آيم هاڻي
سورن پريءَ جي لذائين سنڀار، لثم مياران سڀئي طعنا
3 سورتتيءَ جا وجر ڪالھوڪا، چڙهي مان منبر تي ڏيندس هوڪا
حق حاصل ٿيم چڱي ڪنھن وار، شھر ميرانپور عشق جا خزانا
4 فيض فتحپور عشق جو آيو، توهين سڀ سرتيون فڪر وڌايو
گوش ڏيئي ٻڌو هي گفتار "شاھ رکيل" جا اهي افسانا

سرتلنگ کافی 108

- ٿل ۱ عشق ٻڌايم وڏو ويساھ، الله منھنجي پينر پانگي آيو
لوچڻ ٻاجھون ڪنھن نه لڌو آ، ساڻ دمن جي پرين ٻول ٻڌو آ
هوت آيو اچي ٿيم ھمراھ، دم ڊر سان انالھق چوايو
2 ناھي لڪڻ جو ڪيئن مان لڪاين، جاڏي ڪاڏي اوھو ٿي پايان
ڏسڻ چون ٿا اتي هي گناھ، جتي سمايو ڪنھن نه لڪايو
3 رمز سچيءَ کون ڪير ٻيو پلائي، پنھنجو ظھور پاڻ ٿو ھلائي
ملڪ فلڪ سڀ گواھ، عبد منجھون تو احد سڏايون
4 سمجھ "رڪيل" اھو سچون ٿي ڳالھيون، عبدالستار جون نينھن جون نراليون
شاھن جو اٿئي شاھ، نينھن وارن هي طبل وڄايو.

سرتلنگ ڪافي 109

- ٿل ڪيئن نه وڃن ٿا ڪارو نيار، عاشق امالڪ ڪعبه ڪاهيون
 1 ڪعبو ڏنائون دل جو ٽڪاڻو، سچ جڏهن آيو پوءِ ڪوڙ سڏاڻو
 مرڻ جيئن جي لئن ميار، سورھ سندرو ٻڌن جي ساهيون
 2 گهور ڪيون ٿا گهرن جي غازي، ميدان تمين ۾ آسرجي باري
 هتون جنگ کتن ڪي جهونجھار، دم دم سان هي برھ جون باهيون
 3 سڪ ٻڌاين سندرو ساهي، ڏک چي ڏورن تن کان چاهي
 سختيون سرتي بارون بار، نانھ چون ٿا اسين ائين ناهيون
 4 پنهنجو پاڻ ۾ پاڻي ڏس جهاتي، عشق ”رڪيل“ تي ظهورو ذاتي
 وحدت وارون وار، درد انهن سان ٿا نينمن نپايون

سرتلنگ ڪافي 110

- ٿل لکيو لوح قلم ۾، منهنجو پنھل سان آهي
 1 سور ته سختيون ڏيئي مڪائون، سيئي سرتو سھائي
 2 وس نه ڪوئي پاڻ وهيئي، نه ته ڪيچ وڃڻ اديون چاهي
 3 انا الحق ائين پاڻ چوايئي، پوءِ چڙهايئي فاهي
 4 رک تون ”رڪيل“ رمز حقيقي، ڏس ڏنم اهو ڏاهي

سرتلنگ ڪافي 111

- ٿل سوئي اهو آهي واحد شاهد آهي پاڻ الله
 1 گوناگون بي شبيهه بتونو، بيرنگ جو رنگ نه شڪل نمونو،
 ڪي رند سڃاڻن راه
 2 ڪٿي آ مسجد ڪٿي وري مندر، ڪٿي آهي سالڪ ڪٿي آ قلندر،
 ڪٿي بادشاهه سپاه
 3 هر رنگ ۾ تو پاڻ سمايو، احد منجهڙون تو عبد سڏايو
 پاڻ ٿو ٺاهين ڏاهين ڏوهه گناه
 4 آيو "رڪيل" جي يار ٽڪائي، پاڻ ٿو ڄاڻي پاڻ سڃاڻي،
 ويو وحدت ۾ ٻڌي ويساه

سرتلنگ ڪافي 112

- ٿل تنهنجي عشق ڪيو آ ڪباب مونڪي، ٺاهي خواهش ڏوهه ثواب مونڪي
 1 جاري جوش لڳو تنهنجو جيءَ جلي، تنهنجي تابش جو آهي تاب مونڪي
 2 اچي هو هو سمايم ساز سيني، تنهنجو رڳ رڳ ۾ آ رباب مونڪي
 3 قطرو قلزم ۾ وڃي ڪيئن پيو، ائين حسن تنهنجي ڪيو حباب مونڪي
 4 فرض وحدت جو اثبات ٿيو، نيئين نينهن ڪيو آ نواب مونڪي
 5 خاموش "رڪيل" اسرار آيو، ڏيئي ترڪ طمع جو جواب مونڪي

سرتلنگ ڪافي 113

- ٿل مٿي مام مستي آئي سر عشاقان
لڪڻ کون لنگهيا سي اتي ڪن اوطاقان
- 1 ڏکڻ چاڪ چوران، ڪيم درد گهوران، ڪهڙو بهشت حوران
ملڻ لئي پرينءَ جي نثر خوش خوراڪان
- 2 نئون نينهن لائي، اتي پير پائي، پليتي وڃائي
بيٺا پاڻ پھري پاڪيزيون پوشاڪان
- 3 دٿي جو فرق ويو، اهو مردن مرڪ هو، وڃي خيال هڪ ٿيو
آيون پيش منهنجي برهه جون بوراڪان
- 4 چو ٿو غير آئي، سچو ٿي سنجائي ”رڪيل“ پاڻ ڄاڻي
ڪيم زهد ذاتي ڇڏيندس نه ڇاڪان

سرتلنگ ڪافي 114

- ٿل عشق اسان وٽ پليون پليون آئين، صفت پرين جي ڪرتون پچار
1 عشق چي رهبر راهه جو سونھون، درد دکايم دل منجهه دونھون
- 2 مڙڻ مردن ڪاڻ هي سخت ميار، ڏي سر ساروتان مصعب پائين
نيمهن نپاڻن مشڪل بازي، بي غرضن سان عجز جي آزي
- 3 سوين آزيون حيله ڪيم هزار، دلڙي ڌناري منهنجي ٺاهه ٿو ٺاهين
عشق جي منزل مشڪل هوئي، حد ۾ هر ڪا بي حد ڪوئي
- 4 مرد روان ٿيا هي رفتار جوش ڏيئي ساري جان ٿو جلائين
پائي ڏنم جسم ۾ جهاتي، رمز ”رڪيل“ هو ظاهر ذاتي
- يار ڏيڪاريم عبدالستار، احد منجهون ٿو عبد سڏائين

سرتلنگ کافي 115

- تل رگ رگ ۾ اتر رمز سڄڻ جي، صحيح ته سڃاڻم پرکي پرڄمي
حسن حقيقي نور نشان
1 منجهئون ناسوت جي ڪرڻ نظارو، هر جاءِ حق کي ڏسڻ پساو
تابع شريعت جي نياڻون تمام
2 ملڪو تون جا محبت آئي، ساڻ طريقت ٻڌڻ يڪائي
لدني لڏائون علم عرفان
3 جبروتون جا جاءِ لڏائون، هليا حقيقت حق سمجهاڻون
عشق عقل جا ڀڳا سامان
4 باقي بالله هي ناهيئي، لاهوت تان هو منزل سيئي
منجم معرفت جي ڪياڻون مڪان
5 علم عمل چي هٿ ڪيم آيم، خلق ٻڌائي پاڻ وڌايم
ناهي ته رکيل تي ڪو گمان

سرتلنگ کافي 116

- تل عجب مٺي گفتار سان، ٻولي ڪري بهڳڻ ٻڌم
1 ڪوئي ڪياڻون ويجهڙو، وٺ پرين جو راهه هي
رهبر رسيلي ڪيم روان، مولا ڏنم مرشد ورتم
2 پنڌ پرين جو پيچرو، تو ڏيکاريم ڏس ڏيئي
سچو سڃاڻم دل جان مان لوچي اندر لعل لڌم
3 سامان سڪ ۽ سوز جا حد نه ڪا لاحد ڏسان
اوچا ٻڌاڻيان چا چوان، اهو سور سيڻن جو سندم
4 عشق جي آراهه ۾، سڙي "رڪيل" سچ ٿي،
ڪاهي ڪٿا هي منجم پوان ائين قلب ذاتي ۾ رڌم

سرتلنگ ڪافي 117

- ٿل جڏهن ڀرتو وڃي پيو ڪيم، جن جان ۾ جانب ڏنم
 1 دل کي سڄو ڪيمو ڪيم تنهن ۾ اجهو انور ڏنم
 2 دل جو دلبر هيڪڙو، اومان ڪنديس ڪونه پيو
 3 سندرو سڄو سورن ٻڌم، رڻ راهه ۾ رهبر ڏنم
 4 جڏهن ترڪ ڪيم وجود کي، سيني اندر لوچي لڌم
 5 هڪ خيال مستي جي ڪنيم، سڪ سوز سان سرور ڏنم
 6 ڪربلا جي ميدان ۾، عشق جو آنبه لڳو
 7 هي هي ڪيون رت ٿي رڙي، قيامت وارو محشر ڏنم
 8 راضي رضا تي ره تون "رڪيل"، قبول پوندين پوءِ تڏهن
 9 الحمد الله ٿي چيم، بازي بره زابر ڏنم

سرتلنگ ڪافي 118

- ٿل ويڙم شڪ گمان، وچ ميدان صفائي جي متجمه پياسي
 1 موج انهي ۾ آهي مردن مارو، سر ڏئي ڪن ٿا سورھ وارو
 2 پٺ نه ڏيندو پهلوان، وڃي بار بره جي بند پياسي
 3 دل سڄي ۾ ڏنم سڄو نمونو، غير وڃائي صفا ڪيم درونو
 4 نينهن ڪيم نشان، تڏهن پرين جي پنڌ پياسي
 5 اندو آئيني ۾ منهن ڪين ڏسندو، حال فقر جي سوئي نه رسندو
 6 عشق تڏهن ڪيو طوان، اهڙي انڌن جي وڃي انڌ پياسي
 7 ڪيئن رڪيل تون پيچ ۾ آئين، درد لڳئي تڏهن ٿو دود ڏکائين
 8 سورن جو سامان اها رمز لڳي تڏهن انهي رنج پياسي

سرتلنگ ڪافي 119

- تل عشق وارن جا وسن وٽان، قرب تنهن جو قائم هميشان
 1 نينهن نياهن مشڪل ناتو، سر ڏئي ٿن پاڻ سڃاتو
 اهڙا رمز وارن جا ڄاڻ، محبت واريون لڳيون ٿن ميخان
 2 ڪمر ٻڌائون سندرو ساهي، موج انهي ۾ پيا وڃي ڪاهي
 پرجه پئي ٿن پاڻ، تنجو ڇا هي بي ته ڪنهن سان
 3 سوز فراق وڌم سينو ساڙي، ڪيئن ته ٻڌايان ٻين کي آگاهي
 محبن سان اٿم ڪهڙا ماڻ، روز وهن ٿيون رت جون ريخان
 4 ڪيئ ترڪ رکيل هي طمع کي توڙون، برقعو بشري پاتئي مهڙون
 ڀاڳ لڳئي تان وسندڙ پاڻ، گلشن تنجو بنياد بيخان

سرتلنگ ڪافي 120

- تل ڏنم درياه وحدت جو، ناهي ڪنڌي ڪنارو ڪو
 1 بره جي بحر جون موجان، نه ٿم ٻيڙي نڪو ترهو
 اندر ۾ ڪن ٿا ڪڙڪن، لڙهيس تنهن لهر ۾ لاشڪ
 ڏکيو درياه دهشت جو، گهڙي تنهن ۾ ڏنم غوطو
 2 وڃائي وجود کي ويتر، نٿو ڄاڻان انهي تن کي
 فڪر فاني فناني الله، جمين ڄاتو تمين پاتو
 3 گهي مجنون مٽخان، گهي مهجور محنت ۾
 صفر آه عشق جو مشڪل، گهي رندي عجب درجو
 4 آيم سختي سدا سر تي، برهن جو بار آه برسر
 متان ترسين ڪرين توبه، نڀائڻ نينهن آه ناتو
 5 الستي تانگه تان اها لڳيم، ارواحه کي خوشبوءِ
 رکيل جو روح ٿيو روشن، وڃي لاهوت ۾ پهتو

سرتلنگ ڪافي 121

- ٿل انگ لکيم هوت بلوچ سان، اوھن ولھيءَ جو وھ وا 1
 ھن پراڻي ڏيھ ۾ نٿي ٽڪڻ ناروا، ويندس رھندس ڪينڪي
 ھي ٿي ڪوڙي ھو ھوا
 2 ڪيئي اچن ڪيترا، مونڪي سورن جا سھوا، دارون مونڪي درجو
 تنھنجو ڏسڻ آھي روا
 3 پينر ھن پنيور ۾ ھت رھڻ بيوفا بيو ورڪنديس ڪونہ ڪو
 ھڪ پنھل ڪون سوا
 4 عاشق اولو ٿا رڪن، رڪيل روءِ رضا باطن واري علم ۾
 ڪي پوندا مرد ميا

سرتلنگ ڪافي 122

- ٿل پورھيت جو پيغام، اتي وڃي اگھاڻو آھي آھي 1
 آس پري جون پلوڙي، پڄڻ اميدان وي ميان، شل پوندم قبول ڪلام
 2 مان جھڙيون تہ پلوڙي، لک ليلائڻ، حسن حيرت ۾ حيران
 3 ڪينون ڪين پلوڙي وڪروھايم وو ميان، سورن جو سامان
 4 روز رکيل ڪي پلوڙي، طلب توهانجي ووميان، ٿيم نيڻن ننڊ حرام

سرتلنگ کافي 123

تل جيڪر وڃان جڙي مري، سرتيون جيڏيون پوءِ چوندم چري
 1 مٺيس مونجه ۾ هي ٿي مري، لڳي آڱ جيڙن منجه ٻري
 تنهنجي شوق ذاتيءَ جي ذري، ناهي واند ساعت ڪا ڌري
 2 سڪ نان سمهڻ سرتيون مونڪي، پلئي عشق منهنجي پيو پڪي
 لڳو تيرجي ۾ پيو جڪي، ڏک کون پيو ڏونگر ڌري
 3 اڙين عشق سان ڪنهن تو چيو، وڃي پير ڪاري تي پيو
 مزو لذت مانڪون ويو، جمهوري جهڄڻ ڳجهه جي ڳري
 4 هي پنهنجو قصو ڪنهن سان ڪيان، عمر ساري افراد مان
 نفي منجهون اثبات ٿيان، پڌري وڃي کوٽي ڪري
 5 سوئي رکيل ايڏو قدر، جيڏي سڪ مونڪي تيڏو صبر
 آيم اڻڻ لاهي ڏم، ورته اديون منهنجو وري

سرتلنگ کافي 124

تل بره جي بحر ۾ پون مرد ڪاهي،
 سنگن ڪين سورھ سائگو سر جو لاهي
 1 ٻيڙ باھ پڙڪن، ڪپرڪن ڪڙڪن
 ڊڄن ڪين ڌڙڪن، سوري سر سھائي
 2 عقل ٿيو اجايو هتون تنهن هارايو
 عجب عشق آيو، پتنگ جان پچائي
 3 پيو شينمن ٻيلي، زناور طفيلي
 پينجي غير ٻيلي ڌوئي ڪي وڃائي
 4 فنا جو ٽڪاڻو، گذر گاه ڄاڻون
 سچو هڪ سڃاڻون، رکيل ٿو ٻڌائي

سرتلنگ ڪافي 125

- ٿل لوح قلم لکيو پاڙينديس پاڻ، انگ ازل جو ٻاروچل ٻولي
 1 عشق اچي هي الانبو لايو، سوز اندر ۾ دودِ دکايو
 جام آري جا پئم اهي ڄاڻ، ڇپر لنگهي مان ڏينديس چولي
 2 الست بربڪم پاڻ ڪميوئي، قالبلي مان تڏهن چيو هئي
 رمز اها اٿم روح رهاڻ، درد اندر ۾ لاتم هولي
 3 عين غين جي صورت ساڳي، نقطو لاهي ٿيس پيرا لڳي
 لاحد جا ڏنم اوهي وٿاڻ، ونحن اقرب پاتم جمولي
 4 وهوا رکيل اهي ڳالهيون ڳايون، جاڏهن ڪاڏهن ملیم واڏايون
 وسن بره جا اهي شل پاڻ، لون لون ۾ اٿم تنهنجي لالڻ لولي

سرتلنگ ڪافي 126

- ٿل عشق جي اسرار جو، سر سالڪن کي پيو سماءُ
 1 جي لذائون پاڻ ۾، سر الاهي خد خد خد
 ناهي فرق هڪ تر جييترو، آهي الله سوئي اولياءُ
 2 حد لنگهي لاحد ٿيا، اها رسم رندن جو وڌاءُ
 وڃي ٿيا اويارا اوڏهين، هردو ڪيائون هي هماءُ
 3 الانسان سري ٿا ڏسن، جوش منجهون جاءِ بجاءِ
 آيو علم وانا سره بي رنگ سوييريا
 4 رکيل عشق جي آويڙ ۾ جيڪي آيا سي هاءِ هاءِ
 ڏائقو چڪيائون ذات جو، تن قلب هي قلبي نماءُ

سرتلنگ کافي 127

- ٿل ٻاجھون تنهنجي يار پيارا، ڪونه هتي ٻيو هجي هجي
 1 سڪ پرين ڏي نئين ڪيم سونهن، درد اندر ۾ دڪايم دونهن
 اوياءَ بره منجه ٻڃي ٻڃي
 2 هن دل ۾ هڪ دلبر آيو، غير زناور سين سڌايو
 اوچور نٿو هت ٻڃي ٻڃي
 3 منهنجا پرين مانوت هج تون هميشان، ساهه ٿمر ٿم سانول توسان
 اوسر بنا نه ٻي سڃي سڃي
 4 اڱڻ پرين کي ٿي بيشڪ پايان، ويساهه ٻڌي اهي دم ٿي ڪمايان
 او ابر باران ڪيون گجي گجي
 5 وهو رکيل اهي ڳالهيون ڳايون، جاذبه ڪاڏنه مليم واڌايون
 او ابر باران ڪيون گجي گجي

سرتلنگ کافي 128

- ٿل هنيو نينهن نعرو طبل زور شاهي، عقل ٿيو لڏائون هتون ڪالهه راهي
 1 تنبو فوج ڪوڙي بيٺو جنگ جوڙي، ڀڳا عشق ٿوڙي عقل جا سپاهي
 2 اهڙو عشق آتش جهلي ڪير تابش، رندنجي سفارش صفائي سچائي
 3 اهڙي عقل اٽڪل وڃ نه ويهه محفل، ٻڌج توڙ توڪل ملڻي يار ماهي
 4 چريون تيز لائي عاشق ٿو ڪمائي، رکيل تي سھائي ڏني عشق گواهي

سرتلنگ ڪافي 129

- ٿل دیدار باجهون تنهنجي ساري عمر ائين ويم
 درد منهنجي جي دوا، دلبر دست تنهنجي منجه ھيم
 1 حال جا محرم منهنجا، تو بنا پيو ڪنهن کي چوان
 سڪندي سڄڻ مون سال ٿيا، اهي پور پلپل جا پيم
 2 ٻن دنيا جا دور هي، سئو ڦيري صدقي ڪيان
 ڪوڙي اٿم هي بيوفا، پائي پلي ڪجه ناپيم
 3 علم لدني توحيد جو، حاصل هجي هر دوجهان
 آهي روح منهنجي تي روا، تنهنجي امر سان چوندي چيم
 4 سڻ رکيل هي سمجه تون، دم يارڪون ٿي نا جدا
 سر ڏئي ٿي صوفي صفا، فرياد داهون ٿي ڪيم

سرتلنگ ڪافي 130

- ٿل سوز وارن کي ٿو ساڙي سور، باهه برهه جي عشق الانبو
 1 راتيان ڏينهان مچ اندر ڀر، صحت فرحت ناهي عشق جي سفر ڀر
 وحدت منجه وهلور، سي نه ڪندائي سر جو سانگو
 2 رب ارني جي عرض الاهي، لن تراني نه ڏسندين جائِي
 تجلي جلايو ڪوه طور، اصلون آهي عشق اڻاگو
 3 شوق شراب جو پيالو پيئن، موتو قبل مري هو جيئن
 زهدون ذوق ضرور، حجاب پڳائون لنگهي ويا لانگهو
 4 ڪعبو رکيل ڏس حج اڪبر ٿي، فيض فتحپور ذکر فڪر ٿي
 سڪ وارن کي عين حضور، سر بنا ناهي سودو سهانگو

سرتلنگ ڪافي 131

ٿل مان وڙي لعندس ورت وندر ۾ منهنجو بهڳڻ ٻارو چل ويو. منهنجو ڪاڙي ڪوهيال ويو
 1 پنڌ پري ٿم وات اٿائي، جبل جالڻ مون پيو
 شل ڪاهي ويندس ڪيچ ڏي، منهنجو سانگو سيد سان پيو
 2 ستي لڌم سهڻون، جنهن خواب مون بيدار ڪيو
 آنءِ ته ويندس اوڏهين، نڪو سمر ساڻي ڪو سهو
 3 ميران پور جي مير کي مون ساري سڏ ڪيو
 ناهي وسيلو اسانڪي بنان بهڳڻ توڻيو
 4 جي ڏسان جانب اچي مان کون سور سالن جو ويو
 اچي رسندءِ رکيل شاه چئي مون سان ڪرم قادر چئي ڪيو

سرتلنگ ڪافي 132

ٿل هي توڪل گذر در درويشيندا، نه ڪوئي خطرا خواهش خوشيڻدا
 1 ٿئي خطري خود نمائي، پنا تڪبر غير وڏائي
 بدن چوٽا شمر گدائي، نڪوئي ويس لبيس پسيندا
 2 نڪوئي مٺ عزيز سڃاڻن، وڃ هڪ ٿي هڪ کون ڄاڻن
 ڏک عشق ديان موجان ماڻن، پنا شڪ حجاب ته ڪيسيندا
 3 راضي خاص رضا تي رهندي، تقدير اتي سرهندي
 ڪنون غافل يار نه بهندي، اهو حال فقر هي هميشاندا
 4 ”رڪيل“ صبر سوئي سڪدي، ڪرن مشق هميشه لڪدي
 گستا بيهودا سن ڏکدي، ڪيها مطلب هي دل ريشيندا

سر ضلو ڪافي 133

- ٿل ٻاجهون جانب ڏي ڏهر نه جلي سان، اوچ ڪولھ پنھل ڏي مين ٿيسان
 1 لڳم نينھن ٿيم تي نظارا، دل گلشن گل گلزارا
 جڏان ور ڏيسم ڇا وارا، سڻ لوڪ ڪريسم ريسان
 2 خرقه لڳل وچ پاتم خاڪي، ٿيڙم درس دروني جماتي
 آيا خضر ٿيم سچ ساقِي، اهو جام شراب مين پيسان
 3 ٿيسو روشن دل خوشحالي، ليسان لعل لبان تي لالي
 آوسم سانول سردا والي، اوميدًا جيوڻ ٿيا وچ تنھن سان
 4 پيڙي لهر بحر وچ آئي ”رڪيل“ خوف ٿيم شنوائي
 ميڏي نيڻين ننڊ نه ڪا ٿي، ڏک رورو ڪردي ڪيسان

سر ضلو ڪافي 134

- ٿل ڪمزو حال ڏک جو ٻڌايان، پنمنجي ڪرمن ڏانھن ٿي پانيان
 1 نڪو سنگت ناڪو ساڻي، هي هيڪل جندڙي ڦاڻي
 آيم عشق ٿيم اثباتي، گاهي آهيان تان گاهي ناهيان
 2 اڪيون اوجاڳي منجهه اهي آڻيان، ٻن ساڙيان ويس وچاڻان
 منهنجا ڪاڏنھن نيڻ ڪماڻان، دل دونھون درد دڪايان
 3 نه مان بادم نه مان خاڪي، نه مان آتش نه مان آبي
 نه مان رهبر نه مان ساقِي، ائين سمجهه لائي چاهيان
 4 جيڪو سور ”رڪيل“ سر پائي، اهو سائين لوڪ سڏائي
 سڪ رمز وجود وڃائي، هڪ پيچ پرين سان پايان

سر ضلو کافي 135

- ٿل جٿان باهه برهه دي ٻلدي، نهين حاجت هوش عقل دي
 1 مشڪل غم دا گذارڻ زاري، آيم پنڌ پٿر دا باري
 مين سڪندي عمر گذاري، نهين يار ڏيندا ڪا ولدي
 2 لڳم داغ سيني وچ سڙدا، لرزي جيرا هانءُ ڦڦڙ دا
 ميڪون عشق آرام نه ڏيندا، ڪران هئي هئي هٿڙي ملدي
 3 شل نصيب ڪريسم چاڙها، اهو ٿيسم ڏينهن ڏهاڙا
 اوسي يار وسيم پاڙا، ٿيسان صدق صدق مين جلدي
 4 فراق ڪيتم چافاني، ڳيا ننگ ناموس نشاني
 شب روز رکيل ڪون حيراني، اها لڳڙم تانگهه ازل دي

سر ضلو کافي 136

- ٿل ميڪون رانجهن، درد دکايا، اندر عشق الانبا لايا
 1 سخت ڪيڙي ڪرن بڪيڙي، ميڪون مول نه پاون جمپيڙي
 آيا سهڻل ساڏي ويڙهي، ايهو ٿيڙم بخت سوايا
 2 چوڙ آيا تخت هزارا، شافعي عرب عجم جڳ سارا
 اناحمد احدستارا، ميڏي ماهي منصب پايا
 3 لڪ وار ڪران شڪراني، آيم يار ڪمين ته بهاني
 معشوق ملير مٿخاني، ميڏي دل وچ دوست سمايا
 4 ڪر عشق جڻيان ڳل پٿسان، مسجد مندر مول نه ويسان
 سچا سجدا دل وچ ڏيسان، آڙهه محبت مچ مچايا
 5 اهڙي سمجهه سچائي ته ٿيون، پيالا آب حيات دا پيون
 وچ هر دو جهان دي جيون، لڳي رمز "رڪيل" تي رنگ لايا

سر ضلو ڪافي 137

- ٿل ڳهر عشق سندنو آباد ڏنم، هل هستيءَ جو برباد ڏنم
 1 ڏسو عشق وارن جون قبران، جتي ظاهر زيرا زيران
 مشهور تنهن جن خبران، جتي محبت تتي مهتاب ڏنم
 2 ره پنجن تنن سان پورو، ڏس ظاهر ذات ظهورو
 ڀاري عشق مڃايم ڪورو، ايهو لدني ڪشف ڪتاب ڏنم
 3 دنيا دار غنيا ڪي عالي، توڙي ملڪ ولايت والي
 ڏس قبران تن جون خالي، اهي عشق بنا افراد ڏنم
 4 جيڪي عاشق ازلي آهن، سڄو سندرو نينهن نپائن
 سر سختي بار اٿائن، ڪٿي شيرين ڪٿي فرهاد ڏنم
 5 سڪ ريت فقر جي ڏسو ٿولو، خرقو خاڪي ڳل منجه ڇولو
 سچ ٻول "رڪيل" پڇ ڀولو، اهو شهر ميرانپور شاد ڏنم

سر ضلو ڪافي 138

- ٿل نه مين پير مرید هان هڪ بردا، مين تان پڇ لڳ فقير فقردا
 1 نان مين شيخ مشائخ غازي، نان مين زاهد پاڪ نمازي
 نه مين ملان نه مين قاضي، ميڪون ٿيڙا خوف حشر دا
 2 هڪ بره تيڙي پير مايم، سڪ سمهڻ عيش وڃايم
 جوڙ الفی ڳل وچ پايم، اهو حال سڄڻ نه وسردا
 3 دل لتي يار بيگاني، ڪيوين ملسي يار بهاني
 سڻ "لوڪ مريندا طعني هڪ ساعت سال گذر دا
 4 شل يار نه ڏيوي رولا، لڳا عيب نه ٿيوي ڦولا
 "رڪيل" نال فقر دا ٿولا، ميڪون ٿيڙا سمج سمر دا

سر ضلو ڪافي 139

- ٿل ٺڳ چور فقير سڏايان، پنهنجو پاڻ ائين نه پانيان
 1 ڪوڙن سان آهيان ڪوڙو، ڪٿي ايمان ٻڌان هي ٻوڙو
 آهيان لوڪ سڄي کون لڄوڙو، لڌم لعلڻ ڪيئن مان لڪيان
 2 ڏنم مڪر فريب واري منزل، ڪاڏي عشق ڪاڏي هي اٽڪل
 سخت مردن واري منزل، ڏيئي جوش مان پاڻ جلان
 3 پنهنجي پاڻ ڪيا هيءَ حيرت، نا ڪرامت نا اٽم قدرت
 وهوا وحدت ڪاڏي ڪثرت، اونا ڪشف قلوب ڪمايان
 4 جڻيو عشق جو جائِي پاٽم، پنهنجو رام گرو سچ ڄاٽم
 ”رڪيل“ نينهن سڄڻ سان لاتم، ڳالهيون ڳليءَ ڳليءَ تي ٿي ڳايان

سر ضلو ڪافي 140

- ٿل ميڏا جاني ڪرڻ جدائي، رت ساوڙ دي ول آئي
 1 ائي مينهن ٿيان گلزاريان، ميڏا گلشن باغ بهاران
 ٻڌيان ڪونجان آڻ قطاران، مل سينگيان ڏيون وڌائي
 2 خرقا خاڪي ڳل وچ پاوان، ڳتياڻ مينديان ڪيوين ڊهاوان
 ٻيئي سي سي ڪانگ اڏاوان ٿيسان جوڳڻ جڳ وچ جائِي
 3 ٿيون صدقي صدقي گهولي، ميڏي روز ازل دي ٻولي
 چاندي ماءُ ڏنم اها لولي، مينون سورين ڪمر ٻڌائي
 4 تيڏي درد ڪيتي ديواني، شب روز ڦران حيراني
 ٿيسين ”شاهه رڪيل“ داحامي، خوش ملسون ڪر چترائي

سر ضلو ڪافي 141

- ٿل ڪم ڪانگ پنمل ڪڏهن ايندو، مونکي ڏيھ مبارڪ ڏيندو
 1 سڪ سوز سورن جند سڙدي، مونکي ڳالهه نه ٻي ڪا وٺندي
 ڏينھون رات تتي توڪاڙ رڙدي، شل نينھن نباھيون نيندو
 2 ٻن شھر پنيور جون ماڙيون، ڏنر ٻاري عشق اماڙيون
 اوکي واٽ جبل جون چاڙھيون، هن چوريءَ کي نه ڇڏيندو
 3 رڻ راھ تتيءَ کي روھا، ويٺي وار ڳڻيو ڪيان وکوا
 ڏک ڏير ڏئي وير ڊوھا، نه ته نال نمائي نيندو
 4 پنھنجي ڪرمن کون ٿي پانيان، ڏک ڏيرن جو نه سنڌايان
 ڳل ڪفني ويس مٿيان، ”رکيل“ ڏينھن سدورو ٿيندو

سر ضلو ڪافي 142

- ٿل آدم بنايئي پٿريئي بازي، عاشق رضا تي رهندي راضي
 1 وچ آدم دي اپني ذات چپايئي، سڏ ملائڪ سجدي پاڻي
 ڪل نه ڪائي اهو چاپول پلائي، عاشق عزازيل ڪريندي نه آري
 2 اولاد آدم دي اهو هل چاهلایا، هابيل قابيل شور مچايا
 سر زمين تي غلبا پايا، قيامت تائين هوسي دور درازي
 3 اسان آدم ڪنون هيوسي اڳ دي، ڦير آندوي وچ اھين جڳدي
 عشق ڪنون عاشق نھين ته رچدي، سڪ تھين ڪون هوسي تاري
 4 شب معراج تي مقبول ملدا، احد احمد هڪ فرق نه تل دا
 اھو ظھورا هي الست ازل دا، سالڪ سمجھن ڪيا ڄاڻن عام مجاري
 5 رمز حقيقي تي رند سڏاوت، چوڙ ڏتو ني آپ دا پاوت
 بيخودي وچ اي جسم جلاوت، ڳجھ اسرار، ”رکيل“ رکدي غازي

سر ضلو کافی 143

- تل میڈا رانجمن راه نمائی، اتی ول ول پئندا جھاتریان
 1 جڈان جانب پاتم جھاتی، من دیدم ذات صفاتی
 جڈان خواجہ خضر لون لاتی، مک ویک لگیان هن لاتریان
 2 نه مین هندو نه مین مومن، نه مین ملان نه مین عالم
 نه هان حاکم نه هان ظالم، ذات اسم وچ پاتریان
 3 تیا عاشق درد ویرانا، همیشه پڑھیم هی دوگانا
 جنمن روز الستی جاما، اهی رام رجمیندی راتریان
 4 رک "رکیل شاه" هک رایا، تون ته چوڑ غیر دی وایا
 اساڈا ازلی منصب آیا، اتی بره پڑھایا باتریان

سر ضلو کافی 144

- تل مین دست گڈا یار ماهی دا، کم و سر گیم ته دنیائی دا
 1 جڈان شاه عبدالنبي ارشاد کیا، میڈی طبق سمن ته فراخ تیا
 صوفی صاف ڈنم ہال دل داڈیا، لٹا تاک لیئا ته لچائی دا
 2 ملیا مرشد مینون ڈتا ذاتی ذکر، رلیا روح ٹیپی دل شہد شکر
 اگون سائین ته پیچون غلام نفر، تیا سیر سچی بادشاہی دا
 3 جڈان بیخودی داباب پڑھیم، جٹیا توڑ کفر اسلام چوڑیم
 وچ وحدت دی دل ہوڑیم، صوفی صاف تیا ته سچائی دا
 4 جڈان "رکیل شاه" نون خیال پیا، من مار خودی دا حجاب گیا
 دل سوختہ هئی ول آب پیا، لگا عشق اهو آشنائی دا

سر ضلو ڪافي 145

ٿل ٿانگه ٻاروچل دي لڳيم ازل دي
جان جسم وچ اڄ ناكله دي

- 1 سوز فراق تيڏي ناز ستاون، عشوي غمزي من ڪون پانون
ڪڏان سڏيندي چاڪولھ ٻلھاون، سدا سائول ميڏي سڪ نالھندي
- 2 ڪڏان جڻيون ڪرگل وچ پاوان، ڪڏان قرآن پڙھ صحي مين سڻاوان
عشق دي مستي وچ جان جلاوان، باھ سيني وچ پل پل بلدي
- 3 عشق نھين ڪوئي شينھن مريلا، سارا ساڙيس جھنگل ٻيلا
يار سجاتم ووڻيم اڪيلا، پڇي ذات صفات هڪ ٿي رلدي
- 4 قدم "رڪيل" دي اڱڻ تي پايئي، عطر ڪٿوري هڪار هلائي
ڪر ظھورا اپني ذات چپايئي، ٿيم صفائي اصل نھل دي

سر ضلو ڪافي 146

ٿل وڃدا ڪوچ نغارا تينون ڪل نه ڪائي
ڪر گھن سودا وڻج سچائي

- 1 چئو طرفين پيا لوڪ لڏيندا، سمجھ مسافر تينو چاڻ نه پوندا
اتان نه رھسين نت پيا موت سڏيندا، جي ڪجھ ڄاڻي ڪرتون جھڪائي
- 2 جڏان اوسئي وقت ڏکيا پڇي هٿ مل روسين چوڙئي ڪٽر قبيلاتي ول نه اوسين
عيب پريئي اڻئي ڪيون وچ ڏوسين، نه ڪيئي عبادت رب دي ڪمائي
- 3 نال عقل دي ساري عمر وڃايئي، عشق ماهي داتي هٿ نه آئي
درد فراق دي پيٽ نه پايئي، سڪ وجود وڃاڻ ڏکيندي ڏکائي
- 4 جام وحدت دا ڀر ڀر پيوين، پير ڀمغان دي پيش تون ٿيوين
تڏاهين "رڪيل" تان دوجگ جيوين رھ رضاتي راضي جيڪا بره بنائي

سر ضلو ڪافي 147

- ٿل ڪاري چڙهي آيم ڏوڙا، ڳيم پنهل تي پيم وڇوڙا
 1 آيم اکين ڪون نند ٺڌوري، ڪيف تتي ڪون غفلت زوري
 نه ڪيتم اوجاڳا نه تڙم گهوري، هڻ رت رووڻ دا ڳڙبندي ڳوڙها
 2 نه سنگت نه ساڻي هڪا هڪل ويسان، ساڻ پنهل نا ڪٿان مين ڦليسان
 چوڙي سان پنيور ته تڏاهين لپيسان، نال نه ڪمن دي ڪوئي ڳنديسان ٿوڙها
 3 پنڌ پٿر دا آيم باري، هڪل سرتي ڪران روو زاري
 شل ڪوئي ڏيڪان نه بيگاتا ڪران هوشياري مٺ نه ماهي دا ڪوئي نه پلوان جوڙا
 4 بغض اندر دا ڪي غير سڙيسان، ٻڌ توڪل وڃ ڪيچ ماڻيسان
 سخن سچا نال پرين دي پڙيسان، نال ماهي دي ٿيسم منصوب ڏوڙا
 5 هڪ ٻاروچل ڪون دل وڃ ڄاڻان، ڏورنمين اپڻا آپ سڃاڻان
 ٿيون ”رڪيل“ اڻاهين ناڪس نماڻان، رک سچائي ڏي ناموڙا

سر ضلو ڪافي 148

- ٿل حال اندر دا نال نه ڪنهن دي ونڊيسان
 پنهل پنهل مين ڪريندي ويسان
 1 پاٽم جمولي عشق اوڙا، اوڙا پاڙا وسريم ويڙها
 رات ڏينمان لڳم جي نال جميرا، ٻاجهن سمثل دي هڪڙا دم نه جليسان
 2 جيڏيان سينگيان ڏيون دلاسي، پل نه ٿيوي هڪ ڏکڙا پاسي
 پور پرين دي اندر وڃ پون خلاصي، ٿيسان بير اڳڻ بيوت مليسان
 3 شڪر ڪران مين شوق جڳايم، نينهن لڳم تي آرام وڃايم
 عشق دي الفي گل وڃ پاييم، سخن سچا نال پرين دي پليسان
 4 ڪرياد ”رڪيل“ هڪ دم نه وسرا، الست ڏهاڙي لڳڙم وارا
 عاشقين ٻاجهن سرهي سمجهن پسارا، راز حقيقي اها رمز رلي

سر ضلو کافی 149

- تل رورو زاري کران ديوان اچنگازان
 درد وندي ديان شل سٹن پکاران
 1 وس بيوس داکوئي چلدانه چارا، تون ہاجمون ميڈا ڈک دا گذارا
 اگڑ اوسين ميڈي پرين ته پيارا، شل ہاجم پوئي تون موڑ مہاران
 2 فکر فراق تيڈي کيتم فاني، کڈڑ دلاسا ڈيسين جاني
 تيسر روشن اي قلب روحاني، سک سچي تيڈي لاتيما بہاران
 3 ہارہنجون داکرگل وچ پاوان، دانہان کر کر مين لوک سٹاوان
 عشق تيڈي وچ جان جلاوان، رات ڈينہان لگيم پرين ديان پچاران
 4 اوکي ہنڈ تي وچ اکيان اڑيان، روز "رکيل" کون ڈينديان جھڑيان
 پاند گچي وچ کرمين کڑيان، شل ترس پويي ميڈيان لمن مياران

سر ضلو کافی 150

- تل وردون وظائف تيوان نہ قاضي، هووان مست مفتون سڈيوان شرابي
 1 اپون چگي جاتان پنگي موالي، نيکي نہ کيتم عرفان والي
 اوميئن کجہ نہ کيتاھتون ڈونھين خالي، بيحال بدچال خودي خرابي
 2 شيخي نہ پيري تکبر وڈائي، عابد نہ زاہد نان رهنمائي
 هووان گداگر دردر گدائي، شيعانہ سني نہ رافضون روازي
 3 ڈتا جام ساقی مين شراب پيتا ڈک تاب بي خواب مدهوش کيتا
 خرقة اي خاکي ثابت نہ سیتا، هلي هتي نا فريب بازي
 4 ڈکڑي "رکيل" کون پل پل پساري، سک نہمين لهندي رگ رگ تنواري
 نہ يار ملدا نہ موت ماري، هئي هئي کران مئين اگھدي نہ آري

سر ضلو کافي 151

- ټل جڏان يار آوي هر درد جاوي، ڏکڙا تن تي دا سڪڙا وهاري
 1 وورو نياوي ٿئي ڏکڙي سڄائي، بن يار ٻاجمون نه آرام آوي
 پون پور پلپل دم دم سوائي، ايمو حال دلدا ڪنهن نون سڻاوي
 2 ڏٿي اسانون ڪم هي زنانا، وسرگيوسي وضو دگانا
 دل محو ٿيوي مجلس جوانا، جيئڙا اسيدڙا هل پيا هلاوي
 3 تيڙا درد چاني نه لڳدي دوائي، اصلون پنمل ول ڪيٿي نه ڪائي
 پون چاڪ غمناڪ دم دم توائي، غمڙا هڏين ڪون شبروز کاوي
 4 ڪيوين ڪران مين چلدانه چارا، ورتان ولهي دا ڪيتوڻي وسارا
 مليا "رڪيل" نون هڪ ڏينهن وارا، اهو يار ساڳي اڱڻ پير پاوي

سر ضلو کافي 152

- ٽل ويڙهي يار اساڏي آوي، شل قدم مبارڪ پاوي
 1 مين سڪندي عمر ويڙهي، نه منزل پيت نه پاڻي
 ڪر رهبر راهنمائي، ٿيون درخت سڪي ول ساوي
 2 پيم پيچ بره دا باري، لڳي هو هو شمر خواري
 تيڙي نينهن ڪيتي نرواري، هي تو جانب ڪون نه جڳاوي
 3 آيا محب، منا مئخاني، مين لاتي طبل دماي
 سڻ دشمن ٿيون ديواني، هو وي حيرت تان غم کاوي
 4 ڏٿي روز نهنين دل رهندي، هويا سانول سڪڙي نه لهندي
 ڏيوي "رڪيل" هانم سراندي، سهڻل سائين چاڳل لاوي

سر ضلو ڪافي 153

- ٿل
 1 چڙهي ته جبل تي ڪنڊيس ڪو ڪارن، پونديون پنهل جي ڪنين تتوارن
 پاڻان پنهل ڏي آيا ٿي امين، ڪرها ڪيچن جاهيا سڀ حسين
 2 دانهن بنا داد ڪڏهن ٿيندو ڪين، پنهل وٺي ويا صبح ٿي ساريان
 ڪيچن قول ڪيا پنهنجا ويا پاڙي، ورتو واهيءَ جو چوري نياڻون چاڙهي
 3 سڪته مرشد جي ساه وڌو وساڙي، اجهائي آگ اها ڪڪ ٿوڪي ٻاريان
 جيڏين سرتين جي طعنن تپائي، سڪ پائي هر ڪا سورن نه ڪائي
 4 آيس هڪ هلي وينديس هڪائي، هن ته دنيا ۾ دم ڪو گذاريان
 منزل چئي باري روهه ٻجهي راڻو، سڪته سڄڻ جي سندرو ٻڌايو
 "شاهه ته رکيل" سان مولا ملايو، آيم سڄڻ چي موڙ مهاران

سر ضلو ڪافي 154

- ٿل
 1 دل رات ڏينهان پئي يار تانگمي، شل ڪا ٻاجه پويئي آءُ ڪنهن سانگي
 سڪ ته منبتيءَ کي ڪنهن نه ڇڳايو، پنهل تتئيءَ کي رڻ ۾ رلايو
 2 ڪيم نند پياري سمثل ستايو، صبح ويل ساريان ڏني ٻانگ بانگي
 تعدل ساڻ يقين توڪل ٻڌائون، اندر آڻڻ سان ويٺي اورياڻون
 3 سڪ کي پنڌ نزديڪ مڪو ماڻياڻون، وڃڻ لاهو تي پنڌ واءِ وانگي
 عضوا عمل ڙي ٿيم ڏير ڊوها، هڪ ته وڃوڙا ڏوجهي رات روها
 4 رڻ راهه اڳتون ويٺي ڪيان وکوها، ٿيندم عشق امام لنگهائيندو لانگمي
 لڳم تانگهه ايا دل پئي تائي، جنهن تي لڳي ادا ٻيو ڪير ڄاڻي
 ملندو "رڪيل" سان اڄ تان سڀاڻي خوشيءَ جي خبر ڪاندم ڪالم ڪانگي

سر ضلو ڪافي 155

- ٿل نه مين شيعا نه مين سني، نه مين ڪافر نه مين مسلم
 نور اعليٰ نور هان
 1 نه مين ناري نه مين آبي، نه مين خاڪي نه مين بادي
 مين ته ڪوئي دور هان
 2 عجب اهو انسان بڻايئي، ازل ڪنون چاقلم وهايئي
 مٿخاني وچ جام پلايئي، محفل وچ منظور هان
 3 بسم لاکي بيوت رمائي، ڪڏڻ ڪڏڻ هان شمر گدائي
 ڪڏڻ ڪڏڻ مرغ هوائي، سولي اتي منصور هان
 4 مرشد ميرا شاه عبدالنبي هي، حاضر پير حضور ابي هي
 ”رڪيل شاه“ دا شاه شفيع هي، مستي وچ مسرور هان

سر ضلو ڪافي 156

- ٿل آهي شمر چڱون نئون شمر، جاتي آب وهي ٿو ڪارو
 1 جاتي خوب خلق خوشناني، آهن دين اسانجي جا پائي
 اسانڪي دوست ڏني آ دل جاتي، ڪري عاشق سان اشارو
 2 ڏيکو ڪوٽ فتحپور ڏونمين، جتان شاه عبدالنبي سر سونهين
 جنهن دا سجدا ڪيٽا روحين، گليا گلشن گل گلزاور
 3 اسانڪي قسمت ڪيئن هت آندو، لڳو داغ پنهل جو نه لهندو
 آهيان سر سيد کان سڪاندو، تون وارث ڪونه و سارو
 4 آهي رڪيل شاه تنهنجو سوالي تنهنجي رخ روشن جو خيالي
 تون ته وارث منهنجو والي، شل مير مديني وارو

سر ضلو ڪافي 157

- ٿل ڪيم درد فراق فاني، جندجان جسم هي قرباني
 1 سرساه ڪيان ڪيئن صدقي، پوي قبول پرين وٽ اگمجي
 اهڙي صاف سچائي سگمجي، منهنجي هنڙي ڪي آ حيراني
 2 تنهنجي عشق ڪيم اڪيلو، هتري وقت گذاريم وليو
 نڪو سنگت ساٿ سويلو، هڪ دلبر تون دل جاني
 3 پيتم شوق شراب جو پيالو، تو سان نينهن لڳم ته نرالو
 ماري منڪر ڪي هنيم پالو وڃي ڪوڙو ٿيو ته ڪلامي
 4 ائين ڄاڻ رکيل دل لائي، وڃ شاهي طبل وڄائي
 ڏس جانب ڪي جهاتي پائي رک محبت من ۾ مدامي

سر ضلو ڪافي 158

- ٿل ڏسي چنڊ ماڻهون ڪن عيدان، او مونڪي ماتم روز شهيدان
 1 سڪ سوز وڌم تن ساڙي، اندر جان جسو جيءُ ڪاڙهي
 منهنجا عيب نه شال اگهاڙي "اومان روز مڃان ٿي رسيدان
 2 لاتئي روز ڪسڻ ڪانه کاتي، منهنجو جيئن حيف حياتي
 ڏسان جانب ڪي پائي جهاتي اوشل درسن تنهنجو ديدان
 3 ڳالميون چوڻ ڪرڻ کون ٻاهر، ڪهڙيون ڪهڙيون ڪيان مان ظاهر
 تنهنجا سور اندر منجهه ماهر، اوشل پوندو ترس طبيبان
 4 توڙي ڄاڻو پاڻ نه ڄاڻو، منهنجو ازلي سر اگهاڻو
 رکيل سو ڦيري ته وڪاڻو، در در تي ٿيو خريدان

سر ضلو ڪافي 159

- ٿل ميڏا هجر فراق روحاني هي، دل الست ڪنون ارماني هي
- 1 ڪنهن قسمت سانگي اٿ آئي هون، اسان ڄاڻي ڪنهن نه ڀڄائي هون
ڪيري خاڪ مٽي سر پائي هون "تڪو ننگ ناموس نشاني هي
- 2 اهو ماس هڏين تون سڙي سان، روندي هٿ مليندي ويسان
نه عبادت ڪيتم ڪيامئين اليسان، باقي گذري عمر تمامي هي
- 3 سلطان سڪندر روء زمين تخت سليمان بخت عمين
باري الس خزاني تمام جميع، اهي ڪيڏي ڳئي اي جڳ فاني هي
- 4 نه مردي هون نه جيئندي هون، نه دين ڪفر وچ رهندي هون
پيالا آب حيات دا پيندي هون، سچا عشق ماهي داشهاني هي
- 5 اهو راز رڪيل سر آيا، شربت شوق لذت چڪايا
دل دردون دود دکايا، مٽڪون محبت مست مدامي هي

سر ضلو ڪافي 160

- ٿل آئي دلبر لاتم دیدان، مونکي عشق ڪرايون عيدان
- 1 جملي عشق پيو اٿم جمولي، منهنجي ٻاروچل سان ٻولي
تنهنجي لونء لونء منجه ٿم لولي، لکيون لوح قلم کون رسيدان
- 2 منهنجي دلڙي يار سڃاتو "اومان پيچ پرين سان پاتو
توسان نينهن لڳو اٿم ناتو اهي وسن بره جون بوندان
- 3 چئو طرفين حسن جون فوجان، آيون اثبات ڏسڻ ۾ اوجان
تنهنجي ذات صفات جون موجان، ٿيس حيرت مون ته حبيبان
- 4 توڙي ڄاڻون يار نه ڄاڻون، مونکي سورن ڪيو آه سياڻون
رڪيل نانء تنهنجي تي وڪاڻون، ٿيس الست ازل کون خريدان

سر ضلو کافي 161

- ټل موتي خانځ گهټ پر آيو، تنهنجو حورن هنڌ وڃايو
 1 اونا باو دستار تفيني، زهري کلنا بله حفيني
 حاجي پسند خان هر تي ني، تو اهڙو لعل لڄايو
 2 اوي خان محمد مسر غازي پر غاد دشمن نا اوياري
 جملا وان کل مس رازي، تو شهادت منصب پاڻو
 3 هي جيئڻ جمان پر غوطا، تنهنجا ڏوه گناه سڀ ڏوتا
 اچي حورن هلو پوتا، تون حسن حسين جو دايو
 4 اوي هلبو هلبو خلبو، اي باونا پڳڙي ڦلبو
 لشکر مينگل نامس غلبو، اچي شاهي شور مچايو
 5 است سوال پائي ملتاني اونا هي هي جند جواني
 مدد محي الدين جيلاني "تو کي ميران پاڻ ملايو

سرجوڳ کافي 162

- ټل تيڏا عجب رنگي تي اسرار ڏنم، اهو الست والا سچ اقرار ڏنم
 1 اهو روز ميشاق والا قول پڙي، سڀ ارواح آئي ٿي موجود ڪڙي
 قلب عاشقين داوچ سوز سڙي، جيوين پتنگ شمع تي پرواز ڏنم
 2 ڪيئي آدر کون امداد سعيا، پڇي عذر دائي دا ڏوه آيا
 تيڏا انت نه ڪوئي ڪنهن نه حال پايا، ڪيڏ بهشت ڪنن چا بيزار ڏنم
 3 ابراهيم آڙاه وچ ڪيئي عدل، موسيٰ فرعون ڪون لائي جنگ بدل
 موسيٰ راه هدايت ابر باران بدل، ٿيا فرعون محروم تي گم گار ڏنم
 4 يوسف ڪون وچ کوهي پايي، پڇي ڪيڏ مصر تي مله چڪايي
 عشق خواب زليخان مجاز هلائي، اهو بردا وچ بازار ڏنم
 5 آيا شان شهادت تي امام ڏونهين، عشق حقيقي سرتاج سونهين
 دکن درد ونديان دي روز دونهين، وچ ڪربل دي ووهسوار ڏنم
 6 ايون سمجھ "رڪيل" ته سجاڳ ٿيون، اهو شوق شراب دا جام پيون
 مدهوش مستي ڪر خوراڪ جيون، وچ وحدت دي ويچار ڏنم

سرجوڳ ڪافي 163

ٿل	اپنا	جسم	سارا	قاتل	زهر	ڄاڻن
	عاشق	گم	غرق	دي	سات	پاڙن
1						دنيا عقبلي خودي خواهش ڳئي، ڏونھين جهان وسرئي ڪيتم دل سمي سڄي تانگه لڳم هڪدي رمزهي، ڳئي فڪرات ساري ڪي غير ساڻن
2						تيڏا تاب حسن دا ڪون جهلي، پر جوش اندر وچ باهه ٻلي نڪلن ڏونھين ٻاهر ڪر طو ماريلي، عاشق محبت والا ميدان ماڻن
3						ترڪش تير تيڏي تڪي روز چئن، عاشق سيني جھلن هڪنا وال هئن ڪر قتلام مينون توڙي مارستن، ثابت سوري اتي ڪرھسوار چاڙھن
4						اهي ناز پرين دي ڏکڙي روز آون، ڪر سينگار سرتي عاشق آپ سمن ڳاني ڳل "رڪيل" دي طعني هزارنھن، صبر سيتي دل ڪون روز ڪاڙھن

سرجوڳ ڪافي 164

ٿل	آھونين	صنم	دي	تي	ڏور	ڏنگن
	هو	يا	زخم	سيني	وچون	تير
1						ڏاڙا مارگيا دل ڪون زور لٽي، سو فرياد ڪران ميڏي جان چئي ڪرنيشان مٽڪون دم دم نال چئي، زلفين قيد ڪيتم وره نال ونگن
2						انهين درد ميڏي دي دوا ڪونه ڪري، ڳجھا مرض لڳا هڏ ماس ڳري مين ديدار ويڪان دلدا صنم ٺري، هئي هئي ڪيوين ڪران جڏان آپ منگن
3						گھٽئي عشق چنبي جيري جل ڳئي، پردي ظلمات والي سڀ ڪل پئي هر جاءِ هڪ ڏيڪان جهاتيان پاء ڪي لئي، اثبات اهور مڙين نال رنگن
4						"رڪيل" راز ماهي دي ڪل ڪون لهي، اڪبر حج هويا جتان عشق رهي سخت باربرهه دا سرتي آپ سمي، اهو حال هوياتي لاهوت لنگمن

سرجوڳ ڪافي 165

- ٿل توکي خالق چوان مخلوق چوان، توکي جن پريون ٿو ملڪ چوان
 1 ڪُل شيءِ قدير تو، بي مثل بي نظير تون
 شجاع سميع بصير تون، ڏسي دٿور زمانو ٿو فلڪ فل چوان
 2 عجب تنهن اسرار جي، سڌ سالڪن کي سنسار جي
 او مستي سرتي مدار جي، ڪري حملو حسن ٿو خلق چوان
 3 ڪُنَ فَيَكُون قلمات آه، جت ڪٿ ظهور و ذات آه
 الْأَنسَانُ سر صفات آه، خود خيال سان ٿو خلق چوان
 4 ائين ”رڪيل“ اوڃاڻ تون، پنهنجو نه آئج پاڻ تون
 هرجاءِ حق سڃاڻ تون، هڪ پل نه پاسي پلڪ چوان

سرجوڳ ڪافي 166

- ٿل ايڏو عشق جو بلند مڪان، اسلام ڪفر ڪئون پري ڏٺوسي
 1 عشق ۾ سر ڏيڻ مشڪل پساري، جڳ هڻي اهي ويم وساري
 ڏٺم محبت وارو ميدان، اتي وڃي قدم پري ڏٺوسي
 2 ڪين ڪمائي ڪين ٿياسِي، لاحد واري ملڪ ۾ وياسِي
 لاهي شڪ گمان، نور نظر منجهه ڪري ڏٺوسي
 3 عقل وڃايم ڪيم عشق ديوانو، ڪير اچي اتي ڪوئي ملان ملوانو
 نينهن ڪيم نشان، ڌيان اهو دل ۾ ڌري ڏٺوسي
 4 هستي حجت هي مٿن کي مارڻ، جي ڪجهه ڪرڻ هتون ڪرڻ هارائڻ
 آهي سر ”رڪيل“ تو سان سان، ذات سڃاڻي ڌري ڏٺوسي

سرجوڳ ڪافي 167

- ٿل عشق داباب بيان، جنمن وت پڙهيا ڏيون هوڪا حال سٿاون
 1 نمين ته لڪندي ازلي امانت، جنمن سر آئي هڪ دي هدايت
 سوڻيا ننگ نشان، لاوالي لذت ڪيون لڪاون
 2 ظاهر باطن ٽين صفائي، ڏيندي عاشق اها وت گواهي
 جڻان ڪٿان هي سبحان، هر جاءِ هڪ هي پيا ڀول نه پاون
 3 عرش منور پينگهان پٺيان، ڪاون جموئي عاشق سٺيان
 لاحد والا لامڪان، منصوري دا منصب پاون
 4 درد حقيقي دل ڪون سنجاڻا، شوق "رڪيل" دا شل ٿيوي نه پراڻا
 محبت والا ميدان، يار ديان ڳالھين سدا سهاون

سرجوڳ ڪافي 168

- ٿل پيتم شوق دا شراب، پير يمان دي دستون جلدي
 1 پيوڻ سيٽي مدهوش ٿيم، مام مو تُو دي مرتي جيئم
 ڪيتم عشق ڪباب، حجت عقل دي نمين تان هلدي
 2 دست ماهي دا پڪڙ ڳڏوسي، دل وچ دلبر ڳول لڏو سي
 ٿت ڳيا غير حجاب، لڳڙم تانگه ازل دي
 3 وچ صورت بشري لامڪان آيا، هر هردي وچ آپ سمايا
 روشن ٿيا مهتاب، سڌ نه لڏوسي اصل نسل دي
 4 بار برهم دا سرتي آيا، سک آرام تي قرار ويجايا
 نمين ڪوئي سوال جواب، حاجت "رڪيل" هي اڄ نا ڪله دي

سرجوڳ ڪافي 169

ٿل لڳڙم شوق شتاب، عشق اندر ۾ الانبو لايو
 1 سمڻ ويڻ مانڪي وه ٿي آيو، شوق تنهنجي منهنجو جسم جڳايو
 تن جو لثم حجاب، هر طرحين او نظر ۾ آيو
 2 ڪيئن ڪيان مان ڪنهن کي ٻڌايان، آسرا چنيم پنهنجو پاڻ نه پايان
 ڪهڙو اتم ڏوهه ثواب، سڪ سڄي نئين سانگه رلايو
 3 جان چئي ڏاڍي ڏکن ڏکايو، دل ٿي چئي اهو مان منصب پايو
 من ۾ ڏنم مهتاب، محبت پرين جي مچ هي مڃايو
 4 گهي "رڪيل" ٿو مير سڏائين گهي خاڪ مٿي ۾ ٿوپاڻ رلائين
 جمل ته حسن جو تاب، انگ الستي قلم وهايو

سرجوڳ ڪافي 170

ٿل عشق ڏنم احوال، دلبر جو لوڪ ڪون لڪايون
 لوڪ ڪون لڪايون، سمي سمجهايون
 1 ويم حجاب لثم هي اول، پل ويم ته پڳم سڀ ڀولا
 هوت ڪيم هڪ خيال، مٿي دل کي ويو جانب جڳايون
 2 اڳميون ڳالهيون دل جون دل سان، ڪين سليتدس ٻئي ته ڪنهن سان
 مشڪل سمجهه محال، پير پرينءَ جي پڙ منجهه پايون
 3 پوش پرهيز ستر سونا هيان، ڪين لڪڻ جون هڻائي مان لڪايان
 هر جاءِ تنهنجو پال، هوڪو ڏيئي ٿا پاڻ هلايون
 4 حال "رڪيل" ته حسن ڏس سارو، عشق ڏيڪاريو نينهن نظارو
 لثم جيءَ تون جنجال، عشق ڏٺو سي ائين آزمايون

سرجوڳ ڪافي 171

- ٿل عشق اندر ۾ ڪيم اوطاقان، عقل امالڪ ويو ويو
 1 عشق عقل جي جنگ جنگاهي، زخم جنهن کي آهي ڏيندم گواهي
 تن هو ڪو ڏيئي حق چيو چيو
 2 پنهنجي دورني ۾ پاٽم جهاتي، نظر آيم شغل ذاتي،
 پيچ پرين سان پيو پيو
 3 ياد ڪري وڃي يار لڏوسي، سخن سچو اهو ٻول ٻڌو سي،
 قول پنهل سان مان ڪيو ڪيو
 4 سر "رڪيل" جي باهه برهه جي، واند نه ڪائي اها ڳالهه پرينءَ جي
 بار بارن جو اچي ڪنيو ڪنيو

سرجوڳ ڪافي 172

- ٿل لڳم ناتو ٿي نينهن نپايان، سور ڪهڙا ڪنهن سان سليان سليان
 1 جانب جادو هنيم جوڙي، سڪ پرينءَ جي ويم نهوڙي
 جيءَ پنهنجي سان ٿي جهليان جهليان
 2 انگ ٻاروچل لکيم توسان، حال اندر جو ڪندس هي نه ڪنهن سان
 پاڻ پنهنجي کي ٿي پليان پليان
 3 ٻاجهون تنهنجي نٿم هي ڪا ٻولي، جانب پايان اومان پنهنجي جهولي
 رمز سچي ۾ ٿي رليان رليان
 4 سر "رڪيل" جو صدقي سارو، ور اچي ڏنم وحدت وارو
 خاڪ پيرن جي ٿي مليان مليان

سرجوڳ ڪافي 173

- ٿل دل منهنجيءَ سان لڳيون لڳيون، رمان رانول واريون
 1 دل اڪيون ٻئي دوست اوهان سان، عشق تنهنجي منجهه اڳيون اڳيون
 نيمن جي نشي منجهه وتن خماريون
 2 بيڪس ڌاري مٽ نامائٽ، سياليون هجن سيئي سڳيون سڳيون
 طعن مٿي ڪي ڪرن مياڻيون
 3 محبت وارو ملڪ ماڻيائون، چٽيون اوهي جيڪي ڀڳيون ڀڳيون
 ستيون سي جاڳن عشق اُتاريون
 4 روز "رڪيل" ڪي پرينءَ جون پچاران، رڳان وحدت منجهه وڳيون وڳيون
 وسري ور ڪين وساريون

سرجوڳ ڪافي 174

- ٿل ناز پنهل جا اٿم نوان، داغيل دل ڪي دام وڌائون
 1 ڪلن سدائين ڏسن اسانڌي، سوراچي ٿيم سنوان
 رمن سان ساڙي دلڙي رڌائون
 2 قول مرشد جي تي قائم آهيان، پوءِ نه مون شل پوان
 ٻنهي اکين سان يار ٻڌائون
 3 اڄ نا ڪلهه ميان روزا زل جي، عاشق اڳ هوا روان
 شرح انهن ۾ شاهد لڌائون
 4 روز "رڪيل" هي ڇه حقيقت، هو ڪو ڏيئي حق چوان
 ڪيئي پيا سڌڙيا ڪن سڌائون

سرجوڳ ڪافي 175

- ٿل ٻولي ٻڌڻ نه جهڙي، عشق وڌم نيئي پري پري
 1 منزل سچ جي وسنو نه ڪائي، آئي سر عاشقن اري اري
 2 سامي سمجھن ٻي نان ٻولي، ذات بنان هڪ ذري ذري
 3 عشق نيئي جاڻي اڪڙيون اڙايون، دل وئي نه ٿي وري وري
 4 وحدت ٻاجهون ناهي واند "رڪيل" ڪي، ساعت هڪ ناسري سري

سرجوڳ ڪافي 176

- ٿل عشق نه ڄاڻن عام، سمجھڻ آهي مشڪل بازي
 1 ڪرت ڪچن جي ڪوڙي بازي، حرس ڳالهائن خام
 ڪرن وڏائي دور درازي
 2 عشق شرع جي ٺهي نه صلاحيت، ڪاڏي ڪفر اسلام
 يار ملي ته ٿيان شل تازي
 3 عشق وارا مشهور سدا هين، هي ٿا هڻن هڻن
 گهير انهيءَ ۾ گهرندا غازي
 4 دل سچي سان ساڌ سڃاڻن، مستي واري اٿن مام
 رهن رضا تي عاشق راضي
 5 شوق شهاني شب روز "رڪيل" ڪي، دوست وڌم آئي دام
 عشق اڳيون مان ڪيان ٿي آري

سرجوڳ ڪافي 177

ڏنم	ديدار	تي	لڳيان	ديدان	دلبر	ٿل
ڏنم	انوار	قوسين	ڪعب	رخ		
- 1 چت چرڪي دي تند چول ميان، ڪرياد دالستي ڪيو هي ٻول ميان
پن دئي والا اهو ٻول ميان، جانب جاءِ په جاءِ تي جنسار ڏنم
 - 2 تلڪ لڳا جڻيو ڳل وچ پاٽم، سجدا صاف سچلسمي بت ڪيتم
سرڪي سوز والي پيالا عين پيتم، لدني علم آيا تي اسرار ڏنم
 - 3 مستي عشق آيا هستي ٿت ڳئي، ڪشتي موج بحر وچ چت ڳئي
دلري دست ڪيٽئي لتي لت ڳئي، ظهورا ذات والاتي رخسار ڏنم
 - 4 "رڪيل" باب اهو جنهندي پيش آيا، تڏان شور درد مچ آگ پايا
ننگ نينهن ماهي دي رنگ ناز لايا، اول عبد ڪنون تي ستار ڏنم

سرجوڳ ڪافي 178

پايا	تاج	تي	سر	رنگي	چمرا	عجب	ٿل
آيا	دار	منصب	ميڏا	ماهي	مرسل		
- 1 ملڪ فلڪ نه ڪوئي لوح قلم، اول عشق هويا سڻي دا قدم
صلي الله عليه وسلم، احمد اول ڪيٽئي تي رنگ لايا
 - 2 تولد ماهي هيأتي ظلمات ڳئي، ظاهر ذات عجب اثبات ٿئي
اڀريا روشن رخ تي پريات پئي، بدر منير ماهي تي مهتاب چايا
 - 3 جاري فيض هويا دارين ڏونهين گوشه جان جگر حسنين ڏونهين
ٿيا حاصل حج حرمين ڏونهين، عاشق سير ويڪن تي سبحان سايا
 - 4 واقف حال ايمو سچ سير ميان، ٿي مشتاق آڪن شير ميان
حق پاڪ هڪون ڪوئي غير ميان، "رڪيل" عشق اصل چم آڀ چايا

سرجوڳ ڪافي 179

- ٿل صلي علي عليه وسلام، عربي ساڏي گهر آيا
 آخر پيش امام، قريشي قرب وڌايا
 1 صدق ڪران سر سدا سئو وارا، بنا سيد دي لپسي نه چارا
 شاهي جسڪا شان، صاحب بخت سوايا
 2 ختم نبي دا نور حقيقي، فيض فقر دا راز رفيقي
 عجب ڏنم اسلام، جتي ڪٿي آپ سمايا
 3 احد احمد سمي ته سجاتم، هڪ هي هڪ هي ڪوئي فرق نه جاتم
 فَنفَخْتُ فِيهِ فَرْمَانُ، جنهن سمجها هڪ سوئي سر پايا
 4 مٿخان وچ مام ڏتوئي دلڙي "رڪيل" دي دست ڪتوئي
 پر ڪر وحدت جام، سانول يار پلايا

سرجوڳ ڪافي 180

- ٿل شوق ماهي جي شتاب، ٻاري مچ هي مچايو
 1 عشق الانبو اندر منجم آيو، رڳ رڳ ۾ رنگ رانول لايو
 دست ٿيو مهتاب، دونهن درد دکايو
 2 روشن خضر جو چمير مان ادب سان، اسم اعظم آيم دم قدم سان
 خوب ملير هي خطاب، مرشد سارو سرهي سمجهايو
 3 عشق مالڪ اچي مونسان ڪيڙيون، ڳجهيون اهي ڳالهيون سلڻ نه جهڙيون
 لاهي حرف حجاب، ٻولي ائين تنهن پاڻ ٻڌايو
 4 چڙهي مان جبل تي ڪندس پڪاران، روز "رڪيل" جون توڙ جون تواران
 بره پڙهايم باب، نينهن لڳو حق نظر ۾ آيو

سرجوڳ ڪافي 181

- ٿل 1 ساڙيو آهي جسم جسي ڪي، تنهنجي عشق ڪيو آ ڪباب
هو هو حق جون پيم پچاران، اتم طلب توهان جي تنواران تاران
تنهنجو رڳ رڳ منجه آ رباب
- 2 لڳم اندر ۾ ٻاهر هڻ نه ٻڌايان، اچن ٿا سور پينءَ جان سڀ سيني لايان
سڪ ڪي ڏنم جواب
- 3 ويس پيڪن کون سهريجا سيباڻا، ورسان ويهي ڪندس روح مجون رهائڻا
شوق لڳو آ شتاب
- 4 دڙ ديوس دشمن سڙندو، لافان هڻندڙ لڏي ويم لڙندو
هي سمجهي ڪين ثواب
- 5 حسن تنهنجي جون اچن ٿيون فوجان، سرت، "رڪيل" جي عشق جون اوجان
نينهن نيئي ڪيو نواب

سرجوڳ ڪافي 182

- ٿل 1 گمت ذاتي قلب ڪماوندي، سڄي عاشق جسم جلاوندي
اندر باهه برهه دي آڙاهه ٻلي، تيڏا تاب حسن داڪونه جهلي
- 2 ڳجهه تيڏي ديان ڳالهيون اٿان سلي، عاشق هو ڪاهر جاءِ چاهلاوندي
دستون پيريمغان دي مين جام پيا، محطري خوف والي سڙ غير ڳيا
- 3 آيا ماهي تي اثبات ٿيا، جا مان رنگي جلدي پاوندي
آيا سچ سيني ڳيا ڪوڙ نڪل، ڇپيا ظلمات والا شب تاب عقل
- 4 قطرا قلزم رليا مستي موج ڪاڪل، وچ ڪثرت آپ ڇپاوندي
آيا شوق "رڪيل" تي ظهور ٿيا، وچ بخر تمين منظور پيا
- جهليا چند جمولي ڏونمين جڳ جيا، ماهي مشڪ عطر لالي لاوندي

سرجوڳ ڪافي 183

- ٿل تن کي فرق ٿيو في الحال هي، هڪ رمز ۾ وٽڙا رچي
 هي حجاب جا پردا لٿا، پئي سالڪن کي سڌ سڄي
 1 جا لڳي جڙ جان ۾، پئي چڻنگ ويو پنيڙ پري
 پر توي تي هو پيا اچن، ڪو پتنگ هجي پوي پچي
 2 ٿيو ڪشادو صحن دل جو، جڏهن غير عقلي سڀ ويو
 ڪيم عشق سان انجام هي، ڇڏيم سنگت ڪوڙن جي ڪچي
 3 جن جي چنڊ جملي جهولي پيو، سي سهاڳ واريون سينگار ۾
 اهو ظهورو ذات جو آ، ويم قلب ۾ روشن رچي
 4 ”رڪيل“ سر صدقو ڪري، پوءِ سڃاڻم يار کي
 هر رنگ ۾ ٿو هڪ وسي، ويا برهم وارا ڪڙيڻ بچي

سرجوڳ ڪافي 184

- ٿل عشق سندو علاج، ڪنهن کون پڇان مونکي ڪونه ڏسي ٿو
 1 مرض انهيءَ جو دوانه ڪو دارون، دل ڪري ٿي درد پڪارون
 رات ڏينهان اٿم روڻاڇ، پرين مونکي پاڻ پسي ٿو
 2 حال پنهنجو هي مان ڪنهن کي ٻڌايان، جيڪي اندر ۾ سولو ڪونه لڪايان
 ايهو نان رندن جو رواج، هر صورت ۾ يار وسي ٿو
 3 ڪيف ڪلال کون پيتو هن دل، زهر جو پيالو پيئڻ مشڪل
 حيرت جو هي حجاج، پنڌ پري وڃي روءِ رسي ٿو
 4 پڇ شمس کون ڏٺي ڪل ڪيئن لاهي، سوريءَ تي مصوڙ چڙهيو ڪيئن ٺاهي
 ”رڪيل“ ڪول اڪيون مارڻ معراج، عشق اهوئي ڏسيون حال هسي ٿي

سرجوڳ ڪافي 185

- ٿل 1 عشق هٿئون بازي ڪئي ڪئي، عقل محروم ٿيو افراد اجايو
جنگ عشق عقل جي آسجھ صبا حين، عشق ڪئي جنگ عقل ٿيو دانھين
2 شہباز ڏنس اھا جھٽي جھٽي، حيف تنھين کي جن هٿئون ھارايو
پنھنجي اندر ۾ پاٽم جھاتي، پنھين جڳن ۾ ڏنم حياتي
3 ڦٽ فراق جي دل ڦٽي ڦٽي سھڻل سان منھنجو پنڌ ٿيو سجايو
نينھن پرينءَ سان لڳڻم ناتو، ڀل پڳم ھي پوءِ مان يار سجاتم
4 محبت مور نہ مٽي مٽي، سک پرينءَ جي شوق وڌايو
عشق جي وڍين کي ڪير چٽائي، ٺپ اندر ۾ ٿو "رڪيل" ڏکائي
ڪھڙي ٻڌان تنھنکي پئي پئي، سور پرينءَ جو سدا مون سھايو

سرجوڳ ڪافي 186

- ٿل 1 اديون ڪا اھڙي اڪير، لڳي آھي منھنجي اندر ۾
منھنجي اندر ۾، برھ جي بحر ۾
2 او فڪر فراق ڪئي دل فاني، درد تنھنجي ۾ ٿيس ديواني
ويم هوش عقل جي سڌير، عشق وڌم نيئي مڙھين مندر ۾
3 او ناز پرينءَ جانت ڏھاڙيون، ٻاري اندر ۾ ڏنم عشق اماڙيون
ترڪش وارو تير، لڳڻم جوش جگر ۾
4 لون پرين جي لڳي ٿم لوري، ذات ظھورو ڪيڙم زوري
اچي پيش ڪندس تہ نظير، سڀئي سھڻل تنھنجي صدر ۾
پڻو تہ "رڪيل" تون موج ۾ ڪاھي، سر جو سانگو بيشڪ لاهي
وٺ تہ سمنڊ جي سير، لوچي لڌم سائين برھ جي بندر ۾

سرجوڳ ڪافي 187

- ٿل پرين جا پون ٿا پور، مان جهڙي سان ڪڏهن ڪيئن ملندين
 1 جهڙي تهڙي اوهان جي درجي آهيان، اوڻي پوڻي اها اميد نه لاهيان
 اچي ننگ پاليندين نور، اڱڻ منهنجي تي سدا شال تلندين
 2 جي نه ملان مان هجان تنهنجي سڪ ۾، ڏسان توکي چوري جهاتي پائي لڪ ۾
 سرتيون ٿا ساڙن سور، حال هيڻي تي هادي هيئن هلندين
 3 مين ڪيون پنهنجي مئين ۾ مران ٿي، ڪجهه ڪين آهيان انهي ڏوه ۾ ڏران ٿي
 جيئن جلايئي ڪوه طور، عشق وارن سان اها سڌ نه سليندس
 4 ڦٽ فراق جا چاڪ چڪن ٿا، ”رڪيل“ اندر ۾ مچ ڀرن ٿا
 گهائن ٿا ڪيون گهور، لاه گهنڊي مان سان ڪڏهن ڪيئن ڪلندين

سرجوڳ ڪافي 188

- ٿل منهنجي سورن جي ڪا سنڀار، اها ڪل وو ڪان لڏائون
 1 لا غرضن جي پهم مان پوان ٿي، لڪ شڪرانا ادا ٿي ڪيان ٿي
 مان چون خريدار، سڌڙين وانگي ڪيان ٿي سڌائون
 2 سور پرينءَ جا سرتي سهان ٿي، قول سچو مان سرجو ڪيان ٿي
 مڙڻ مٺيءَ کي ميار، رمز انهي سان روح رڌائون
 3 عشق اصل کون آهي اٿانگو، لاهي طمع هي سرجو سانگو
 ڌڙ ته سسيءَ کون ڌار، تڏهن اچي ڏيندءِ ور ته واڌايون
 4 محبت وارا مرد مناسي، عشق جا نظارا عرش ڏناسي
 ڪهڙي ڪاڻ ”رڪيل“ تي ميار سر ڏيئي اهو ٻول ٻڌائون

سرجوڳ ڪافي 189

تل منمنجي اندر ۾ ڏک جو چاڪ
 چئو ته هي پيئر مان ڪنهن کون سببان
 1 وڌم ڦوڙائي ڦٽ ڪي ڦاڙي، ناهي سبڻ جو کولي ڏنم اگهاڙي
 منمنجي دل ڪي ڪيو مشتاق، هي نه ڪنهن کون مان ٿي توڏنهن پايان
 2 ڪيان ٿي دانھان فرياد منمنجو هي، سڻي شال سائين ڪو داد منمنجو ٿي
 تنمنجي ملڻ جو اٿم فراق، آءُ اڱڻ تي مان توکي ڳل لايان
 3 رات ڏينھان اٿم واند نه ڪاڻي، ڪوئي نه اچي ٿيم پندڻ پائي
 مان نه چون عشاق، ڳجهه جون ڳالهيون مان ڪنهن کي ٻڌايان
 4 جان ڪدن جي جڙ ته لڳي اٿم، توهڪ جي حڪايت ٻيائي پڳي اٿم
 پنمنجو پاڻ ڪيم نيئي پاڪ، يار سان "رڪيل" اها وک ٿي وڌايان

سرجوڳ ڪافي 190

تل مان سان پرچ پرين رس نه يار، وارا ڪيون تنهنجا ويڻ وڍن ٿا
 1 ڪهڙين ڳالھين پرين اچي پرچين، ساھ جا سمر منهنجا سدا شال سرچين
 حيل ڪيان ٿي هزار، سڪ سيني ۾ سور ساندين ٿا
 2 سور پرين جا سرتي سهايم، ظاهر باطن ڳچي منجهه پايـم
 ڪنيم لوڪ سڄي جي ميار، حيف تنھين ڪي جيڪي توڏانھن رنڊن ٿا
 3 عمر فراق ۾ وڙم ساري، ڪڏهن تون ملندين ٿيندم بهاري
 تو پرچي اٿم پچار، حال اهو پنمنجو ڪين وڻڊن ٿا
 4 آهيان پاند اوھان جي ڄاڻو نه ڄاڻو، درتنمنجي تي "رڪيل" وڪاڻو
 اچي ته عبدالستار، ڳجهه ۾ عجائب ڳالھ ڳنڍين ٿا

سرجوڳ ڪافي 191

- ٿل اومان گهوريلن هن ته پنيپور ڪي، تنمنجي ڪيڙم عشق چري چري
 1 سڪ ۾ شال سڙي وڃان، ٿيان ڪيري خاڪ ٻري ٻري
 2 ويندس رهنديس ڪين ڪي، نه ته پوندم هيانءِ ڏري ڏري
 3 منمنجو ڪو هيال اٿم ڪيچ ڏي، مان سان ملندو شال وري وري
 4 "رڪيل" وقت اهو ٿي وصال جو نه ته ويندءِ ويل ٿري ٿري

سرجوڳ ڪافي 192

- ٿل ڏاڍي ڏکن جون ڪنمنجي نه ٻڌڻ جون
 1 مان سان عشق اچي ڳالهيون ڪيون ڪيون
 جوش انهي ۾ جلن ٿا جيرا، ٿيا سڪ وارن جا سور سميرا
 چس ٻڌائڻ چيون چيون
 2 درد وارن سان ناهي دلا سو، ڪڏهن ڏيندم اچي پارس پاسو
 ساڻ نيدم شال ڪيون ڪيون
 3 خدائ وارن جون خاصيون خبرن، روشن تن جون جاڳن قبرن
 نينهن وارن جو نيون نيون
 4 ڪجهه نه "رڪيل" تو ڪين ڪمايو، محنت ٻاجهون ٻيو ٿي پنڌاڻيو
 پنمل ويم ڏک ڏيون ڏيون

سرجوڳ ڪافي 193

- ٿل مٿ مائٽ ڪٿم وسار، پنهنجي پرينءَ جو تڏهن تون ٿئين
 1 خيش قريب شرڪاءِ ڪم نه ايندءِ اتي نادل کي ڌٿار
 لاوارث ٿي ناقص ائين
 2 منجهه دروني سوز سماءُج، باهه سيني منجهه ٻار
 ڪر نه وسارو هرگز هيئين
 3 حال فقر جو سمجهه سمهي ڪر، ڏاڳا هيئي ڌار
 جنهن سان ٻئي جڳ جيئين
 4 پير يميغان ”رڪيل“ هيئن فرمايو، عشق سان اندر اوجار
 اوجي آب حيات جو پيالو پيئين

سرجوڳ ڪافي 194

- ٿل به ٿي ٿي سانوڻ ڏينهن، سک نه سمجهانءِ ڏي اکين اوجاڳا
 1 بسم الله پڙهي جوڙو جوڙج، ٻج رلائي لاهه ٻنهيءَ مون کوڙج
 دم سچا نباحه نينهن، غير دٿي جاچني ڇڏ ڏاڳا
 2 آب حيات جو پوکي پياڇ پاڻي، سڪ سمج سان ڏس تون دل ۾ يار سڃاڻي
 ميلاپي جا انا ٿي مينهن سنگميڙ ڪيون تسا پئڻدئي ساڳا
 3 تڪبر واري ڏاهه ٻي ڪي، هلڻ هيٺاهين ڇڏي ڏي خوديءَ ڦڏي ڪي
 پوءِ غنيا سڏبين غني سر تين وچ ۾ سونهين تون سپاڳا
 4 مند ساوڻ جي عمراها ٿي، ڪر ته ”رڪيل“ تون محنت پنهنجي
 جي شب خيز هجين ته سچ ٿئين شينهن ننڊ ندوريءَ ڪيئي ڪيا نياڳا

سرجوڳ ڪافي 195

- ٿل ڳالهيون يار ٿي ڳايان، يار ٿي ڳايان مان لوڪ سڻايان
 نينهن ڪيون مون سان نيون نيون
 1 عشق اچي مون سان اڃ لڳو آ، واءِ عقل جو برهه ڀڳو آ
 چتر چوري مان چيون چيون
 2 رنگ ماهي جو بيرنگ رنگي، زلف زورا ور زير رنگي
 وڃي ٿي فوج حسن جي هنيون هنيون
 3 سڪ سڇي سڇ ڏنر ساقي، مٽخاني منجهه پاتم جهاتي
 او وهم جون باتيون ويون ويون
 4 شوق "رڪيل" سان شور مچايو وڻج ڪري مان پلعي پايو
 او پيش پرين جي وڃي پيون پيون

سرجوڳ ڪافي 196

- ٿل تن ڪاڻ ويئي ٿي اڏايان اهي ڪانگ، جانب مان جن جي آهيان
 1 رات ڏينهان تنهنجي وسري نه وائي، پنڌ پري اٿم وات اٿائي
 نيلا بهمن ٿا نانگ، خبر وو ڪاڏن کون پڇايان
 2 هر ڪا سوال سر جي سڪن جي، مان ته سڏيان ٿي ڏهاريون ڏڪن کي
 دم دم جا دل کي دام، سانول مان سڪ ٿي پايان
 3 اميد ملڻ جي مان نٿي پايان، سڪ تنهنجي ۾ پاڻ پڇايان
 هٿ هٿي هڪ تانگهه، دلبر مان دم نه گهٽايان
 4 پنهنجو پاڻ ڪري ڏس فاني، نينهن وارن جي "رڪيل" اها ٿي نشاني
 سڪ جا ڇڏي ڏي سانگ، تڏهن مان ورکي سهايان

سرجوڳ ڪافي 197

- ٿل مان ٿي ڪانگ اڏايان، ويڙهي منهنجي ور ايندو ايندو
 1 سورن سنيهو آيو سڄن ڏانهن، ڏرت منهنجو ڏک نيندو نيندو
 2 درد فراق وڏو آ وڇوڙو، ڪڏهن ڏاڻ ڏکي ڪي ڏيندو ڏيندو
 3 اڱڻ پرين ڪي ڏسان مان اکين سان، اهو ڏينهن چڱو شل ٿيندو ٿيندو
 4 قرب ڏيئي جان ڪيئن ته ”رڪيل“ ڪي هن چوري ڪي نه ڇڏيندو ڇڏيندو

سرجوڳ ڪافي 198

- ٿل اڙي جيڏيون مان ڀلايون ٿي پايان، مرشد منهنجو شاهه ميران ميران
 1 ويس وڳاهن سيج نان سهاڻي، لوڻي ڪنديس هي ليران ليران
 2 ابر باران وسي شهر ميرانپور، اوهينڙي لڳيون منهنجي هيران هيران
 3 حد لنگهي لاحت ۾ آيس، وحدت واريون ڏس ويران ويران
 4 يار ”رڪيل“ جي اڱڻ تي آيو، پيرن جو سر پيران پيران

سرجوڳ ڪافي 199

- ٿل گذري عمر تمام لذت ناست منزل دي
 ناکوئي جاءِ مڪان، خبر نه پئڙم اصل نسل دي
 1 ڏکڻي جڪڏي ميئن بدچالي، نان ڪجهه ڪيتر ڏونھين هٿ خالي
 حيرت وچ حيران، جوش جگر وچ جند پئي جلدي
 2 جنھن تن لڳڙي سيئي سچ ڄاڻن، عشق والي اھي موجدان ماڻن
 ڏنڙم سو جملہ جهان، رورو هٿڙي ملدي
 3 شاهي پاوڻ هي شوق شبانا، گمن ٻھ گوشا يار يگانہ
 نيئن سو ننڊ حرام، لڳڙم تانگم ازل دي
 4 روز "رڪيل" هي دل ديان دانھان عرش منور اھي تہ الاھان
 هڪڙا دم نہ جدائي آرام، وچ وحدت دي رمل رلدي

سرجوڳ ڪافي 200

- ٿل ميئن وومئين سڀيان عشق اليندا، ڳئي تہ عقل دي تدبير
 ڪفر ديان بوليان آپ ٻوليندا
 1 برھ اھو ول باب پڙھيندا، اناالحق دادر مريندا
 تلڪ لڳايم اسير، گل جڻيان عشق آڻ جھليندا
 2 مئي وچ مستي معلوم هوئي، سير صفاتي ذات سموئي
 بي مثل تہ بي نظير، حق دا هوڪا آپ هليندا
 3 دين ڪفر وچ بيرنگ آيم، بيخود هو یم جسم وچايم
 پچ لڳ هويم فقر دا فقير، چڙھيم چئي ٻيا ڪونہ پليندا
 4 احد بن احمد آيا، نام مجيد آپ سڏايا
 آپ مي بصير هر جاءِ هادي حڪم هليندا
 5 رمز "رڪيا" وواچ نان ڪلمہ دي، سمي ڪر ڄاڻي هي روزاڻ دي
 دستون پيريمغان هويم پير، جام وحدت دا آپ پايندا.

سرجوڳ ڪافي 201

- ٿل لڳي آءُ عشق جي تن کي تنوار، فڪر فنا جي ڪيڙم فاني
 1 جي فنا ڪن ٿيندين، عشق جي راهه نه لهندين، کلڻ خوري سرتي سمندين
 اها هر هڪ مردن جي ميار، سک صبر اها ٿي نينهن جي نشاني
 2 روشن دل کي ڪر نه تون واندو، اور الف سان ويهه نه تون واندو
 شوق تنهنجي جي پچار، آهي ملڪ سڄي ۾ ڪونه تنهنجو ثاني
 3 جي سمنڊ سمائين پئو ڪن ۾ ڪاهي، پنج تقوا کي اهي لاڳاپا لاهي
 ٿي تون يڪي سان يار، ويهه نه وساري پنهنجو دل جاني
 4 مست پيتوسي شوق شرابي، سمجھي ڏنوسي اهو مسلو ڪتابي
 آيم بوءِ بهار، رمز "رڪيل" سان سچ سبحاني

سرجوڳ ڪافي 202

- ٿل اها مام مشڪل ڪو سڃاڻي، دم زني منصور جي
 عشق وارا ڪرڻ قصا ٿا، منجهه معرفت منظور جي
 1 سر مٿي سوري ڏيئي، ته به نامڙي معبود ٿيو
 وهه وا عجب انصاف سان، ٿيس حاصل ٿي ته حضور جي
 2 هو علاج انا الحق چيو، تنهن محويت ۾ مست ٿيو
 صاحب ولايت جو سچو، ٻڌو مرد جي مذڪور جي
 3 سالڪن جي فوج ۾، عاشقن جو امام هو
 منجهه معرفت مقبول ٿيو، کلي نظر تنهنجي نور جي
 4 منجهه حقيقت بحر ۾، تنهن لهر ۾ جيڪو لڙهيو
 شرع شريعت نا آئي، هڪ ذات جي ته ظهور جي
 5 جيڪي خاص خاوند ڏانهن آهي ڪهڙي خبر ٻي عام کي
 ڇا نينهن کون نابين ڄاڻن، هن درد جي دستور جي
 6 سر مٿي نيزي چڙهيو، سردار صوفين جو سچو
 اهي ٿي عشق جون رمزان، "رڪيل" پلپل پرينءَ جي پور جي

سرجوڳ ڪافي 203

- ٿل سر عاشق جي ڏک سور، اچن پيا پلايون ٿي پايان
 1 جتي اٽڪل باري اتي عشق نه ايندو، جن کي ڪات هٿن ۾ پنهنجو پاڻ ڪپيندو
 2 شاه حسن کي زهر ڏوائڻي، ميدان ڪرلا جي حسين تي ڪنان ڪواري
 3 اهي ناز تنهنجا آهن نور، عشق اهو ئي جي پاند پسايان
 4 عشق انا الحق پاڻ پڙهايئي، سوري اتي منصور چڙهايئي
 5 اهڙو ذوق ضرور، نينهن تنهنجي جو هل ٿي هلايا
 يوسف کي منجه ڪوه وجهائيئي، پوءِ غلام ڪري تنهنجو ملهچڪائي
 تنهنجا هوڪا ظاهر ظهور، ڳلي ڳلي تي ٿي ڳالهيون ڳايان
 لوح قلم لکيو پنهنجو پاڙيئي، صوفي جو سر نيزي چاڙهيئي
 پون "رڪيل" کي پور جوش انهي ۾ ٿي جان جلايان

سرجوڳ ڪافي 204

- ٿل سچو رندن جو حال آ، مدهوش مستي منجه رهن
 1 مدهوش مستي سالڪي، محبت مٺي مولا سندي
 2 ظلمات کون ويا لنگهي، سور سختيون سي سمن
 3 جيڪو بحر عميق منجه وڃي پيو، تن کون دين ڪفر جو دفتر ويو
 4 مرتبو تن حق ٿي چيو، لاهوت لوچي ٿا لمن
 5 جامي جسوتن کي ڪرن، محراب مونا سجدو ڌرن
 6 ورائي سلام ٿا ڪلمون پرن، وجود منجه وحدت وهن
 7 باجهون درد جي عمر افراد آ، ناداد آ نڪو فرياد آ
 8 جتي عشق آ سادل آباد آ، اهي هتي هتي پيا ٺهندا ٺهن
 9 نه سڻ "رڪيل" ڪا ڳالهه هي اسرار تي سر پوش ٿي
 سڪ اها رسم رندي، قرب وارا ٿا ڪمن

سرجوڳ ڪافي 205

- ٿل جي عاشق هجين سر ڪر فدا، جند جان جيءَ کون ٿي جدا
- 1 ڪين جو مسلو پڙهي، وڃي ڪين ۾ ڪاهي پيا
- ڪين ڄاڻج پاڻ کي، هستيءَ سندا ٿوڙي ٽڳا
- 2 ٿي ٻوڙو ڪنين پيو ڪجهه نه ٻڌ، ڪنهن سان نه ڪر ڪوڙا قصا
- اورج اندر ۾ يار سان، فائدا فڪر هي تن لڏا
- 3 شريعت طريقت جي چنا، اصلون نه تن کي آسرا
- منجهه حقيقت معرفت، انهي ٻول جي بهڳڻ ٻڌا
- 4 اهڙي درد جي سوز سان، ميدان تي سي مرڪندا
- پاڻ نه پائنج پنهنجو، انهي سوز ۾ سالڪ سندا
- 5 سمجهي ”رڪيل“ تو ڪيئن سڃاتو، چوي چواڻي ڪير آه
- اهو اندر ۾ الله ٿي، ڪر واءِ ويلا سر فدا

سرجوڳ ڪافي 206

- ٿل بيوسي اونا قصي، جند جان سورن منجهه سڙي
- اميد نه ڪوئي آسرو، ڏک سوز جي اوکي اڙي
- 1 جڏهن ساهه کي صدقو ڪرين، تڏهن پيچرو ڀر جو لهين
- ڪيئن ڪيان ڪنهن کي چوان، روئندي لنگمير راتيون رڙي
- 2 فنا فڪر فراق منجهه، پاڻ وڃايم پانمنجو
- جمهوري جمڄڻ شب روز اٿم، ڪا گھٽ نه گھاريان هڪ گھڙي
- 3 جيڪا نالو ڳڻندي نينهن جو، سامان جيئن پوندي مامري
- سمر سورن جو ڪٿي، ڏسي قلب ۾ جيڪا ڪڙهي
- 4 ذڪر ذاتي زهد سان، رڳ رڳ اندر آتش لڳي
- نٿي اجهامڻ ۾ اچي، آڻي درد لاتم هي ڌڙي
- 5 هل ”رڪيل“ هڪ حال سان، ڪر غير کي پاسي پري
- رڪ صفائي ته ساڌ ٿئين، ڏس موج مستي جي چڙهي

سرجوڳ ڪافي 207

- ٿل ويڙهيچن وٿاڻ، ويهي پاڻ وسايو
 دلبر دمن ساڻ، جوڳن جيءُ جلايو
- 1 جوڳي اهي جيڪي جيءُ جلاڻ، هڪ بنان ٻئي ڏي ڪين واجهائڻ
 اهو ڄاڻي ڏٺائون ڄاڻ، محبت مڃ مڃايو
- 2 نصيب وارا سچ جاڳن راتيون، حوران قصوران پائن جهاتيون
 اهو معشوق جو ماڻ، ستر ڪري تن برقعو پايو
- 3 حضرت عشق ولايت وارو، نينهن نسنڱ هنيو آه نعرو
 اوتون پنهنجو پاڻ سڃاڻ، تو منجهه سر سمايو
- 4 واهه ٻوليندڙ جي هي ٻولي، ناهين ”رڪيل“ اوهو آهي جهولي
 اهو اولو ڪيائين اهڃاڻ، ڀل وڃي تو پاڻ ڀلايو

سرجوڳ ڪافي 208

- ٿل وومان ويڙهيچانه وساريان، مونڪي مارن جي آه اڪير
- 1 پٽ تي پڪا پنهورن جا، وو ڏسي ٿيڙم ساهه سڌير
- 2 پٽ پھري ڪيئن پاڻ لڄايان، اٿم لوڻي اباڻي لير
- 3 اٿم مينهن ملير تي، وو منهنجي هيٺڙي لڳي آه هير
- 4 ”رڪيل“ سختي سانگ وارن تون، وو ڦيرائن ٿا فقير

سرجوڳ ڪافي 209

- ٿل بنان دلبر جي ديدار، او مان گهوريل ڪيئن ٿي گهاريان
 1 پور پرين جا پلپل پٿڙم، سو سو حيل ساجن ڪٿڙم
 ايندم چڱي ڪنهن وار، سمج ڪيون ٿي مان اڱڻ بهاريان
 2 لوڪ مياران لائڻم لاڳا، عشق اکين کي ڏنم اوجاڳا
 دم نه هجان هڪ ڌار، وحدت ويهي ڪيئن مان وساريان
 3 غم فڪر تنهنجي سوين ساڙيو، درد ڏکي دل منهنجو اندر ڪاڙهيو
 هڪ رڳ رڳ منجهه تنوار، هو جي هل جون پيم پچاريان
 4 عشق جون باتيون درد جا دونهه سرت "رڪيل" جي اچي ٿيم سونهان
 لائڻم برهه بهار، لهي ويون مونجهه مياران

سرجوڳ ڪافي 210

- ٿل جڏهين پاڻ کي فنا ڪرين، تڏهن پوءِ عشق سان اثبات ٿين
 ويڃائي ڇڏ وجود کي، اوجي اعليٰ شان شتاب ٿين
 1 ڄاڻي سنجائي سي پيا، تنهن درد جي درياءَ ۾
 هو ڪنهن ڪنڌي وڃي ڪئن لڳا، رک خيال هڪ ته خطاب ٿين
 2 هن حد ۾ هر ڪو هجي، هو لاڏڪا لاحد ويا
 پڻو بي رنگي جي بحر ۾، اوجي اعليٰ اتم عقاب ٿين
 3 ملان مولوي ارڪ ڪوڙيون، اکر عمر ساري پيا ڏسن
 نه ٿئي عشق باجهون دل صفا، رک قلب ۾ ته ڪتاب ٿين
 4 "رڪيل" نينهن لڳو ته نروار ٿيو، ويولڪڻ وارو لڪ پڇي
 منجهون مراقبي معلوم ٿيو، ڏسي من اندر مهتاب ٿين

سرجوڳ ڪافي 211

- ٿل پئوموج ۾ چو ٿو ڊڄين، سانگو رکين ٿو ساھ جو
 لڌو عشق وارن انت هو، انهي دھشتي درياھ جو
 1 ڪن اتي ڪڙڪا ڪرڻ، تنهن جوش ۾ جيڪا جلڻ
 تقوا طمع کي ترڪ ڪر تان ٿين رسيلو راھ جو
 2 گم وڃي غوطو ڏيئي، پئو وڃي پاٿار ۾
 ٻيڙي نه تر هو طلب ڪر، ڇڏ آسرو ملاح جو
 3 قلزم ڪارون پار ۾، قطرو اتي رلجي ويو
 واھڙ وهي جاڏي وڃي، اهو ٿيو مرتبو ارواح جو
 4 سور سختيون سي سمن تن آسرو آھ ڪو نه ڪو
 وڃي ڪين ۾ ڪاھي پيا، ڇڏ ڀروسو همراھ جو
 5 ڪيو سالڪن هي سرفدا، قربان ڪيئي مشتاق ٿيا
 سڻ ”رڪيل“ تون چو نه ٿئين، مشفق منور ماھ جو

سرجوڳ ڪافي 212

- ٿل وَفَّخْتُ فِيهِ فَرَمَانَ، سڻيا الست آواز تي دل پئي ڪو ڪيندي
 1 ياد تڏاھن يار ڪيتوسي شوق شراب تي مست پيتوسي
 ٽٽ ڳيا غير گمان، طلب تسا ڏي تانگھ چڪيندي
 2 عجب عجائب امر منيوسي، وفي انفسيكُم جسم رليوسي
 وسر ڳيوسي ڏونمين جھان، سڪ سھڻل دي درد ڏڪيندي
 3 حسن حڪايت هر جاءِ ڏڪيندا، فشم وجهُ الله وجهه تھيندا
 سر سارا سبھان، طرحين طرحين ڳجھي الفت لڪيندي
 4 بار ”رڪيل“ دي سرتي آيا، بسم الله ڪرمين اکين تي ڇاپا
 عشق دا اعلي شان، باھ برھ دي روز ڏڪيندي

سرجوڳ ڪافي 213

- ٿل 1
ڏکيا ٻار برهه دا بحال آيا، سر عاشقين تي اهو حال آيا
ڏيک ناز پرين دي تي نينمن لاون.
ڏک سور اکين تي چم چاون
اهي خاص خودي کون روز کاون.
2
پر جوش خاموش ڪمال آيا
روشن روح ٿيا سي منير بدر
دم عاشقين کون هي شب قدر
صوفي صفا ڪريندي سچا سفر.
3
سر مشتاقان تي محال آيا
دئي غير ڳيائي ٿا ٿڳا....
آيا علم باطوني تي فراق لڳا
ٿيا اثبات عجب شاهي طبل وڳا
ظاهر ذات اهو هڪ خيال آيا
4
"رڪيل" رمز لڳي چند جان جڪي، جاري زخم اندروچ پيا ڏکي
آيا عشق ازل دا پيم پڪي، اهو نور ظهور تي نعال آيا

سرجوڳ ڪافي 214

- ٿل 1
حاضر ناظر دل گوش ڪر، هر جاءِ حق موجود آ
جي صوفي ٿين سر ڏي ائين، تان آب زم زم جو پيئين
دارين ۾ جي تون جيئين، او سمجهه دل هي سجود آ
2
نابين دل سڃاڻ تون وڃي ملڪ ذاتي ماڻ تون
ٻيو غير ڪوئي نه آڻ تون، ويران ڪرهي وجود آ
3
اڃا قلندر خاموش هن، درياءِ وحدت نوش هن
اسرار تي سريوش هن، سائين لاسندو لاجود آ
4
مرشد منور ماه ٿي، رهبر "رڪيل" جو راه ٿي
اثبات ڪر الله ٿي ٿي نفي نابود آ

سرجوڳ ڪافي 215

- ٿل برهه ٻاجهون او ڪجهه مول نه پياوين، عجب تماشا دم نال
 1 دم دم سڀيئي ووالف جڳا وين، خاص رکين اهو هڪ خيال
 2 غافل ٿي تان وو عمر وڃايئي، جيوڻ اجايا هئي جنجال
 3 ول نه ته اوسين اٿان سمجهه بيگانا، ملڪ پرايا هئي مال
 4 سر ته ”رڪيل“ دي وو يار برهه دا، عجب آيا اهو اقبال

سرجوڳ ڪافي 216

- ٿل پنهل ميڏا اول ڪيچئون هت آيا رات لڌم تان هڪ خواب
 1 رات سڄي تان وو رورو وڃايم، برهه ڪيتم بيتاب
 2 مئن ته تتي دا وو بخت ستارا، رخ ماهي دا مهتاب
 3 تانگهه ازل دي وو سڪڙا وڃايم، شغل ٿيم شوق شتاب
 4 اڱڻ ”رڪيل“ دي وو قدم مبارڪ، دل جاڳي ڳيا حجاب

سرجوڳ ڪافي 217

ٿل درد مڙيندا سائين دم دم ڌڙيان
عشق نه ڏيندا وو آرام
1 مٿخاني تان وو پيريمغان ڌڻم، وحدت دا پيتم جام
2 جان جگر تان وو جوش جلایا، غم کاڌي هڏ تمام
3 دنيا عقبلي وو بهشت نه حوران، خواهش اها هئي وت خام
4 سر ته "رکيل" دي وو باهه برهه دي، نيٺين ننڊ حرام

سرجوڳ ڪافي 218

ٿل اڱڻ ايندم شل مرشد قدم مبارڪ پري
خطرا وهم ويم دوست ڌڻي دل ٿي نري
1 نرن اڪيون سڀ عضوا، دل جي اندر مچ ٿو پري
ڪڏهن اجهامي نه اديون، تڏهن اچان ڪنهن اري
2 ورتم وسيلو مرشد، اديون ڙي هيم پنڌ پري
دعا ڪيوڙي جيڏيون ور ته ولهيءَ جو وري
3 حجت حاجت هت ناهي، ڪير ڏاڍن سان ڪري
قدم قدم تو گهوريس، ريءَ سانول ناسري
4 راتيان ڏينهان هي، "رکيل" توهه تنهنجي ٿو تري
دل جو ملڪ ڏنم، زهد منجهون هڪڙي ذري

سرجوڳ ڪافي 219

- ٿل خط خاوند ڏنهن آيم خاصي خوشيءَ جي خبر
 درد منهنجي جو دارون دلداري ڏي دلبر
 1 جهوڪ شمر جون جايون، مشڪ عطر سان مايون
 وٺ ته چندن سي واسن، ساڻ مولا جي نظر
 2 قربان قدمن تون وڃان، اها اٿم اميد اڃان
 سولگين سر صدقي، مان جيها ڪيئي نفر
 3 هڪ لحظي لنو لڳم، تڏهن شڪ حجاب ويم
 هر طرحين ٿي هڪ ڏسان، سان وسيلي انور
 4 سڪ ته ”رڪيل“ رک سڄي، پڻو ته پتنگ جان پڄي
 پنڌ ڪشالا سختيون، سورن جاهي سفر

سرجوڳ ڪافي 220

- ٿل پنهنجو جانب اٿم جند جان ۾، مان کون وسري ٿي نه پري پري
 1 ووڙي ورهين ۾ لڌم، اهي فائيقا قاف ڪري ڪري
 2 اهڙي سڪ سڄي اٿم ساهه ڪي، اهو ذاتي ذوق ذري ذري
 3 اهڙو عشق جو آڙاهه اٿم، منهنجي اندر مڇ ٿو ٻري پري
 4 پنهنجو پرين سڃاڻم پاڻ ۾، منهنجي ”رڪيل“ دل ٿي ٺري ٺري

سرجوڳ ڪافي 221

- ٿل تنهن درد جي دستور سان، عشق نيعي اعليٰ ڪيو
 جي ٿيا واصل بالله، جن ڏٺو تن ٿي چيو
 1 پيريمغان ٿي نصيحت ڪئي، مان چمي اکين سرتي ڪنئين
 وسري ويم پوءِ جڳ پئي، تڏهن پر توو پر جو پيو
 2 ڪعبي اندر ٿو ڪافر لڙي، ڪڍيم لعين کي ماري تڙي
 مدعي مري دشمن سڙي، ڏس دل پنهنجي ۾ پائي ليو
 3 حجاب تن جو پاسي ڪري، انا الحق چوان ذري ذري
 جي نه ٿو چوان مڃ ٿو پري، دئي غير وهمن جو ويو
 4 ڏنم درياءَ ۾ پيڙي پئي، تنهن سير ۾ ثابت وئي
 هڪ ملاح پيو "رڪيل" پئي ٿيو محو محبت ۾ ميو

سرجوڳ ڪافي 222

- ٿل بت آدم جي منجه ذات، پنهنجي پاڻ چپايئي
 1 امر ملائڪ فرمان نيائون سجدو ڪرڻ صفات
 اهڙي وري پل ته پلائي
 2 عذر دائي جي بهشت مون تڙايئي، حوا آدم هيما
 ڳجه جي خبر ڪنن کي ڪين پٽايئي
 3 الانسان سري قول سچن سچاتو تن کي روشن ٿي ظلمات
 هر صورت ۾ بازي بنايئي
 4 سڪ وارن کي واند نه ڪائي ڏينهن هجي توڙي رات
 عشق اندر ۾ آتش لائي
 5 عاشق آدم کون اڳي هياسي لوح نه هئي قلمات
 رمز رڪيل کي اڳي جاڳائي

سرجوڳ ڪافي 223

- ٿل عقل هي ڪوڙي بات، عشق انا الحق عين الايا
 1 فڪر وجودي مطلب تي مقصودي، عمل ڪماوڻ ڪشف قلوبي
 لوح لکيا قلمات، جان جسم وچ جوت جڳايا
 2 درد دروني وچ پيا دکدا، وڻج ڪتوسي زابر ڏک دا
 جل ڳئي جسمات "رمز حقيقي غير وڃايا
 3 اپنا نام نشان تي نفي ڪيتوسي، دستتون ساقي جلم پيتوسي
 ڪيتم ظهورا ذات، مٿن نهيڻ آن انهيڻ آپ هلايا
 4 عقل نابين تي نفس انڌارا عشق مڙيندا زابر نعرا
 صورت وچ صفات اپنا تون آپ چپايا
 5 باهه بره دي سرتي آهي، منهن نه موڙين رکيل ڪڏاهين
 لنگهه پيوسي ظلمات، جنهيڻ سمجها تنهيڻ سرپايا

سرجوڳ ڪافي 224

- ٿل هت ڪار ۾ دل يار ڏي بيهودي چڏڻ گفتار هي
 1 رلي نفس جون چوهيون چڪيون، سختي ڏيئي گهٽجن اديون
 پوءِ صبر صابر سڀئي سڪيون، تن عشق جا انوار وي
 2 تو حرص دنيا ۾ هئي، هي هي عمر ساري وئي
 ڪرياد رب ڇڏي هئي، ڏس دوست جو ديدار وي
 3 بيون ڳالهيون اجايون ڪوڙا قصا، هڪ جانب بنان جيڏيون جفا
 هو قبلي وڃي روهي رسيا تن درد واري ڌار وي
 4 ميران پور منجهون وڃي مون ڏٺو، ظهور ذاتي جو ظاهر چٽو
 مليو رکيل سان مرشد مٺو، ازلي عبدالستار وي

سرجوڳ ڪافي 225

- ٿل دلڙي ڪيو چڪ چور، مام ڏيئي سڻا مست اسانجي
 1 سڻل ٻاجهون ساعت نه سري ٿي، وئي ورهين کون ڪين وري ٿي
 وره ڪئي وهلور، وحدت ٻاجهون دم ناهي واندي
 2 جوش ڏيئي سارو جيءُ جلائي، زوران زوري بره بچائي
 عشق مچايم قهر ڪلور، راتيا ڏينهان تانگه توهانجي
 3 ڪرن سڏائون سڏڙيا سمجئون درياهه جهڳڙ ترهي ٻاجهون
 گهرن سي زاهد ضرور، مرداهي سڻا مڙن نه مانجهي
 4 جاڏي ڪاڏي جلوو جاني، راز رکيل هي سمجه راني
 هر جاءِ ذات ظهور، هڪ دل ڄاڻ حق هيڪاندي

سرجوڳ ڪافي 226

- ٿل امر تنهنجي سان عاشق ويا ٻولن ۾ بهمي
 قيد ڪيو هيءُ دلڙي سوز انهيءَ ۾ سجي
 1 خطرا شرڪ ويا، هڪ هوتن جي هڻي
 پڪي اچي عشق پيم، نويت نينهن جي وڳي
 2 لذتان کائڻ خوشيون، ويم امالڪ پجي
 رات ڏينهان روج رڳن کائڻ تن ۾ تانگه لڳي
 3 ڪڏهن ڳالهيون ڪيان ڳجهه ۾ ڪڏهن ظاهر ٿي ڏسان
 ڪڏهن وڃوري ماريس ڪڏهن سورن ۾ سجي
 4 سک ته رکيل کون ويو، ڏکڻو وو اچي پيش پيو
 جنهن ڪيو سر هي سڪيو، لالن کون سي لهي

سرجوڳ ڪافي 227

- ٿل ڏنم سھڻل جو سينگار اها صورت پرين جي رنگ گلابي
1 ابرو صنم جا جيئن سيف سقيلا، مڃگان تير مانڪي مارن ڀالا
ڪيم دهن لبن جو ديدار، الانساني سر آساڳي
2 تنهنجا زلف زورا ور مانڪي پيچ وجهن ٿا
اندر ۾ عشق جا الانبا منهنجا جيرا رجمن ٿا
آيم سرتي بره جو بار وره تنهنجي مانڪي ڪيو آ ويراڳي
3 هڪ سھڻو ٻيو سينگار ڪرين ٿو، مشتاقن تي هئن نه ڏيان ڌرين ٿو
وٽ نه پايان وار، رخ تنهنجو آهي مثل مهتابي
4 باجهه پيون تنهنجو اکيون ٻاجهاريون ريءَ ته ڪجل جي ڪجليون ڪاريون
ڏسي چڙهيو رکيل ڪي خمار، درد وندن سان ٿي نه دلابي

سرجوڳ ڪافي 228

- ٿل ڪر لاالا الله، ڪر الله
1 جن الله ووڙي لڏو، سورن ڪيو تن کان سنڌو
عاصن مٿي امداد ٿيو
2 سڪ تان سمهڻ ٻن سارڙتون، مدعي اندر جو مارتون
پنهنجو لکيو هي پاڙتون
3 ويلهو ويهي نه وسارئون اکئين مون ڏسي اختيارتون
ٻڌڪن ڏئي قبر جي ڪوڪارتون
4 سڪ يار جي جيءَ ۾ جڙي، ماڻهو مڙئي چنوند ۾ چري
دشمن وڃي سڪندو سڙي
5 سعيو ٿمر هي ساڻ ڪر رڻ راه ٿي اڳتون ڀڏر
هي دنيا چڻي سارو سفر
6 جي تون پرين پنهنجو پسين، دشمن اندر دل جو دسين
پوءِ ته رکيل رب ڪي رسين

سرڪوهياري ڪافي 229

- ٿل ٻڌو سندرو سڄن، سي ڪيئن ناڪيڇ پڄن
 جن کي سڪ سڄي، سي حاضر هجن
 1 رولا اڳيون گهڻا راه ۾، واٽ وڪوڙيم حودي خطرن
 2 قول ڪري ڪاهي ويا، مرداهي منڍون ڪين منجهن
 3 سڪ هي ڇڏي پيا ڏک ۾، درد وارن کي پيا سور سجهن
 4 ”رڪيل“ سي ته رسيا وڃي، پوٽه سوين توڻي پيا خوف هجن

سرڪوهياري ڪافي 230

- ٿل اديون پير پنهل جو، لوڇي لڌائون
 1 سڃاڻي ته سون ۾، ڏورئون ڏنائون
 رند وڻي ته رسيا وڃي، ڪشي ڪمر ٻڌائون
 2 واٽ اڻاڻي وراڻا، سو لانگها لنگميائون
 وڃي وسم ڪي رسيا، اها منزل ماڻائون
 3 ٻاري ڪورو ڪنڀ جو، منجهه ذاتي رڌائون
 ڌوئي دل سڃاڻي ڪي، مهڻي ميرا ڌوتائون
 4 ”رڪيل“ اهو راز آ، هي ٿا ٻولي ٻڌائون
 ڪي سالڪ سمجهن ڳالهڙي، ڪن سڌڙ يا سڌائون

سرکوهياري کافي 231

- تل اديون پيم ٻه پنهل سان، هي جاڻي سڃاڻي
 1 ڏکي وات ڏونگر جي، مٿي مردن هي ماڻي
 چڙهيا چاڙهيءَ کون وڃي، منهنجي آڙي اڳاڻي
 2 سورن جي ته سامان جو، ٻڌ قصو ڪهاڻي
 پورهيو پلٽي جي پويئي، نه نه وتين وڪاڻي
 3 ڪٿاهو ته قلوب ۾، پري آڱ نه اجهائي
 محنت ڪر ته مرد ٿين، ٿي پورهيت پڄاڻي
 4 دهشتي درياءَ جو، مٿئون ڦوٽو جيئن پاڻي
 "رڪيل" رلجي ويو، اها صورت سڃاڻي

سرکوهياري کافي 232

- تل هي هي درد بنان دانمان ڪير ڪري
 جنمن کي لنو ته لڳي آيو عشق جي اري
 1 عشق وڌم آڙاه ۾، دل ۾ دلبر مڃ تو پري
 2 رمز لڳم رڱ رڱ ۾، ماريس تنهنجي مان ذوق ڌري
 3 دانمان درد فراق جون، ڏوه ڏسي منهنجو ٿو ڏيل ڌري
 4 "رڪيل" رت روئڻ جي، ائين ٿي اجايو ٻيو پنڌ پري

سرڪوهياري ڪافي 233

- ٿل سورن م منهنجي دلڙي سڙي
 ناهي واند فڪر ڪون هڪڙي گهڙي
 1 سرتيون سک نه سنڀران، لڳت لڳيم اها درد ڏڙي
 2 لوڪ ستوتہ ننڊان ڪري، روئيندي لنگهيم ساري رات رڙي
 3 پلنگ چي سيج سورن جي، زهر پايان کاڌا ڪاڻڻ پڙي
 4 "رڪيل" سان يار ملڻ جي، آءُ سڪان توکان تون ڪر نه اڙي

سرڪوهياري ڪافي 234

- ٿل اديون آگ اندر م، اچي ٻاروچي ٻاري
 1 دانڌان دمن جي اچي، هيٺ مٿي هيڪاري
 2 پڙڪي باهه برهه جي هي وس نه ويچاري
 3 جيئن سهاڳو سون م، گڏجي ذاتي ڪوٺاري
 4 ذڪر ڪين زبان سان، دل اوجاڳي اوجاري
 3 جيڏيون انهي جوش م، ڪين اچي قرارِي
 4 اڻ تڻ اور اندر م، لڳي جبرو تي جاري
 4 "رڪيل" ڪيئن رکي تو، پاڻ ڏاڍي سان ياري
 نينهن نپاڻڻ نياز سان، هاڻي مڙڻ ميارِي

سرڪوهياري ڪافي 235

- ٿل مونڪي سور پرين جا ساڙن ٿا
 منجهه قلب جگر کي ڪاڙهن ٿا
 1 سور نه ڄاڻج اها سيچ ٿي. لوح قلم لکيو پاڙن ٿا
 2 سڪ عشق وارن جون عادتان، اهي ڳوڙها هنجون ڳل ڳان ٿا
 3 لنونءَ لنونءَ چي لولي يار جي، ور وڌيون مونڪي واڙن ٿا
 4 "رڪيل" چي پور پرين جا، طبق طبق تي چاڙهن ٿا

سرڪوهياري ڪافي 236

- ٿل هٿڙي حال نه ڪنهن کي ٻڌائيندس
 اهي سور سڄڻ سيني منجهه پائيندس
 1 جلن ٿا جيرا جوش ۾، پاڻ نه پنهنجو پائيندس
 2 اچي وئي آءُ عشق جي اويڙ ۾، گام نه پوئتي گهٽائيندس
 3 جي سانڀيان سورته سڙي وڃان، ڳليءَ ڳليءَ تي ڳالهيون ڳائيندس
 4 صدقي سرهي "رڪيل" جو گهور ڪيو پرين تون گهمائيندس

سرڪوهياري ڪافي 237

- ٿل پنهنجي اندر چرڪو چور اديون، مانڪي عشق وڌي اچي ڏور اديون
 1 سڪ ناسمهان ڪيئن سيچ ٿي، اٿي الف سان اور اديون
 2 نه ته ڪوڙي ٿيندينءَ ڪانڌسين، اٿي سون وارا سڳڙا سور اديون
 3 ويندس مان رهندس ڪينڪي، درد لڳو اٿم زور اديون
 4 صدقي سر ته "رڪيل" جو پنهنجي پرينءَ تون گهور اديون

سرکوهياري کافي 238

- ٿل ڪيڇ وڃڻ جو پنڌ آهي پري
اوکا لڪ ته جبل ڏٺي ٿو هان ڏري
1 هيڪل ويندس هوت ڏي، ساعت هتي منعجي ٿي ڪين سري
2 سورن جو سنڌرو ٻڌي، سڪ ته وڃايم انهي سور پري
3 اندر ۾ آگ لڳم ته عشق جي، ڏاڍو ڏک ته ويو اتم زور پري
4 ڏنم رولا رنڊارڻ راه ۾، قلم لکيو سو ڪين ٿري
5 لڌم تان پير پنمل جو، "رڪيل" سڃاتم قلب ڪري

سرکوهياري کافي 239

- ٿل اها آهي عقل جي ڪرت ڪڇي، لنگهي عشق وارا بيٺا مرد مڇي
1 ڇڏ عقل انڌي نابين ڪي، عقل وارا پيا غير ۾ گچي
2 محبت جي ميدان ۾، پر وانا پيا پتنگ پچي
3 مستي خدا جي خيال جي، رمز انهي ۾ پياسي رچي
4 لکيو لوح قلم ۾ "رڪيل" جي اها ڳالھ سچي

سرکوهياري کافي 240

- ٿل مونسان ڪيچن پنهنجا قرب ڪيا .
ڏسي ذات ٻاروچل جي هوت ويا
1 ٻاروچل پيا ته گھڻا ٻڌم، هڪ ته پنمل سان منهنجا پيچ پيا
2 آيم اوجاڳا ته اکين ڪي، اچي سنگت منهنجا سور ٿيا
3 شل ڪوڙي ٿيان نه ڪانڌسان، منهنجا الست ڏهاڙي جا انجام هيا
4 "رڪيل" پرجمي ڏسجانءِ پاڻ ۾، محبت ۾ ٿي تون مست ميا

سرڪوهياري ڪافي 241

ٿل اٿم رات ڏينهان ته فراق اديون

ناهي وس منهنجو ڪو واڪ اديون

1 پنڌ سڄوئي سڪ سان، مانڪي گهرجي نه ٻيو اولاڪ اديون

2 ستر صبر سان نه ٿو اچي، درد اندر ۾ آ چاڪ اديون

3 هي هي ڪيان ٿي هوت کان، مان نه سڏن عوشاق اديون

4 "رڪيل" محبت ڇڏ تون غير جي، پنهنجو پرين ته سنجائج پاڪ اديون

سرڪوهياري ڪافي 242

ٿل منهنجي ڪانه لڌائون سنڀار اديون، ڏيئي ڏير ويم غم جا بار اديون

1 سونهين ٿيان ڪيئن ساڻ جي، ڪنهن ڪئون پڇان پنهل جا پار اديون

2 سرتيون سوز فراق ۾، وهن اکين ڪئون نار اديون

3 لائيندس خاڪ لڱن ڪي، لوڙه لٽيا منهنجا وار اديون

4 "رڪيل" ڪي آسڪ ته سڄڻ جي، مٺي آ پنهل جي گفتار اديون

سرڪوهياري ڪافي 243

ٿل نه ڄاڻان ڪيئن ٿيندي ڪل ٿي ڪانه پوي

منهنجي ڪانه ڪيو نڪا ٻاجه پيو

1 ڪشي ڪانه ڪمان مون، ترڪش وارا تير هنيو

2 جوش ڏيئي جسمات ڪي، مونڪي ڏيئي سور ويو

3 فاڌ ڪروني اڏگر ڪم، پنهنجا سڄا اهي قول ڪيو

4 "رڪيل" جو عرض اهو ٿي، پاڻ ڪمڀين جا بار ڪنيو

سرڪوهياري ڪافي 244

- ٿل مان ڪيچ ويندس ڪيئن پند ڪري
هتري ساعت منهنجي ٿي ڪين سري
- 1 اوکو پند ته جبل جو، ڏونگر ڏسي منهنجو ٿو ڏيل ڌري
 - 2 سورن جو سندرو ٻڌم، ماريس تنهنجي مان سور ٻري
 - 3 ڏيندس باهه پنيور ڪي، چوڪند ٻاري ڌيان ڌري
 - 4 "رڪيل" باهه برهه جي، منهنجي اندر ۾ ٿو مچ ٻري

سرڪوهياري ڪافي 245

- ٿل سڄڻ ٻاجهون منهنجي ڪين سري
دل دلبر ڪي دم دم ياد ڪري
- 1 سڪ ته سمهان ڪيئن سيچ تي، نند نيئن ڪي ٿي زور ٻري
 - 2 ڏکيو آ عشق عجيب جو، من ۾ اندر ٿو مچ ٻري
 - 3 اعليٰ ٿي ته فراق جا، ڏوهه ڏسي منهنجو ڏيل ڌري
 - 4 اڱڻ "رڪيل" جي اچي، ڪڏهن ايندو منهنجو هاءِ ٺري

سرڪوهياري ڪافي 246

- ٿل اٿي ته ڏنم پنهل جا پير اديون
اهڙا ڏيئي ته ويم ڏک ڏير اديون
- 1 جت ته ڪري ويا، اصل هين ڪي وير اديون
 - 2 غافل ٿي ته ستيس مان، پنهنجي ڪرمن جاهيم ڦير اديون
 - 3 سنجي ساڻ ڪٿي ويا، ڪري هن تنيءَ سان انڌير اديون
 - 4 "رڪيل" ره ته فراق ۾، ناهي ته ڪٿل هي ڪير اديون

سرکوهياري کافي 247

- ٿل هن چوريءَ کي هٿڙي چپر چڙي، منهنجا ڏير ويا هتون ساڻ لڏي
 1 سرتيون شهر ڀنڀور ۾، نه پوندس ڪنهنجي ڪين تڏي
 2 پنهل وٺي ويم پاڻ سان، ڪرهل چاڙهي هيله گڏي
 3 لٽم پير پنهل جو، پنڌ پيس وڃي جبل وڌي
 4 ”رڪيل“ آريءَ ڄام کي، نيٺ پريون ٿي سڏڙا سڏي

سرکوهياري کافي 248

- ٿل ائين ڏونگر سان ڏک ڏوريندس
 وڃي لڪ ته لنگمي سر پنهنجو گهوريندس
 1 اعليٰ ڦٽ ته فراق جا، چاڪ اندر ۾ چوريندس
 2 هي هي ڪيان ٿي هوت ڪا، سورن وارا سڳڙا سوريندس
 3 ڏيندس باهه ڀنڀور کي، ڦوڪي ڦوڪي مان ٻاريندس
 4 ”رڪيل“ سچو پنڌ ٿي سبحان جو، ويهي عشق عقل کي توريندس

سرکوهياري کافي 249

- ٿل الست ازل کون آيم امانت
 دستون پيريمغان جي ٿيم هدايت
 1 نٿم ڇه واند وجود کي، ونگ ته وڌا ٿم سڄي وحدت
 2 مٿخانو ڪمبو ڏٺم، دل ته وٺي ٿم انهي ولايت
 3 دم دم دلبر ياد ٿم، نٿم وسارو ڪا ساعت
 4 ”رڪيل“ رمز پرينءَ جي، روز وسي ٿي سڄي رحمت

سرڪوهياري ڪافي 250

- ٿل لڳي محبت ڪيو مستان مونڪي
تنهنجي نينهن نسلنگ نشان مونڪي
- 1 لڪڻ ڇپڻ لنگهجي ويو، برهه ڪيو بدنام مونڪي
 - 2 الف منجهون اظهار ٿيو، سارو سيني ۾ فرقان مونڪي
 - 3 لطيفا لدني علم جا، ڪيو باطن ۾ ته بيان مونڪي
 - 4 "رڪيل" رخ ته پرينءَ جو، عشق ڪيو اعليٰ شان مونڪي

سرڪوهياري ڪافي 251

- ٿل آيو آءُ عشق اندر لڳي آءُ درد ڌڙي
ظهورو ذات ڪيو مٿي ويو خيال چڙهي
- 1 پنڌ پرينءَ جو ويجهڙو، دل ۾ لڌم ٻڌي ڪاٻڙي
 - 2 اٿم ڇهه اور عجيب سان، روئندي ويم ساري رات رڙي
 - 3 لڳم ڇهه پاڻ ڀروچ جو، شل ته وڃان تنهنجي سڪ ۾ سڙي
 - 4 "رڪيل" رهبر سان رلجي ويو، ڪيئن ته گهاري مان هڪڙي گهڙي

سرڪوهياري ڪافي 252

- ٿل ڏسي چشم تنهنجا ٿيس مان چور چري
ويم هوش عقل انمي وقت وري
- 1 ڏاج ملسم ته ڏڪن جو، اندر منهنجي ۾ باهه ڀري
 - 2 ڦٽيل دل ته فراق جي، شل نه ملان ٿئي سڪ نه ڀري
 - 3 ڏنم ظهورو ذات جو، دل جاڳي پيم نيڻ ٺري
 - 4 "رڪيل" هادي هر رنگ ۾، يار ڏنم ٻڌو خبر ڪري

سرڪوهياري ڪافي 253

- ٿل ڍڪيان ڪيئن قابو ڪري وڃي پڌر پيون
 مانسان اچي عشق عجيب جون ڳالهيون ڪيون
 1 وحدت جام وصال جو، ساقي ويم اهيو ڏاڻ ڏيون
 2 هوڪو ڏيئي حق ٿو چوان، وڃي ٿو امالڪ عشق ڪيون
 3 ڪٽڻ ڇڏيم ته ڪڏهن جو، آڻڻ اُجاريم چرخو چيون
 4 "رڪيل" صوفي صاف ٿيو، ڳالهيون وهم جون سيئي ويون

سرڪوهياري ڪافي 254

- ٿل ويڙهي منهن مٿن جان، هي تون ستين سنجهي ٿي
 1 پنهنجو ڏوه نه پاڻ ڏي، هي تون ڏٺي نه ڏيئي
 وڃي ٻين جي پچر ۾ پئين، هتون ڪنبندا ويا ڪيئي
 2 اتي آڏيءَ رات ڪي، من ڪو حيلو هليئي
 غافل غفلت ۾ ويئي، اها عمر اتيئي
 3 جن ڪي عشق عجيب جو، هي ڇڏيائون ٻيئي
 هاديءَ سان وڃي هڪ ٿيا اهي مرڪن مٿيئي
 4 "رڪيل" دلبر دل ۾ آيو پرين هي پيهي
 سنگت سمجھي سولهو ٿيندو سر ها سڀيئي

سرڪوهياري ڪافي 255

- ٿل پيئر شمر پنيور ۾، مونڪي اوجاڳو آيو
 ڪيئن سرتيون سمهان سيچ تي، ڏاڍي ڏڪن ڏڪايو
 1 هي هي ڪندس هوت کان، مونڪي جتن جاڳايو
 لڳم نينهن نصيب ٿي، ڪجهه نه ڪرمن ڪمايو
 2 پني ڄام پنهل جي، نيئي روهن رلايو
 ڪيئن لهندس پير پنهل جو، هت چڪن چپايو
 3 لتي دل لڪن ۾، انهن رولن رنڊايو
 4 ”رڪيل“ سمجهي سو لهين، ائين ٿي نه اجايو
 پنڌ پرينءَ جي پار ڏي، ٿيندءِ سمجون سجايو

سرڪوهياري ڪافي 256

- ٿل اديون مارن جي ماڳ تي، اوڻم طرحين تنوارن
 1 ڪيئن آه ڏسيندس عام ڪي، اٿم اندر اوراڻو
 هتي هتي ٿي هڪ ڏسان، ڪندس پرين پچاران
 2 مٺي ٻولي مارن جي، هت هنجون ٿي هاريان
 درد پري هي دل ويچاري، ٿي سمجون سنپاريان
 3 ڳاٺ پريون ڳوڙها ڳاڙيان، منهنجو هانءُ ٿيو قارن
 اُٿم ملڪ ملير جو، ٻڌيون ڪونجن قطاران
 4 ”رڪيل“ انهي راه سان، هي ٿيون هلن هزاران
 وڃي ماڻينديون ملير ڪي، جتي بارش آهي باران

سرڪوهياري ڪافي 257

- ٿل منهنجا مارو ملڪ ملير ۾، اوڻم اديون اباڻان
 1 ڪپن ٿڪندس ڪوٽن ۾، هت ماڙين جا ماڻان
 هت پڪا پنهورن جا، اهي ساهون سيپاڻان
 2 عمر جي ايڏاءِ جا، هت پلنگ وهائان
 ڪيئن سڪي سمهان سيچ تي، اهي سورن وڇاڻان
 3 جھلو جھوڪ ڏٺين جو اٿم اجهو اڏاڻان
 ڇپر چوري ڪيئن ڇڏيندا، منهنجي پرين پنجاڻان
 4 ”رڪيل“ رمزان روءِ بروءِ، سچ اکين سان ڄاڻان
 نينهن نوان ڪيا عشق آجاري، اهي پلو پراڻان

سرڪوهياري ڪافي 258

- ٿل وريهي ڪيئن وساريان، منهنجي ٻاروچل سان ٻولي
 1 سمهن ڪين سبائي، نڪا خوشي دل ڪي آهي
 تنهنجو غم هڏن کي ٿو ڪائي، اها لون لون ۾ اٿم لولي
 2 جيئن سڀ سمنڊ ۾ پياسي، ائين آهيان توکان اداسي
 مٿي دلڙي ويڙم ڦاسي، هي روهن ۾ تو رولي
 3 پنهنجي ڪرمن کون ٿي پايان، مان ته ڪنهن کي ڪين ٻڌايان
 جند هر مل جان دکايان، اها گهوري ٿيندس گولي
 4 رڪ ”رڪيل شاه“ جورايو، تون ته روزون روز سوايو
 منهنجو مرشد مان وٽ آيو، مان ته جانب پانيان جهولي

سرڪوهياري ڪافي 259

- ٿل ائين گهوريو جيئڻ جڳ ۾، پنهنجو سڱ نه سڃاڻان
 1 اتي اور الف سان، ڇڏ سيج وهاڻا
 چرخو چورج جت چڱي سان، ڏج اندر اوراڻا
 2 لايون نينهن نندڻان ڪرين، هيٺون وڌي وڃاڻا
 ائين ڪوڙي ٿيندين ڪانڌ ڪي، پوءِ ٿيندي پڇاڻا
 3 تنهنجو آ ماڳ مٽي ۾، ڪيڏا ڪرين هت ماڻا
 هيٺي ٿي تان هنڌ لهين، اتي عاجز اڳهاڻا
 4 "رڪيل" روئيندي راتڙي، ائين ڄاڻيون ٿي ڄاڻا
 دلبر لڌم دل ۾، ڪيم عشقون الاڻا

سرڪوهياري ڪافي 260

- ٿل اديون آريءَ ڄام سان، منهنجو لکڻي جون لائون
 1 سهاڳ واريون سيج تي، ڪيئن سمهن اجايون
 جن جي اور عجيب سان، وڃي لوچي لڏائون
 2 انگ لکيم ته ازل جو، ويم قلم وهايون
 چون پڙيندس پنهنجو، ويم جانب جڳايون
 3 ووڙي ور لڌم تان، ڪري قلبون ڪمايون
 دلبر سان دمن جي، اڪيون او جاڳي آيون
 4 "رڪيل" انهيءَ رمز ۾، پنهنجو پاڻ ٿا پڇايون
 سڙان سڄڻ جي سوز ۾، دل دردون دکايون

سرکوهياري کافي 261

- تل مونکي پنهل نه نيو پنهنجي ساڻ اديون
 اچي وري تان وسائيندو پاڻ اديون
 1 هن ته شهر ڀنڀور ۾، ڪنهن سان ڪيان ڪا رهاڻ اديون
 2 سورن جو سندرو ٻڌي، لڪ ته لنگهيس هاڻي ڄاڻ اديون
 3 وڃي ويجهي ٿيس ته وسر ڪي، ڏنم پنهل جو وٿاڻ اديون
 4 ”رکيل“ پرين ته سنجاتم پاڻ ۾، محبت وارا ماڻ اديون

سرکوهياري کافي 262

- تل پينر شهر ڀنڀور ۾، ٿيم ڌوپڻ سان ڌاڙو
 1 ننڊ ندوري ڪيئن ڪيئي، ڪانڌ ويئي ڪڇاڙو
 ڏيئي ويم ڏير ڏڪن جو، اهو سورن جو ساڙو
 2 پنڌ پري اٿم واٽ اٿائي، ڪيئن ڪندس لڪن کون لاڙو
 سڪ وڃايم ستر سارو، منهنجو پنهل سان پاڙو
 3 آيم پنڌ جبل جو، ڪندس روهن ۾ راڙو
 شل ڏيندم پاند پناه جو، نه ڪندم اگهاڙو
 4 ”رکيل“ وڃي ڪيئن رسندين، هي ته ڪاڏي ٿيو هاڙو
 وهه وا- وسيلو ويجهو ڪندم، تنهن چاڙهيءَ مون چاڙهو

سرڪوهياري ڪافي 263

- ٿل
 1 مونڪي ڪيچ وڃڻ جي ڪل ڪانه پيم ڏيئي ڏير ڏکڻ جو هي ڏاج ويم
 2 اُتي اسر ويل ڪي، او هڻي هڻي ڪيو اهي هٿڙا هنيم
 3 سرتيون شهر ڀنڀور ۾، اوجائي ڪئي مون سان جاڙ جتن
 4 هي ناسونمين ساڻ جي، او سنج ۾ اديون اها رات پيم
 "رڪيل" آري ڄام جي، او شل ته پوان وڃي مون قدمن

سرڪوهياري ڪافي 264

- ٿل
 1 جيئن مهميرو اڪسير ٻڌم، هڪ يار پنهنجو بينظير لڌم
 2 ڪيميان ڪم آه ڪچن جو، عشق بنان سارو سور سندم
 3 وسري ڪين وجود کون، بهڳڻ مون سان اديون ٻول ٻڌم
 4 جي جسم جند جان هي "عشق جي ڪڙاهي منجهه رڌم
 "رڪيل" پاڻ پڪو ٿي، جوش جلائي ڪوه طور ڪندم

سرڪوهياري ڪافي 265

- ٿل
 1 اهو عشق آدم کون اڳ جو هيو، تڏهن محب اچي معراج ڪيو
 2 سارو سر آه صفات ۾، فن فخت فيه من روحي تو پاڻ چيو
 3 الست ازل لوحون قلم، تنهن کون اڳي آواز عشق جو پيو
 4 احد چئي احمد هيڪڙو، فرق ڏئي جو مونکون وهم ويو
 وحدت جي بحر عميق ۾، "رڪيل" وڃي گم غوطو هنيو

سرڪوهياري ڪافي 266

- ٿل ناهي وري اديون ڪو اڃ ڪلم جو، منهنجو ڏينهن اٽل جي نينهن لڳو 1
 ڪچو ڪم ڪوڙو چاهلي "پلو يار" اصل نقل جو ڏنم سندنو 1
 2 اوهي دل ٿي هڪ يار سان، ڇا ته ڪنڊيس بين کي توڙي ڪو سيال سڳو
 3 اوساءِ چڪيم هڪ سور جو "اوبوتو عقل جو برهه ڀڳو
 4 او "رڪيل" رهيو آ رمز سڄي ۾، عشق جو اندر ۾ طبل وڳو

سرڪوهياري ڪافي 267

- ٿل سرتيون سندرو سون جو ويو پنهل ٻڌايون، ويو پهڳڻ ٻڌايون 1
 1 ڏکي واٽ ڏونگر جي اڳيون چيتا بلايون
 2 سڪ سڄي جي اڳتون نڪو ڊپ نه ڊڄائون
 2 آس، ته پنيور جو مان ڇڏيو هي لاهيون
 3 ٻڌم ڊڪمر ڪيچ ڏي اها سورن جي ساهيون
 3 لانگها لڪ لنگمي مٿي ڏنم ڏاڪا ڏڪايون
 4 وڃي پونديون پنهل جي ڪن هن درد جون دانهون
 4 سنگ مٿي ته پنهل سان ڪيئن سينو هي ساهيون
 5 شل پوندي ٻاجهه ٻروچ کي منهنجي چني ڳندياڻون
 5 "رڪيل" انهي راه تي نٿي وسم ويجهايون
 سمئل لڌم سنج ۾ ڪندو پلو پلايون

سرڪوهياري ڪافي 268

- ٿل مون سان جاڙ ڪئي آه جيڏيون جتن، منهنجو پنهل وٺي ويا پنهنجي وطن 1
 1 غفلت ڪيف تنهن کي ڪين ڪيو آهي منهنجي ڪرمن
 2 لائيندس خاڪ لڳن کي چاڻي ته وجهي ويا چوريءَ جي چتن
 3 پيرين پنڌنا اجهي پلويار، ڪيئن ته ڪيان هي حاج هٿن
 4 "رڪيل" جو هوت بلوچ سان لوهه محفوظ تي انگ ٿا لکن

سرکوهياري کافي 269

- ٿل
 1 جڏهن پنهل ويو تڏهن فراق لڳم، سڄو عشق پرين جو پاڪ لڳم
 2 وڇوڙو هوت پنهل جو، ڏک ته اندر ۾ چاڪ لڳم
 3 گهوريا گهر ته پنيپور جا، سڻا سڪ تنهنجي جواشتياق لڳم
 4 او ساجن سان سودو ڪيم، سر ته ڏيڻ جو واڪ لڳم
 رڪيل هر رنگ ۾ هڪ ٿوڙ سان، تڏهن مثل عشاق سڏيم

سرکوهياري کافي 270

- ٿل
 1 مٽي بلوچن جي ذات هيا، رهي رات اديون مونڪئون ڏيرويا
 2 وجهي ويا درد فراق ۾، جلن ٿا جيرا جوش پيا
 3 چوان ڪرمن پنهنجي نصيب کي، پنهل مون سان قول ڪيا
 4 آيم پنڌ جبل جو، سنگتي ڪري پنهنجا مان سور ڪنيا
 عاشق سڏن آفات کي ”رڪيل“ اهي آهن مرد ميا

سرڪوهياري ڪافي 271

- تل وروڙي پنهنجو پاڻ ۾ لڌم، اچي ٻاجھ ٻارو چل قرب ڪيم
- 1 دلبر سان دمن جي "پلو يار"، وحدت وارو ويساھ ٻڌم
- 2 محبت جي ميدان ۾، پلو يار ذاتي اسم پنهنجي دل ۾ رڌم
- 3 اٿم لون لون لولي يار جي "پلو يار" رڳ رڳ ۾ اھو ساز سنڌم
- 4 "رڪيل" وسار نہ هوت کي "پلو يار" او ائين چڱو مرشد چيم

سرپيروي ڪافي 272

- تل هي جھان سڄو ئي سينگار عجب، واھ دلبر جو ديدار عجب
- 1 حسن تنهنجي هيءَ صورت ساري، هميشه تازي اٿم بهاري
- 2 عاشقن کي اھا ڏنئي ڏيکاري، باطن وارو اسرار عجب
- 3 هر طرحين جلوو نور ڏنم، تنهنجي ذات صفات ظهور ڏنم
- 4 الانساني سر مذڪور ڏنم، ناھي بيرنگ جو ڪو شمار عجب
- 5 ڪل شيءِ قدير آن، بي مثل بي نظير آن
- هر صورت سميع بصير آن آئي عشق ٻڌم اعتبار عجب
- ڏنم دروني جھاتي پائي، درد ڏکن سان دل جڳائي
- درياءِ حقيقي ٿو منجھ سمائي، تنهنجي نينهن ڪيم نروار عجب
- جھوليءَ ۾ اچي عشق جھليو، تڏھن "رڪيل" جو اورا ڪ ڪليو
- جھوڪ شھر ۾ محب مليو، صاحب عبدالستار عجب

سرپيروي ڪافي 273

- ٿل ۱ اپڻي ظاهر ذات ظهور ڪيٽئي، سر آدم دا مشهور ڪيٽئي
 1 ٻوٽا خاڪي عجب انسان ٺهائين، عشق لڳئي تي آدم بنايئي
 2 وچ تمين دي روح رلايئي، ڪنهن دانش تي دستور ڪيٽئي
 2 جڏان عشق نه هاتي هيئن ڪسي اڪيلا، نا ظاهر ڪوئي تلبش تجلا
 3 روزميثاق دا ڪيٽئي مثلاً، ڳجهه عاشقين ڪون مخمور ڪيٽئي
 3 عشق تيڏي وچ عاشق هوون، دم دم نال جواهر پوون
 4 درد فراق رت پئي روون، وچ وحدت دي وهلور ڪيٽئي
 4 احد ٿي بن احمد آيا، عبدیت دابر قم پايا
 5 وچ عرب دي فيض هلايا، اهو نور، اعليٰ نور ڪيٽئي
 5 سمجھ ”رڪيل“ تان ثابت ٿيون، شوق شراب دا پيالا پيون
 موتو قبلل مر تي جيون، برهه لڳاتي ڀرپور ڪيٽئي

سرپيروي ڪافي 274

- ٿل ۱ اول آدم سان اقرار ڪيئ پوءِ عذر دائي جي ڪٿي ڌار ڪيئ
 1 بهشت سڪونت جاءِ پاڪائي، حوا آدم کي خبر نه ڪائي
 2 فراق وڇوڙو ٿيڻ جدائي، مشرق مغرب تي فرار ڪيئ
 2 ارواح روح الست ڏهاڙي، اسرار تنهنجي کي پيو ڪير اڳهاڙي
 3 جيڪا قلم وڙهي ساهر ڪوئي پاڙي، سر عاشق جي مدار ڪيئ
 3 ڪن چئي فيڪون بنايئي، هر صورت ۾ پاڻ سمايئي
 4 انسان عجب پنهنجو قرب چپايئي، لک نالا شهر شمار ڪيئ
 4 بادي ناري آبي خاڪي، ڇڏ عناصر ٿي بقا ۾ باقي
 5 نصيب وارن جو ٿي تون ساقي، اهي وحدت جا ويچار ڪيئ
 5 دئي ٿئي هيءُ وئي بناوت، جان جسم هي دل ولايت
 حق سنجاتم عين هدايت، عشق ”رڪيل“ تي طومار ڪيئ

سرپيروي ڪافي 275

- ٿل ڪر حملا حسن حضور آيا ٿي ظاهر عشق ظهور آيا
 1 حسن تيڙي ديان فوجان چڙهيان، ڇو طرفين ڪر حلقي ڪڙيان
 نال جسم دي لاشڪ لڙيان، وچ محبت دي مخمور آيا
 2 اپڻا نينهن نروار ڪيٽي، سر عاشقين دي اظهار ڪيٽي
 الست والا اقرار ڪيٽي، اهو سچا قول ضرور آيا
 3 عشق بنان هي اجايا جيوڻ، شوق شراب پيالا پيوڻ
 سر سنجي پڻ سالڪ ٿيوڻ، برهه لڳاتي پريور آيا
 4 وچ دروني جماتي پاوڻ، خوش خوراڪ خودي ڪون ڪاوڻ
 دم دم نال اسم جڳاوڻ، ايهو نورون اعليٰ نور آيا
 5 سر "رڪيل" دي باهه برهه دي، بيشڪ ٻلدي ناوت لهندي
 غير اندر دا ڪي صاف سڙيندي، سمجھ تي اهو سور آيا

سرپيروي ڪافي 276

- ٿل ڪعبو منهنجي من ۾ مڪو آ، دل ۾ ڏنم ڌيان ڌري نثم پري
 1 فاذڪروني اذڪر ڪم، قول ٻڌم دل ٿي ٺري واڳ وري
 2 ووڙي ورهن ۾ لڌم، ڏک ڏاڍا زهد ڪري، هي نفس مري
 3 هر دم حج هميشان اٿم، ياد پرين ڌري ڌري، هڪ دم نه سري
 4 "رڪيل" اندر ۾ اچي، مچ محبت جو پري، هي ڏونگر ڌري

سرپيروي ڪافي 277

تنهنجي حسن صورت جو ڪو سير ڪري
 ائين جيئن جڳ ۾ اڳي ڇو نه مري
 ڪسي پيريمان جي دستون ڪاتي، حال ڇڏي پوءِ هيءَ حياتي
 جان جسم ۾ پائي جهاتي، پوءِ ونحن اقرب نانہ پري
 ويهي وحد ۾ اهي غرق ٿيا، اهي مونا تن محراب ڪيا
 سر سڃدي ۾ اهي مرد ميا، پوءِ جوش انهي ۾ پيو جيءُ ڳري
 جنهن جو روزاڻ ڪون نصيب هجي، پوءِ عشق وان جي تلقين ٻڌي
 زڪر قلبي ڪمائي وڃي ذات پڄي اها سمجھ رکي اهڙو ڌيان ڌري
 اول پنهنجو پاڻ پسي، پوءِ باطن وارو ڏيه ڏسي
 هر مظهر ۾ تو يار وسي، لکيو لوح قلم سوکين ٿري
 اهڙي لڳت لڳم ڪيئن آرام ڪيان، هڪدم دم ۾ تنهنجا نازنوان
 ڏکيو حال "رڪيل" هي ڪنهن کي چوان، اهڙو درد لڳم اندر مچ پري

سرپيروي ڪافي 278

هن ساهه کي سزا ڏيئي، سچ زهر جي پيئن وٺي
 ڪن لڙائي جسم سان هي جنگ اڪبر جن ڪٽي
 زخم جاري ٿيو اندر ۾، عاشقن جي دل ڦٽي
 دوا دارون نالڳي، ڪهڙي ٻڌن تنهنڪي پٽي
 مرد هن ميدان ۾، سوڀ ڪن سورھ سڄي
 ماري نفس نجس نادان کي، ڳجهه ۾ وجهن تنهن کي ڳٽي
 صاف ٿيا صوفي سڄا، غير ڪون پاسي پڄي
 اچي عشق ماريو آ عقل کي، بحري بازوانگي ڏيئي جهٽي
 عجب ڏنم انسان ۾، رمز مولا جي رتي
 الانسان سري وانا سرھ، محبت تنهن ڪون نا مٽي
 سڻ "رڪيل" هي سمجھ تون، عاشقن سختي سٺي
 درياءَ وحدت نوش ٿيا، صدقي ڪيون سرھي سٺي

سريپروي ڪافي 279

- ٿل سارڙيو سوز سڄڻ جي هي ڏيل ڏڪن
دونهان درد وندن جا روز دڪن
- 1 انگاس وڃي دونهين لات ڪئي، مٿي عرش عظيم تي آه وئي
 - 2 رليا حق سان ڇڏي هي جهان پئي، اهي جان جسم سان جيءَ جڪن
 - 3 اهڙي باه برهه جي منجهه پئي، گهڙي مڇ ۾ مانجهي تان مرد ٿئي
 - 4 تڏهن وحدت وارو جام پئي، اهڙي فائقن ۾ اچي بار بڪن
 - 3 عشق جا جمولا ڪير جملي؛ لائي ڌوڙ لڱن کي خاڪ ملي
 - تڏهن رمزانهي ۾ ڪو رند رلي، گهلي واءِ تڪي ڏني لحظ لڪن
 - 4 اوجاڳن آرام وڃايو، بار "رڪيل" جي سر تي آيو
 - ڪجهه نه ڪير مان ڪين ڪمايو، ڇڏي نيڻين ننڊ هي ساءِ سڪن

سريپروي ڪافي 280

- ٿل خودي کي هٽيائون، اهو ماڳ نامٽيائون
ڪري حال هيڻو هتون بازي ڪٽيائون
- 1 نه ڪر هوڏ هستي سدا ره صبر ۾
 - ڪري ويهه گوشو ڏڪر ۽ فڪر ۾
 - اي سمجهي سنجائي سڀ سانگا سٽيائون
 - 2 ٽپو ڏاهه ٽڪر ٿي فاني فنا ۾
 - ڏس نور تجلو بقاء ۽ بلا ۾
 - ٿيا نشان نڪري غير کي لٽيائون
 - 3 مٿن ڪنهن نه ماري تنهن جڳ کي پلايو
 - ڌوئي ڇه دنيا تنهن رهزن رلايو
 - ڪيئي خان صوبائن جو منهنڙو چٽيائون
 - 4 "رڪيل" پير پاڻي وڃ بڪ کي وڌائي
 - اهو ميدان منزل ڏس دل کي جڳائي
 - آهي مرڪ مردن عجب وهه واوڻيائون

سرپيروي ڪافي 281

- ٿل ڪر ترڪ طمع خود خوف رجا، ٿي راضي اتي تقدير رضا
1 اول آدم ڪي ڏنئي شان شجاع، تابع ملڪ فلڪ فرمان ٻڌا
پوءِ عذر دائي جي ڪيئي جدا، ڪڍي بهشت منجهون ڏنئي فراق سزا
2 هي مڪان مٽي ٿي سمجھ سڃاڻ، حرص حوس ڇڏ پنهنجو پاڻ
جي ڄاڻ پوئي ته ائين ڄاڻ، نه ته لوڙيندين پوءِ جزا
3 الانسان سري عاشقن تي آوازييا، وانا سره نينهن تنهنجي نروار ڪيا
اهي غرق وحدت ۾ وهلور ويا، ماڻن مولاجي محبت جا مرد مزاج
4 عقل ويڃائي عشق جاڳاءِ، منجهه دروني جهاتي پاءِ
سمجھ ”رڪيل“ پنهنجو پاڻ وڃاءِ اڪبر حج تڏهن ٿئي عشق غزا

سرپيروي ڪافي 282

- ٿل وه واهندو ڪن سنان، ڌوئن ڌرم رڪن ڌيان
ملان قاضي وضو سارن، ڪوٺائن مسلمان- او مٿون مسلمان
1 برهمڻ واچن پوئي ويهي، ڪٿاڪن عجائب جيئي
مشڪل سمجھن اندر پيئي، ڪيئن لهين شڪ گمان
2 ملان مولوي ڪرن واعظ، مٺي مٿون نبي جا نائب
ڪڏهن ٿيندا توڙي تائب، فضل جي فرقان
3 عاشق پنهنجو اندر ڌوئن ماڻڪ موتي مالا پوئن
دمن سان ٿارام ريجھائين، اهي لنگهي لامڪان
4 ”رڪيل“ ويهڻ پاڻ وڃائي، ٻي ته ڪهين سان تنهنجو چاهي
الف اورج دل جڳائي، پوءِ محب ته ڏيندڙ مان

سريپروي ڪافي 283

- ٿل آهيان فقر جو فقير، ڪيئن پاڻ ڪوٺايان پير
 ڪيري ڪلر ڪين آهيان، هن خاڪ سندو هان خمير
 1 پنهنجو پاڻ ائين ناپايان، ڪين ٿو ڄاڻان الائي چاهيان
 هستي وارو ليڪو لاهيان، ائين سمجھي ٿيم سڌير
 2 نينهن لڳئي تان نفي ٿي، شوق شراب جو پيالو پي
 مٽو قبل مري جيءَ، انهي درد ڪيو دلگير
 3 لڳم ڄاڻي جيءَ سان جهيڙو، واندن ساعت درد اڪيڙو
 ڪنهن ته هنيم ڪان ڪهڙو، اهو ترڪش وارو تير
 4 ”رڪيل“ رمان جانب لاتيون، سڪ انهي ۾ ڪيئي قاتيون
 سوين ڏسن پاڻي جهاتيون، اهو پين زوق زنجير

سريپروي ڪافي 284

- ٿل نفس عقل جون چنيم تنابان، ويم ورائي پاڻ ڏي واڳان
 عشق جي اها سچي گفتار
 1 گجه جون ڳالهيون نينهن جون نراليون، سالڪ سمجھن سيني منجه پاليون
 طرحين طرحين اتم تن جي تنوار
 2 راه مسافر هي ٿي ڪوڙ ٽڪاڻو، هي مڪان فنا جو ڪر نه تون ماڻو
 هتون هليا ويا ڪيئي حاتم هزار
 3 ڄاڻي سنجائي تن پاڻ وڃايو، رنج محنت ۾ ڪنن قلب ڪمايو
 قبول پيو سر ڪن جو وارون وار
 4 سمجه ”رڪيل“ هي پاڻ سنجائي، ڇڏ ڪرت ڪچي ٻي ڪوڙ ڪهائي
 هڪ سان هڪ ٿي هڪڙو دم نا ڌار

سرپيروي ڪافي 285

ٿل

1

2

3

4

ڪڍي غير اندر جو ساڙيان، رڪان وير نه ڪنهن سان پاڙيان
هيٺون ٿيندين ته لتاڙيندڙ منڪر، تڪي جهڙپ ڏيندس مان هڪڙي هيڪر
ڪن ڪي ڪيرين ڪن ڪي چاڙهيان
درد دکايم دل منجهه دونهن، سير انهي جو ٿيڙم سونهون
سچو عشق ڪمائي دل ڪاڙهيان
دل جو حجرو پاڪ هيو، اتي مولا اچي اثبات ٿيو
وئي لام طوبا جي لاڙيان
ڪوڙ منجهون سچ ٿيڙم ڄاڻي، ڏسان هر رنگ ۾ "رڪيل" روشنائي
لڳم تانگم اها ٿي پاڙيان

سرپيروي ڪافي 286

ٿل

1

2

3

4

سچا سور پڇو اچي ساڌن ڪون
اهي عشق ڪاريهر کاڌن ڪون
وهه جي خبر جنهن ڪي آهي، ماس هڏاهي تن تپائي
درد ڏکن جي واڌن ڪون
پنڌ پيرن سان بار مٽي تي، مان هٿ ڪٽندس هوت پنهنجي ڏي
اهو ڀم پڇيم پيرين پيادن ڪون
رڱ رڱ پئي تن جي پڪاري، ياد پرين ڪي دم نه وساري
هي دل رڌم چڻي راڌن ڪون
"رڪيل" ڏس تون نيمن نظارو، حسن حسين شهادت وارو
شان پريي شاهزادن ڪون

سرپيروي ڪافي 287

- ٿل اٿي جاڳڻ سان ڪر جار جي وڻنن تان وڌ ڪندا نه ته انهن جو اختيار
1 بيا ٿي ڪوڙا ڪم اجايا، لڪ پتن هي لڪ لتايا
عشق بنان ٿي ڪين سڃايا، وڻ پرينءَ سندنو پار
2 ڪوڙي مٽي ڪوڙ قربت، ڪوچ نغارو وڃي نويت
توبه تقوا زهد عبادت، حجت وارو ورق وسار
3 سٽينءَ سنجھيئي ورساري، عشق بنان توکي ڪير اٿاري
نفس رلڻي جي لڳينءَ لاري، توکي حرص ڪيو آ خوار
4 وکر ڪهڙو وڻج وهايئي، مولا جي محبت ۾ پير نه پايئي
عمر ساري ڪوڙ ڪمايئي، هت رهندين نه لاچار
5 خان اڪابر وڏا عالي، هتون وڻڙا هٿين خالي
مال خزانو دنيا مالي، ڇڏي ويا هي واپار
6 درد وندي جون دم دم دانهان، ”رڪيل“ جون هي روزالاهاڻ
ٻڏي ڪي شل ڏيندم ٻانهان، تنهنجو لڏم انت شمار

سرپيروي ڪافي 288

- ٿل ڪٿي جائڻ منهنجو ڄم ڇڏيم ڌرم
ايندو پنهنجوننگ تان سڃاڻي
1 دين ايمان پنهل اٿم، نٿو وسري هڪڙو دم، ويڻم فهم
ڪيو مونکي سورن سياڻي
2 آجو ڪندم عبيدارڪي، اچي رکندولج هي شرم ڪندم ڪرم
ڪٿي مونسان پرين پڄاڻي
3 اٿم اچڻ آريءَ ڄام جو، اچي اڳڻ منهنجي ڏيندو قدم، لهندو غم
آهيان مون ته عيبن هاڻي
4 ”رڪيل“ هڪ سان هڪ ٿي، ڇڏ ته ڏئي جو ڌرم، هڪ ٿي صنم
هي ٿي ڪوڙ جي ڪهاڻي

سرپيروي ڪافي 289

- ٿل وئي گذري جي ڪجهه ڪلم، اڄ ٿي مهل
 بيوس بندي مان ڪجهه نه ڪمايو
- 1 نندتتيءَ کي نياڳ جي، غفلت ڪئي هي غافل، نت ڪهڙي مونکي ڪل
 ستي پنهنجو ساٿ وڃايو
- 2 پٿر سون سندرو، هڪ هڪ ٿي ڪنڊس هڪل، جوش کون جبل
 ڏکن ڏکي کي اڳي ته ڏکايو
- 3 سڪ سمر اٿم ڪيچ ڏي، ٻڌ اهائي توڪل، ملنديس شل
 پنڌ مان اهڙي سرتي سهايو
- 4 "رڪيل" شهر ڀنڀور ۾، عشق سان هلي نا اٿڪل، لکيم ازل
 هل تنهنجي حسن هلايو

سرپيروي ڪافي 290

- ٿل ڪيئن اچي ڪاڏهن لڳي، مستي حسن جي تاب جي
- 1 اهي اوچتيون اڪيون اڙيون، ڪمند زلف جي قابو ڪڙيون
 سرعشق جون فوجان چڙهيون، ناهي حاجت عقل حساب جي
- 2 کُنُ فيڪُونُ تون ڄاڻُ آن، پنهنجو سڃاڻي پاڻُ آن
 هر ڪار ۾ تون ساڻُ آن، بشري پوشاڪ ٿي اسباب جي
- 3 جڏهن الست جو آواز هو، ڦالو ابللي مون پئي چيو
 هڪ هت هتي مون سجدو ڪيو، پڳي دعوا ڏوهه ثواب جي
- 4 آهين "رڪيل" هر جاءِ تي، ناهي فرق ڪوئي هت هتي
 برقمو ڪيون چوڻو لکين، رکيئي اولوڳالھ حجاب جي

سريپروي ڪافي 291

- ٿل بي مثل بيچون جي، صورت ڏنم سبھان آ
- 1 انسان سري سچي صحي، ساجن سنجاتم سولمي
- 2 ناهي هئي نا هو رهي، آيو عشق اعليٰ شان آ
- عاشق تون معشوق تون، طالب تي مطلوب تون
- 3 خالق آن مخلوق تون، جڏي. ڪٿي لامڪان آ
- سچ دلبر شڪل جھان ڏنم، هر صورت ۾ عيان ڏنم
- 4 ڇه گوناگون بيان ڏنم، آيو شاهد ٿي فرقان آ
- گجھو "رڪيل" اسرار آ، ناهي ڏسڻ لاچار آ
- جي مصور ٿئين تو اختيار آ، انا الحق هڪ چئو حقان آ

سريپروي ڪافي 292

- ٿل سڄي جي صورت جو، ڇا بيان ڪنديس
- 1 لون ڪوهيارل مونسان لاتي، عشق تنهنجي ۾ پاتم جهاتي
- آيم هر جاءِ ڏسڻ منجه ذاتي، تو سائين سان ڪهڙو طعانه ڪنديس
- 2 جتي ڪٿي تو جلوه جاني، عجب رنگ ڏسڻ سبھاني
- پاڻي برقمو سرانساني، ڏسي عشق عجب تي عيان ڪنديس
- 3 پوش ڏيئي ڪيئن پاڻ چپايان، تنهنجون ڳلي ڳلي ۾ ڳالهيون ڳايان
- ڏيئي هوڪو يار هلايان، ڪهڙو شاهن سان وري شان ڪنديس
- 4 مٿي دل کي اصل اوجاري، عشق "رڪيل" منهنجي آيم واري
- وتم پيچ پرين تو پياري، تنهنجي محبت ۾ شل مان ڪنديس

سرپيروي ڪافي 293

شب تاب عقل چپيا ڪوڙ ڪسب

تل

اظهار ٿيا عشق عين عجب

1 ڪٿي رهبر راهنمائي، هر رڳ رڳ رمز رلائي

وهو لائق لذت چڪائي، ٿيا هر دوجهان نصيب نصب

2 سنگ خوف رکين دل دردون، ٿيا ضعف بدن زي زردون

پڙه سنت اداء ٿي فرضون، آيا ماهه مثل شعبان رجب

3 اها بات ڏسڻ ته ضرور نهي، جنهن ڏسياسو منظور نهي

ائين عارفين دا دستور نهي، بنيا آپ قلندر شاهه نجب

4 فَتَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي ٻولي، ڪٿا آڳ ايوي ٿي اولي

چن "شاهه رکيل" دي ٻولي، اعليٰ عبد ٿيا ڳيا حجاب سبب

سرپيروي ڪافي 294

تل ناهي حاجت هوش عقل جي دلبر، تنهنجي عشق ڪيم نادان چري

1 ڌرم ڇڏي مان ٿيس وڃي ڌاري، هر مون نڪتي وس نه ويچاري

مڙڻ مٺي کان پوءِ مياڙي، هي ڪوئي تنهنجي يار ڪري

2 عشق تنهنجي جو عيب لڳم، سو طعني تنهنجا ڏاج سندم

پوءِ غير وڃائي ڀول پڳم، اچي ظاهر ٿيم ڪا ذوق ذري

3 ڳجهه ڏسي هي ڳجهه ۾ ڳايان، لڳم ناتو ڪيئن مان لڪايان

جتي ڪٿي مان يار ٿي پايان، آيس دوست سندي ديوان دري

4 چشمن سان چڪ چور ڪيئي، اچي ظاهر عشق ظهور ڪيئي

"رڪيل" ڪي محبت ۾ مخمور ڪيئي، منجهه وحدت جي وهلور وري

سرپيروي ڪافي 295

- ٿل تنهنجي درد جو دارون دوا، ڪنهن کون پڇان ڪنهن کي چوان
 1 گجھ ۾ ڳران جيئري مران، نت ناز پرينءَ جا نوان
 پنهنجي ڏيل ۾ ڏک مان ڏٺو، آرام اڪڙين کون ڦٽو
 هڪ نام مولا جو مٺو، درياءَ وحدت ۾ پوان
 2 خاموش ائين پر جوش ۾، ساهه کي صدقو ڪيان
 شل پرين ڪندڙ پنهنجو، ٿيا سير ۾ سورھ سوان
 3 بي سري انهي بحر ۾، تنهن لهر ۾ عاشق لڙھيا
 ڪنڌي ڪنارو ڪين ڏسن، هڪ رمز ۾ ٿيڙا روان
 4 سچ چئو ”رڪيل“ ڪنهن کون سڪئين، پيريمغان فياض کون
 شوق جو شراب مٽي، دم دم سان پيالو پيوان

سرپيروي ڪافي 296

- ٿل داغ قبر تائين نينديس، شل ملنديس، حيلو منهنجو ڪونه هلي ٿو
 1 ولهيءَ ساڻ وصال ٿي، سورھتي ٿي سھنديس، صدق ويندس
 چيو منهنجو ڪين چلي ٿو
 2 قدم قريشي ڄام جا، چشمن سان مون چمنديس، شل ڏسنديس
 ٻين سان روح نارلي ٿو
 3 سڪيو ڏنم ناڏينم ڪو، غم عربي جي مٽيس، ائين ته رليس
 جيڏيون منهنجو جيءُ ته جلي ٿو
 4 پرين پرتم پنهنجو، ساڻ خوشي جي ڪلنديس، ائين چونديس
 ”رڪيل“ سان محب ملي ٿو

سرپيروي ڪافي 297

- ٿل وڃي ٻيهر ٻاروچل سان جانب، هيٺي ٿي هت حال ڪنديس
 1 ساعت سڪ جي ڪين سھائي، لئون ٻاروچل وٽڙم لائي
 سور سنجھي وينس جھولي پاڻي، شل وحدت سان وصال ڪنديس
 2 صدقي سرھي پيرن توئين سارو، تون ياد هميشه ڊمر نه وسارو
 شال ولھي ڪي ورڙي وارو، صدقي ٿي مان سوال ڪنديس
 3 سنگ چني هي ذات مٽايم، ڦٽيل دل هي ڪيئن ڦٽايم
 توڙهن سڪ سڄي ڪين گھٽايم، صدقي سرھي مال ڪنديس
 4 روز ”رڪيل“ ڪي هن نت نوان، توڇا ڪپرڻءَ جا سور سنوان
 شل رهبر ٿيندم راه روان، حق ڏسي هڪ خيال ڪنديس

سرپيروي ڪافي 298

- ٿل انگ منهنجو قلم لکيو هو، دل ڦاٽي ڪڏهن ڇٽي ويم لتي
 1 ڪن ڳالھن سان سڄڻ وٺي دلڙي ناوري،
 ٻان هڻي وڌو ٻٽي، ويم لتي
 2 وحدت ٻاجھون سڄڻ واند نه ڪائي
 محبت ڏنھن منھن نه مٽي ويم لتي
 3 ڳالھيون ڳجهه جون سڄڻ دل جون دل ۾ رھيون
 سور ٻڌايان ٻٽي، ويم لتي
 4 روز ”رڪيل“ جون سڄڻ پڄن رسيدان
 ڦٽيل وڌو دلڙي ڦٽي ويم لتي

سرپيروي ڪافي 299

- تل سربنا ناهين سودو۔ ٻڌو سندرو سڪ جو سچن۔ پتنگ پچن
 1 شمع جو ڏسي پروانا منجه پون، گھوريون سرسي اچن پتنگ پچن
 2 درد دکايم مچ محبت جو، مارڳ ۾ مرد مچن پتنگ پچن
 3 حيف تمن کي پر هو، جي وطن وساريون وتن، ڪوڙ ڪمايو ڪچن پتنگ پچن
 4 عشق الانبو باه بره جي، "رڪيل" اهيئي رچن، پتنگ پچن

سرپيروي ڪافي 300

- تل ڪيئن هي ڪيچ ڪيچ مائيندي الا
 مئيس مائمن جي مھڻن، گھٽ ٿا چون
 1 ستيس سنجھيئي اديون، ننڊ ته نهوڙي ويم
 ڏيئي ٻانمن سيراندي مٿن، حيف اٿن
 2 شھر ڀنڀور منجهون ور ته ولھيءَ جو ويو
 ڏاڍ ڪيو آ ڏيرن، جاڙ جتن
 3 پنڌ جبل جو اديون واٽ اٿائي
 هڪل ڪنديس مان هوتن، چڙهي ته لڪن
 4 سڪ سچوئي اديون ستر ويجايم
 ٻن وچمان سيچ سڪن ڏسان ڏڪن
 5 سر ته "رڪيل" جي اديون باه بره جي
 اندر الانبا اچن، مچ ٿا مچن

سرپيروي ڪافي 301

- ٿل ٿيندو منهنجو پنڌ تان سجايو، ڏيھ انهيءَ تي وينديس ڏس پڇنديس
 1 لڪ ڏکيا ته ڏونگر جا، اڻ سونهين اڳيون
 سڪ پنهنجي مان ساڻ ڪنديس، ڏس پڇنديس
 2 درد بنان چي اديون ڪير ڪشالا ڪري
 هيڪل ٿي مان هلنديس ڏس پڇنديس
 3 پير پنهل جو اديون، واٽ وندر جي
 رند وٺي وڃي رسنديس، ڏس پڇنديس
 4 "شاهه رکيل" سان اديون محب ميلاپو ڪندو
 دل جي اکين سان ڏسنديس ڏس پڇنديس

سرپيروي ڪافي 302

- ٿل وڙن واريون توڙي هجن ڌاريون
 ورساڻ ويهي ويل ڪنديون سدا سڪن ساريون
 1 ٿيون جي خريد تنهن جا نصيب
 دم دم اٿن عيد، ڪڙهيل دل کي ناريون
 2 جنهن ڏٺو، ماڪي مصريءَ ڪئون منو
 چون چٽو، اهي هنجون هاريون
 3 لڄ شرم باحيا، تن خاڪي ويس ڪيا
 لٿن ليا، اهي خلل خواريون
 4 "رڪيل" سدا، ڪر تون گدا
 پوندءِ پڇا، ڪر تون زاريون

سريپيروي ڪافي 303

- ٿل هت مان ڪي چاڪان يار چڏيائون
 ڏير ڪري ويم ڏمر، ڏيئي خمر
 1 وسم شهر پنيور جو پنهل پاڄمون اٿم پڌر، سڄو هي بر
 2 پنهل وٺي ويم پاڻ سان، سڪ منهنجي جو سمر، وٺي پنهل جوڙ
 3 ٻڌي سورن سندرو ڏورينديس ڏونگر، جبل ٽڪر
 4 "رڪيل" منجهه فراق جي، دوست ڏسان وڃي دلبر، اديون انور

سريپيروي ڪافي 304

- ٿل اٿم دٿور منهنجو ورڪئين وساريان
 ڪيان ياد دم دم گهڙي ڪين گهاريان
 1 ڏکڻ ڏولاوا ڏنم عشق جي سفر جا، ڪم ڪين ايندم اهي ڪانڌي قبر جا
 2 منهنجا هڏڙا قبر ۾، ڪندا پرين جون پچاران
 3 مهاڳ جي مهاڳن ڪيئن وٺي ويڃاري، ڪٿيو ڪانڌڪن ڪن جن عمر جاڳي گڏاري
 4 وٺو تنهنين جون لهندم سنڀاران
 ڪرياد هڪ ڪي ٻئي جهڳ وساري، سينو صفا ڪر تون ڪي غير ڪي اتاري
 پوءِ اٿي راز رب جو برهه جون بهاران
 4 لڳم نينهن توهان اڄ ناڪله جو، لکيو چونه پاڙيان الست اٺل جو
 شل قبول پوندم "رڪيل" جون تنواران

سرپيروي ڪافي 305

- ٿل سدا يار منهنجو اچي وسندو وهيءَ تي
 ايندم پير پائي محب منهنجي ڳليءَ تي
 1 سڪر سڙان ٿي ڪندس هوت حيل، نه اٿم مدد ڪنهنجي اتي ڪڙم نا قبلا
 ڏس نظر سان نهاري هن نمائي نليءَ تي
 2 ڏنم عشق تنهنجي اڪڙين اوجاڳا، تنهنجي فقر جا پاتم حال ڏاڳا
 تنهنجو واعدو سچو آ منهنجي گودڙي رهي تي
 3 سڏڙا ڪيان ٿي طرحين تنواران، لڳم درد دل کي ٿيم هانءَ ڦاران
 اچي رهبر رسائو هن ٽڪي ۽ ڍليءَ تي
 4 ”رڪيل“ ڪين ڄاڻج هجت ڪمائي، ڪرنا وسارو پڻ پئي جدائي
 اهو مالڪ دلن جو اٿي دلبر دليءَ تي

سرپيروي ڪافي 306

- ٿل آيم پنهل لڳم ڀاڳ، اچي محب وسايو ماڳ
 1 دل منهنجي کي عشق جڳايو، تڏهن ور منهنجو مون وٽ آيو
 اهو سندم عشق سهاڳ
 2 منجهم دروني پاتم جهاتي، نظر آيم شغل ذاتي
 اتي جانب ڪارڻ جاڳ
 3 حق حقيقت ڄاڻ سان چاتم، باطن وارو باب سچاتم
 لکيو لوح قلم کون لاڳ
 4 ”رڪيل“ مٿئون راز الاهي، عام ٿا ڄاڻن ڪوڙ اجائي
 ڪٿيو سڪ وارن ثواب

سريپروي ڪافي 307

- تل سڻا منهنجو ساه ناسري ٿو
 1 دم نه ٿيندس جانب جدا سرڪندس فدا
 2 سڃتيون سٺم سرتي، او سور آيم پي سڏا، ڪيم وڏا
 3 اٿم اور عجيب سان، اوسر ته ڪيم هي فدا، غم سدا
 4 پنهل لڏو اٿم پاڻ ۾، اوڏر در ڪري هي گدا، ٻول تو ٻڌا
 4 ”رڪيل“ درد فراق ۾، او عاشق ڏسن ٿا ڏجها، ونگ تو وڏا

سريپروي ڪافي 308

- تل ملي جيڏيون ڏيندم وڏايون، تنهنجون لالڻ لکين پلايون
 1 اڱڻ منهنجي تي پير گهمائي، سون ورهن جا ڏکڙا وڃائين
 2 منهنجون مڙهيئي سڀئي مندايون
 2 لک شڪرانا ڪيم مڙ پينءَ ڏي، تانگهه لڳيم سڄي پاڪ پين ڏي
 3 تنهنجي برهه بچايم باهيون
 3 نصيب الستي قلم وهائيم، وڃي شهر ميرانپور هدايت پايم
 4 ٻڻا لاڳاپا سڀ لاهيون
 4 فيض فياض فقير فقر جو، دريان ”رڪيل“ آ دلبر در جو
 آيو پاند گچي ڳل پايون

سرپيروي ڪافي 209

- ٿل
وڌي عشق ڪيم دل ڦاران
هر رڳ رڳ سوز تنواران
1 عيش عالم جا پن هي گهوريان، چاڪ چڪن ٿا دم دم چوريان
هت ويهي ڪيئن مان وساريان
2 بهشت حورن سان منهنجو چاهي، لنون پاروچل ويو اٿم لائي
پاجمون تنهنجي ڪيئن ٿي گذاريان
3 درد فراق سورن ۾ سمايس، عشق اوڙاري منجه آيس
اهي هڏ هتي هتي پاريان
4 حب وطن جي غالب هوئي، تنهنجي راهه ناريان رانول روئي
تون موڙ ”رڪيل“ ڏي مهاران

سرپيروي ڪافي 310

- ٿل
درد اندر دانه ڪوئي درمل دارون، يار پيارا ڪران مئين پڪارون
تئن پاجمون ميڏا ڪوئي نمين حال
1 عشق اوڙا پاتم جمولي، سوز فراق دي ڏترم لولي
ڏيسان پانمن سيراندي، اوجي ڪرين تون وصال
2 جان جگروچ رت ديان ويخان، محبت واليان لڳترم ميخان
پيا ڪون اڪيڙي اهي چٽڻ محال
3 راتيان ڏينمان دل ڪون جڳايم، رڳ رڳ دي وچ ذکر سمايم
نمين ته وسارا سائين وچ ٿيم ڪمال
4 عشق جڻيا ڪرڳل وچ پاتم، هر رنگ دي وچ يار سنجاتم
شوق ”رڪيل“ دائيم بحال

سرپيروي ڪافي 311

- ٿل آيم لالڻ ليڙو پاڻ ڪاڻ، منهنجي اندر سور جاڳائڻ ڪاڻ
 1 درد مچايم دل ۾ دونهان، سور اچي ٿيم سرتيون سونهان
 هن ڏکي جي ته ڏکائڻ ڪاڻ
 2 عشق تنهنجي جون اوکيون چاڙهيون، ڇاڪ فراق وڃڻ ٿا ساڙيون
 مونکي محبت مچ مچائڻ ڪاڻ
 3 نينهن تنهنجي جا ناز نرالا، سرتي آيم سخت ڪشالا
 هتي عاشق جي آزمائڻ ڪاڻ
 4 ماءُ ڏکڻ جي ڏني هم لولي، سور سڀيئي سر پاتم جهولي
 هي هي "رڪيل" تنهنجي ڄاڻڻ ڪاڻ

سرپيروي ڪافي 312

- ٿل سمهي غفلت سان گذارڻ ڇا، سک رمز وجود وسارڻ ڇا
 1 اوجاڳا به اکين کي ڏيئي، دنيا عقبلي ڇڏي ڏي پيئي
 ڏيئي جوش قلب کي ٺارڻ ڇا
 2 سچ جو سندرو ٻڌائون سامي، ڪيچ وينديون اهي دل سان ڪاهي
 پنڌ اڳتي پوءِ نهارڻ ڇا
 3 رات اکيون جي پٺن کان روئڻ، جھلم ڏيون بينيون جھڙيجان جهوڻ
 اهڙي عاشق جو آزارڻ ڇا
 4 عشق جو غلبو، "رڪيل" سر آيو، درد اندر ۾ آنهه لايو
 اهو ڳجهو راز ڏيکارڻ ڇا

سرپيروي ڪافي 313

- تل تنهنجا سور وڃن ٿا ساڙيون، مونکي پور پون ٿا ڏهاڙيون 1
 جادو جانب لايو جوڙي، واهان سڀئي ويم وڪوڙي
 اندر ٻاري ڏنو ڀامڙيون
 2 سوال فرياد ڪيان سودانهاڻ، نصيب ٻٽان مان هرگز ناهيان
 اهي روز ڪيان ٿي راڙيون
 3 ڪاري چڙهي آيم لوڏو، ترڪيم پير کوڙيم گوڏو
 ٻن شهر پنيور جون ماڙيون
 4 پئي پنهل جي مون ويندس ڪاهي، روه "رڪيل" منهنجي اڳتون ڇا
 مونسان جت ڪري ويم جاڙيون

سرپيروي ڪافي 314

- تل مشڪل پوڻ چڪي ۾، عشق مڃايو اوڀر، باهه ٻيڙ 1
 ننگ ناموس وڃاءِ تون، اومن ۾ پورج هي مڙه 2
 مري جيءُ تان ماڻئين ترڪ ڪري ڏس هي تڙ 3
 لذت ڇڏتون لوڪجي، وڃي عشق چاڙهي تي پوءِ چڙه 4
 "رڪيل" پتنگ ٿا پون، وڃي سوز پرينءَ جي ۾ سڙ

سرپيروي ڪافي 315

- تل مٿان مونکي رڻ ۾ رلايوهي هي ڪيون مان هلندس ڪيئن مان ڪنلس 1
 اميد نه اٿم ڪو آسرو، خاڪ لڱن کي لائيندس 2
 دونهان دردوندن جا، ڏورون پري کون ڏسندس 3
 کوڙين ڪرم تن تي، وڃي سور سڄڻ جا سهندس 4
 "رڪيل" پاند ڳچيءَ ۾ وڃي پيش پرين جي پوندس

سرپيروي ڪافي 316

- ٿل سائين تنهنجو عجب نمونو
ڪڏهن غصي، ڪڏهن رسي، ڪليو ٿو هسي
- 1 ڪڏهن جنگي ڪڏهن رنگي، پنهنجو پاڻ ٿو پسي
ڪڏهن امن امان ۾، وير ڏيون ٿو وسي
- 2 ڪاٿي اوجان ڪاٿي فوجان، ڪاٿي بيڪس ناڪسي
ڪاٿي جنگ جدال ۾ طرف ڪيون ٿو وسي
- 3 ڪاٿي عابد ڪاٿي زاهد، ڪاٿي پنهنجو ڳجه ٿو ڏسي
ڪاٿي فڪر ۽ فرمان ۾، ڏيئي ڏيڪاريو ڪسي
- 4 ڪاٿي مڙهيون ڪاٿي مسجد، ڪاٿي هي "رڪيل" ٿو رسي
هر رنگ ۾ رنگ يار جو پارس ٿي لوھ سان گسي

سرپيروي ڪافي 317

- ٿل تنهنجي باطن جو ڇا بيان ڪيان
توڪي عاشق تي معشوق چوان
- 1 تنهنجي هيڪڙائي جو هل ڏنم، صفات ساري ۾ پيل ڏنم
جتي رمز تنهنجي سوا مل ڏنم، اهي رهبر ٿيا وڃي راه روڻ
- 2 غفور رحيم راجم تون، جبار قهار واحد تون
شوق وارن جو شاهد تون، هڪ پلپل ۾ ٿو پيش پوان
- 3 تنهنجي راز ڳجهي جون ڳالهيون ڳايان، ظهورو تنهنجو ڪيئن لڪايان
هاڻي تنهنجي پيو ڪونه ٿي پايان، هڪ دم ۾ تنهنجا نازن وان
- 4 ساز "رڪيل" سامان ڪيم، رڳ رڳ ۾ آواز پيم
هو سندا هڪار ٿيم، اهي سڄا ٿيڙم ساز سوان

سرپيروي ڪافي 318

- ٿل ڪيچن قول ڪيا ها۔ پاڙيندا هي ڀارت۔ جيڏيون مونسان جت
 1 اوئن اٺ پلاڻيا، هوتن ڪڙي هيءَ همت، جيڏيون مونسان جت
 2 ڪاهي رسيا وڃي ڪيچ ڪي، سڄي آهي تنهن جي صحبت
 3 اديون آريءَ ڄام سان خاص ڪندس هي خلوت
 4 اٿم اور عجيب سان، ملي تن جي محبت، جيڏيون مونسان جت
 ”رڪيل“ سڄي راه سان، ٻڌويسم ڪر وحدت

سرپيروي ڪافي 319

- ٿل اڃان منهنجي دل ٿي ڌتاري، چڪي ڇڏايم ور چل
 1 طالب دنيا جا تڙيا، هٿ مليندا تنهن مهل
 2 ٻئيءَ سان جيڪي ٻڌا، خوف تنهن کي خلل
 3 ڌوتي ڌڪ سون ڪي، ڪيريون وڃي ٿي ڪرگل
 4 ”رڪيل“ عشق عجيب جو، هاڪ ٻڃي ٿي مڪل

سرپيروي ڪافي 320

- ٿل اڄ منهنجا روئن نيٺ نماڻا، آيم ازلي سور پراڻا
 1 روزميشاق جي قلم لکيو هو، تانگهه لڳيم مونکي تڏهن چڪيو هو
 اهو انگ لکيو ٿي سڃاڻا
 2 ڪُنُ ڪَهاَ فيڪُونُ ڪهايعي، حوا آدم کون اڳي عشق سمايعي
 اتي درج ٿيا ڪي داڻا
 3 واقف حال ثابت سارو، دلبر دل ۾ نينهن نظارو
 سڄ يار يقين ۾ آڻا
 4 پاڻ چپايئي پنهنجو لڪ آ، هڪ آ هڪ آهر دم هڪ آ
 توکئون ٻيو نه ”رڪيل“ ٿي ڄاڻا

سرپيروي ڪافي 321

- تل ڪيچن سان قول ڪيم، ايئن چيم
پرين، تنهنجو در نا ڇڏيندس
- 1 دستون ساقي جي مليو، شوق شراب پيم، حسن هنيم
سچو تو سان حال وٺيندس
- 2 هجان شال فراق ۾، شل نه ملان پور پيم، سڪ ڪنيم
سهڻل ڪي مان روز سڏيندس
- 3 خاڪ رلي وڃي خاڪ سان، مٿي روهي خيال ويم، ٺاهه نيم
دل دلبر سان نئين گڏيندس
- 4 "رڪيل" عشق عجيب جو، الست ڏهاڙي ڏهيم، رمز رهيم
عجب اندر ۾ ته اڏيندس

سرپيروي ڪافي 322

- تل برو چيو بلوچن، نال نه نين، سدا منهنجو ساهه جو سمر آ
1 نند ۾ فاذا بيان، چييا گشان ٿانگ روان
- 2 هن مان وجهان سيج سڪن، ڏسان ڏڪن، اهو مان تي ازلي امرا
دوشي مروشي گندان، حال ٿئي واقف بيان
- 3 قول ڪيو مانسان ڪيچن، سچو سچن، نه ته مان تي ڏيه جو ڏمرا
وشي جند جانا گندان، ٿوي مني اي دلبند
- 4 گچ ٿا اندر ۾ ڳرن، مچ ٿا مچن، نشو مانڪي نينهن جو خمر آ
گشي "رڪيل" ڏئي حالا، وشي صدق ڪئي خيالا
- عشق آنهه اچن، روهي رچن، منهنجو منير بدر آ

سرپيروي ڪافي 323

- ٿل منا دمِي واهه نئي وسيلو، چيا ڪنا ٿانگ روان، ٿئين درڪفان
 1 وڻي ناما نظر ڪنئي، عشق ٿيڻ م "ششان، هاخ مشان
 2 قسمت قيد نصيبان ني، نفس ڦاهي ڪڏي سندان ٿرا گندان
 3 بيقراري بيشمار ما، سر صدق گهوري ڪنا آشت بنان
 4 "رڪيل" مست شراب مٿي دستون ساقي جام وران، صنم سدان

سرپيروي ڪافي 324

- ٿل عشق اچي مونسان ڪيون، نينهن جون نيون
 1 ڳالهيون پئهنجي يار سان ڳنڍڻ جون
 ملڻ جي اميد نه اٿم، شل منهنجي سڪ نه گهٽجي
 2 عرض ڪيان ٿي چيون هٿ ڪنيون دانمان منهنجي حال ونڊڻ جون
 جان جيئندس تان دلبر، در نه ڇڏيندس تنهنجو
 3 سڏيون چوان ٿي سنيون وهم ويون نه ته منهنجي روح جي رنڊڻ جون
 ويس وسڻ جا وڏا ڪڪر ڪوهيارل ڪيم
 4 پيچ پنيون بوندان پيون، اچن ڪنيون، چڻيون ڏاڍي چوه کون چنڊڻ جون
 پر توو پرينءَ جو پيو، سر ته "رڪيل" جي اچي
 حسن وڃي هيئن هيون مان سان مهي، ڪل نه ڪنهن کي بره پندڻ جون

سرپيروي ڪافي 325

- ٿل مان جهڙي آهي ڪانه ڏکي هن جڳ ۾ بکي
 مانڪي عشق آريءَ جي آزاريو ڙي اديون
 1 حيل ڪندس هوت سان، سڪ ۾ مران يار سڪي، هجان جهڪي
 ڪيئن مانڪي ور ته وساريو ڙي اديون
 2 اٿم لون لون لولي يار جي رڳ رڳ منجهه تڪي، درد ڏکي
 مڇ مانڪي پاروچل ٻاريون، ڙي اديون
 3 آيا اوجاڳا اکين کي، او ننڊ وڃايم سڪي، جيءَ ۾ جڪي
 ائين مانڪي سورن سيڪاريو ڙي اديون
 4 ”رڪيل“ روزميشاق جي، انگ قلم ويم لڪي، مس هي ٿڪي
 نه ته منهنجو اٻدر اوجاريو ڙي اديون

سرپيروي ڪافي 326

- ٿل ملڪ مارن جو ٿم ملير پري، ڏسان سانگن کي منهنجو هيانءَ ٺري
 1 ڏکيا ڏولاڻي جا ڏينهن پيم، منهنجا مارن سان انجام هيم
 افراد عمر سا ڪيئن ويم، منهنجي ساعت تن کون ڪين سري
 2 سانگن پنهنجا سانگ ڪيا، پنهور پتن تي تن مال ڪيا
 اهي وس چري سي ڪيئن ويا، اهڙي حيرت ۾ ٿو حال ڳري
 3 پڪا پرديسي وينا ڪيئن اڏي، ويندا ماڙيون هيترئون محل ڇڏي
 قلعا ڪوٽ ڪٽڪ هليا لوءِ لڏي، نه ڪو توشو سمر سان ڪري
 4 جتي محبت وارا مينهن وٺا، تتي عاشقن جا آرام ٿئا
 هن فاني جڳ ۾ اهي مرد مٺا، ويندا وحدت سان ائين گذر ڪري
 5 اي مسافر جيئڙا سمجهه سمهي، ڪرياد ”رڪيل“ اها رمز رهي
 نصيب واري ويم قلم وهي، منهنجي اندر ۾ ٿي ٻاهه پري

سريپيروي ڪافي 327

- ٿل سچي صوفي جي درگاهه تي، پٽين ماريو فقير ملنگ
 1 بچل شاهه ٿو سيد سڏائي، درويشن کون ٿو پاڙ پٺائي
 پوک نه پڪس سنگ
 2 براهه ڏگر ڦاٿل آندا، ٿيس پاڙ پاتيا هاوي هيڪاندا
 ٿيو اندو کور دلنگ
 3 شهر فتحپور پيرن پاڙو، شاهه عبدالنبي ڪين پردو اگهاڙو
 اهو واسينگ هنيو ٿن ڏنگ
 4 "شاهه رکيل" تون صدق سچو ڪر، اندر اوجاري عشق اچو ڪر
 ڏينهن ڏينهن لڳو ٿي رنگ

سريپيروي ڪافي 328

- ٿل وهه وا علي جي اولاد جا، وچايا حورن آئي هنڌ
 1 سچي بيبي سورھ جايا، ڪريلا ۾ اوڏهن آيا، اهي عربي جا دلبنڊ
 2 ڪئي ڪريلا ۾ شمعيدن شادي، قيامت توڻي عشق آبادي، اهي روئي نهاريم رند
 3 شمس قمر نان تن جو ٿاني، صورت سڄي ڪشادي پيشاني، اهي داڻا اناري ڏند
 4 "رڪيل" سرتي سختي سڄي حسن مير حسين جو آهين، اهي سچا سامن پنڌ

سرپيروي ڪافي 329

- تل هي هي راه مسافر ماريا، اهو لکيو لوح قلم
 1 ڪوفن پنهنجو قرب وڃايو، شاهزادن شاهي شان وڌايو
 اهي هل ٿيا ها غم
 2 امر مڃي ميدان ملهائڻ، شير بهادر شهادت پائڻ
 ٿيو عالم ۾ ماتم
 3 رضا مڃائون رب سچي جي، سيني لائن عربي جام اچي جي
 جاري درد لڳو دهر دهر
 4 جانب ويو اتم جوش جڳائي "رڪيل" زخم اندر ۾ آهي
 رڪج محبت واري ملم

سرپيروي ڪافي 330

- تل وٺي مونکي ننڊ تان وڪوڙي، ساڻ سنجهي کڻي ويو، جڏين جاڳ ٿيو
 1 ڏوٻڻ سان ڏاڙو ڪري، جاڙ ڪيم جڙي جتن، هت نه هجن
 2 سڃي شهر پنيور ۾ ڪوڪان ڪنڊيس ڪنن، شال ٻجهن
 3 ٻڌي سورن جو سندرو چوٽ چڙهيس وڃي لکن ڏنم اکين
 4 "رڪيل" رهندس ڪينڪي، پنهل لٽم ڏسي ڏکڻ، ساڳي سر سندن

سرپيروي ڪافي 331

- ٿل تنهنجي صورت جو ڇا بيان ڪيان تنهنجا هر مظهر منجه نازنوان
 1 تنهنجي تاب حسن جي باري آ، اها هل چل بازو تاري آ
 ڪٿي ماتم آ ڪٿي شادي آ، توکي سارو سر سبھان چوان
 2 وَنَحْنُ اقْرَبُ نَاهِيْن پري، آيو ذات صفات ۾ ويس ڪري
 ڏسن فڪروارا توکي ڏيان ڌري، اهي رهبر ٿيا وڃي راه روان
 3 ڪنهن کي لاهوت لامڪان ڏسين، اوتون هر طرحين ٿوپاڻ وسين
 ڪٿي پارس ٿي خوشبوءِ گسين، توکي عاشق تي معشوق چوان
 4 آيو باربره سر باري آ، عشق آگ اندر منجه ٻاري آ
 ”رڪيل“ سڪندي عمر گذاري آ اچي سمجون ٿيڙم سور سنوان

سرپيروي ڪافي 332

- ٿل پنهنجو قرب اچي تو ڪمال ڪيو، سر عاشقن تي اهو حال پيو
 1 پنهنجو ڄاڻ ڏنئي ٿا عاشق ڄاڻن، توکي هر مظهر ۾ سچ سنجائڻ
 لامڪان واري منزل ماڻن، تن کي ذات صفات جو ڄاڻ هيو
 2 تنهنجي طلب وٺي اهڙي ٻول ٻڌا، جن جان ڪيائون سر فدا
 درد وارا نه آهن دم جدا، تن ڪئون غفلت غير حجاب ويو
 3 فڪر فنا منجه نيت ٻڌائون، بحر بقا جو عيش لڌائون
 روزون روزوچن ٿا قدم وڌايون انهي چوڻ واري ٿي هڻن ڪئون
 4 نانھ ”رڪيل“ ٿي ٺاهن ڪئون، سک ريت اها بي واهن ڪئون
 ڪر پاسو تن گمراهن ڪئون، تو باري وارو بار ڪنيو

سريپيروي ڪافي 333

- ٿل عاشق وڃن ٿا پري، قدم پري، لڪ ته لنگمي پار پيا
 1 وات اٿائي اديون پنڌ جبل جوالا، اوجي آه ڪيان اندر پري، ڏونگر ڌري
 سوڙهه تنگي وات ويا
 2 پنڌ اوجھڙ جو چڙي وات سماءُ جي هلن، اوڌات ڏسن ڌري ڌري دم نه سري
 لڳن رمز رنگي امر ڪيا
 3 عشق ماهي جواڊيون آه اٿانگوالا، او قلم لکيم ڪيئن ٿري، وٺي نه وري
 دل عشق ونگي شرم حيا
 4 سر ته ”رڪيل“ جي اديون باه بره جي الا، اوڏنم اهو ڌيان ڌري، سور پري
 ڊچ نه سنگن مرد ميا

سريپيروي ڪافي 334

- ٿل ڏکڙا ڏسيو ٿي ڏکي - پيم پڪي، ٿيو منهنجو پنڌ تان سجايو
 1 ڏکيون چاڙهيون ڏونگر لهي، لڪن ۾ لٽم، درد اندر ۾ ڏکي مڃ آ مونکي
 اديون مان ته ڪجهه نه ڪمايو
 2 ٻول ٻارو چل سان ٻڌم، روز ازل جي الا
 تانگهه لڳيم پئي چڪي، ساهه ٿو سڪي
 پرين مان ته پاڻ ۾ پڇايو
 3 ٻڌي سنڌرو سچ جو، لڌم پنهل پاڻ ۾
 لون لون پئي ٿي لڇي، ڪنهن سان نه ڪچي
 سدا منهنجي دل ۾ سمايو
 4 روز ”رڪيل“ ڪي شوق جڳايو
 جيڙو پيو، ٿو جڪي سور نه سڪي
 عشق مان ڪي مڃ تان مڇايو

سرپيروي ڪافي 335

- ٿل عجب ڏٺم اسرار، دستون چڙي دي باز ڪهيندا
 ڪٿي وسدا بارون بار ارم دا باغ ٺهيندا
 1 عشق دا تماشا عاشق ڄاڻن، هوون فنا وچ بقا وچ ماڻن
 ٺهين ڪوئي انت شمار، سر تي آپ سهيندا
 2 عشق اناالحق آپ ڪهاڻي، سوري اُتي منصور چڙهاڻي
 مستي ڪيف خمار، جوئي چڙهيا پيا ڪونه لهيندا
 3 موسيٰ تي فرعون لڙايي، نيل بحر وچ ڪيوين چاڙهايي
 ڪهڙا رڪن اعتبار، آپ ٺهيندا آپ ڊهيندا
 4 يوسف ڪون وچ ڪوهي پايي، عشق زليخان مله ڇڪايي
 بردا وچ بازار، ڪهڙي قلم وهيندا
 5 عشق دا ”رڪيل“ تون ڏيک نظارا ول نه ته اوسين ڪرگمن وارا
 محبت منصب دار، سڻا ساجن سچ پيا سهيندا

سرپيروي ڪافي 336

- ٿل ڇٽ ڳيا تير ڪمان لڳڙم تيز جگر وچ
 1 بانڪي نين بچيندا بحري ابرو سيف تي مجگان قهري
 رخ دا اعليٰ شان، جيوين شاهي شمس قمروچ
 2 زخم جگر دا مله نه ڪاڻي، دم دم سور ڏيون نه ساهي
 باري هي ضَعْفُ تمام، مٿخانا جوش لهر وچ
 3 ڇٽڪي تير الغرضي، عاشق ڪڙدي هڪ وال نه مڙدي
 ڪيتم سر نيشان، جذان آيم نينمن نظر وچ
 4 عشق ”رڪيل“ اي مريندا نعرا، آيا سبحان هيا سر سارا
 ٿيڙم مست مدام رنگپور بحر شهر وچ

سريپيروي ڪافي 337

- ٿل تيڙي عشق ڪتيم بدنار، هوش عقل ديان ڳالھين سڀ ڳڻيان
- 1 هڏ پئي ٻلدي مين ڏيسان لولي، عشق اوڙيا پاتم جهولي
- 2 صدقي سر سامان، پکي ازل دي تيڙي ول پٺيان
- 3 قلم نه کاغذ ڏک نه لکيجي، ٻاجهون تيڙي ٻيا ڪجهه نه ڏکيجي
- 4 حد نه ڪا درد بيان، هوش ڪنون مدهوش مين ٿيان
- 3 ڪياوت هوسان ڪياوت وت ٿيسان، ٻاجهون تيڙي ڪيون مين جيسان
- ڪياوت هوسم شان، مک موڙان تي مين لوڪون لٿيان
- 4 آپ مين ڄاڻا لوڪ بيگانا، حال ”رکيل“ دا مست ديوانا
- لڏڙم ملڪ مڪان، سمج ڪرينديان سينگيان سٺيان

سريپيروي ڪافي 338

- ٿل هٿ مليندي ٿئي آن حيران، ڏنڙم ووکوڙ زمانا
- 1 ڪوڙ ڪروڙ تي وڻج وهائيم، اڀي ڏکڙي روان پئي ڪجهه نه پاي
- 2 گذر ڳيا گذران، ڪيها ٿيسم وو عذر بهانا
- 3 خاڪي بوتاهي ڪوڙ ٽڪاڻا، ڪجهه نه ڪيتم مين آپ سڃاڻا
- 4 اوڀن اول شڪ گمان، تڏان ٿيس وو راه روانا
- آيم بارغمان داسرتي روان، چڪڙ پري پلغو مين ڪيون ڏوان
- او ڪهڙا بي ماني دا مان، سنم نان سرتي وو تيڙا طعني
- 4 تير جگر وچ لڳڙم جاري، لادوا ڦٽ ڏک ٿيا باري
- او تيڙي نينهن ڪيتم نادان يار ”رکيل“ داشوق شانا

سرپيروي ڪافي 339

- ٿل مالڪ الملڪ مڪان۔ عاشقين ٻاجهون ٻيا ڪونه سڃاڻي
 1 هستي خودي عقل ڳيوسي، وحدت وجودي پلڻي پيوسي
 محبت مست مدام، آيا سانول دي ٽڪاڻي
 2 حق حسن لامڪان ٿي آيا، هر صورت وچ آپ سمايا
 اسرار عجب انسان، ظاهر باطن آپ ته ڄاڻي
 3 شوق ماهي دي ڪيتم يگانا، مدهوش مست ٿيم ديوانا
 حيرت وچ حيران، پاڪ ٿئي اهي پلو پراڻي
 4 موج "رڪيل" تي اوهين وچ آوين، سي سي غوطي لڪ لڪ ڪاوين
 اهو عاشقين دا اعليٰ شان منصوري دا منصب ماڻي

سرپيروي ڪافي 340

- ٿل عشق دانه انت بيان اوکي عمر نپايم
 نه ڪوئي جاءِ مڪان، سک دي سد نه پايم
 1 وچ فنا دي آپ سڃاڻي، دوستي اتي اعتبار نه آڻي
 اهو چوڙين شڪ گمان، ڪوئي دلاسا تي ولدي نه آيم
 2 ڏکدي جڪدي جوش جليسان، داغ پنهل دا قبر تائين نيسان
 انهي حيرت وچ حيران، جان ڪدن دي تلخي چڪايم
 3 وچ دروني پاٽم جهاتي، مين ته مني دانه ڪو سنگت ساڻي
 لوڪين وچ بدنار، خواري چا خلق هلايم
 4 مرجان "رڪيل" تي اهانت هووي، غير اندر دادل ڪون ڏووي
 لڳڙم جان جگر وچ ڪان ساقي چا سرڪ پلايم

سرپيروي ڪافي 341

ٿل وِسري دم نه ٿيوي هڪڙا يار جدا
دلڙي درد ڪيتم ڇا فراق فدا

- 1 هار سينگار ڪران مين ويس نوان دلبر دي دراتي شل قبول پوان
سڪ سوز ڪيتم جڳ وچ سمج سوان ڏکڻي ڏونهين ته جهان ڪيتم ڇا فرض انا
- 2 جي ثواب چڱا ته قران پڙهان، جي مين ذات ڏيڪان اسم وچ قلب دي ڪڙهان
جي مين عاشق هووان وچ سوز دي سڙان، جيوين پتنگ شمع تي قربان فدا
- 3 رات ڏينهان هڪدي تانگهه لڳم، ٿڌ ڳيا دام ڏئي دا تي حجاب پڳم
دل وچ درد پرين داشاهي طبل وڳم، وحدت دي نال وصال ٿيڙم شوق سدا
- 4 جتان عشق نمين سو حيوان هووي، تنهن ڪون ذات صفات دي ڪيمي ڪل پوي
سد سالڪ دي سوئي سالڪ لمي اها "رڪيل" مشڪل ڪرڻ گدا

سرپيروي ڪافي 342

- ٿل ڪنهن لذت اتي اعتبار نمين، سڪ صبر قرار آرام نمين
- 1 لڌم خواب ڏنم دل جاني، رخ ماهتاب شڪل شهمي
بن يوسف آيا ڪنماني، تعبیر ڪران اختيار نمين
 - 2 هر دوجهان ڪنون هٿ ڏووان، تتي ڪرم پيڻي رت رووان
ملي يار ته مين خوش هووان، ڪرڻ سיתי گفتار نمين
 - 3 هر صورت وچ سبحان آيا ايس ظه ذي شان آيا
مقتول رسول امام آيا هڪ دوست بنان ديدار نمين
 - 4 واه مجلس تي مئخانا شل پوي قبول دوگانا
هي ته لوڪ سارا بيگانا، اها بره بنان بازار نمين
- ڪوئي ملت "رڪيل" دي آوي، مئي دل نون ذکر جيوآوي
اهو طالب نه غم کاوي، ڪرڻ ڪوڙا اصل اقرار نمين

سرپيروي کافي 343

- ثل رخ ماهي دا بهتاب دڼم، جلوا حسن صورت اقطاب دڼم
- 1 مجگان تير تفنگ ابرو سيف تكي، بيني لعل لبان عجب دڼد چټي
- وه وا زيب رنځ دل دا ملك لټي، جيوين پتنگ شمع تي شتاب دڼم
- 2 سرتي چيلا پيلا گيڙو ويس سونهين، پاون كجل صنم دي نين دونهين
- دكن درد ونديان دي روز دونهين، كالي نانگ زلف بي حجاب دڼم
- 3 صفت ثنا كيا بيان كران، جامان رنگ پريا ډيک لباس ډران
- قيصر پاند پني دڼي آپ نران لگم نينهن صنم تي نقاب دڼم
- 4 نه كڅو منكر تي نكير دڼم نه كڅو سوال جواب كبير صغير دڼم
- هك ميرانپور وچ مرد فقير دڼم، رهبر راز "ركيل" دا اوڅي باب دڼم

سرپيروي کافي 344

- ثل تنهنجا زلف كاريهر، پنا منجم حوض كوثر
- عشق ډيكاړيا مونكي، جيښن لعل جواهر
- 1 وروځون كړي پيچ جائي، منهنجي دل كي لټياڅون خبر نه پيم كائي
- اوچتي اڙي وچي توسان زوري زاهر
- 2 ابرو پرين تنهنجا سيف سقيلا، مجگان اكيون مارن مانكي تير اكيلا
- مان سيني ۾ جهليندس منهنجا ازلي انور
- 3 رخ نوراني تنهنجي پاڪ پيشاني، شمس قمر تنهنجوناهي مٺ ثاني
- سمڻو سپ کان چوان ائين چڻي ڏل منهنجي دلبر
- 4 كڻو "ركيل" كي اڏي تي آڻي، پاتو برقمو بشري متان كو سنجائي
- مان وچائي وري كيڻن كيان مان، منهنجا بهگڻ بهير

سرپيروي ڪافي 345

- ٿل وڃي ڦيرڙف جي نشان ڪيئي پنهنجي محبت ۾ مستان ڪيئي
- 1 سختي بار سھائين ٿو، سر عاشقن جو آزمائين ٿو
پنهنجا منڪر پاڻ بچائين ٿو، اهي حاسد سڀ حيران ڪيئي
- 2 حال فقر جو واحد تون، هر دوجھان ۾ شاھد تون
خاص دلن جو صاحب تون، پنهنجو برھ بچائي بدنام ڪيئي
- 3 ڪشف ڪرامت عقلي معنيٰ عشق بنان ٻيا ڪوڙ بهانا
تنهنجا اهل القبور ۾ خلوت خانا، اتي باغيچو بوستان ڪيئي
- 4 توريت انجيل زبور لٿو، احمد تي فرقان سڄو
تنهنجي بحر عميق جوانت نه ڪو، اهڙو احمد سان احسان ڪيئي
- 5 سمجھ ”رڪيل“ سر ثابت سارو، انا الحق جوھڻ تون نعرو
يار ڏنو ٿي وحدت وارو، پنهنجي دفتر جو ديوان ڪيئي

سرپيروي ڪافي 346

- ٿل بيرنگ آيا ته بحال، هر رنگ ڏي وڃ ڏنم نظارا
- 1 فائينما ٿولوا فثم وجه الله، حسن تيڏي ڏاجت ڪت جلوا
ڪشف قلوب ڪمال، هر صورت وڃ سر هي سارا
- 2 باغ ارم وڃ پاتم جهاتي، مدهوش ٿيم سر صفاتي
ڪم ڪم ڏنم ديوال، عقل ٿيا وڃ اٿان ويچارا
- 3 غير حجاب وجود وڃايم، جان جسم وڃ جهاتي پاي
وحدت عين وصال، نينمن مڀندا هر دم نعارا
- 4 جن انسان مطيع ملائڪ سڄ تون صاحب خلق دا خالق
اهو عشق ڏنم احوال، مشڪل سمجھن هي پسڻ پسارا
- 5 عشق ”رڪيل“ ڪون اعليٰ شاني، منع ڪريندي ملان ملواني
هي سڀ تال پخال، رهبر ٻاچمون هي اصل انڌارا

سريپروي ڪافي 347

- ٿل ٿٽ ڳيا غير گمان، اهو الستي مطلوب مليوسي
 عشق دانام نيشان، تڏاهين بخت ڪليوسي
 1 ظاهر باطن يار يگانا، گوشي به سنجاتم خلوت خانا
 نه ڪوئي بات بيان، حق دا هوڪا هليوسي
 2 جڏان سڄاڻ چا رمز رلائي، رات ڏينهان نيڻين ننڊ نه ڪائي
 ڪيتم ڪاوڻ پيوڻ حرام، اپڻا آپ پليوسي
 3 ڪر مطالع دل وچ ڳوليم، رک صفائي سچ اهو ٻوليم
 شوق دا اعليٰ شان، وچ ذاتي نال رليوسي
 4 اسرار اهو "رڪيل" ڪر نه ظاهر، وچ مستي دي ٿيوين ماهر
 آيا ازلي نينمن مدام، سر تي آن جهليوسي

سريپروي ڪافي 348

- ٿل پير يمان دي نال محبت محو ٿيوسي
 ٿيئڙم عشق دلال مستي حال پيوسي
 1 حد لاحد دا حال سجاتم، بيخود هويم تي خرقا پاتم
 خاص ٿيم هڪ خيال، باطن حق داراز رليوسي
 2 طالب ٿي مطلوب بنيوسي عاشق خود معشوق رليوسي
 وحدت عين وصال، حسن حقيقي فيض جهليو سي
 3 فناي الشيخ تي رمزدرازي، وجود وڃا وڻ ڏک شبخيزي
 ٿٽ ڳيا ڪوڙ جنجال، غير ڪنون لنگهه پار پيوسي
 4 ڪيئي پئي چندي ڪيئي پئي مسدي، انهي اڏي تي سوين پئي ڪسدي
 سچ هي "رڪيل" دا حال، موٽو مرتي جيئوسي

سرپيروي ڪافي 349

ٿل

جيءَ ۾ جهليندس ڪنهن سان نه سليپندس

اٿم سڄڻ منهنجو اديون اوجار

1 عرب عجم ۾ تنهنجو ظهورو ذاتي، پوش پهري آيو ذات صفاتي

احد احمد هڪ آ رحيم غفار

2 نينهن پرين سان مان نئون ڪري لاتو، هر صورت ۾ مان سهڻل سڃاتو

دل جو دلبر اهو هڪ اٿم يار

3 عجب عجائب جون ڳالهيون، نيٺ ڪنيون مان ڏسان ٿي پاليون

ڳجهه سارو تنهنجو عجب اسرار

4 سر "رڪيل" توکي ڪنهن سمجهايو، اڱڻ منهنجي تي اچي پرين پير پايو

الست ازل ڪو اٿم عبدالستار

سرپيروي ڪافي 350

ٿل حال جو واقف هڪ اٿم جانب ڄاڻي، ٻيو ڪونه ڏسان ٿي ڪو سون پائي

ڪنهن سان ڪيان پنهنجو مان بات بيان

1 پاند ڳچي ۾ اٿم ڳل منجهه ڳاري، ڏاڍي ڏڪن سان مان عمر گذاري

ٿيم صفائي ڀڳم شڪ گمان

2 ورت سڃاڻم هڪ ٻاروچل، نه اٿم وسارو اٿم روح جو رانول

لوچي لڌو اٿم لاهوت لامڪان

3 عشق اندر ۾ اٿم اوراتو، رنج محنت ٻاجهون ڪنهن نه سڃاتو

مشڪل بار بره جو اٿم اعليٰ شان

4 ڏنم دروني ۾ جهاتي پائي، ڪير "رڪيل" توکي چوي ٿو چواڻي

اهو سر آ ساڳي هوت حقان

سرپيروي ڪافي 351

- ٿل اڄ ته پنهل ڏنهن آيم سنيهو، لڳم بهاري راحت رهيو
صدق ٿيان مان وارون وار
- 1 ڪين سليندس مان تنهنجون ڳالهيون
مان سانڀيان اندر ۾ تنهنجي نينهن جون نراليون
ڪرڻ جدائي مان سان هڪڙو دم ناڏار
- 2 اڳڻ منهنجي تي هج تون هميشان
ٿرڻ اڪيون منهنجون تنهنجي قدمن سان
خاڪ مليندس مان سدائين پڙيزار
- 3 نينهن نپاهڻ مشڪل ناتو،
ڏکڻ سورن سان مان يار سڃاتو
رڳ رڳ ۾ اٿم تنهنجي گفتار
- 4 مٺي محبت تنهنجي دل کي جڳايان،
هڪ ٻاروچل ٻيو نٿي پايان
آيو ته ”رڪيل“ تي ڪري طومار

سرپيروي ڪافي 352

- ٿل تڏهن ازل جو اڄ ناڪلم ڇو
يار پنهنجي کي مان ڪين ڇڏيندس
- 1 سمن سرتي اهي ڏکڻ جون تاديون، مرجان ڪن مان سان مرد ۽ ماديون
صدقي سڄڻ تون هي سڄو ساڻ لڏيندس
- 2 درد بنا پيا ڏاڳا ڪيها ڌاريان، دم دم سان مان توکي ٿي سنڀاريان
هي جسم اسم سان گڏ ته گڏيندس
- 3 آدم حوا کون عشق اڳي هو، تڏهن سڃاڻم يار جو سنيهو
تن جون تنواران اهي سڄي سڪن سان سڏيندس
- 4 هت هتي اٿم دل جو جاني، شوق ”رڪيل“ کي اٿم مدامي
سڄو ته ارادو اهو آئي عشق سان ڏيندس

سرپيروي ڪافي 353

- ٿل ڪيون اچي گهور، اهي ڪنيو مانڏي سور
 پلڪ پلڪ پرين جا پون ٿا پور، عشق آئي ٻڌا هاڻي هيئن پور
 1 ماريس فراق، پون ٿا چاڪ ائين سمن عشاق، اهڙا ڪر نه ڪلور
 2 جيئن پئي جلان، ڪنهن سان نه سليان، خاڪ مليان، تنهنجي نوق ۾ ضرور
 3 سڪ جا سامان، ڪيان ڇا بيان اهي نينهن جا نشان منهنجا انور نور
 4 ساري هي صفات، هي تنهنجي ذات "رڪيل" وئي ظلمات، ڏنم ظاهر ظهور

سرپيروي ڪافي 354

- ٿل تنهنجي عشق سڄڻ وجود ويران ڪيم، دل ۾ حول سدائين خفقان ٿيم
 1 گجهو مرض لڳم ڪهڙا طبيب پڇان، اندر ۾ چاڪ چڪن ٻي ڪنهن سان ڪين ڪچان
 اهڙي ڪالون ته لڳم لون لون ۾ لچان هميشه، حيرت ۾ اهڙي حول هيم
 2 ديوانو مست هجان مرجان لوڪ ڏسي، وهوا وحدت ۾ پرين تو پاڻ پسي
 ٻي ڪي ڪجهه چوان مٿان ياروسي گجهي، رمز لڳم تڏهن هي حال چيم
 3 الست ڏهاڙي ويم قلم وهي، توسان نينهن لڳم سچ ڪيم سمي
 جيڪا گذري وئي اها ڪمي سارهي منهنجي پڪي پلڪ اچي عشق پيم
 4 توکي طالب چوان مطلوب چوان، توکي عاشق چوان معشوق چوان
 توکي ظاهر چوان باطن چوان بره جو بار "رڪيل" چمي سرتي ڪنيم

سرپيروي ڪافي 355

- ٿل آزاريل عشق عجيب جي مان جمڙي آ ڪان ڏکي
 1 تسي آهيان توڙڪون مان تند دلبر جي درد ڏکي
 2 سڪ آئون سمهڻ ڇا لڳي، ڪيڙم مان ننڊ سڪي
 3 ڪندم ميلاپو مون سان پرين، باري هان برهه بڪي
 4 ”رڪيل“ ٻاجهون يار جي، آهيان مان روز رڪي

سرپيروي ڪافي 356

- ٿل مان ته مٺي سان ڪيم پرين پنجاڻيون
 عشق آريءَ جي وڌم اندر منجهه گهور
 1 درد ڏڪايم دل منجهه دونهان سور تڏئي ڪي اچي ٿيم سونهان
 چڪن چاتي ڪي پيچي ڪيم پور
 2 هيئن نٿي ڄاڻان ڪندم ميلاپو، نينهن لڳم توسان نئون منهنجو ناتو
 لڳي اٿم لوري اندر ۾ عشق ٽڪور
 3 شل ٿيندم ڏينهن سدو اچي ته ڪندم مان سان پرين لکن جو تورو
 اڳڻ ايندو منهنجي اچي ٿلندم ٿور
 4 ڪيئن ته ”رڪيل“ ويٺي ٿي ڪانگ اڏاڻان
 سڪ ڪندم ساڙي ڏکي دل ڪي ڏڪاڻان
 پاڻ پڇاڻان پنهنجو جيئن چنڊ تي چڪور

سرپيروي ڪافي 357

- تل داغ جدائي دالڳم سيني وچ جاري
 فريناد ڪريندي او دانهان ڪريندي ميڙي دلڙي آڙي
 1 ايمان عقل سڀ هوش ڳيوسي، عشق ماهي داپلڻي پيوسي
 باهه برهه دي لڳيم بيحد بي قرار
 2 انگ ازل دا اها مس ڪيون ميسان وچ نال پنهل دي شل مين جيسان
 ڪيچ وچڻ دي ڪيتم تياري
 3 ناز غمازل ڪون سوز سڙيندا، جان جسم سارا قلب ڪڙهيندا
 نينهن لڳم تيڙا بي اختياري
 4 ڪاري چڙهندي آيم موڙا هن ته جدائي داپيم وچوڙا
 ”رڪيل“ سڪندي ساري عمر گذاري

سرپيروي ڪافي 358

- تل ڪوئي ناڪيڻي انجام، واعدا اڃ ناڪلهدا
 مين مڙي آن حيران ميڙا ماهي ڪڏان وت ولدا
 1 چوڙ ڳيائي پيم وچوڙا، پنڌ پٿردا ٿيڙم ڏوڙا
 ساڻ نه ڪوئي سامان اوکا پنڌ جبل دا
 2 سندرا ٻڌمين ٿيسان راهي، اڳون منڪرن ڪير تي ڏيسم گواهي
 ڪيا آندو حڪم حڪان ڪڏان ماهي ميڙي نال ملدا
 3 اڳڻ ميڙي تي شل قدم گهميسين، ويسن ڏکڙي تي حال ونڊيسين
 تيڙي عشق ڪيتم بدنار، چوڙيم ڪم عقلا
 4 لوڪ ڪريسن ٻڌڙي ريسان، ور سهاڳ سدا شل سڏيان
 ڪيتم نيڻين ننڊ حرام، جگر جوش نه جملدا
 5 پيچ ”رڪيل“ ته گهڻي جڙجائي، هڪ نال هڪ نهن ڪا جدائي
 خطري ٿڻ ڳڻي خام لڳڙم نينهن ازل دا

سرپيروي ڪافي 359

- ٿل توڙي چڪن پيا چاڪ، محب مني جو در نه ڇڏيندس
- 1 ڳڻ تنهنجا مان ويني ٿي ڳايان، لڪ پلايون پنهل جون پايان
- تنهنجي حسن جي هاڪ توکون سوا ٻيو ڪنهن سان نه سلينديس
- 2 سور ٻرا لڳ سڪ ٿي ساريان، راضي رضا تي شڪر گذريان
- عشق منهنجي آ خوراڪ، پنهنجي اندر ۾ آئي ته اڏيندس
- 3 شل نه سڪ کون مان ٿيندس واندي ڏيندس پنهل کي ٻانهن سيراندي
- منيس تنهنجي فراق دل پرين سان نيئي ته ڳنڍينديس
- 4 ڳڻ "رڪيل" جي ڳچي منجهه ڳانا آيم سرتي شغل شھانا
- هاي منهنجو حق پاڪ حال پنهنجو مان تهن سان نه ويڊيندس

سرپيروي ڪافي 360

- ٿل ڪنهن سان ڪيان مان صحبت صلاحان، دل آزاريل درد جون دانھان
- سڪ تنهنجي ۾ گذاريم سال
- 1 اصل ملامت تنهنجو عشق ميار، لوڪ جا طعنہ گلا خلق جي خوري
- سنم سڀئي سرتي پايان ٿي پلايون پال
- 2 جڳ سڄي ۾ سڏجان ڏهاڳڻ، ورپنهنجي سان سڄي هان سهاڳڻ
- نام تنهنجي آهيان ننگي ننگ پال
- 3 ٻاجھون تنهنجي ٻيو ڪنهن کي ٻڌايان، الست ڏهاڙي لڏڻم لاوان
- در نه ڇڏيندس مان تنهنجو شال
- 4 چئو ته "رڪيل" سچ سانگو لاهي بهشت دورخ سان منهنجو چاهي
- طلب تنهنجي ۾ آهيان هڪڙي خيال

سرپيروي ڪافي 361

- ٿل عشق پرين جي ڏنم اوجاڳا، ڪيئن ته وهائيم اهي سور سپاڳا
- پون پنهل جا مانڪي پلپل پور
- 1 سڪ ته سڄڻ جي وڻم سينو ساڙي، ٻڌايان ڪنهن کي اندر اڳاڙي
- 2 ماڻ ڪيون ته مڄهان ٿي تنهنجون ٻڌي ڳالهيون مذڪور
- 3 لک پلايون تنهنجون ٿي پايان، روز ويني مان ڪانگ اڏايان
- 4 اڱڻ ايندو منهنجي گهوت ڪري گهور
- شوق اندر ۾ شور مچايو، جنهن سر آيو ڪنهن نه لڪايو
- روز ڪري ٿي زوري تنهنجي ذات ظهور
- 4 باهر برهه جي تيز تڪي آ، آئي ته ”رڪيل“ تي هڪڙي جهٽ نه جهڪي آ
- نينهن لڳم توسان منهنجا اعليٰ نور

سرپيروي ڪافي 362

- ٿل سنجمي پئي ساڻ لڏيائون، مونڪي چاڪون ڇڏيائون
- نه ته مان ڪيچ وڃان ها هت آتتي ڪي ميار
- 1 اڳ نه پنهل کون پنڌ پڇاهم ڄاڻي، لڪ ته جبل جا ڏکي وات اٿائي
- سڪ ته اندر ۾ آئي ٻڌا طومار
- 2 اڳيون شينهن چيتا باندريولا، ڪن ٿا رڃ رڙيون بگهڙ ۽ ٽولا
- ڏکي ته ڏونگر جا بهمن پري پنهور
- 3 لڳم جان ڪنن جي ڪنهن کي سڀاين، حج حجابوت ڪنهن سان اميد نه پايان
- پنهل ٻاجهون ڪير لهندم سنپار
- 4 ڪين ڪمايم ڄاڻي سنجائي سمر نه توشو اڳتون ان نه پاڻي
- سڪ ته سمر ٿيم تنهنجي مٺي گفتار
- 5 حال رڪيل جو دلبر توسان ڳجهم جون ڳالهيون ٻي نه ڪمينسان
- دم نه هجان شل توڪئون هڪڙو وار

سرپيروي ڪافي 363

- ٿل ذات بلوچن ڏيرن ڏڪايو ڏيئي ڪيف تني ڪي ڪنهن نه جڳايو
- پنمل وٺي ويا مان ڪي ڪري ويران
- 1 ڏيرن جتن مونسان ڪئي ته پلائي آيم پنڌ ڏکن جائت هم عمر اجائي
- سڪ ته اندر ۾ آئي ٻڌاسامان
- 2 گهوريان پنيور ڪي هيڪل ويندس
- نه ڪو سنگت ساڻي ڪنهن ڪي نه چوندس
- شرڪ نه پايان نڪو شڪ گمان
- 3 پنڌ جبل جان چپر جون چاٿان، رات انڌاري ڪن ٿيون اماڻيون لاتان
- گهور پنمل تون هي سر قربان
- 4 روه رلايو عشق مجازي، هلڻ حقيقت سرجي باري
- سالڪ سمي ڪر اها بابت بيان
- 5 عشق "رڪيل" ڪي ويم وڪوڙي دام ڏئي جو ڇڏيائين ٿوڙي
- لاحد وارو وڃي ڏنر مڪان

سرپيروي ڪافي 364

- ٿل ڪاڪيون ڪيچ ڏنن ڏي، هوتن ڏي ڪا هلندي
- 1 ڏاڍو پنڌ ڏکن جو سور نه ڪنهن سان سلندي
- 2 آڙهه باري عشق جو ڪا جوش تنهن سان جلندي
- 3 سرتيون ذات صفات ۾ ڪار نه ڪنهن سان رلندي
- 4 "رڪيل" مست شراب مٿي جنهن پيتو سا پلندي

سريپروي ڪافي 365

- ٿل اٿي جاڳ ته جانب سان ملين سورن جو ٿي سمهڻ يار
 1 هيءَ عمر افراد ويئي ڪرتون ياد ڄمڻ يار
 2 بناچي عشق عجيب جي پيو ڪوڙ ٿي ڪاڻڻ گهمڻ يار
 3 لنگهندين پهرين پور سان جي هوندءِ ساڻ پتڻ يار
 4 ”رڪيل“ سڪندين سال ٿيا، ڏيندءِ پاند پنهنڻ يار

سريپروي ڪافي 366

- ٿل ڪنهن سان نه سليندس، پنهنجو پاڻ کي پليندس
 1 ناز پرين جا نت ته ڏهاڙيون
 جيڪا ڪله سان گذري اها اڄ ڳالهه ناهين
 2 يار سان سڄو ٿي ڪوڙا ٺاهه چوڻو ناهين
 شوق حقيقي رک تون اهي چڙهي چاڙهيون
 3 اهي نينهن جون نرالين تنهنجي ڳجهه جون ڳالهيون
 مان ساڀيان اندر ۾ شل ٻڌن نه سياليون
 4 ور سهاڳڻ ٿيندين، تنهنجون محل پوءِ ماڙيون
 جيڪا مٿي ٿي گذري سڄي عشق ڏانهن ڄاڻج
 5 امر لکيو هو پنهنجي يقين ۾ آڻج
 6 پناهه پرين جي ڏڪيندو اڳهاڙيون
 سرت ”رڪيل“ جي آيو مالڪ عشق حقيقي ڪري جلوه لاتڪ
 قول سڄو اهو ويندس، پرين سان پاڙيون

سريپروي ڪافي 367

- ٿل پينر شهر پنيور ۾، ڪيچ ڏٺي اڃ آيو
 1 سدا چي آيم سڻو مونڪي جانب جڳايو
 2 ٻڌم ٻول ٻروچ سان رڳ رڳ ۾ سامايو
 3 لوچي لڌم ته لڙاٽ ۾ سوز ڪيم سعيو
 4 اڱڻ شال "رڪيل" جي پرين پير اچي پايو

سريپروي ڪافي 368

- ٿل اديون منهنجو سنگ سو پرين سان، ڪالم وڃي چي ڪيائون
 1 گهوران گهوريندس سڻو ڦيري سڻل تون روزاڙل جي اتاهون
 2 ڪڏهن ڇه ملندين مثل وتم وڇوڙي وڏي، ٻڌي ورندي نه چيائون
 3 خون جگر جو پيتم سڪ وڌو اتم ساڙي تير اندر ۾ هيٺائون
 4 روز "رڪيل" جي ننڊ نه نيٺن ڪي مار انهي سان مياڻون

سريپروي ڪافي 369

- ٿل پينر شهر پنيور ۾ مان هتي نا رهنديس
 1 انگ لڪيم ته ازل جو ڪيچ وڃي نهنديس
 2 ڳولي ڳولي يار ڪي، لڪ ته لنگمي وڃي نهنديس
 3 حال ته منهنجو هوت سان ڪجهه نه ڪنهن ڪي چونديس
 4 "رڪيل" راز پنمل جو ڳجهه ۾ پئي سمنديس

سريپيروي ڪافي 370

- ٿل ڪاڏهن قلم لکيو هيم، اصل ازل جو انگ وويار
 1 مٺي پٺي وڃي مامري اٿم زور اور جو رنگ وويار
 2 وڪوڙي ويم وجود کي عشق چڪايم ڏنگ وو يار
 3 لڳم ڇه پاڻ ٻروچ جو وجهي ويو وحدت ونگ وو يار
 4 ”رڪيل“ پنهنجو راز ٿي روز ڏهاڙيون رنگ وو يار

سريپيروي ڪافي 371

- ٿل منهنجي ڪرمن ۾ ڪين لکيو هيم ورسان ڪيڙم وس وويار
 1 ستيس ڇه غفلت غير ۾ ڏيئي ويم سور سرس وو يار
 2 ڏير چڙي ويم ڏک ۾ اديون ڇه هين ڪو عڪس وو يار
 3 اديون چئي آريءَ ڄام جو ڏور ٻڌان ٿي ڏس وو يار
 4 ڪڪر ڪوهيارا ڪري اچي ته رلي تي رس وو يار
 5 ”رڪيل“ چئي رهبراهه ۾ شل پونديءَ ٻاجه ترس وويار

سريپيروي ڪافي 372

- ٿل رڪي رمز فتح پور رايو اچي ويڙهي يار سمايو
 1 نصيب وارا ڏسي عيد ڪندا ويساهه سڄو پوءِ خريد ڪندا
 تن تون دورخ عشق اُجهايو
 2 ناقص هنڌ تي ڪيئي ظهرو، تيليءَ مٿون جوڙيئي ٿنيو پورو
 هٿون بار بره جو آيو
 3 فيض وارن کون فائدو ڏسجي ڪري دل سڄي پوءِ پارس پسجي
 ٻڌو نيعت تان قل پايو
 4 شهر ميران پور جا نار آيا، هت شهد شڪر جا بار آيا
 تو ته ”رڪيل“ سان رنگ لايو

سرپيروي ڪافي 373

- ٿل آيم عشق عجب سامان ڪٿي، ڏک درد فراق جي هام هڻي
 1 رڳ رڳ ۾ اهڙو جوش جڳايو، باهه برهه جي پڙ ڪو لايو
 ڪمر ٻڌي ڪيم سورن سعيو اچي باب منهنجي اها بات ٻڌي
 2 هڏ ماس منهنجو ڳجهي ڳڻتي ڳاريو، زيب زينت هي مان عقل وساريو
 يار ڪڏهن اچي ڏيندم وارو تڏهن ٿيندم پوءِ اتم اٿي
 3 ڏک لڳم ڪيان درد جون دانهان، پون قبول شل اتي الاهان
 عشق وڪوڙيم ٻيون سڀ واهان، پوءِ هيڪل ويندس هڪ ڇڻي
 4 حال ”رڪيل“ جو هرگز هي ٿي، ڪونه ٿيندم ڪو سنگت ساڻي
 منجهه دروني پاڻم جهاتي نه اتم اجهو ٻيو ڪونه ڏٺي

سرپيروي ڪافي 374

- ٿل آيم عشق اديون هو هٿيار ڪٿي، وهوا وڙڻ ٿڪڻ جا منهنجي باب ٻڌي
 1 بڙچيون ڪات ٿڪا عاشق روز ڪسن، سختيون سور سندن پرين جا ناز پسن
 لنگهائي لڪ ته لڪندڙ نئين توڙ ٿسن، کولي ڏس تون اڪيون عشق جي اتم اٿي
 2 هجان ته هميشه هڪڙو دم نه پري دلبر ٻاجهون اديون منهنجو ساهه نه سري
 ورڪي ڪيئن وساريان توڙي ڪو قتل ڪري، اچي نصيب منهنجي اها ڳالهه ڳڻي
 3 آڙاهه سيني ۾ برهه جو روز اسان، اندر ۾ ڇاڪ چڪن ڪنهن کي آه ڏسان
 ننڊ نيٺن کون هي آرام ڪسان، تنهنجي سڪ ۾ سڙان وڻي اتم واهه وڻي
 4 تنهنجي لاحد جو ڇا بيان ڪيان، توکي عرش زمين آسمان چوان
 توکي عشق چوان عين عيان چوان، سارو سر ته ”رڪيل“ بي بيان ڏٺي

سرپيروي ڪافي 375

- تل عشق سڙيندا غير پليتي تن ڪون لڳڙم رمز حقيقي
 1 آبي خاڪي بادي ناري چارئي عناصر ٿٽ ٿئي فراري
 موج بحر دا ٿيم حباب
 2 جوش نه ڏيندا ڪائي ساعت وارا، سوز فراق تيڏا يارپيارا
 ڪيون ته ڪران اهو سوال جواب
 3 ڏينهن ڏکئي اوکي عمر نياوان نال پنهل دي لڏڙم لاوان
 حال ونڊيسان اهو ڏوهه ثواب
 4 دستون ساقي جام پليندا، مٽخاني وچ ڀر ڀر ڏيندا
 پيريمغان "رڪيل" ڪون ڏتا شوق شراب

سرپيروي ڪافي 376

- تل اهو لدني علم ضرور باطن والا باب پڙهيوسي
 معلوم ٿيا مذڪور جڏان اندر وچ الف اڙيوسي
 1 محنت ٻاجهون نهين فقيري شيخي مشائخي دم مارڻ پيري
 ايوبن ٿيسين نا منظور اسم ذاتي قلب نه ڪڙهيوسي
 2 ويس ٻڌڻ تي خرڇ پاوڻ لوڪ ٺڳي ڪيتي ساذ سڏاڻ
 اندر وچ جاڳيا نهين سور عشق دي چاڙهي تي نه چڙهيوسي
 3 ملئي وانگي واعظ، سٿاون اندر ڪالا ٻاهر لوڪ مناون
 درد سڪيئي نا دستور دل دا دشمن دز نه تڙيوسي
 4 ڪرياد "رڪيل" هڪدم نه وسارا نيئهن مريندا هر دم نعره
 ٿي محبت وچ مخمور جند جانب نال جڙيوسي

سريپيروي ڪافي 377

ٿل

- جان جگروچ تير، جائي چاجوڙ مريوني
 اکين رو- رو وهنديان نير، دلڙي تتي دي ڪيوين چاڙهيوني
 1 زخم اندر وچ جاري جڪدا، واند نه ڪائي دم دم ڏڪدا
 وچ سيني دي چير، قاتل چا زهر پريوني
 2 تڪ تڪ ساري رات نپايم، واعدي اتي ميڏا يار نه آيم
 اهو ڪنهن نون سڻاوان نذير، آوڻ ڪيتي وقت ٿريوني
 3 وچ وحدت دي ڏيکڻ خلاسا، نال پارس دي لڳڻم پاسا
 عشق عجب اڪشير روشن چا قلب ڪريوني
 4 شمر فتح پور تي ڪيتم سعي اڱڻ "رڪيل" دي رهبر آيا
 ٿي عبدالستار فقير آوڻ سيتي قدم ڌريوني

سريپيروي ڪافي 378

ٿل

- عمر ڳيم افراد، ڪوئي دلاسا يار نه ڏيندا
 تيڏي بره ڪيتم بيتاب ڏهاڙي ڏک پيا ڏيندا
 1 تيل ڦليل تي سيند چتا وان، ڪرهار سينگار تي ورڪون پاوان
 خوب لڌم اهو خواب جمولي چند جهليندا
 2 وحد باجمون واند نه ڪائي، لڳم صابڻ دل ڪون ٿيم صفائي
 مٿ ڳيا غير حجاب مشڪ عطر خوشبوءِ مليندا
 3 عشق اندر وچ هاليم ڪورا ظاهر باطن ذات ظهورا
 روشن ٿيا مهتاب، اها هولي آپ هوليندا
 4 حال "رڪيل" ايوبن تان ٿيوين، مام موتو دي مرتي جيوين
 ناوت ڏوه ثواب شوق دا شراب تي آپ پليندا

سريپيروي ڪافي 379

- تل ٽينون دلبر ايوبن ناجڳاوي، ڪهڙا ڏوهه ثواب
1 برقعا ڪول ته مين جهاتي پاوان
عمر ساري دي مين ڏکڙي سڻاوان
ڏيوڻ حلف حساب
2 عشق اصل هي خلق دي خواري
منهن موڙان ته مئين ٿيوان مياي
لڳڙم نينهن نواب
3 ڏک عذاب سدا سک پاوان
دلديان ڳالهايان مين ڪنهنون سڻاوان
اوندا شرم حجاب
4 جلوا جمال سڄڻ سوسو نهنين
شمس قمر مشتاق به ڏونهنين
ايريا "رڪيل" شب مهتاب

سريپيروي ڪافي 380

- تل ڪڏڻ اوسين ساڏي ڪولم، ورسهاڳڻ سدا مين سڏيسان
1 هارسينگارسيئي ڳم پاوان، مشڪ عطر مين لڳين ڪون لاوان
ٿيسان صدقي گهول، عشق تيڏي وچ شال اڏيسان
2 جيڏيان سرتيان ڏيون واڏيئي سمج پنهل دا ٿيم سدائي
پنيم سارا ڀول شهد شڪر وچ آپ گڏيسان
3 ونهن اقرب پاتم جهاتي نور ظهور آيا سر ذاتي
سچا هي قول پرين دا ڀول، هڪ دم نال رليسان
4 جام شراب مين وحدت پيتا مست "رڪيل" ڪون محبت ڪيتا
رمز حقيقي رتول، نال چڪڻ دي ڪيون چڏيسان

سريپيروي ڪافي 381

- ٿل 1 ناهي مرد اهو آهي مادي، هڻي دنيا تي لافان بادي
حديث سڳوري ٿي هيئن فرمائي، طالب دنيا جو ڪدڙو آهي
ڪوڙ فريب فسادي
2 قرب تنهنجو ڪهڙو آهي، پٽ جو پيءُ سان ٿي وير وجهائي
ڏس تالڙ ٿي ڪري تادي
3 جڳ ساري ڪي ڪيئن پلائيي نفس ڏيئي هي حرص بچائي
ڪيئي فعل مختيار سواڊي
4 ڪن ڪي غوطن منجهه گمراه ڪيئي، ڪن ڪي شوق پنهنجي ۾ شاه ڪيئي
تون هوت حمايت هادي
4 رمز "رڪيل" هيءُ جن سڃاتي، پنهنجو پاڻ ڏٺائون پائي جهاتي
آيو عشق اڳڻ ٿي آبادي

سريپيروي ڪافي 382

- ٿل 1 ڦٽو چيٽ لڳيون هي بهاران، ٻڌيون ڪونجن ڪالم قطاران
ولر ڪري هيئن وس تي آيون، اچي سانگ چڙهيون اهو ماڳ نه مٿيون
تنڪي واءِ وطن جون پچاران
2 فراق ڦوڙاڻو ڪجهه نه گمائي سڪ وطن جي نصيب موٽائي
تون موڙج محب مهاران
3 قسمت قيد مسافر آيون، مٿان دشمن ويڙي ڪنهن نه ورايون
اهي ڪنڊيس درد پڪاران
4 درد ڏڪن جون دم دم دانهان، وڃي اگهيون اتي عرش الاهان
اهي "رڪيل" جون اڇنگاران

سريپيروي ڪافي 383

- ٿل هڪڙو دم نه خوشي جو ممجور ڏنم
هي فاني جهان سارو سور ڏنم
1 ڪاڻ ڪاچ خوشيون ڪاڏي ويڙيون اسان
هي هنڌ پلنگ سڀ زهر ڏسان
هڪڙي يار بنان سرتيون ڪيئن مان وسان
جاري زخم جگر جو ناسور ڏنم
2 اجهامي ڪين اديون هي ٿو مچ مچي
ناهي صبر ستيا نڪو موت اچي
ڏسي شمع شعاع جيئن پتنگ پچي
دفتر درد سندو دستور ڏنم
3 تنهنجا تير ٽڪا آهن نازنوان ساهيون سيني اچن ٿا سور سنوان
جن کي نوڪ لڳي سي ٿيا رند روان، سوت سولي اتي منصور ڏنم
4 تنهنجي روز "رڪيل" کي تانگه لڳي
آيو عشق ائين ويو عقل هجي
هر جاءِ حسن ڏسان ڏئي ڀول پڳي
جليو آه جبل جيئن ڪوه طور ڏنم

سريپيروي ڪافي 384

- ٿل شل پوندم باجمه ٻاروچل کي نٿي اميد پايان
1 مان جهڙيون تان مٺيون ڪيئي سڪنديون وتن سدا
ڪانگ ويئي ٿي اڏايان
2 هي هي هوت ويم سرتيون سک نه ڏسان
جند هرمل جان دڪايان
3 سونهين ٿينديس، مان سات جي
پنڌ نه ٻين کون پچايان
4 جبل ڏونگر ۾ اديون رات نه رهنديس
رات ڏينهن ڪيون ٿي ڪاهيان
5 لڪ لڪيون ته لنگهي وڻ ڪيچن جا ڏنم
اها رمز "رڪيل" ڪيئن چپايان

سرپيروي ڪافي 385

- ٿل سورن ۾ منهنجو ساهه، مان ته ڏکڻ ڪاڻ هت ڪيئن چايس
 مان ته سورن ڪاڻ ناحق نپايس
- 1 سڪ قرار آرام وڃايم، عشق اندر ۾ آڙاهه لاييم
 ڏکيو آرياني راهه سهج پرين جي ڪيئن سمجهايس
- 2 اور اندر ۾ اٿم اماڙيون ڪڍيم غير وجودون ساڙيون
 ڏنم دهشتي درياءُ عشق اويڙو انهي منجهه آيس
- 3 نينهن پرين سان ڪيئن وڃي لاتم، الست ڏهاڙي تڏهن سڃاتم
 اهو ته ٺهيو اٿم ٺاهه، درد جي سڃڻ جي ڏکڻ ڏکائيس
- 4 سر ته ”رڪيل“ جي باهه برهه جي، ناهي حاجت بات ڪنهنجي
 ڪونه ٿيم همراهه ڪين ڪمائي ڪين سمايس

سرپيروي ڪافي 386

- ٿل ريه ڪجل دي پاڻ، دم دم ڏينديان جملڪي
 اڪيان سڃڻ ديان متواليان
- 1 لڪ لڪ چوري پاٽم جهاتي، ٿيا تجلي دا چمڪا وڃون ظلماتي
 نوڪ مرينديان اهي نراليان
- 2 ڪجاليان قمري مينون ساڙگيان، جان جگردي وڃون لنگهه پار پيان
 ديدان تيڏيان دوناليان
- 3 آبرو سيف ستن مڃگان تير پالي ناز پرين دي رخ تي ڙف سياهه ڪالي
 پاڻ ڪنڊن تي واليان
- 4 نال ”رڪيل“ دي اٿل ڪنون جواڙيان نين سڃڻ دي مينون درد مريندا ڌڙيان
 سڪيم اڳي اٿا ڪنهن نه سڪاليان

سريپروي ڪافي 387

- ٿل آئي قسمت ڪيم قيد نه مان سيد نه مان سيد
 1 منهنجا ڪچا ٿي ڪردار ڪنيم لوڪ جي ميار
 ڪوڙ ٿا ڄاڻن لوڪ بيگانا، سڻل سڻم تنهنجا طعني
 پاڻ وڃائي منصب پائي، اچي عشق ڏنا اظهار
 2 امر لکئي هي قلم وهائي، منهنجونينمن لڳو آتوسان ڄائي
 ڪندس ريهان راتيان ڏينهان، اٿم پرين جي پچار
 3 مان کون پلي چله چڱيري، جنهن کون چڪي ڪين ڪيري
 نه مان ٿو پي نه مان ڪني، جنهن ۾ رجمن طعام تيار
 4 نه مان پير نا امير، تنهنجي فقر جو فقير
 نه اٿم حجت نه ڪا حاجت، منهنجا اهڙا ٿي اطوار
 5 ”رڪيل“ آيم عشق آويڙو، جيءَ سان لڳم ڄائي جهيڙو
 منجهه فراق پون چاڪ، ٻڌم طرحين هي تنوار

سريپروي ڪافي 388

- ٿل جانب جدائي ڪرڻ وڃڻ جي وائي
 هج تون هميشه جانب منهنجي جهولي جهولي
 1 ويهي نه وساريندس مان پرين تنهنجون ڳالهيون
 مر جان ٻڌن منهنجو سهيليون ته سياليون
 2 پم ته لڳيءَ جو لڪي آئي رولي رولي
 ٿڌيل ڇه دل کي ٿوڙائو ٿو ٿوڙي
 سڪ سڄڻ جي سينو وڌم ساڙي
 3 پرين شال پاڙيندس ٻاروچل ٻولي ٻولي
 سڻن سڄي جي ڪل مونکي ڪيمي
 ٻول ٻڌاهم ور سان ويهي
 4 ڳالهيون ڳڻ ڳائينديس لڳم لون پرين لولي لولي
 درد فراق جون دلبر دانهان سر ته ”رڪيل“ جي آيون هي صلاحان
 سيج سون جي ڏک منهنجي ڏولي ڏولي

سرپيروِي ڪافي 389

- ٿل سڪا ڪين ساريندس، مان ويهي نه وساريندس
جانب ڏيئي ويم، جيءَ ۾ جمهوري جمهوري
1 تير جگر ۾ جيڏيون اٿم جائي، ڦٽ نه چٽڻ جو ڪئي هان درد توائي
مٿيس قيد ازل جي زور مونسان زوري زوري
2 حال جو واقف محرم جاني، ڪو سور پڇي مان ڪون حرف حقاني
آگ اندر ۾ باهه اندر ۾، لڳي اٿم لوري لوري
3 دنيا عقبِي مان ويٺيس وڃائي، بهشت جون حوران ممنجوتن سان چاهي
يار ڏسان پنهنجو جهاتي پاڻي چوري چوري
4 حال ”رڪيل“ هي مان ڪنهن سان ونڊايان
دل جون ڳالهيون مان دل کي ٻڌايان
صدق ڪيم سر گهور پرين گهوري گهوري

سرپيروِي ڪافي 390

- ٿل ڳجهي راز ڇپيل کي تتي دل ڦٽيل تي
پوش ڏيئي قابو ائين نان اگهاڙيان
1 درد جون دوناليون، دل جون ڳالهيون
ماٺ ڪيون من ۾، اندر ۾ اماڙيان
2 سنگهه ناساهينديس ڪيچ ڏي ڪاهينديس
ماڙيون پٺپور جون ڦوڪ ڏيئي ساڙيان
3 ڪشف ڪرامت، عشق امامت
اهو قول ازل جو پرين ساڻ پاڙيان
4 تنهنجي نينهن جو ’ناتو‘ ”رڪيل“ سڃاتو
پنهنجي جانب جيءَ کي، نيئي ڪڙهي ۾ ڪاڙهيان

سريپيروي ڪافي 391

- ٿل تيڏي عشق مڇايا آڙاه، بي سر سورھ ڪڙدي
ڪهڙا ڏوھ گناه جوش ڪڙاهي وڃ ڪڙھدي
1 ويڪ شمع تي پتنگ سر ڏيندي، سورھ ڪڙدي ناقدم هٿيندي
عشق تيا همراھ عجب لڙائي وڃ لڙدي
2 پڇدي پڇدي بيشڪ رچدي، صاف ٿئي وڃ سالڪ سچدي
گم ٿئي وڃ راھ، حرف حقيقي هڪ پڙھدي
3 لڪ لڪ چوري پاٽم جهاتي، صفاتي ٿئم اثباتي
دهشتي درياھ موج لھر وڃ لڙھدي
4 پوڻ چڪي وڃ هي مشڪل بازي روز "رڪيل" سي گھري غازي
صدقني ڪريندي ساھ سچ ٿيون جڏان سڙدي

سريپيروي ڪافي 392

- ٿل حال جي حقيقت ڪنھن سان ويھي اوريان
پنھل بنان مان سليان ڪيھا سور
1 بعضي پنھل ڪاڻ پور به پون ٿا ماڻھون تتيءَ کي چريو به چون ٿا
شال ڪندا محب منظور
شال ووڙينديس، پنھنجي پنھل سان لکيو شال پاڙينديس
ڏونگر ڏورينديس
2 ڏونگر ڏورينديس شال ووڙينديس، پنھنجي پنھل سان لکيو شال پاڙينديس
هونديس هميشه هوت جي حضور
3 هن ته عمر ۾ ڪين بي ڪمايم، امڙادي سان حال نه ونڊايم
لنگهي ته لڪڻ کون ٿيس ظاهر ظھور
4 نانھ ته نفی ۾ ڇڏ وجود وڃائي، اسم "رڪيل" هي اثبات ڪماي
آيو ته اسان ڪاڻ نرمل نور

سرپيروي ڪافي 393

سٽي ڪو حال منهنجو ته بيان ڪيان

جي ٿي سور سليان پون چاڪ نوان

- 1 ڪڏهن ڏسن ڪري خيال خوشي، ڪڏهن ويهڻ محبوب رسي
- 2 منهنجو جانجسو ڪنبي ساهه سسي، دل سان فڪر ڪري ته درود چوان
- 3 گهرجي ننڊ نه گهڻي ڏاڍو خوف اٿو لهريون لوڏا سوين بسيار ته پو
- 4 جن جي سڪ سڄي تن کان ويجهي وسو، جيڏيون جوڙ پڙهي ٿيس راه روان
- 5 بعضي ڏسي ته خوشي ۾ الحمد ڪهان، بعضي ڪن غصو انتظار رهان
- 6 سھمان ساڻن جا اديون شال سھان توڻي ويڻ وڏا اٿم سائين سوان
- 7 انهي حال منهنجي ۾ جواب ڏيئي، سٽي ٻاجھون اديون ڪنم ڪونه سھي
- 8 سائين "رڪيل شاھ" ٻڌي هٿ پئي، ڪيا ها اچڻ جا ڪي انجام اوھان

سرپيروي ڪافي 394

آھي ميڏي ڪاروز ازل دي، نال پنھل دي ٻولي ٻولي

ازل ڪنھن ته نڪاح پڙھيا يئي، پڇي گھٽ سمنڊ صندوق لڙھايي

نال ڏوبھي دي آڻ ڪڙايي، ڪنجي ته اندر دي کولي کولي

قدرت سڀي آڀ نپايي، ساڳي سھڻل آن ملايي

پڇي وٽ سارا شھر ڪلايي، پاٽم ڏکين دي چولي چولي

جيڏيان سرتيان ڪجهه نه سٻاون سي سي پڙيان گھوٽ پلاون

درد ڦٽي ڪون پيٽ نه پاون لک لک ڏيون توڙي لولي لولي

"شاھ رڪيل" نون آڻ مليسي، درد اندوه اندر داويسي

دستين ميندي سھڻل ليسی، صدق ويڃان مين گھولي گھولي

سرپیروی کافی 395

- ٲل ڏونگر ڏورينديس سرمان گهورينديس
 ٻاري عشق مڇايو اندر آڙاه
- 1 چپر چولينديس پنهل ڳولينديس روه ڏکي ۾ نفس کي رولينديس
 کونه ٿيم ڪو ساٿي همراه
- 2 پنڌ جبل جو ڏکيون چاڙهيون لک لنگهي مان ڪنديس راڙيون
 هتي رهڻ اٿم سخت گناه
- 3 هن پنيور سان منهنجو چاهي، ڪيچ وينديس مان ڪاڪيون ڪاهي
 هتي رهڻ اٿم سخت گناه
- 4 چني چڏيم ٻيا سڀئي سانگا سرت ”رکيل“ جي عشق جا الانبا
 باهه بره جي اٿم سنجھ صباح

سرپیروی کافی 396

- ٲل دين ميرا عشق ۽، ڪفر ۽ مسلمانن کجا
 1 مير ۽ اندر ۾ ڪربلا، فڪر ۽ فتان الله
- 2 درد ايسا زلزل، دور گيا خوف رجا
 مست هون مخمور هون سر وهدت بھرپور هون
- 3 خود معرفت منظور هون ميرا قلب ۽ روشن شجا
 عشق اعليٰ شان ۽ خود صوفيان ڪا بيان ۽
- 4 جتھ ذات حق او سلطان ۽ ايسا شعاع ۽ شمس ضيا
 احديت آمد ”رکيل“ ٿڻ گيا ڪوڙا عمل
- اتھ چلدا نھيس دئي ڪارمل جتھ قرب ۽ ڪشف دجا

سريپيروي ڪافي 397

ٿل ڪيڪ دم نه مڃئون آرام ۽ ڪراڻ ڀاڙ دل ۽ دم بدم
 ۱ اتون محبوب ميرا ۾ مشاڪ ٻون بيقراري جان من
 عشق صحبت ۽ ميرا دن رين تيري اڳي صنم
 ۲ درد مير ۽ ڪي دوا رهنائي ۽ شام
 صد بار قرباني شدم، پيار عاجز الٰه صنم
 ۳ احد اعليٰ نور حق، جسم ميرا ۽ بدن
 عبادت ۽ روءِ پوش اسرار خولي ۽ ختم
 ۴ شاه ۽ رڪيل، اس بحر ۾ عشق مستي ۽ ڪمال
 يار ۾ گويد بگو نورا نالائق ۾ زلم

سريپيروي ڪافي 398

ٿل دلبر درد وندن وٽ هوت هوتون هلي آءُ
 1 ماري اڳي ته فراق جي ڏکي دلڙي نه ڏکاءُ
 2 اديون چي آيم عرب ۾ شان وڏي سان شجاع
 3 چپ ٿي سوال جواب ويو پوي ٿو ڪونه سماءُ
 4 "رڪيل" نه راحت روح ڪي پيو سبيائي نه ساءُ

سرپيروي ڪافي 399

- ٿل ڪڏهن ملندو مان سان پرين سرتيون ڪا ڏيوم صلاح
 سرتيون ڏيوم صلاح ڪا، ڏس ڪو پنهل جو ڏاه
 1 هيڻي ٿي ته هنڌلهين اٿي ريجائي مون راه
 2 تنهنجي اچڻ سان عيدان ڪيان ساري خلق ڪري وه راه
 3 فڌ ڪروني اذڪرم اٿم وحدت وارو ويساه
 4 ”رڪيل“ سي ته رسيا ويڃي، ڪري رات ڏينهان تڪي ڪاه

سرپيروي ڪافي 400

- ٿل ڪلئي ظاهر باطن چشم ڏونهين، ٿيا ذات صفات تي سير ڏونهين
 1 دل وچ دلبر جبتڪ آيا، روشن زمين آسمان ڏونهين
 2 عجب تماشا عشق دکايا، ٿيا حاصل هر دوجهان ڏونهين
 2 باغ سيني ٿيا بلبل ٻولي، علم عقل منظور ڏونهين
 3 ظلمات ڳڻي ٿئي پردي پاسي، هوبا عاشق خود معشوق ڏونهين
 3 معراج منگائي سر سمجھائي خلوت ٿي خود خاص ڏونهين
 4 احد احمد فرق نه ڪوئي، وحدت ڪثرت سمجھ ڏونهين
 4 رحمت راز ”رڪيل“ تون ڄاڻج حسن حسين شهيد ڏونهين
 بيشڪ بالا منصب اعليٰ ٿئي شمس قمر حيران ڏونهين

سرپيروي ڪافي 401

- ٿل
1 عشق امانت عين حضور، سهڻي مڪي آسوغات اسان کان
تنهنجو حسن ناپيد نظارو، صورت بشري سر آهين سارو
ظاهر ذات ظهور، هر مظهر ۾ تنهنجون ته اوطاقان
2 عشق عجائب چيز چڱيري سالڪ سنجائي سرڪن گهوري
محب اڳيون منظور ڀرت وارن جون پاڪ پوشاڪان
3 جوش انهي ۾ جيءَ جلائڻ، پنڌ پرينءَ جو پار پچائڻ
ڪيئن جليو ڪوه طور، تاب ته تجلي آيو عشاقان
4 ٿي ”رڪيل“ تون فنا منجهه فاني، پاڻ نه پانئج نام نيشاني
اهڙو ذوق ضرور مام محبت جي ڇڏيان ڪيئن چاڪان

سرپيروي ڪافي 402

- ٿل
1 پڙه بره جو باب، عشق اناالحق جو هر نمر
رهبر ٻاجهون نا علم عنايت، پڙهن عالم ڪرڻ هدايت
بره بنان برباد، سالڪ سمجهن اهو اشارو
2 باب بره جو پڙهن بيراهي، هر جاءِ هوت ڏسن ٿا ساڳي
پاڻ ڪري ته ڪباب، سورھ ڪن ٿا: ائين سڌارو
3 گلستان بوستان پڙهن جائز، منطق معنيٰ ابجد واعظ
هر دو حج ثواب، لدني علم عوшаغن وارو
4 رندي رمز لڳي اچي تاري، سمجهه ”رڪيل“ هيءَ سرجي بازي
تسبيحہ ٿوڙ حسابو، سائن سان سائين ليڪو نڪو چارو

سريپيروي ڪافي 403

- ٿل واه چهرا يار وکيندي ني، عشق عجب رنگ لئيندي ني
 1 گل گلشن تي هر دم جان جسم چاکيتم روشن
 ناز پرين دي جهلدي خم خم، غروج نزول سڪيندي ني
 2 بحر حقيقي غلبا لاي، سک قرار آرام ويجايا
 رڳ رڳ دي وچ يار سمايا، محبت مچ مچيندي ني
 3 ذات ڪماون مطلب مقصودي اعليٰ ٿيون عبد عبودي
 خلوت خانا شوق وجودي مشڪ عطر مڪيندي ني
 4 رمز لڳي ته اي رنگ لاي، نام فتح پور آپ هلايا
 جام "رڪيل" ڪون پر پلايا، شربت شوق چڪيندي ني

سريپيروي ڪافي 404

- ٿل اندر آنهه عشق مچايا، آڻي درد فراق داما لاي
 1 وجود دليلان اجايون چاليون، اندر ڳڻتيون اندر ڳالهيون
 خوف خطرا عشق ويجايا
 2 ٿيم شڪرانا شب روز شادي، ڪيم پيريمغان هدايت هادي
 دل نوز لطيفا ڪمايا
 3 سور چڪيو دل وحدت وارو، وڃي ڪين پيو منجهه سمنڊ سارو
 پل اولهه برهه پڇايا
 4 رمز "رڪيل" هي محبت واري ٿيو سير سڄي جو عشق پساري
 دل لوچي لڪ لنگهايا

سرپيروي کافي 405

- درد انهي دا درمان نهمين، سچ عشق بنان آرام نهمين
 حکيم طبيب کيات جائن، مرض انهي کون سالک سنجائن 1 تل
- خون جگر دا پيون کارهن، ڳڼي خطري کوڙي خام نهمين
 دم دم دي وچ طبقي آون، عاشق موج بحر وچ غوطي کاون 2
- فناي الله ٿي آپ نه پاون، بيرنگ دات بيان نهمين
 کيات جائن کشف کرامت، هر دم هوون حال حكايت 3
- جان جسم هي دل ولايت غفلت غير گمان نهمين
 بار بره دا سرتي سمندي، سر ڏيون ٻاجمون مول نه رهندي 4
- عاشق هو کا دل دا کمندي، پن اول کوي عنوان نهمين
 عشق عقل دا جمڳڙا جهيڙا، عشق کٽيا عقل دا ٿٽ ڳيا پيڙا 5
- وهو "رکيل" دا وسدا ويڙها عجب ايمو ارمان نهمين

سرپيروي کافي 406

- ڏکڙا اندر دا کنمن کون ناسڻيسان
 جو دم حياتي رو رو نپيسان 1 تل
- ڏيون دل کون دلاسي لهندي نه لوري
 آيم بار غم دا ڏينمن رات جمهوري
- مردي نه جيئندي لڳم درد زوري
 تيڏي خاک قدمين دي منهن کون مليسان
- لڳم داغ سيني من کون مونجهارا
 هي هي ڪران مين چلدان چارا 2
- ڪڏن يار اوسي ڏيسم بخت وارا
 سو بار صدقي قربان ٿيسان
- ناقص نمائي نه اميد رکدي
 وس نهمين چلدا ساعت نه سک دي 3
- ڳجهه مرض لڳڙا نهمين خبر ڏکدي
 جزا نيت دي اپڻي لڙيسان
- لڳم تانگه دل کون حق دي حقائي
 هڪ هي هميشان سهڻل سدائي 4
- نهمين ته "رکيل" کون ڏوجهي واه کائي
 بانمان ٻڏيسان هٿري جڙيسان

سرپيروي ڪافي 407

- ٿل وس نھين چلدا حجت نہ ھلندي
رت رووان ھٿ ڏووان جند پئي جلدي
1 ٿوڪ ٻالڻ تي اٿالڻ اڃ نھين ڪلھدا
ڪران زاري سڻو واري عشق نھين ٿلدا
ڪران ڪيوين وڃان ڪيڏي پنڌ باري ٿلدا
مئين عذابي پيرين پيادي اکين روو ملدي
2 نينھن لاوڻ پير پاوڻ دل ڏاڍي دردي
رات ساري ھي انڌاري مين تہ ڏئي ڏردي
ھي وڇوڙا پنڌ ڏوڙا ساعت نہ سردي
ھڪ واري دلداري سھڻا ڏيون ولدي
3 ڪران دانھان تي الاھان ڏک نھين ٿلدا
نہ ڪوئي دارون تسان پارون ٿت نھين چتدا
نہ ڪوئي ڄاڻان نہ سنجڻان پرين تيڏي متدا
جڏان آوين ليا پاوين مين تہ رلي رلدي
4 جڏان پالين چا سنڀالين خوش ڪران خبران
نت شادي ھي آبادي سک اھو سنڀران
سچ ڄاڻان تي سنجڻان درد واليان قبران
"رڪيل" ڄاڻي آشنائي اڃ نھين ڪلھدي

سرپيروي ڪافي 408

- ٿل مانسان ويھي ڪيئي وصال، ڏٺو هيٺون منمنجو حال
مرشد مير منمنجا پير تون ننگي آن ننگ پال
1 مرشد منمنجو فيض صفاتي، دين ايمان ظهورو ذاتي
اندر چولي لڌم ڳولي تنمنجو ايڏو قرب ڪمال
2 شھر ميرانپور ڄموڪ سونھاري، جنمنجا مٿا ماڻھون گل بهاري
دائم قائم تنمنجي گادي، تنمنجو وسي خوش عيال
3 بخت بلند ٿن نيڪ الاهي، شرم پريا شھزادا شاهي
اوهي ماڻت منمنجا سدا سھنجا، تن ايڏو آ اقبال
4 عمل عضوا دل جي گواھي، سک منمنجي ۾ ناھي ڪوتاهي
سچ ڄاڻم حق سنجايم ايهو خانوند تنمنجو خيال
5 درد وندي جون لک دعائون، منمنجي مرشد جي اولاد پلايون
"رڪيل" ڄاڻي وحدت وائي، مدد محبت جو مثال

سرپيروي ڪافي 409

سالڪ باجهون سمجھڻ مشڪل

ناهي عقل جو ضرور، عجب عشق جو مذڪور

1 عشق عقل کي عارف تورن، نفس قيد ڪري ڏک سان ڏورن

سر پرين تون سارو گھورن، منجهه محبت جي مخمور

2 عشق جي معنيٰ عاشق ڄاڻن هر طرحين ٿا حق سنجائن

وجود صفائي غير کي ساڙن تن کي حاصل حق حضور

3 مرد پنهنجو ٿامن ڪمائن، منجهه دروني جهاتي پائن

خوف رجا جا خطرا کائن، ڪيون ظاهر ذات ظهور

4 ”رڪيل“ ٿي تون شرم شتاب، کولي اڪيون لاه حجاب

مليئي فيض حقيقي لڳئي پاڳ اهو پير ڀمغان جو پور

سرپيروي ڪافي 410

ٿل نڪوئي داد نا فرياد، اول ڏوهه پوءِ ثواب

ڪٿي ملڪ ڪٿي مال، ڪٿي سوال هي جواب

1 ڪڏهن پور ڪڏهن سور، ڪڏهن ماڻهن جو مزور

ڪڏهن خاڪ ڪڏهن ذات ڪڏهن خودي ۾ خراب

2 نه مان پير نه امير، آهيان فقر جو فقير

نه مان سيد نه مان سعيد، آهيان آب جو حباب

3 نه مان عابد نه مان زاهد آيم عشق بنائي شاهد

نه مان پاڪ ناپليت هتي هلي نا حساب

4 ڏنم يار عبدالستار تڏهن وسريم هي سنسار

”رڪيل“ ٻول اڪيون کول ڪونهين عشق ۾ حجاب

سريپروي ڪافي 411

- ٿل ڪر عشق کي امام، ملڻ ٻاجهون يار جي، ڇا ڪفر ڇا اسلام
 1 هر نام هڪورام جنمن حق سنجاتو
 جهڙو ڌرم سو ايمان، سڄڻ وعلڪم سلام
 2 عمل ڏسي عشق جو ڪر صورت سر نشان
 زاهد پنمنجي زهد ۾، ڏس ڪامل جو ڪلام
 3 جي عاشق ٿين معشوق تي، ٿي گولن جو غلام
 4 "رڪيل شاهه" تون آرڪوع تي سجدو ڪر سلام
 اندر مڪو اندر ڪعبو، لنگهي قاف پڙهج لام

سريپروي ڪافي 412

- ٿل آب حيات عشق ڏنائون، اهي قائم آهن ڪير
 فڪر فاقئي منجم فقير
 1 قبران تن جون مشرف معنيٰ، نور الاهي خلوت خانا
 اهي اصيلن جا افسانا، هئا بيشڪ بينظير
 2 بره پڙهاين اهو باب ڪري ڏنائون تن تراب
 ڪهڙو تن تي ڏوهه ثواب ائين سمجهي ٿيا سڌير
 3 روشن تن جو روح ربائي تن موللي سندي ذات ڪمائي
 بهشت دوزخ جي ڪاڙ نه ڪائي اها سچ لنگهيا سي سير
 4 نظر جنمين جي ڪيميان پارس، عقل هوش وڃائي حرص هوس
 "شاهه رڪيل" جو اهو ڏس، هيو پيرن مٿي پير

سريپيروي ڪافي 413

- ڪري تتيءَ ساڻ انڌير وٺي پنهل ويم ڏير ٿل
- 1 ستيس سنجهي ڪيم ڪونه اوجاڳو، منهنجا عمل ڪوٽا چوندم ڪير سڀاڳو
- نه ته هيءَ ڪميني ڪير
- 2 چتن چائي مٿو اگهاڙو، ڏوٻڻ سان ڪيو جتن ڏاڙو
- آيم وي رکيون هي وير
- 3 هن پنيور ۾ ڪين مان رهندس، لڪ چڙهي وڃي لعل لهندس
- اتي پرين جا اٿم پير
- 4 واءِ ڪري ٿي ”رڪيل“ واکا اتي ڏونگر جا ٿي ڏکيا ڏاڪا
- اهي سرها پايڻ سير

سريپيروي ڪافي 414

- ٿل هن درد جو دارون دوا، سچ دوست جو ديدار آ
- 1 ناهي وسيلو ڪو وليميءَ کي هن مريض جو توڪئون سوا
- ڪي ڪمين جا پر جملو ڪي لمن ڪنهن جو سماءُ
- 2 مونکي اجهو نه آسرو تون پاند پنمنجي منجهه لڪاءِ
- فنا ڄاڻج پاڻ کي بي فڪر هيئن نه جڳاءِ
- ڪجهه نه ڄاڻج ڪين ڪي ڪوڙي اٿي هي هو هوا
- 3 جوش ڏئي جسمات کي درد جو دونهن دکاءِ
- جن لڳي لوري اندر ۾ سي ڪندا ٿي هاءِ هاءِ
- 4 پيريمغان جي دست ڪون، شوق جو پيتم شراب
- ميخاني ۾ محبت ڏنم روهي رڪيل تي ٿي روا

سريپروي ڪافي 415

- ٿل نند نيئن ڪون وئي حرام پڳي، مونڪي واءِ وطن جي اڪير لڳي
- 1 سهاڳ واريون سڪ ڪين سمهن اڪيون عشق بنا آرام نه ڪن
هڪ تانگهه لڳيم وجهان پياڻي پڻ، سر صدقي سارو مال مڏي
- 2 جڏهن عشق آيو تڏهن عقل پڳو، منهنجو ناز پڙهي سان نينهن لڳو
غفلت غير ويو شاهي طبل وڳو، منهنجي رڳ رڳ وحدت سان وڳي
- 3 تنهنجي درد فراق سورن ساڙيو، جان جسم منهنجو اندر ڪاڙهيو
مان ته پرين سان پلو پاڙيو، صاف ٿيم سينو ترت تڏي
- 4 ائين ڄاڻ رکيل ارمان نه ڪر، اٿي بار بره جو زور زير
اهي سڪ واريون ڪنديون ڪين صبر، اها آسن ڪي ته اميد وڌي

سريپروي ڪافي 416

- ٿل حاسد منهنجا پيا ڪمن نٿا سمهن
- ور پنهنجو مان ڪين ڇڏيندس ڙي اديون
- 1 ڏير حاسد نه هجن ته سڄي ڪيئن سڏجان، اوچاڪ فراق پون نيٺ وهن
دل دلبر سان گڏيندس ڙي اديون
- 2 انگ ٻاروچل سان لکيم ازل جو اديون، اونا ز پرين جا نهن روز لهن
چمي مان ته سر تي جهليندس ڙي اديون
- 3 دور دنيا جا باغ بهشتن جا اديون، پنهل ٻاجهون پڻ پون ڏکڙا ڪنيم
پرين مان ته پاند ۾ پائيندس ڙي اديون
- 4 قدم مبارڪ وو اڱڻ رکيل جي اچي او قول اهو شل ڪمن رات رهن
ويهي مان ته حال ونڊيندس ڙي اديون

سرپيروي ڪافي 417

- ٿل هي ڪيئن ناڪميني قربان ٿي، سو ته لڳين صدقي الله
 1 ميران پور جي ماڳ تي گهوري هيءَ گهرجي الله
 2 سڄڻ چي لوري هڪ جي سڪ نا اهو سلجي الله
 3 سون ڪوهن سو پرين اتي دل ته نيئي گڏجي الله
 4 اصل عبدالستار جو "رڪيل" سگ سندس سڏجي الله

سرپيروي ڪافي 418

- ٿل منهنجا مارو ملڪ ملير ۾ سڪ سي وسن سمنجا الله
 1 ڪڏهن چئي ملنديس ڪڙم سان مٿ ته اٿم پنهنجا الله
 2 سنگت مئي سان سور ٿيا لوچيم نالهندا الله
 3 ناڪس ڪي ته نصيب ٿئي رات اچي رهندا الله
 4 "رڪيل" اعليٰ عشق آهه ٻيا پنڌ پڄين ڪنهنجا الله

سرپيروي ڪافي 419

- ٿل خبر خاصي هيءَ تنهن کون عاشقن کون ڪو پڇي
 جمهوري جهڙو تنهن جوش ۾ لونءَ لونءَ اندر ڇاتي لڇي
 1 اهڙي عشق جي آويڙ ۾ ڪو سر ڏئي سورھ اچي
 پيريمغان جي پيش ٿي آئي اڏي تي سرڪسي
 2 هن جسم کي ڪوڙو ڪري پاڻ پنهنجي ۾ پڇي
 مام موتو جي پڙهي موت جو ڏانئو چڪي
 3 وهر خطرا سڀ چني پنهنجي حال هيٺي کي ڏسي
 حق جو طالب تڏهين ٿي وڃي راهه ۾ اهو رسي
 4 صبر جي شمشير سان ڪو نفس قاتل کي ڪهي
 هوڻو ٿي ”رڪيل“ ٻيائي نه ٻڌ ڪجهه ڪين ڪي ڪنهن سان ڪچي

سرپيروي ڪافي 420

- ٿل رندي باب پڙهجي تڏهن سالڪ ٿي سڏجي
 صفائي سچائي ڪڍي غير تڙجي
 1 عشق جي عنايت حقيقي هدايت ڪشفون ڪرامت
 ڪشفون ڪرامت جسم ذات گڏجي
 2 جي صوفي سڏائين رک تان صفائي سر جو سڃاڻ اٿي دل سان سچائي
 نه ڪر خيال ٻيائي وڃي قلب ڪڙهجي
 3 دروني ۾ جهاتي ٻاهر نه نماز سچو قول اهو پنهنجو پاڻ پاڙ
 اٿي دوست دل ۾ نه ڪنهن پار لڙجي
 4 ”رڪيل“ نينهن لاتو اندر ۾ اوراتو پڪو پيچ پاتو
 پڪو پيچ پاتو جند جان جڙجي

سريپروي ڪافي 421

ڪشف ڪرامت اها ٿي مفت ملامت

نيت ٻڌي ڪرتون عشق کي امام

1 نفس جو سجدو اها ٿي اجائي آري، عقل جي اٽڪل ڪوڙي باري

سر ته فدا ڪر ٿي ڪسي قربان

2 ڪڏهن قضا نه ٿئي عشق جي نماز عبادت والد نه ڪائي وسري نه وحدت

دفتر درد وندن جو لکيو ديوان

3 جسو ڪر جامي محراب مون ڪيم ڪعبودل کي ٻيا ڇڏيم نمونا

هر طرحين هڪ آ ڏنم ورائي سلام

4 احد ٿي هت احمد آيو برقعو پائي تو عربي سڏايو

شاهد ڄاڻ رکيل اهو سچو فرقان

سريپروي ڪافي 422

ٿل تنهنجي صورت جو ڇا بيان ڪيان تنهنجا هر مظهر منجهه ناز نوان

1 تنهنجي تاب حسن جي بازي آ اها هل چل بازار تاري آه

ڪٿي ماتم آه ڪٿي شادي آه توکي سارو سر سبھان چوان

2 ونحن اقرب ناه پري آيو ذات صفات ۾ ويس ڪري

ڏسن فڪروارا توکي ڌيان ڌري اهي رهبر ٿيا وڃي راه روان

3 ڪنهن کي لاهوت لامڪان ڏسي اوتون هر طرحين ٿوپاڻ وسين

ڪٿي پارس ٿي خوش بوءِ گسين توکي عاشق تي معشوق چوان

4 آيو بار بره سر باري آه، عشق آگ اندر منجهه باري آه

”رکيل“ سڪندي عمر گذاري آه، اچي سمجون ٿڙهر سور سوان

سريپيروي ڪافي 423

- ٿل هڪ نانءُ تنهنجو اٿم ياد ايجان تنهنجي آشنائي تنهن قربان وڃان
- 1 اچي عشق سڄي اظهار ڪيم تنهنجي ناتي نينهن نروار ڪيم
- تو سڄي ڪان سينگار ڪيم آيم بار بره جو تمام ميان
- 2 اهڙي سڪ سڄي سامان ٻڌا هڪ دم نه هجان توکئون يار جدا
- منهنجا هڏ قبرم پيا ياد ڪندا ڪيم درد فراق تنهنجي فڪرن
- 3 توسان حجت حاجت هيو ڪير ڪري ڪهڙي طاقت ڪنهن کي ڪو هلم پري
- لکيولوح قلم کون سوکين ٿري ڪهڙي تعريف ڪيان تنهنجي صفت ثنا
- 4 اهڙي روز رکيل ڪي رمز لڳي الست ازل کون مان ٻول ٻڌي
- آهيان کوٽي ڪري تويار سندي شل پيرو پرين ڏنم ڪين پڇان

سريپيروي ڪافي 424

- ٿل تنهنجي ساز خوش آوازتون، مجنون ڪيئي مست ٿيا
- جند جان سر صدقو سسي، سي ڪيئن نه ڪاريهر ڪندا
- 1 منڊ محبت جو لڳن تن ڪي وڪوڙي زهر وين
- سڌ تڏهن ساري پين حق جي ولايت ۾ ويا
- 2 واسينگ وانگي وروجهن وجهي پيچ قابو ڪين ڇڏن
- دلدار سان نئي دل گڏن تنهن ٻول ۾ بهڳڻ ٻڌا
- 3 عشق جو آواز اعليٰ، آيو عاشقن تي بره بالا
- ڪري عبدالان جوش جهالان مسرور ٿي سي مرڪندا
- 4 حاجت فقر جي حال جي نه طلب خواهش طلب وسال جي
- مستي خدا جي خيال جي فنافي الله ٿيڙا فدا.
- 5 جوڳي جڳت ۾ پيا پڇن سر ڏنو سارو سڄن
- تنهن رمز ۾ رکيل رچن دم يار کون ناهن جدا

سرپيروي ڪافي 425

- ٿل انهيءَ سوز ۾ جيڪي سڙيا تن عشق سان انجام ڪيا
- 1 نينهن جو نعرو هڻي لئالوڪ جا لاهيون ويا
- دفتري درد جي ديوان ۾ داخل وڃي هو درج ٿيا
- 2 شوق جو شربت چڪي مستي انهي ۾ محو ٿيا
- علم لدني عشق جو باطون ۾ في الحال ها
- 3 قرآن تن جي قلب ۾ هو پڙهي حافظ هيا
- الست کون آواز ٿيو رمز وارن تي روا
- جا قلم تقدير جي راضي انهي تي هو رهيا
- 4 سن رکيل هي سمجھ تون صاف ٿيا صوفي سچا
- غير جا پرڏا چني هو وڃي حق سان رليا

سرپيروي ڪافي 426

- ٿل تاب عقل دا گذرگيوسي جان جسم سارا جان جسم سارا وڃ عشق رهيوسي
- 1 مٿين کون ڪمين نه ماري انهي مٿين ته رلايا جڳ ساري کون عقل پلايا
- لکيا لوح قلم تي لکيا لوح قلم تي اهو امر ٿيوسي
- 2 ظاهر باطن ٿيم صفائي فثم وجهه الله ڏنم جانب ڄائي
- هر صورت وڃ هر صورت وڃ نظر آيوسي
- 3 ڳل وڃ پاتم خرقه خاڪي درد پرايم دستون ساقي
- جام وحدت دا جام وحدت دا پر ته پيتوسي
- 4 سمجھ رکيل سن هڪ ڏي حڪايت، ٿي ناغافل هڪدم ناساعت
- عشق ماهي دا، عشق مولوي دا، پلعي ته پليوسي

سُربردو ڪافي 427

- تل عاشقن الله جي هر وقت ۾ آ حاضري
اهي راه ۾ گم راه ٿيا، جئري ويا، جيڪي مري
1 ترڪ ٿي سائين ترڪ ڪر، لعنت نه رحمت فرق ڪر
گلا صفت ڏي گوش نا، جن سوز جي سرڪي پري
2 سالڪن هي سڌ لڏي، علم اون عرفان جي
آهن قلندر روز شب، قرب آين قادري
3 دست ڏوئي دارين مون، طالب موليٰ ٿيا تهديلي
هن هن پنمين کون هو ويا، اهو عشق آين اڪبري
4 صادقن سمجھي ڏٺو، سر سارو اسرار ۾
آهي "رڪيل" هو پاڻ ميان، باطون مون ڏس ظاهري

سُربردو ڪافي 428

- تل عشق جي آڙاه ۾ پوڻ بره جي انمين باه ۾، لائقن لاچار هو
ڪڏي ڪڙاهي منجم پيا، ڏيئي ٿي ٿيا پار هو
1 عام چون ٿا ائين هي وڃي سائين غار ٿيو
هي هي ڪيون هو ٿا چون هن ڪارڪون بيڪار ٿيو
2 منهن ويڙهي پڻو مونجم ۾، ڪر غم سيراندي پار هو
هي نه ٻولي ڪا ٻڌن، ماسو الله پار هو
3 بي سري انهي بحر جو، ڏور کون ڏهڪار هو
سوچهو جنهنين سيئي گهريا، سالڪن سينگار هو
4 جيڪي نينهن کون بي نصيب ٿيا، تن ڪين ڪي اعتبار هو
هو حرص دنيا جي هنيا، هي تنهنين اطوار هو
5 آيو "رڪيل" تي اوچتي، بي خودي جو بار هو
قطري منجهون ڪلال ٿيو، منجم ڪيف جي قرار هو

سُربردو ڪافي 429

- تل عشق عجب اسرار ڏنم سوئي سخن سچار ڏنم
 رهبر راه رباني دا، مرشد عبدالستار ڏنم
 1 طالب کون تلقين ڪريندا، مطلب تي مقصود ڏسيندا
 لفظ اهو لاثاني دا، وچ سيني دي انوار ڏنم
 2 نظر جنهن دي هي ڪيميان ثابت، ڪيا ڪريندي شيخ مشائخ
 جلوا ٿيا ميڙي جاني دا، نيلى اتي هسوار ڏنم
 3 باطن ٿي تي اظهار هلاون، لدني علم لطيفي آون
 مستي خيال مدامي دا، سر سيد تي سينگار ڏنم
 4 رهبر ٿيم سائين راه رفيقي، خضر پڙهايم خيال حقيقي
 "رڪيل" راز نهاني دا، ڳئي غفلت ٿي هوشيار ڏنم

سُربردو ڪافي 430

- تل طالبن توحيد جو، صادقن سمجهيو قصو
 نصيب وارا پيانون خود ميرانپور هت ڏسو
 1 صاحب عبدالستار آ، ناهين وڻي هڪ وار آ
 مطلوب طالب حق چيو، ويو تنهن کون وسوسو
 2 ڪوڙ دنياڻ ڊوه ڊپ، صوفن وٽون سارو ويو
 ڌوئي ورق وجود جو، سائين خلق وارو هي حصو
 3 شيخ ٿي، مشائخي، فنا منجهون بقا ڏسو
 چوڏهن طبق وجود ۾، پوءِ وڃي پرکي پسو
 4 عشق جي معنيٰ اها، غم فاقعي سان فائدو
 جن ٻڌو سندرو سچو، سائين "رڪيل" وڃي سور سيو

سُرُردو کافي 431

- تل رندي چال عجائب رهندي، کوڙ ڪڏاهين اونا ڪهندي
 وهواهي وت واعظ تنهاندا، عاشق خوب اليندي
 1 ٿي پساري پهندي مجلس، اووت هٿ هليندي
 طالب نون چا رمز وکاون، ڦوڪ آڙاهه پليندي
 2 قلزم دي وچ مارن غوطا، صوفي سارا سير ڪريندي
 واقف ٿي اسرار ڪنون، وچ جمولي عشق جھليندي
 3 چپ بيهودي گفتار ڪنون، او پهلا سخن پليندي
 مسرور هئي وچ مستي دي، جوش خموش جليندي
 4 هر جاءِ هادي حق سنجائن، سجدا صحي ڪريندي
 ڪعبه قبل دل دي اندر، ٻڌ احرام سلام وليندي
 5 ”رڪيل“ رمز ڏٺو ني ساري، دم انا الحق مريندي
 عشق بنان پيا ڪون الاوي، هرجاءِ حڪم هليندي

سُرُردو کافي 432

- تل آيو منمنجي عشق اڱڻ، اچي عزم حڪم زور ڪيو
 هوش عقل جو اختيار ويو
 1 هڪ ته الف سمي پڙهيم، جيءَ پنهنجي سان جڙيم
 غير وجودون تڙيم، پيچ پرينءَ سان پيو
 2 چنڊ جمولي منجم جھليم، چشم نابينان ڪليم
 رمز ماهي جي رليم، يار ڪيم هڪ ته ميو
 3 پيون ته پچاران پون، ڪي وري ڪيئن پيا چون
 پني تنئيءَ جي سو پيا ڏون، ڪنهن جو ورتم ڪين چيو
 4 سو ته سماپا هان، روز اچن نت پيا نوان
 ڳڻ ته ”رڪيل“ صحت چوان حسن تنهنجي هي هوش هنيو

سُربردو ڪافي 433

- ٿل شرع وارن شرڪ ڄاتو، هي خودي آ خام جي
 منصور اناالحق چيو، منجم معرفت جي مام جي
 1 هوڻا چون حلاج آ، نابين ٿيا نادان جي
 هي ٿيو رضا راضي مٿون، سر ڏيئي سبحان جي
 2 مرتبو هي ٿيس مٿي، شوق اعليٰ شان جي
 سڌ تنهن کي سي ٿا ڄاڻن، عشق جي امام جي
 3 نوش وحدت جام جنهن ڪيو، مست ٿيو مدام جي
 سولي مٿون هسوار ٿيو، انهن درد واري دام جي
 4 اڄ توڻي آهي اڃا، سڌ تنهن سلطان جي
 عاشق ولايت ٿا لمن، لائق وڃي لامڪان جي
 واه "رڪيل" هي رمز ڏس، محبت مولوي ميدان جي
 سي لڙهيا هن لهر ۾ نيشان ٿيا تو نام جي

سُربردو ڪافي 434

- ٿل عشق وارن جي اندر ۾، درد جو هي شور آ
 سالڪن سمجھي ڏٺو، ذاتي ظهورو زور آ
 1 هن لهر ۾ جيڪي لڙهيا، سي نه مطلب کون مڙيا
 داخل ٿيا ديدار جي سوچوي ڪيئن چور آ
 2 پائي ڏٺائون جسم جهاتي، درد وارن دل سڃاتي
 محبت منجهون سي مست ٿيا، جيئن چنڊ تي چڪور آ
 3 عام کون آڃا ٿيا، خاص خودسي اولياءَ
 ڏس شوق وارن جي شڪل، جيئن مرد صورت مور آ
 4 نينهن آين منجم نظر، سر "رڪيل" اي باخبر
 عشق ٻانجهون آ اندازو، نابين سوئي ڪور آ

سُربردو ڪافي 435

- ٿل دست ڏيئي ساقِي پياريو، شوق جي پيالو شراب
 سر ڏيئي سجدي سڄي ۾، بحر ۾ پئو بي حجاب
 1 جي رڪعتان رمز جون، ٿو پڙهائي بره باب
 دم دم سان دلبر ڏسان، مان ڇا ڪندس ٻيو ڪو ثواب
 2 جي مرد ٿئين ميدان ۾، وردون وظائف سڀ وڃاءِ
 رسم رندي سڪ سڄائي، نينهن ڏس کولي نقاب
 3 منهن ڀرين محراب مونا، جسم جامي لا جواب
 درد جو دفتر اندر ۾، ڪشف جو قاري ڪتاب
 4 علم لدني عشق آيو، وسري ويو روزو نماز
 ناهي واندو وحدت دم وسارو، هوت سان ڪهڙو حساب
 5 چئو ”رڪيل“ هو ڪير آ، تنهنجي ويساه ۾ ڪو ٿير آ
 چوي چوائي پاڻ ٿو، سمجھي سڄائي ٿي شتاب

سُربردو ڪافي 436

- ٿل رمز رندي ڪار مردان، ڪيئن وڃي ڪنهن کون سڪن
 مطلب ڏسي مطلوب کون، پيريمغان کون ٿا پڇن
 1 اهڙي درد جي دوفان ۾، جيئن نوح واري طوفان ۾
 سر ڏيئي ميدان ۾، لون لون اندر ٿالوري لڇن
 2 جن سنجاتو ذات آ، سر سارو صفات آ
 حيرت اها هيما ٿي، هيون طبل شاهي تکن
 3 جن سنجاتو پاڻ ڪي، انهي علم لدني ڄاڻ ڪي
 ڪلي عقل واري ماڻ ڪي، ٻڌ پاڻ تون ٻيو ڪنهن سان ڪڇن
 4 اهو رنگ ڏس تون لعل آن، وهو ”رڪيل“ تون نihal آن
 سڄي فقر جو حال آن، اهڙي رسم رندي ۾ رڇن

سُربردو کافي 437

- ٿل
1 بيخود هويم يارو، پوندي خبر نه کائي
حضرت عشق حقيقي، ازلي آتش لائي
کيڏي ڪعبه کيڏي تڪيا، عشق ٽڪاڻا جنت البقيا
دلبر دم نه وسارو، رهندي صاف صفائي
2 باربره دا، مارن ظاهر غوطا، لهر انمين وچ لڙهندي، عاشق ٻڌي چاتا
ٿيون پار پسارو ويندي لوڪ لڪائي
3 التا بحربره دا، عاشق ترن اوياري، مارن ڌڙيان دلبر، ڏيندا عشق آلاري
مارن نينهن نغارو، ڏيندا لوڪ واڌائي
4 انهي ته اڏي تي آون، عاشق ڪسديني ڪيئي
سي سي ڳالهيان سڄڻ ديان، سالڪ سمجهن سيئي
"رڪيل" ويڪ نظارو اوندا ويس مٽائي

سُربردو کافي 438

- ٿل
1 هت هتي هڪ يار جاني، ڏس عشق ۾ پاڻي ليو
وهر خطرا جن وڌيا، تن هت هميشه حج ڪيو
ان سونهن جي آ اڳيون، اچي سونهن سيد ٿيو
2 زهد مون ڏاڪر وڃي، عبدڪون اعليٰ ٿيو
جن سنجاتو پاڻ ۾، دوجڳ وڃي جانب جيو
ڪيئن صفت ڪيان عشق جي، ساري ملڪ جي مس ناپجي
3 لڪ لفظ لڪي هڪڙو ڏسان، هر دي اندر ٻاري ڏيو
روزون ازل جي "رڪيل" وڃي پيچري ۾ جي پيو
4 شهدون شڪر شراب آ، ثابت وڃي سرڪي پيو

سُرُردو ڪافي 439

- ٿل انهي عشق ازلي جي عاشق ڪيئي درد محبت جي ٿيا
 1 سر ڏي ته ساجن سو ملئي، توڙي دٿي وارا ڏنڌا
 لشڪر عقل ڪيڏا ڪٽڪ، هڪ خيال حيرت جي هٿيا
 2 ڪي جمنگل پليا گمراه ٿيا، ڪي گوشي وينا گذران ۾
 ڪي مسجد ۾ وڃي مسلا پڙهن، ڪي سوز سانول جي سٿيا
 3 هڪڙا وره ويران ڪيا، ٻيا ٿا اچن سولي سنوان
 شمس الله جهڙا شاهد سوين، آهن اڃان ناهن گهٽيا
 4 ڪڏهن هستي اچي همراه ٿي، ڪڏهن مستي خدا جي خيال جي
 رمضان ”رڪيل“ جن سان لڳيون، ميدان ۾ سي نامتيا

سُرُردو ڪافي 440

- ٿل اڪيان ريءَ ڪجل ديان ڪاليان، ول مارن دوست دوناليان
 1 ڪر جلوا آون جنگي، وڃ بيوس دلڙي ونڱي
 جابر دست زوراور زنگي، ول ڏيوي بره بنواليان
 2 چڙه اڪيان ڪرن نظارا، جيوين سيف ڪري سٽڪارا
 ول بخت ڏيوي شل وارا، لڳن رمضان رانول واليان
 3 در عشق حقيقي ڳئي آن، پڙ آفت دي وڃي پئي آن
 ڳل لاون سينگيان سٿيان، ڏيون طعني جيڏيون سياليان
 4 پنمل ڪيتي ڪيچ تياري، دل هجر وڇوڙي ماري
 ”رڪيل“ رب ڪريم ستاري، ٿيون خوب خوشيان خوشحاليان

سربردو ڪافي 441

- ٿل 1
منمنجو پير اچي هڪ واري، لڪ وار سدا دل ساري
دلبر درد تنهنجو دل جاني، هنڌڙي منهنجي ڪي هي حيراني
اڱڻ آءُ وڃي ويرانِي، ڏاڻر شال ڏيڪاري
2
سچيون سرتيون سچي ڪمائي، خوش وسي ٿي هت هر ڪائي
مان وڃائي عمر اچائي، شال ٻڏي ڪي تاري
3
جيڪو بحر عميق انهي منجه آوي، سو سو غوطا لڪ لڪ ڪاري
منجه عروج نزول سماري، لذت عشق اجاري
4
"رڪيل" حال سڻيو هڪ واري، جان جسي کان ويم ڪاري
ڦٽي دلڙي اها آڙاري، ڪيئن ورتو وساري

سربردو ڪافي 442

- ٿل 1
ڏيک رووان اڀڻي ڏکڙي، ظالم عشق پيم آ پڪڙي
دستون جام پيتم مڻخاني، ڏيون طعني ماڻهون بيگاني
ڪيئي ڄاڻن مرد تراني، آيا جانب ڪائي ڏکڙي
2
دل درد ڪيتي توائي، ڪم وسريا فڪر دنياڻي
سڻي سانول دي آشنائي، خضر يار وڪايا مڪڙي
3
مين ستي عمر گذاري، سو فرياد ڪون لڪ واري
مٺ خوڻش ٿئي بيزاري، ايويڻ ويڻ ڏيون ڇا رڪڙي
4
تيڏي برهه ڪيتي بيراڳي، روح "رڪيل" داهويا راڳي
فيض شمر فتح پور ساڳي، لڳا سانوڻ هويا سڪڙي

سُربردو کافي 443

- ٿل هي لڳي رمز اساڏي دل نال وو، ڏيندا وت عشق اوگاهي
 1 تخت هزاري دا، ات ڪيوين آيا وو
 منجهيان ڊاٿيا مهوال، خلق عجب وچ آهي
 2 رنگ پور دي وچ وو، رانجهن مليا وو
 چوريم جهنگ تي سيال، تيڏي ڪيتي ميڏا ماهي
 3 لڄ ته شرم ديان ڳالھين، ستر وڃايم وو
 وچ قائم ته هڪ خيال، ساعت نھين ول ساهي
 4 ڪون "رڪيل" تان وو، ڪون اليندا وو
 معنيٰ مشڪل هي مثال، عاشق دي آشنائي

سُربردو کافي 444

- ٿل ٻڌا ڪون پڇي ڏوه ثواب، تيئن ٻاجهون ميڏا وو جاني
 1 نال سبب دي وو، رخ رانجهن ڏنم
 رات لڏم تان هڪ خواب، دلڙي ٿئي ديواني
 2 منڪر نڪير وو ڪيا وت پڇسن وو
 عشق تيڏي ڪيتم ڪباب، وچ وحدت وحداني
 3 عين هدايت وو، شاهد مستي وو
 ° لائق نھين پڇڻ جواب سر ڪيتم قرباني
 4 سر ته "رڪيل" دي وو، باه بره دي وو
 محب ملير مهتاب ڪوئي نھين تيڏا ثاني

سُرُردو ڪافي 445

- ٿل دل منهنجي دلبر لٽي، ويو ڪيئن زوري
 سو لڳين هي صدقي، سر سانول تون گهوري
 1 ڪيئن ته مٺي هي ماڻ ڪري، آڱ اندر ۾ ٿي پري
 دم سانول ريءَ ناسري، ٻڌم ڏڪن جي ڏوري
 2 درد مٺي هي حيراني، ڪيس فراقن فاني
 ڪڏهن ايندم دل جاني، لون ته لڳم تنهنجي لوري
 3 پڪي پيس هادي حق جي، سال ٿيم ڪيئي سڪندي
 لڄ ته شرم کون لڪندي، جهڄڻ اندر جي جمهوري
 4 هلاڻ حسن ڪئي تابش، عشق تنهنجي جي آتش
 ”رڪيل“ ڪري ڪيئن هي بس چتر ڏيئي تو دل چوري

سُرُردو ڪافي 446

- ٿل ڪاڪيون ڪوهيارو، ٻهڳڻ ٻاروچو، محب مٺو اٿم مهتاب
 1 جيئن ستارا، چوڌاريون چنڊ ڪي، ائين عاشق هن بي حجاب
 2 ونحن اقرب ويجهو آهي، شوق ڏيڪاريو شتاب
 3 چنڊ سج کون سدا پرين سمڻو، تنهن کون تڪو آتن تاب
 4 پرين ”رڪيل“ تو پاڻ سڃاتو ناهي ڏوهه ثواب

سُرُردو ڪافي 447

- ٿل عمر گذاريم سڪندي، ڪڏهن پرين مون وٽ ايندا ياره ايندا
 1 ڇت ته چنورِي منهنجا پلو پراڻا، ڪيئن ته ڪيان مان محب سان ماڻا
 ڏاڻ ڏکي ڪي ڏيندا يار ڏيندا
 2 عشق تنهنجي اچي ڪيم اليلان، موج مستي جي ڪري تن ۾ طفيلان
 سور اچن ٿا سڏيندا يار سڏيندا
 3 آهيان ته ڏهاڳ اصلون ڌاري، وس بيوس هان مان عاجز ويچاري
 هن چوري ڪي نا ڇڏيندا يار ڇڏيندا
 4 سماڳ "رڪيل" ڪي آسرتيون سيباڻو، روز ازل کون آ اصلون پراڻو
 هن گهوريل ڪي نيئي گڏيندا يار گڏيندا

سُرُردو ڪافي 448

- ٿل شل نه ملان سک ۾ هجان، برهه ملهوا ٿم تنهنجو باري يا باري
 1 بار برهه جو منهنجي سر تي سڌائي
 رات ڏينهان هڪ دم واند نه ڪائي
 وس نه پنهنجي هي ويچاري يار ويچاري
 2 ڪرمن منهنجن هت ڪجهه نه ڪمايو
 ساڻ سورن جو مون وکر وهايو
 حاجت نا منهنجي زاري يار زاري
 3 ساز آواز رڳ رڳ منجهه تنواران
 جان جسم دل ڪن هو جو پچاران
 سر سالڪ جي ته سچاري يار سچاري
 4 ناز پرين جي وڌو شينهن نهوڙي
 غير اندر جو ڪڍيو عشق اڪيڙي
 رمز "رڪيل" عجب ڏيکاري يار ڏيکاري

سُرُودو ڪافي 449

- ٿل 1
 موت ٿي هلڻ جي ڪيم، اڳيون ڏکيون ڏونگر جون اٿم چاڙهيون يار چاڙهيون
 لڪتہ جبل جا ڏکي واٽ اٿائي، پير پتون ٿيم دل درد دکائي
 سور وڃن ٿا مونکي ساڙيون يار ساڙيون
- 2
 رات انداري ڪيان ريهان روئي، سڪتہ سڄڻ جي مونکي خوف نہ ڪوئي
 ٻاري عشق ڏنم تہ اماڙيون يار اماڙيون
- 3
 چوٽ چڙهي مان ڪندس پگاران، شل تہ ٻڌي منهنجون پنهل تنواران
 روز ڪيان ٿي هت راڙيون يار راڙيون
- 4
 ٻي نہ ڪنهن سان ڪيان ڳجهہ جون ڳالهيون
 سٿڻو ”رڪيل“ جون هڪ يار سنڀاليون
 اچي تہ ڊڪيندم اڳاڙيون يار اڳاڙيون

سُرُودو ڪافي 450

- ٿل 1
 سانه ستي کان طبيبن ڪيم، درد منهنجي جي دوائي دوائي
 رنج محنت جو وڏو جيئن تہ نشاني دقي جي
 ڊاءُ انهي منجهہ ڊڄندا، جاءِ لڌائون جهڪ جي
 دم نہ هڻن سي هوائي هوائي
- 2
 ڪيم فڪر ائين فاني، پاڻ نہ پايان پنهنجو
 ويم وڪوڙي ڏکڙا، دم نہ سمهان ڪو سمهنجو
 تنهنجي تاب ڪيم ڇہ توائي توائي
- 3
 حال جو واقف منهنجو، ويم وڇوڙو وجهي
 ڪين ٻڌايان ڪنهن کي، سڄڻ جي ڳجهي
 تنهنجي برہ ڪيم ڇہ بهائي بهائي
- 4
 جي پاڻ پساري ٿيئن هٿ ڪول تہ اچي هر ڪا
 سڀن مرضن جي دوا، دل تنهنجي منجهہ درڪا
 توڙ ”رڪيل“ تو رهائي رهائي

سُرُردو ڪافي 451

- ٿل ناز پرين جي نينهن جون، مٿون آيم ڇهه مياران مياران
 1 لوڪ سڄي جا طعنا، سهڻل آيم سر تي
 صبر بنان ڙي سرتيون، ڪنهنجي نه وڃان مان درتي
 توڙ ڪندس نئي تنوارن تنوارن
- 2 پير پرينءَ جي پڙ ۾، ڪيئن ته وڃي تو پاتو
 ڪڍڻ ملامت خواري، عشق وارن سچ ڄاتو
 پري پين وڃي پچاران پچاران
- 3 سور ته سختيون ڙي اديون، ڏاج ڏڪن جو ڪنيم
 ننڊ نيڻن کون وئي، پور پنهل جو پيم
 ڪيئن ته ڇهه ورڪي وساريان وساريان
- 4 لڪ شڪرانا ڪندس، اڱڻ منهنجي تي ايندو
 شل ڪو دلا سو دل ڪي، هن ته ڏکي ڪي ڏيندو
 تون موڙ "رڪيل" ڏي مهاران مهاران

سُربردو ڪافي 452

ٿل

ڪيو نينهن نشي آ چالاڪ مونڪي

ڏينهن رات تنهنجو هي فراق مونڪي

ٻوڙ غاليون سمهان نه اٿم ننڊ سڪي

تنهنجي تانگهه لڳيم ڪيو اٿم درد ڏکي

خوش لوڪ وسي مان جهڙي ڪان ڏکي

تنهنجي سورن ڪيو بيچاڪ مونڪي

ڳاري ڳڻتي فڪر پئمال ڪيم

پڇي ڪوڙ عقل جو حجاب ويٺو

سڙي غير ويو سچ صاف ٿيم

مانجي عشق ڪيو آ پاڪ مونڪي

نه *اميد* پايان نه وصال وڻي

جيڪا رب جي رضا منهنجي باب بڻي

ائين ڳجهه ۾ ڏٺم اها ڳالهه ڳڻي

تنهنجي محبت ڪيو مشتاق مونڪي

ڏسان جلوه حسن جو جوڙن ٿا

اهي ناز پرينءَ جا نهوڙن ٿا

او تون سمجهه "رڪيل" منهن موڙن ٿا

محب مان سڏن عشاق مونڪي

سُربردو ڪافي 453

ٿل

هي مونکي شوق مولا جي ته فقير ڪيو
 سڪ سوز ڏکڻ زور ظهير ڪيو

1 لوڪ سڄي جا طعنا، ڪن ٻوڙا ڪين ٻڌن

ڪنيم مياران مٿون، حال منهنجي تي هجن

لکيو لوح قلم جي تقدير ڪيو

2 وسري ويم سڀ ڳالهيون، هڪ تانگهه مولا جي لڳم

دل ته سڃاتو دلبر، ڀل ڏئي جي ڀڳم

لڳو درد سڄي جي دلگير ڪيو

3 عشق ملامت مٿون، غم جو بار سهرڻ

غير پليتي پري، دل ۾ دوست لهڻ

توبه تن کي ڏيئي بي ته نظير ڪيو

4 "شاهه رکيل" جون رمان، ڪڏهن ڪڏهن ٿيون ساڻن

قول السستي اهو، پرين مون سان ٿا پاڙن

رخ روشن تنهنجي بدر منير ڪيو

سُربردو ڪافي 454

ٿل

احد ٿي هت احمد آيو اولو رکي انسان ٿي

وچون ميم رکي ٿا ٻيائي ڄاڻن، اهو سر سچو سبحان ٿي

1 ڪفر وارن ڪين سڃاتو، هيا اهي حيوان ٿي

ڪري ظمورو ظاهر آيو، سچن جو ته زمان ٿي

2 بشري برقعو پھري آيو، نسب اعليٰ شان ٿي

ختم نبين جو عربي آيو، سر اهو سلطان ٿي

3 صفان ٻڌي ڪيو سچن سجدو، ٻڌ بيزنگ جو ته بيان ٿي

فيض ورتو فقراون وٺي، آيو عاشقن جو ته امام ٿي

4 نه آدم حوا نوح نبي، نه موسيٰ بن عمران ٿي

بحر انهي ۾ در ڏٺوسي، رکيل سو رحمان ٿي

سربردو ڪافي 455

- ٿل گوناگون ويڪيجي، بيرنگ رنگ ماھي دا
 سرڪي سوز پويجي، رخ هي راز تنھين دا
 1 هر هردي وچ آب سماڻي، نال عجب ڏي سير وڪائي
 ذات صفات سڏيجي، شملا شوق شاهي دا
 2 لدني علم لطيفي، عشق ڪريندا عنايت
 هڪ ٿيوڻ پيچ پاوڻ، ايسر جشم دي حڪايت
 هر جاءِ هوت ڏيڪيجي، ڀلاڪي ڪون ڪنھين دا
 3 عشق بناڻ سڻو لوڪو، جيوڻ ڪوڙ حياتي
 خبر تنھين ڪون هئي ساري، جي وت پڻيندي جھاتي
 سوئي سبق سڪيجي، ٿيسئي صاف عقيدا
 4 روز "رڪيل" ديان دلبره دلڙي ڪريندي پڪاران
 ڪي وت سمجھن هڪهي ڪي وت ڪريندي مياران
 ڇڏا نھين ته چپيچي، صوفي صاف سھي دا

سربردو ڪافي 456

- ٿل ملامت مرڪ مردن جي، اصل آ عشق بدنامي
 نه ترسن خلق جي رسوا، بحر بازار قرباني
 1 سمن طعنا گلا خوري، تنھين ڪيو عشق اختياري
 سڄي هڪ يار سان ياري، لئي دلڙي ويسر جلھي
 2 سنيائن نفس جي شامت، نه اٿن صحت نه ڪا فرحت
 جھڙي رحمت تھڙي لعنت، سوري اٿن سيح سبحاني
 3 ڏين سر دام ۾ دستي، چني ڦاھي ڇڏن هستي
 هميشان يار جي مستي، دلي ديدار همداھي
 4 گمي آبي گمي خاڪي، گمي ٿن سير افلاڪي
 رهن فناي الله باقي، ڪئي دل درد ديواني
 5 "رڪيل" ناراز ڪن ظاهر، وٺي وحدت ٿيا ماهر
 ازل جو عشق ٿيو رهبر، رويي راز رحمانِي

سُرُردو کافي 457

ٿل جملہ جہان ڏنم، پلئي وت کجھ ناپيم
رورو کران مين هن زاري

1 رلدي پلدي راه حقيقي ڏنم، پيريمغان دي دستون نال خنجر دي کلم

چند نه کيتم اها پياري

2 تاب حسن دا مشڪل، وچ پاتالون پسدي

عشق اڏي دي اتي، کئي پئي قليلون کسدي

دست سڄڻ دي ڪتاري

3 رنگ پريي دا جلوا، هر هر دي وچ هوندا

ڪن فيڪون ڪنون، جتان ڪتان پيا سهندا

عجب تيڏي هي ستاري

4 رورو تڏان سکيم، جڏان رمز لڳيم تيڏي رخ دي

باهه برهه دي "رڪيل" درد وچون پئي دکدي

دم دم نال هشياري

سُرُردو کافي 458

ٿل منمنجو انگ ٻاروچل توسان، لوح قلم کون لکيو هو

1 وات اڻائي واقف ناهيان، ڏونگر ڏيه ڏکيو هو

2 ڪيئن ته ڪميني، ڪيچ مائيندي، قسمت قيد چڪيو هو

3 حرف حقيقي حق سڃاڻم، سورن سان مان سڪيو هو

4 هي سر سارو، "رڪيل" جو ملهه خريد وڪيو هو

سُربردو کافي 459

- ٽل ڏونگر ڏي ڪو ڏس الا، مونکي جانب واري آ جاءِ جتي
 1 ڏس پڇو اٿم وات اٿائي، هلڻ هيڪل نٿم ڪو سورن پائي
 2 راهه ڏکڻي منجهه رس الا، هن چڪڻ چاڙهي ڪون، ڏي مدد مٿي
 3 وڙي لهندس ور ته وندر ۾، ڳولج ٿولج پنهنجي اندر ۾
 4 ڪڏهن لٿم هي ڪس الا، ڪنيم سورن جو سربار سٿي
 لعل لڙاٽ ۾ لهندس لوچي پول پڳم، هي سڃاتم سوچي
 پرجمي پاڻ ۾ پس الا، لائي رمز رندي، آيم ڳالهه رٿي
 ڏنم سمجمي سر سڃاتم، ڪنيم اڪين تي دل سان جاتم
 ناهي ته "رڪيل" جو وس الا، ائين لوح لکيو جي، ڪجهه قلم ڪٿي

سُربردو کافي 460

- ٽل لون لون منجهه تان لڳيم، باهه برهه جي پلو
 1 عشق آيم سر تي زوري، برهه آيم سر تي زوي
 لاهي سڃاتم سر جو سانگو وو
 مون نه ته سمجهيوڙي اديون، عشق اڙانگو وو
 گهور ڪندس هي سر گهوري
 2 وس بيوس ته ڪيم، سورن سنڀالان وو
 هوت پنهل ڪاڻ اديون، ڪندس ڪشالا وو
 جيءَ اندر منجهه اٿم جمهوري
 3 ڳالهه ڳجمي ڪيئن ته ڪيان، ناهي چوڻ جي وو
 پورهت ڪي آهي نيت، پيش پوڻ جي وو
 چپر چڏيندا ڪيئن هي چوري
 4 درد فراق فڪر "رڪيل" ڏکن سان ڏلو
 مڪڻ ماڪي ڪون سرتيون، من ۾ محب منو
 چاڪ پون ٿا مونکي چوري

سُربردو ڪافي 461

- تل عشق جي آزار ۾، جي مرد ٿئين وڃ هيئن مري
ڪريلا ميدان ۾، نيزي مٿون چاڙهي سري
1 جي نينهن جو نالو ڳنهنين، وڃ سوز ۾ سارو سڙي
پرزا ڪيون هيئن پاڻ کي، وڃ شوق ۾ سارو ڀري
2 منصور جي مطلب لڌو، سر مٿي سوريءَ ڏيئي
تڏهن سڏجي ٿو سچو، سر عارفن جو اڪبري
3 علي جي اولاد سان، منجهه ڪريلا جي فيض ٿيو
واه شهادت عين پيالو، ڏس دوست جي هي دلبري
4 ڏس سچائي سالڪي، شمس ۽ تبريز جي
ڪل لٿي منصب مليو، حضور جي ٿين حاضري
5 سر ڏيئي صوفي سچي ٿيو، اقبال اعليٰ احمدي
ٿيو شهادت شاه عنايت، وهوا، رکيل، سان رهبري

سُربردو ڪافي 462

- تل هڪ مرد واري مام سان، صفات ۾ ثابت ڏنم
منصور واري دام سان، منجهه ذات جي ضامن ڏنم
1 ڪفر ۽ اسلام ۾ حق ڏسي، هڪ لڏم، توحيد جو ڪلمون پڙهي
اورج نه پئي ڪنهن عام سان، ظلمات ۾ روشن ڏنم
2 راضي مٿي رب رضا، صابرو جي سمجھي ٿئا، ٺڪ بک اسانجو ڏاج آه
نصيب واري نام سان، ڪلمات ۾ لکيو ڏنم
3 جي مرد ٿئين پو ماري، ايجان عشق جو پنڌ ٿي پري، ڪرياد ياهو الله کي
سائين جي رسين وڃي رام سان، وحديات ۾ واحد ڏنم
4 سک "رڪيل" هي رمزتون، ره يار جي ته فراق ۾ پيمي ڏنائون پاڻ ۾
انهين عشق جي ته اڏام سان هر رات ۾ رانول ڏنم

سُربردو کافي 463

- ټل جنگ عجائب وهوا جائې، عشق کړا میدان هې ملهائې
 نيمن نپاوږ مشکل بازي، راتيان ډينهن رک خيال خدائي
 1 توکل بند کړ تمهل کړدي، لوڅاها کړ لائق لږدي
 چڙهن غزاتي ټيون غازي، ډيون سر سدائي
 2 توبه کرکي ترک کړبندي، ظالم نفس کون ضرور مړيندي
 رهن رضا تي عاشق راضي، اوندا ويس مټاي
 3 خطري دل وچ جنگ اژيندي، رهن دنيا راه مړيندي
 ډيون طلاق تنمين کون تازي، وتي رلدي پيچون اجائي
 4 سک ته اهوئي سچ الاوږ، "رکيل" فقير فقير سډاوږ
 کيا سمجهن اوملان قاضي، عاشق دي آشنائي

سُربردو کافي 464

- ټل عقل اجائي هې وو عمر وچائي ووميان، عشق بنان بېون سپ ځالميون
 1 عشق عقل جي، ولگي لږائي ميان، عشق کټي جنگ ووميان عقل هارائي ميان
 مال مډي سرهي لتايون
 2 پڙهن کتابان وويهي کن معني ميان، سوت ثواب ځسن نفل دوکنا ميان
 عشق جون التيون اهي چاليون
 3 نفس نجس جون ووشور جون شيلان ميان، همر ته خطرا وودل جون دليان ميان
 ملڪ چڙيندين هت ماليون
 4 عشق جډي آيو و سڌ پغي ساري ميان درد "رکيل" سان وو آتش ٻاري ميان
 جوشن ږ هتي جند جاليون

سُربردو کافي 465

- ٿل ابرو هلال صنم دي، خوش نين ڏونھين
 1 مڙگان تير جگر وچ وڙدي، زلف سياه بشيھر چالڙدي
 مشتاقان تي زابر ڪڙدي عاشق قتل ٿئا هر دوجھان ڏونھين
 2 دھن شڪر ڀريئين لعل لڳن سچ سھڻي ڏند مرواري ٿلھي ڪجھ قيمت لھندي
 زيب رنگ ڳل وچ مالھان وت لھندي شمس قمر سھڻل تون ٿي قربان ڏونھين
 3 آئم آپ بنيا خوش آواز چنگي، جامان پوش ڪيٽئي سير صفات رنگي
 عشق ڏکايا جلوا حسن داوت جنگي، طالب محو هيا ٿئي مطلوب ڏونھين
 4 باربرھ دا سرتي بي اختيار آيا، روپ رواج ربي هيا سبھاني سعي
 راز "رڪيل" اي اسرار چپايان شان شھادت هيا حسن حسين ڏونھين

سُربردو کافي 466

- ٿل هوت پنھل جو خان پنھل جو، اڄ ايندم ڪو پيغام پلوڙي پيئر
 1 اڪيون پرين جي وو پار ڏي ميان الا، هيئنڙو ٿيم حيران پلوڙي پيئر
 2 سورن سانپيان وو سانول جا ميان الا، اوراتو ٿم ارمان پلوڙي پيئر
 3 ڪيچ ويو ته ڪو هيارو ميان الا، آريائي آري ڄام پلوڙي پيئر
 4 اڱڻ رکيل جي وو پير پرين جا وو ميان، اٿن اچڻ جو انجام پلوڙي پيئر

سُربردو ڪافي 467

- ٿل بحر بيچون ۾ ڪيئن وڃي ڪاهي پيا
مردن مشاهدو هي ڏٺو حق سڃاڻي بيريا
1 جي لڙهيا هي لهر ۾، تن پيو سارو سماءُ
ڪاهي پڻاسي ڪين ۾، جي ويرو وحدت ۾ ويا
2 ترسيا نه سي ت رهو ڏسي، تنهن سير جي سامان جا
سر گموريون سي ٿا گهرن تنهن موج مستي ۾ ميا
3 سڌڙيا ڪنڌي تي ڪيئن گهرن بيٺا ڪرڻ سي هاءِ هاءِ
عجب تنهن آ ويڙ ۾ جيڪا گهريا سي رهنما
4 عشق بازي رنج محنت، درد وارن جي دوا
فراق فاني جي ڪيا حيران حيرت ۾ هيا
5 ڪين ڄاڻج پاڻ کي ڪوڙ ٿي هٽڙي هوا
ره ”رڪيل“ هڪ رمز ۾، سر سالڪي جو له سماءُ

سُربردو ڪافي 468

- ٿل عجب گفتگو عشق جو، ڪيئن ٻڌي ڪنهن کي چوان
پور پلپل جا پون ٿا، نينهن وارن کي نوان
1 رمز رندي ڪار مردان، صحبتي هر دوجمان
ماسوي الله ياد هو، سمجھي ٿيا سمجھون سو ان
2 جي نظر نافيو نظارو، تمدلي ناهي طمع
جيءُ جسم جند جان هي، فڪر وارن جي فنا
3 عين تن جون عادتان، حفظ ڪيائون ياد مان
پنهنجو ڏٺائون پاڻ ۾، تنهن رهبري ۾ ٿيا روان
4 دم سڃاڻي دل سڄي سان، ٿي حڪايت ۾ هماءُ
چٽو دٿي جو دام هي، وڃي ڀرتوي پرڄي پوان
5 جي ”رڪيل“ هن راز جي، آهي سوز وارن کي سماءُ
چوي چواڻي پاڻ ٿو، اولو رکي هي پيش مان

سُربردو ڪافي 469

- ٿل سڌ نه ڪهڙي عام ڪي سرت وارن جو سماءُ
 1 بيشڪ پياسي بحر ۾، لڙهي ڏٺو تن هي لقاءُ
 اول اسمون ذات جي، ظاهر ڏس جاءِ بجاءِ
 2 دام دٿي جو دور ٿيو، هر جاءِ ڏسڻ هڪ حق آءُ
 سرڪي چڪيائون سوز جي، "سي ڪندا ويا هاءِ هاءِ
 3 عشق جي آويڙ ۾ ٿي چيائون آءُ آءُ
 جي لڙهيا هن لمر ۾، عجب تن انصاف آءُ
 4 سادو سمنڊ جي سير ۾، ڪڏي وڃي ڪاهي پيا
 جي "رڪيل" صوفي سڏائين وردن وڙائڻ سڀ وڃاءُ
 جي سالڪ ٿئين هي سمجھ رک، وحدت مجاهدو وڃي وڌاءُ

سُربردو ڪافي 470

- ٿل عيب منمنجا شل نه پڇن، هن ته مٺيءَ جون منڊايون منڊايون
 1 منمنجا چارئي پاند چڪڙ منجهه ميرا، ڪيئن ته ٿو وان ڪيان صاف سميرا
 ڏس نه گولي جون گنڊايون گنڊايون
 2 منمجا وروڻجا او منمنجا واه وسڻ، هوت ڪنڊيس مان توکان هر دم حيل
 پرڇ پرين ڪر نه جدايون جدايون
 3 ڪنڊم ٻاجھ ٻارو چل ڪڪر ڪوهيارو هن ته وليمي تي آيو وسڻ جو وارو
 اچي لوڪ ڏيندم تان وڌايون وڌايون
 4 عشق تنهنجي هي منمنجو جيترو جلايو، سڪت "رڪيل" ڪي آئي مڇ هي مڇايو
 درد ڏيئي ويم ڏکايون ڏکايون

سُربردو ڪافي 471

- ٿل هن ته مٺي جي ڀلو ماڳ تي
 ايندم پنهل واڳ واريون واريون
 1 تنمنجي خاڪ پيرن جي اومان اکن ۾ پائيندس
 پري سرمي جان ته سرايون سرايون
 2 سرهو سات خوشبوءِ اڱڻ تي
 ايندم بار ڪٿوري پرايون پرايون
 3 سرتيون سهيليون سڀ واس وٺن
 جي پنمنجون هجن ڇا پرايون پرايون
 4 سڪ ته "رڪيل" کي آ سرتيون سهاڳ جي
 يار ايندم قدم وڌايون وڌايون

سُربردو ڪافي 472

- ٿل جي درويش ٿئين پڻو درد واري دام ۾
 1 ڳل جڻيون پائي عشق جون ڏي سر سڄو سبھان ۾
 ويھ نه واندو ڪرڻه وسارو، ٿي فڪر جي فرمان ۾
 ڪرندڻ حرام اٿي جاڳ جائي، پڻو محبت جي ميدان ۾
 2 حرف حقيقي حق سڃاڻي، مستي سر مدام ۾
 هي هستي حرفت ڇڏ وڃائي، اڄ عشق سندي انجام ۾
 3 اندر پنمنجي پائي جهاتي، گھٽ نه ڪر ڪلام ۾
 فذڪروني اذڪر ڪم، ڏئم سڄو قول قرآن ۾
 4 "رڪيل" پنمنجو يار سڃاتو، دل سندي ديوان ۾
 هادي ڏسيم هيءَ هدايت ره پرين جي پيغام ۾

سُربردو ڪافي 473

- ٿل ڏک عشق ڄمڙو ڪو ناڏڻم، آهي مرض مونکي لا دوا
واعظ ملن جو ڪيئن ٻڌان، پنهنجي لڳي ٿم هاءِ هاءِ
1 ملان قاضي مولوي اسلام جا آهن ٿيا
نمرود فرعون ڪيترا، هتون ويهندا اٿندا ويا
2 پاڻم جماتي پاڻ ۾، معلوم ٿيم سڀ موجزا
علم لدني عشق آ، توحيد جي حاصل ٿيا
3 درياه جي تنهن موج ۾، گم ٿيس غوطا ويا
ترهو نه ٻيڙي نا ملاح، موتي لڏم جي تري پيا
4 منصور ٿيس مطلب ڏسي، دفتر درد جا اندر هيا
هر دم اناالحق چوان، آهي رمز وارن تي روا
5 سچ ”رڪيل“ سر ڏيئي، ميدان ۾ سي مرڪندا
سو لڏائون پاڻ ۾ قربان ٿيا فاني فدا

سربلاولي ڪافي 474

- ٿل
- سائين منهنجي مرسل جا شان وڏا ته اجر
سائين سچي ته سيد جا ها غم هل بشر
- 1 جبرائيل جتيءَ سان شاتل ٿيو آڳ، نازمين آسمان هونءِ هوسچوئي جهڳ
ايڏا قرب قدر، سائين منهنجي مرسل جا
- 2 محب مٿي معراج تي قادر ڪوناڻو، ملڪن ۾ غوغاءُ پيو سڀن ڪيو سعيو
زيارت ڪان منتظر
- 3 احد احمد هڪڙو فرق نه پايان آدم، شڪرتنهن شب رات ۾ طبق ٿيا روشن
مليو فيض فقر
- 4 چارئي يار رسول جا پلارا بيشڪ پاڪ پنجن تنن کي هوت پايان ٿي حق
روحن جا رهبر
- 5 پرڻي رات رسول جي حورن ڪيا هيرا، سداڳاڻن سمج مون سيد جا سمرا
صدق ٿيون هر هر
- 6 پنجئي تن پيارا اٿم شڪر ڪيان شاباس مٿي تن محبن جي سج ڪئي تابش
پاڪ لئن چادر
- 7 ڇا بيان صفت آ مٿي تنهن منور "رڪيل" ڪيئي قربان ٿيا سوين شمس قمر
آيو اڙين جي آذر

سر بلاولي ڪافي 475

- ٿل برقمو پائي ته بشر۔ احديت مون احمد آيو۔ احمد آيو عربي آيو
 1 گھر اچي عبدالله جي تولد ٿيو روشن
 لک ڪروڙيون ارواحن سجدو ڪيو باطن
 صدق شمس قمر، سدا سهڻل ڄايو
- 2 سو مبارڪ روحن تي سڏي ملائڪ ڏين
 عين اچي اظهار ٿيو شڪر ڪيو عاصن
 لڌو ڏوه ڏمر پرينءَ پير پايو
- 3 احد احمد هڪڙو سالڪ سڃاڻن
 طالب تنهن توحيد ۾ دئي نٿا ڄاڻن
 عشق وارن تي امر۔ فائق فرمايو
- 4 پڙهي صلوات سيد تي وڃي روءِ رسن
 اعليٰ شان عجب آ عارف ٿا ۾ ڏسن
 مٿون چانو ڪڪر، مولا ڇٽ جهلايو
- 5 عاشق منجهه فنا جي جنگ ائين جالن
 ڏسن بحر بقاء جو سيني اندر پالن
 سچو ٿين ته سفر، تن جسم جهڳايو
- 6 "رڪيل" سڱ دريان آ جتي خاڪ سندن
 اصل عربي ڄام جو بردو هي ته بندو
 اجهو اٿم انور، هي رنگ بنايو

سربلاولي ڪافي 476

- ٿل
1 منهنجو سدا گهر آيو، سدا گهر آيو، اديون وڻجارو، دل سندو دلبر
بادل برساتيون ڪيون، وسڻ جون ويتر
ٿيندي آبادي عالم ۾، ڏيندم چانو چپر
2 قدم تون قربان ڪيان، سولگين هي سر
شال پسنديس ڪارڻي دوست مٺي جو در
3 دوست سندي ديدار جي، حب اتم هيڪر
مديني جو مصطفيٰ ڏيکاري ڏاٽر
4 مٿون احمد جام جي، آهي چانو ڪڪر
معافي سنگ سرڪار ڪيا ساب، پيم ته سفر
5 رهبر ”رڪيل“ جي اچي، ٿيندم ساهه سمر
ٻڏي ڪي پانهان ڏيئي، ورڪندم شل ور

سربلاولي ڪافي 477

- ٿل
1 ويڙهي منهنجي آيو سونه پريو سرور
اچي پير پايو اڱڻ آيو، انور
پرينءَ جي پيزار تون، سو لگين هي سر
اڪين اوھيڙا ڪيا، وسن لئي ويتر
2 مان جهڙي جي ماڳ تي پيو پاڻ قدر
جهلي چند جهولي پيو، چڪيم شهد شڪر
3 اجهي تنهنجي آسري سندو فيض فقر
عاصي تنهنجا امتي تون چورن چانو چپر
4 پرڻي رات رسول جي، حوران ٿيون حاضر
ملڪن پئي مشاهدا ڪيا ڏيه ڏئي ڏاٽر
5 عشق وارن جي ڄاڻ تون ”رڪيل“ خاص خبر
احد احمد هڪڙو اتم شهد شڪر

سربلاولي ڪافي 478

- ٿل ٺڪل ڳيا ڦند ڦير، دل وچ حق سمايا
1 خرقا خاڪي پوشا پهريوسي، چوڏهين طبق نظر آيو سي
بیرنگ برهه دا بار چايوسي، ڪيتا عشق انڌير، غفلت غير وڃايا
2 زيب زينت ڳهم مين گهڙائي، ڪڙيان ڪنگڻ نٽڙي جڳائي
چوڙا ٻيڙا ڳل هار سڙائي، اهو سماڳڻ سڀير، ٿيم سينگار سجايا
3 فيض فنا نماز مٿين نيتي، لثم ڏوه پوشاڪ پليتي
سرڪي سڄي مين پيرم ڏي پيتي، دهشت ناڪ دلبر حيرت حڪم هلايا
4 سمجھڻ صفات عجائب ٽوليان، وهو سڄڻ تيڏيان لک لک ٻوليان
عاشق گهندي وات وڇوليان، شملا ٻڌڙي شير، ”رڪيل“ سارا راز چڀايا

سربلاولي ڪافي 479

- ٿل ڏنم ڪفر سوئي اسلام، عشق جڻيا مين ڳل وچ پاتا
1 گر ميري مينون بابت بتاتي، صحن دل داسارا صفائي
جيڏي ڪيڏي هڪ روشنائي، خطري سڙڻي خام، عشق آتي اهورنگ لايا
2 ڏنم ساڄن سنت اُتاري، مسجد مندر وچ دواڙي
ڏيکي اهو جيڪوڏي ڪوماري، اتان ڪنهن پئي رام، اتان ڪلمان قلب نه ڄاتا
3 برقع پا انسان ٿي آيا، صورت بشري آپ چڀايا
صم بڪم مهر لڳايا، جس جهپيا تيرا نام ٿي ڳيا ول گونگا ٻاتا
4 احد ٿي تي احمد آيا، فضل اپنا فيض وڌايا
آپن آبي آپ سمايا، پيوڻ سيتي جلم، عشق چنمين وچ آڪر ڄاتا
5 ”رڪيل“ عشق آيا مٽخاني، ڏيون طعني لوڪ بيگاني
عشق نه ڄاڻن ملان ملواني، سر ڪرڻ قتلام، نينهن نياوڻ سوئي هي نانا

سربلاولي ڪافي 480

- ٿل
 1 رڪ سرت سچائي سري رام، ستگر سانون هي گيان بتايا
 لچمڻ رام تي شوق جڳايا، سري ڪرشن سانون مڪ وڪلايا
 نانڪ نام تي باب سڏايا، هر مين ئي هر نام، ظاهر لوڪ لباس چپايا
 2 مڙهيان مستيان مين ناويسان، ڪيتم ڪعب دل ڪون طواف ڪريسان
 سو سو ٿيري سيس نويسان، ڪيتم عشق امام مهيون ساجن مين سجدا پايا
 3 بالا بره ڪيتم بيقراري، نينهن لڳم ڏک بي اختياري
 ڳل جڻي تي بدن بهاري، اوري رهيا ايمان، منزل ني سانون عشق پهچايا
 4 دين ڪفر وچ پاتم جماتي، پنم غير تي شڪ صفاتي
 هڪ سچاتم ظهورا ذاتي، آيت وچ فرقان ڪل شيءِ قدير سمايا
 5 مٽخاني وچ محفل جاڳي، شغل شاهانان "رڪيل" دل شادي
 عبدالستار اهو سر ساڳيءَ ۽ جلد پلايس جام، رمز لڳي تي اهو رنگ لايا

سربلاولي ڪافي 481

- ٿل
 1 لڳا عشق ٿيم لاچار، درد اهو مين سڪڙان پايا
 ڪڏان دانشمند تي مرد ترانا، ڪڏان مدھوش ڦران ديوانا
 ڪڏان غرق وحدت دي وچ مٽخانا، دلبر داهي ديدار، شوق تساڏي شور مچايا
 2 دهن شڪر لبان تي لالي، عشق انهي دي الٽي چالي
 موج چڙهي سراڻي جلالي، ايون ڪريندا مارون مارھوش ڪنون بيموش الايا
 3 عشق هڪو سائين حرف پڙهايا، سمھڻ ڪاوڻ عيش ويجايا
 شيشا شراب ازل دا آيا، برھ ڪلي هي بازار، هر رنگ دي وچ سير وڪايا
 4 جڏان عشق آيا سائين ساڏي خاني، ٿيئي شروع چو طرفون طعني
 ڪيئي سڪي سائين ڪيئي بيگني، ڪن ڳلاي گھٽار وھو "رڪيل" اھو سچ لڪيا

سربلاولي ڪافي 482

- ٿل آيا عشق اندر وڃ شور سک قرار آرام نه ڏيندا
 1 غم مونجھارا ڏکڙا آيم، جانب اڀڻي جهولي پايڻ
 2 درد فراق تي فنا وڃ فاني، لنگھ پيوسي لامڪاني
 3 ويڙھ اوڀر برھ دي پڙڪي، ڏيون سر نه ڏڻ ڪنھن دڙڪي
 4 آيون آبي آب سڃاڻم، جيوين اداسي چڪور، صورت چنڊ جھليندا
 4 مرد ڪريندي عشق ڪماڻي، دم دم دشمن نال لڙائي
 مدعي مار ”رڪيل“ روشنائي، دڙ اندر داچور، صوفي ڪون سڏيندا

سربلاولي ڪافي 483

- ٿل باھ برھ دي ساڙي سر ٻلدي
 1 اڄ نھين ڪلھدي هي روز ازل دي
 2 غم ھڏين وڃ اھو جوش جڳايا، عشق خريد مين ڏک چاواھيا
 3 ڪر ڪردان تتي مين اي حال وڃايا، وس بيوس ٿييان ڪاڻي نھين ولدي
 4 مستي واليان موجان چڙھديان، ڪرن لڙائي لاشڪ لڙديان
 3 اوجاڳا آيم اکين اھي سڙديان، جوش انھين وڃ جند پئي جلدي
 4 بيقدري ڪون قدر نه ڪوئي، ڪيوين مٿين سڃاڻا ساجن سوئي
 4 ڪران ته وکھي پيئي اھا حيرت ھوئي، حجت حاجت ميڙي ڪاڻي نھين ھلدي
 4 تون جانب دي مريندي جدائي، سر ته ”رڪيل“ دي سختي آئي
 منھن وڃ ڏوڙي چتئين وڃ چاڻي، ڏي ڳيم جان اصل نسل دي

سربلاولي ڪافي 484

- ٿل 1 مین سکندی ویکان تخت هزارا، بخت تتي کون ڏیوی شل وارا
لانجهن سائین رنگپور والا، بن ٿیا جوگی ڪرڻ ڪشالا
2 ڪیڻي پئي ڄاڻن هي هڪو حق تعالیٰ، سالڪ سمجهن اهو هي اشارا
کاري چڙهي آیم ڌوڙا، ڳئي ته خوشي ڪیڙي لک ٿیم ڌوڙا
وچ ته فراق دي پیم وچوڙا، کیون ته ڪران مین چلدا نه چارا
3 حال انمین وچ همیشاں هووان، ڪران گریا سئینان اکیان نه ڌووان
رت دیان هنجون بیئي مین هرهم رووان، غم ته رفیق میڏا ڪوئي دم نه وسارا
4 نال رانجهن دي نینهن نیاوان، روز ازل دیان لذت لاوان
خرقا خاڪي مین ڳل وچ پاوان، سیر "رکیل" سوئي سر ٿیم سارا

سربلاولي ڪافي 485

- ٿل مین مٽري تي لوڪ دي میاري
سر تي ملامت برهم داباري
1 لوڪ بیگانی ڏیون طعني، حال نه واقف تي کون پچانی
عاشق درد ڪیٽي دیوانی، مستي خمر خماری
2 رانول رورو هٿري ملدي، لڳڙي لوري تانگه ازل دي
جانب جلدي چاڏیسي ولدي، ڏیوڻ ڏاج تیاری
3 مئي پیوان تي دوجڳ جیوان، ساز آوازمین مطلوب تیوان
مجلس خاص تي رند سڏیوان، بحر حقیقي بیشماري
4 اهي ناز پنمل دي ڄاڻ نشانی، واحد شاهد تي هڪ هي جانی
برقمه بشري اهو راز نهانی "رکیل" سچي گفتاري

سربلاولي ڪافي 486

- ٿل اڪيان سمثل ديان ڪيف ڪڪوريان، پاون چاريه ڪجل دي، جلدي
 1 ابرو سيف تي مجگان قهري، نين ڏونهين تيڏي بانڪي بحري
 لعل لبان سمثلين دي ڏند مرواري، صفت سچي هي نسلدي، جلدي
 2 زلف سياه گهتن پيچ پاون، جلوا حسن داچا سير وڪاون
 درد وندي دل مني ڪون جواون، پيڙ پراڻي پئي پلدي، جلدي
 3 عاشق پيون او آب حياتي، مشتاق مڙي پاون جهاتي
 هرجاء ويڪن ظهورا ذاتي، لڳڙي هي تانگه ازل دي، جلدي
 4 رخ مهتاب او صورت دا صاحب، سر سانول دي چيرا عجائب
 دوست ڏني ڏک ٿيون وچ غائب، رمز "رڪيل" وچ رلدي جلدي

سربلاولي ڪافي 487

- ٿل منمنجو ٻاڻ ٻروچ سان، ڪونه لڳم ڪوپه
 1 منمن ويڙهي ته مٿن جان، سنجهي آءِ ته ستيس
 هتون هوت هليو ويو، سور آيا ويئي سم
 2 عمر جو اٿم آسرو، وحدت جو ويسم
 مٽي هن ته مريض جو، هار ڳچي جوڳم
 3 ڪڏهن ايندم ڪيچ ڏنهن، ڪانگل ٻولي ڪم
 ڪڪر ڪوهيارو ڪري، اچي مون وٽ لم
 4 سرتيون "شاه رڪيل" سان، نينمن ڪندو نيهم
 رنج وڃي ته رنجيءَ جو، رات اچي هڪ ره

سربلاولي ڪافي 488

- ٿل
 1 سانول سان منهنجو سڱ لکيو لوح قلم
 وٽ وصالون ناپوي، عشق مچايو اڌم
 2 پاڙيندس ته پنهل سان، دوستي وارو دم
 انگ ته اڳي لکيو، جڏهن ڪيو هوڪن
 3 مڻي ڇڏيان مس مون، آيم ڪون فهم
 ضعيف پيم ذاتي جو، حسن ڪيو هاگم
 4 رليو اسانجي روح ۾، رمزن وارو غم
 لڳم عشق عجيب جو، ويو غفلت غير غم
 ”رڪيل“ ڄاڻج رارتون قرب وارن جو ڪم

سربلاولي ڪافي 489

- ٿل
 1 پنهنجي خان پنهل ڪاڻ، ڏوريندس ڏونگر
 ٻڌم سورن سندرو، اڳيون باري بهمي ٿو بر
 2 سرتيون سميليون اديون، وڻج ڪون وڪر
 لکيم روز ازل جي چني رات چپر
 3 لڌم پير پنهل جو، آ هوڙي تي اندر
 پوندي ٻاجه ٻروچ ڪي، ورڪندم شل ور
 چني ڇڏيندس ڪينڪي، دوست مڻي جو در
 4 ”رڪيل“ روزون روز آ، درد سندو دفتر
 ڇا ٻڌايان ٻين ڪي اندر جو او ٻر

سربلاولي ڪافي 490

- ٿل جيڏيون خان پنمل ڏنهن، ڪالم آيم ڪانگل
 1 سنيهو ته سورن جو، مانڏي مڪو آجن
 ملير ڏاج ڏڪن جو، آيم پنڌ جبل
 2 ڏڪيو پنڌ ڏونگر جو، هيڪل مان ڪندس هل
 وٺيو ويندس پاڻ سان، سور نه ڪنهن سان سل
 3 ملڻ ٿيو مشڪل سان، ڪندس جوش جتن
 هجان شال فراق ۾، اجهو اتم عشق عمل
 4 وحدت ڄاڻ وصال تون "رڪيل" تنهن سان دل
 سڪ سمهن ڇا لڳي، جان جيئن تان جل

سربلاولي ڪافي 491

- ٿل اڱڻ منهنجي ڙي اديون، عشق آيم اڃ ڪل
 1 ٻڌم سورن سندرو، چوهي ويندس شل
 ماڻيندس منزل کي، لڌم لعل امل
 2 پرين جي پار ڏنهن، پو لڌم هي پل
 لوڏن لڪن کون لنگهي، ڪندس ٻانه اچل
 3 اوجاري دل اچي کي سڪ سچي سانول
 عاشق سونهن دارين ۾، جيئن گلابي گل
 4 "رڪيل" ظهورو ذات جو، ڏسان حيرت هل
 هر طرحين هڪ حق آ، رخ تنهنجو رانول

سڊلاولي ڪافي 492

- ٿل
1 اديون اباڻن جا، مارن ماڳ وسن
پڪا پهنوار پٽن تي، آڻي ڪيئن ته اڏن
سانگ چرن سانگيڙا، چيڙيون مال ڏسن
2 قسمت قيد ڪيم ڪيئن، وچوڙي ويتر
نه اٿم اميد ملڻ جي، مان کون شل نه رسن
3 مان ڪي ملڪ ملير جي، ٿڌي واءِ لڳيم
اهڙي اڪير اندر ۾، رويون نيڻ پسن
4 "رڪيل" رهبر جهوڪ ۾، وٺي دست چميم
وڌائون چڻنگ سيني ۾ ڪڻل ٿام ڪسن

سڊلاولي ڪافي 493

- ٿل
1 لڳيم لون لون اندر لوري، جيئن جڳ ۾ جمڇڻ جهوري
وڌو مشتاق ڪي ماري
حسن جي تاب جي حيرت، ڪيو وهلور منجم وحدت
چڪيم اها شهد شربت، نهوڙيم نينمن هڪ واري
2 پرين جي پاڪ پرويزي، شڪر ڪر شان شب خيزي
چڏي ڏي نفس جي تيزي، ٿمرڪڻ ساڻ سان ساري
3 ڪڻل ڪي ڪل پئي ڪيمي، اندر حق هو ويم ويهي
پرين پچري آيم پيمي، ٻارڻ ويم عشق جو ٻاري
4 "رڪيل" ڪيئن راز ٿو پائين، مٿي لامڪان تي آهين
اڃان ٿو ڪين منجم ڪاهين، بقاء جي لنو لڳس لاري

سريلاولي ڪافي 494

- ٿل اوريان شال اندر ۾، دوست منو دلبر
 1 لڌم پرڄو پيڇرو، روه ڏکڻي لون رندو
 ڏونگر ڏوريان ڏک سان، پرين ڏي ٿم پنڌ
 2 لڪڻم لوح قلم ڪڻون، اصل توسان انگ وو
 پونديس شال قبول مان، هيڻائي جو هنڌ
 3 اٿم اوسارا ته اندر ۾ دردن نه ڪيڙم دنگ وو
 سڌي وينديس سامهون ڪين ڦيرينديس ڪنڌ
 4 سرتيون ساهيڙيون، لڳم نينهن ننگ وو
 وڻو ويساه رکيل ڪڻون صاحب جو سو گند

سريپيلو ڪافي 495

- ٿل آيا دلبر ماهي، آيا دلبر ماهي، ملڪ فلڪ سي ڏيون گواهي
 1 وڃ مڪي دي تولد هويا، محمد نام سڏايا
 عرب سڄي تي امن هويا، شاهي شور مڇايا
 2 عرش زمين تي غلبا غالب، خلق خوشي وڃ آهي
 چوڏهن طبق هوئي وڃ روشن، گهر عبدالله دي شادي
 جن انسان ملائڪ حوران، ڏيون مبارڪ بادي
 3 ٿيا ظهورا ذاتي ظاهر، شان آيا سر شاهي
 عشق بنان ٻيا ڪون سڃاڻي، لدني راز رباني
 احد ٿي بن احمد آيا، برقع پا انساني
 4 هر ڏي وڃ آپ سمايا، آ وندا ويس متائي
 باطن ظاهر يار ڏٺوسي، ماري نينهن نغارا
 دل وڃ دلبر ياد ڪتوسي، ڀڄ ڳيا چوڙ اندارا
 قلزم دي وڃ قطرا وڙيا "رڪيل" دل ڳل سپاهي

سرپيلو ڪافي 496

- ٿل 1
عرشون زمين تي آيا، جنهن عربي نام ڌرايا
گهر عبدالله دي شادي، ٿيا ملڪ امن آ بادي
ڪيتي آپ هدايت هادي، وچ قادر قرب چپايا
2
بن احمد آيا پردي، ٿئي انس ملائڪ بردي
سرقدمان تي آڏردي، جنهن سمجها سو تنهن پايا
3
تيڙي هڪ حڪايت جانا، ڏوجها اورن ڪوئي پچانا
اهين وحدت وچ خلوت خانا، هر رڳ رڳ يار سهايا
4
تيڙي خال حڪايت ساري، رک دم دم دي هوشيار
ڪيتر اسم جسم اعتباري، تون "رڪيل" نام سڏايا

سرپيلو ڪافي 497

- ٿل
وهو ويس مٽايي، بشري برقعا پايي
نام فقير سڏايي، وهو ويس مٽايي
1
دل ولايت عين هدايت، ساري سمجھ پيوسي
ملڪ فلڪ اسرار حقيقي، لدني حال ٿيوسي
2
چوڏهن طبقن هوئي وچ دل دي، عجب رنگي رنگ لايي
عاشق ڦر معشوق جو بنيا، واه ڪيتا نينهن نظارا
واحد شاهد آبي هوا، اي ذات صفات ستارا
دم دم دي وچ هوڪا حق دا، هر جاءِ آپ هلائي
3
حال فقر هم اوست هميشان، سر تي ثابت آيا
مڪاني وچ مستي هوئي، شربت شوق چڪايا
اندر ٻاهر هوئي صفائي، اها رمز رلائي
4
دلبر دي ديدار ڪيتي، سي سڪندي سيس هزاران
دريان هوئي دروازي تي، سائين شاهه سڪندر داران
احد احمد فرق نه ڪوئي "رڪيل" ڀول پلائي

سريپيلو ڪافي 498

- ٿل ماري نينهن نغارا، بخت ڏٺم اهو وارا
 ٿيڙم مطلب سارا، ماري نينهن نغارا
 1 ميرا نپور وچ ماهي مليا، مرد اهو مردانا
 قلبي ڪشف وڪايس مينون، شاهي شوق شھانا
 يار اسان نون ياد هميشان، ڪوئي نه دم وسارا
 2 پيريمغان دي دستون مليا، وحدت جام وصالون
 مئخاني وچ مستي هوئي، پيتم ڪيف ڪلالون
 بي سر صوفي بحر انھين وچ، ڪيتم عشق اشارا
 3 دين ڪفر دا دفتر ڏوتا، هر جاءِ نظر هڪڙائي
 نينهن لڳم اي پول پڳم، وچ آيا يار صفائي
 مسجد مندر دير ڪشت وڪيجي حق نظارا
 4 سر اسرار تي سمجھڻ مشڪل، اودانه ٿين ديواني
 مينون مليا عشق ماهي دا، منع ڪرڻ ملواني
 عجب عجائب رمز "رڪيل" دي پيڙم پيچ پسارا

سريپيلو ڪافي 499

- ٿل جوڳي ٿي مين ڳولي سان، سامي ٿي مين ڳولي سان
 جتان رانجهن اتان ويسان
 1 پڳڙي ٻڌڪي پڳتي بن سان، جلويدار جامان پشان
 چير پيرين وچ ساذ سڏيان، شاهي تلڪ لڳيان
 2 وچ داري سيس نويم، مڙهي مندر هڪ هوسان
 تير تڪيا دل وچ دلبر، اتاحد بين وڃيان
 3 ڳل پشوازي جڻيا ڏوتي، صوفي صاف سڏيان
 واڱرو ڳر پورا مليا، بت ڪون سجدا ڏيان
 4 دين ڪفر دي ٿت ڳئي ٿڳي هر جاءِ هڪ ڏنوسي
 بات اسي ڏي ڪوئي ڪئي سمجھي، جتان مين پيا الي سان
 5 رم "رڪيل" دي ڪون پڇائي، ڪيئي ملان هوون ملواڻي
 اول پن آذان پڙهيو سي، شاهي طبل وڃيان

سرپيلو ڪافي 500

ٿل

- 1 آيا ابتر وقت زمانا، ڪر طمع ترڪ بيگانا
خلل خلق وچ شور مچايا، هر هڪ ڪون حيراني
خوبش قريب عزيز نه سهندي ڪاڻ دنيا تي ديواني
ڪوئي نه ڪنهن دا سنگت ساڻي، هر ڪوئي سي روانا
- 2 گلا غيبت پچر پراڻي، افراد وڃا وڻ عمر اجائي
طلسم ظاهر زباني رکدي، اندر ڪوٽ دغائي
هرس ڪنون نابين نه رڃدي، ڪردي ڪوڙ بهانا
- 3 دنيا دار غنياءَ سڏا وڻ تڪبر مايا مالي
رهزن دنيا ڪنهن نه سڃاتي، اها ڪالي منهن ڪالي
جنهنين جهڳي وچ دنيا رهندي، اهو ويران ڪريندي خانا
- 4 بيرنگي دا رنگ ڏنوسي، نفس بچايس زاير
جس تن لڳڙا عشق حقيقي، اهي صبر ڪريندي صابر
عرش منور آه تنهان دي، شاهي شغل شھانا
- 5 سر "رڪيل" دي بار بره دا، روز ازل دي آيا
نينهن لڳا تي نظر ڪلي، مين خرقا خاڪي پايا
دم دم عشق نماز پڙهيندا، ادائي ڪيتم دگانا

سرپيلو ڪافي 501

- ٿل وڌ اشرف ڪمينو ڪير، سمجھڻ عشق عقل جو ٿير
 1 وهوا آدم آل عجائب، پنهنجي ذات چپايئي مخفي غائب
 ڏسن عاشق درد دلبر
 2 نفس عقل جي خواهش خرابي، جتي دنيا تنهن سان تعدي
 اوندھ تن ڪان انڌير
 3 اصل اصيلن ٿو عشق اوجاري موٽي دل کي خيال جيار
 شمالا ٻڌي ويهن شير
 4 عقل اجائي عمر وڃائي، عشق نئين ٿو توڙ رسائي
 ”رڪيل“ پڙ ۾ پائي ڏس پير

سرسهڻي ڪافي 502

- ٿل سير صفات سڄڻ جو آسارو
 لک ڪروڙ پدم سونيلان
 1 عجب رنگي رنگ يار ڏيکاريو، هر صورت ۾ آھ سمايو
 باطن وارو باب پڙهيو سي، درد وڃايون دليان
 2 الانسان صورت بشري، پنهنجو پاڻ چپايو تو
 عرش منور ڪرسي قدسي، سرت پيم ته سبيلان
 3 سر زمين آسمان حڪايت، حق ڏسڻ منجه آيو
 طبق چوڏهن هڪ آھڪ آ، ويون دئي واريون شيلان
 4 رمز ”رڪيل“ ڏس دل منجه دلبر، ڀول نه ڪو پانئج پيو
 عشق آرام وڃايم اڄڪلھ، لاتم برھ بهيلان

سرسمڻي ڪافي 503

- رام بنان ٻڻا ڪوئي نه رهنا، رام پڄن رنگ لايوري ٿل
 رام بنان ٻڻا ڪوئي نه رهنا، ستگر سنت سمايوري
 1 چيلي طالب سڻو نصيحت، ذاتي اسم جڳايوري
 استغفار پڙهو وت توبه، گهر گهر لاڏ لڏايوري
 2 احد ٿي تي احمد آيا، پڇي اناالحق الايوري
 قمر با ازني ڪمو ڪرامت، هر جاءِ حڪم هلايوري
 3 علم پڙهيان عالم هويا، ملان نام ڌرايوري
 منطق معنيٰ ڪنز قدوري، پڙهيا علم گوايوري
 4 ڪمان وت مسجد ڪمان وت دوارا، بن بن ناڪرايوري
 اندر ۾ هي سنت اتارا "رڪيل شاهه" ملايوري

سرسمڻي ڪافي 504

- ٿل رانول اي رنگ لايا، ڏيندا لوڪ واڌائي
 1 آپ پليندا، آپ اليندا وو، هي سانول صنم سدائي
 2 سالڪ سمجمن الٽ سماوڻ وو، عاشق رهندي بڻائي
 3 آپ ته ڄاڻي آپ سڃاڻي وو، آپ ڪري روشنائي
 4 روز "رڪيل" دا يار نظارا، ڏيون سرهي سڄائي

سرسمڻي ڪافي 505

- ٿل دلبر دوست پيارا، ويڙهي اسا ڏي ني آيا
 1 مين مني دا عشق اويڙا وو، محبت مڃ مڇايا
 2 مٽڙا ماهي دا سخت الاوڻ وو، مين چمر اڪين سرچايا
 3 نال اڪين دي مين نه سڃاتا وو، اتي چمري يار پلايا
 4 ذوق ظهورا ذاتي والا وو سانول آپ سمايا
 5 اوڻ سיתי راز "رڪيل" دا وو، اتي مستي جامر پلايا

سروهاڳ ڪافي 506

- ٿل اومان ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، ڪاڍو اٿم ڪوهيار ڏي
 1 هي هي ڪيون هٿڙا هٿان، اڪيون پرين جي پار ڏي
 جي ملي مان سان پرين، مان صدق ٿيان سو واري
 2 لالي لب جي شل ڏسان، گهوري ٿيان گفتار جي
 جڏهن عين ٿي اثبات ٿيو، وسري ويم سنسار هي
 3 بهشت حوران چاڪيان، ناهن مونڪي درد ڪارسي
 قابو زلف جي قيد ۾، مانڪي ڪيئ لاچار هي
 4 سڪ سڄي ستر ڪيم، آيس زيربرد بار جي
 جي "رڪيل" طواف ڪرين، دل سچائي دلدار ڏي
 ٽوڙي ڪفر ڪمبو ڏنم، اندر پنهنجي ۾ اسرار هي

سروهاڳ ڪافي 507

- اوجي ساه جو سانگو رکين، ته عاشق سڏائج ڪين ڪي ٿل
 ره يار جي هڪ طلب ۾، ڇڏ وساري جڳ ٻئي
 1 پئو عشق جي آڙاه ۾، جي مرد ٿئين ته منصور چئو
 اهو حال ڪ انا الحق چوان، وائي اٿم هڪ يار جي
 2 جوش ڏئي جسمات ڪي تن لاسندي لذت چڪي
 پرين سڃاتائون پاڻ ۾، سڌ تنهن ڪي ساري پئي
 3 لوحون قلم جيڪي لکيو، اها مس نه ميسڻ جي اٿم
 قطرو پيو منهنجي روح تي سڄو سڃاتم سو صحيح
 4 سڪ رکيل جي سالڪ ٿئين هت ناپل ڇڏ ڀولو پڇي
 انصاف سان جي عين ٿئين اهو حال چئو هو ڪو ڏئي

سرمانجه ڪافي 508

- ڏنڙم جملہ جهان، وهوا بازر تازي هي ٿل
 وهوا بازر تازي هي، اها چلڪ پلڪ دي بازي هي
 1 ڪيئي پئي آڻن لک لک جان، بيچوني دا پيت نه پاون
 معلوم نهين مڪان، ڪوڙ اجائي آزي هي
 2 مسجد مندروچ دواڙي، ڪٿ ڏيان گيان تي سنت اتاري
 ڪٿ شاهي اعليٰ شان، ڪٿ وت ملان قاضي هي
 3 گرڪا چيلا بهي اڪيلا، محبت نال رڪي وت ميلا
 عشق ٻڌي احرام، سورھ سردا غازي هي
 4 ڪٿ مشائخ ٿي مجنوب هلائي، ڪٿ سالڪ رند تي آپ سڏائي
 ڪٿ طالب مست مدام، ڪٿ رهبر "رڪيل" راضي هي

سرمانجه ڪافي 509

- ٿل ڪموري پٺيا ڪمو، دم ڪمو گروڪي بات هي
ڪمو گروڪي بات هي، صفت الفت ڪي ذات هي
1 ونحن اقرب نيڙي وسدا، چيلي طالب پجن ڪرو
گوشي بيئي اسم جڳايو، رام تمهاري سات هي
2 سرت رکو تم سيس نوايو، جيتي ئي مرجايا هي
پوجا ڪر ڦل پايو، تان هر ۾ اي هي ناٿ هي
3 جسني اپنا پرپ سڃاتا، تسني تلڪ لڳايا هي
ازل ڪنون ارواح تهيندا، ذات اتي نا ذات هي
4 ”رڪيل شاهه“ نون دونون جڳ وچ، ثابت عشق سمايا هي
مرشد ميرا عبدالستار، هردن تان شب رات هي

سرمانجه ڪافي 510

- ٿل ڪمو بره ڪي بات، جستن آپ سمايا هي
جستن آپ سمايا هي، ست گر پيت بتايا هي
1 تينون رام ڪمون رحيم ڪمون، خالق تي مخلوق ڪمون
حسن تيري دا جلوا هر جاءِ، عجب رنگي رنگ لاياهي
2 رب ارني تي لن تراني، فرگمونگمت ڪيون وت پاياهي
تجلي طور سينا تي دلبر، جلدي نور دکايا هي
3 ظاهر باطن نام تمهारा، عشاقين جهپ پايا هي
هر دم هوڪا ڏيندي هر جاءِ، اپني ذات چپاياهي
4 احد ٿي احمد آيا، نام رسول سڏايا هي
وهو ”رڪيل“ اي برقم بشري، سالڪ ٿي سمجهايا هي

سرمانجه ڪافي 511

- ٿل ڳرو جسي ڪا نام، اسني رام ڪهايا هي
 اسني رام ڪهاياهي، ستگر سنت سماياهي
 1 عشق ڪبيرا نانڪ مين هون، گرديوتي گنگامين هون
 ڌر ڪرشن ڀڳوان، هر طرحين رنگ لاياهي
 2 بت پرستي سيس نواوڻ، ديا دواڙي تلڪ لڳاوڻ
 اوڻي ڪسي ڪاڪام، لچمڻ رام ريجمايا هي
 3 مين برهمڻ پنڊت جوڳي، هانيڻ پاوا مشر پوڳي
 اهر گر دکايا گيان، قسمون قسم بنايا هي
 4 مشڪل اوڻي ساڌ سڏاوڻ، عشق جڻيا، ڪرگل وچ پاوڻ
 اهو پنڻ شڪ گمان، وهوا نينهن نچايا هي
 5 من ڪو مارڻ ڪرڻ جهڪائي، درشن پاوڻ سرت سچائي
 اهو "شاهه رکيل" داشان، قدم تڪائي پاياهي

سرمانجه ڪافي 512

- ٿل درد بنان هي هن دستور، راز ڳجهي ڪي ڪير ڏسي
 راز ڳجهي ڪي ڪير ڏسي، ٿي پارس سان پئمال گسي
 1 پيريمغان جي قدمن تون، قربان سڄو ٿي ڪيئن ڪسي
 حاضر ٿي هي حق حضور، هادي وارو حال پسي
 2 اندر پنهنجي ۾ الف جڳائي، دشمن ڪي ڪر دور دسي
 چت ڪري هي چڪنا چور، نفس نجس نادان نسي
 3 باطن وارو باب پڙهي، ڏي جانب ڪي هي جان جسي
 اتي اندر ۾ ڏس ناڏور، هر رنگ ۾ ٿو يار وسي
 4 وهوا "رڪيل" هي وحدت وارو، ڏاهو ٿي ٿو ڏيهه ڏسي
 پڪون پين سي پهلي پور طلب ٿي تون طلب تسي

سر مانجه ڪافي 513

- تل جي ڪجهه جڳ وچ جيوڻ ڪوڙ، عشق بنا هي عمر اجائي
عشق بنان هي عمر اجائي، رهبر ڪيتم راه نمائي
1 فڪر بنان دا نفي ٿيوسي، اثباتي وچ آ ڳيوسي
دل وچ روشن نور، هڪ حرف شناس حقيقت آئي
2 جس تن جوئي عشق لڳا، دام دئي دا ڀول ڀڳا
ڪيتا ذات ظهور اها رمز لڳي تي ٿي روشنائي
3 الانسان سري دا سمجهڻ، مشڪل معنيٰ ڏک هي پرجهڻ
وهو ڪشف قبور، اهل فقري سر تي آئي
4 بار برهه دا سر تي چاوڻ وهو ”رڪيل“ هي توڙ نياوڻ
ٿي مستي وچ منظور، ڪر پسند پرين هڪ جانب جائي

سر مانجه ڪافي 514

- تل انهي عشق چڪي تنهن آراه ۾، ڪو گهرندو مانجهي مرد مڇي
ڪو گهرندو مانجهي مرد مڇي، پوءِ پرواني جان پتنگ پڇي
1 ڪمر ٻڌي ڪو پوندو ڪاهي، سرجو سانگو لاشڪ لاهي
پوڻ ڪاهي جي منجهه چاهي، لعل ٿيو تنهن موج رچي
2 اونهنون بحر عميق ڏسي، سڌرين جو ويو ساهه سڪي
دهشت کون هو دور ڀڳا، تنهن ڪوڙن جي هئي ڪرت ڪچي
3 فڪر ڪري جن فيض سڃاتو، ٿيو عشاقن تي امراچي
دل ۾ دلبر يار لڌائون، هڪ دم دم سان ٿين سڪ سچي
4 ”رڪيل“ هي اسرار عجائب، چئو باطن وارو باب ڏسي
حاضر ٿي تو حق سڃاتو، سڪ مستي واري مام نچي

سرمانجه ڪافي 515

- تل
1 عشق بيماريم چاڙهي ميدان، سر ڏيئي ٿي بي سر بيشڪ
عشق اصل کون آهي اڙانگو، سورھ ڪن ناسر جو سانگو
2 ڪي مرد بهادر جوان، اصل اصيلن چيو انا الحق
برھ جي باري ڪو مشڪل ڄاڻي، منجه فنا جي سنجھ سبائي
پڳم هي شڪ گمان، ويو حجاب لنگمي ٿيس لائق
3 عشق وان تي گلاسو خواريون، مانڏي مڪيون هن مثل موچاريون
ڪيئي پيا آئن طعان، ڪوڙي طمع جولاهي ڇڏ تعلق
4 نينهن لڳم ڏسان ناز ڏهاڙيون "رڪيل" راز مهاڳ مهاڙيون
عشق جو اعليٰ شان، شاه گدا تنمين تي شائق

سرمانجه ڪافي 516

- تل
1 چڙھ گڏھ تي ٿي، هسوار، وجھ لغام لڇي ڪي ڪمرو
هتي گڏھ چي دنيا ڏوتي، ڌڪ اهڙو ڏيئي ڪپي اچي چوئي
هٿون ويو اٿم وار، ڏنم لاڏ ڪوڙي جو لهرو
2 ليڪولڪن جو ڪرن سنپارو، قابو سخت لغام ڪنڊيارو
ڏس شومن جو ته شمار، عمر افراد ڏنائون پهرو
3 هار سينگار ۽ زيب زينت، ڏس لباس ڪوڙي جي قيمت
تن ڪي هت هتي ڪري خوار، جن ٻڌو آ تنمين سان نهرو
4 مختصر بيان ڪيان ٿو، سار صفائي جي سچ چوان ٿو
عشق عجب "اسرار" جن لڌو آ "رڪيل" هي بهرو

سرمانجه ڪافي 517

- ٿل اها رسم رسم جي يار پيارا، منهن تي گھونگھٽ پائين ٿو
 منهن تي گھونگھٽ پائين ٿو، اتي عاشق کي آزمائين ٿو
 1 ڪيئن نه ڏسن سي ازلي عاشق، بحري باز پچائين ٿو
 چايو چنبن ۾ عشق اڏاري، هو ڪو پاڻ هلائين ٿو
 2 پائي اندر ۾ جهاتي جاچيم، ڀول نه ٻيو ڪو پائين ٿو
 هڪ آ هڪ آ هر دم هڪ آ، فرمان اهو فرمائين ٿو
 3 چپ پلي هي چال عجائب، صبر سوئي سمجھائين ٿو
 وحدت ۾ وهلور ڪري، سچ سيني منجهه سمائين ٿو
 4 دام دڻي جو درد مندن کون، چڪي پاڻ چنائين ٿو
 فاڌروني اڌڪرڪم، اهي فائق فيض رسائين ٿو
 5 وهوا "رڪيل" هي واھ وڻي، اهو جائی جسم جڳائين ٿو
 لدني علم لطيفا لون لون، پيچ پرين سان پائين ٿو

سرمانجه ڪافي 518

- ٿل ريءَ جلڻ جي جانب توکان، گرمي آ نان سردي آ
 گرمي آنا سردي آ، اها باھ سيني ۾ ٻري آ
 1 سينو صفائي وحدت وائي، مالڪ جي اها مرضي آ
 محبت جو ميدان ڏنائون، دل تنهنجي دردي آ
 2 نه سمهڻ سمائي ننڊ ڦٽائي، هي هي ڪيون هي مردي آ
 شل نه ملان منهنجي سڪ ناگھٽجي، واھ نه ٻي ڪا وردي آ
 3 مهر ڪري محبوب ڏنائون، جان ڪڍي سا ڏردي آ
 ايڏو بار سمن سي عاشق، لون لون ۾ هي لردي آ
 4 دم دم سان ٿو ياد ڪيان، اها ساعت هڪ ناسردي آ
 صحي "رڪيل" هي سر سڃاٽم، شرقي آچا غربي آ

سرمانجه ڪافي 519

- ٺل هن مٺي جي ماڳ تي، شل پيرو ڪين پيڄن
 1 شل پيرو ڪين پيڄن، ڙي اديون اچڻ عجيبين
 جن جي اور عجيب سان، سي ستيون ئي جاڳن
 2 اديون عشق الله جو، ڏاڍي ساڻ ڏکن
 روئن پٽن پاڻ کان، هي ننڊ وڃائي تن
 3 ڦوڙائي ته فراق جي چڪيا چاڪ چڪن
 لڌم پير پنهل جو، لٽيو منجه لکن
 4 ڪاه ته پڄين ڪيچ ڪي، متان ڪچو ڪيچي ڪن
 "رڪيل" تنهنجي راز جي، ڪي سالڪ سڌ لهن
 جلن جاڳن جوش ۾، هو ڪنهن ڪي ڪين چون

سرمانجه ڪافي 520

- ٺل نازن سان ڪٿي نيڻ نهار، هوندس شال پرين تنهنجي پاڙي
 1 توڻي سڃاڻي يار نه ڄاڻي، هرگز ويندس منزل ماڻي
 پرين واري شل پار، سوز سڄڻ جي وڌم تن ساڙي
 2 سور سهاپا ڪنهن سان نه سليندس، منجه اکين جي جانب جهليندس
 وحدت ويهي نه وسار، نيدء لعل لکن کون لاڙي
 3 سڱ سڱل سان ڪهڙو وري ساهيان، لوح قلم جولڪيون لاهيان
 هي ڌاري ٿئي ڪيئن ڌار، ويندس هوت پنهل جي هاڙي
 4 عشق وارن جو آرام وڃائيئي "رڪيل" سان جوڙي جادو لائيئي
 دلبر هيئن نه ڏٺار منجه قلوب وڌو اٿم ڪاڙ هي

سرمانجه ڪافي 521

- ٿل ملڪ سڄي ۾ مولا، جانب جون اتم جموڪان
جانب جون هن جموڪان، مفت لڳيون هن موڪان
1 جاڏي رضا آ رب جي، واھڙ تاڏي وهن
طلب ڪيون ٿا تساپين، نينهن لڳوئن نوڪان
2 پرين اسانجي پاڙي ۾ ويس وسڻ جا ڪيا
نصيب وارا نوڙيا، بد بختن تي توڪان
3 اولياءَ الله جي وچ ۾ فرق ناهي هڪ ترجو
انڌا ڏسن ڪين اڪيون، هت هتي ٿن روڪان
4 راز "رڪيل" جو ڳجهو، سڪ وارا سي سمجهن
مولا جي محبت ۾ تھدل ٿي تون توڪان

سرمانجه ڪافي 522

- ٿل حرف سڃاڻي هڪڙو، الف پڙهيائون اکر
الف پڙهيائون اکر، دل کون ويو ڪوڙ مڪر
1 سورھ سدائين سچ سان، الف اندر ۾ اورن
دم نہ هجن هڪ واندا، چت چرخي سان چورن
لاپڙهن لاهوتي وڻجن سچ جو وکر
2 فڪر فنا ۾ فاني، پاڻ نہ ڄاڻن پنهنجو
سڪ نہ سمهن سچ مٿون، سرڪندا نہ سھنجو
خاڪ وڇاڻو تنجو فاقیوني سان فقر
3 جنگ جسم سان ڄاڻي، عشق عقل ٿو لڙي
سچ صوفي صاف ٿيا، غير ڪڍيائون تڙي
عشق کڻي عقل ويو، سوڀ ڪري ٿيو سُکر
4 پير ڏنائون پڌرو، رند وٺي ٿيا راهي
هوت وڃي هڪ ٿيا، دم هڻن ٿا شاهي
وهو "رڪيل" رمز اها دل سڄي دهن شڪر

سرمانجه ڪافي 523

- ٿل علم سڄو ٿين معلوم، حرف پڙهيائون هڪڙو
حرف پڙهيائون هڪڙو، ڏيئي هوڪو چون پڙهو
1 دل روشن ٿي رهي، شغل ذاتي ذات ڏسن
عشق اچي پيچ وڌا جي جسم سان جڙيو
2 فڪر فنا منجهه فاني، پاڻ ڏسن نا پنهنجو
عشق آيو عقل ڀڳو، غير اندر کون تڙيو
3 صاحب صفائي جا سڻا تنهن سڃاتو سپرين
هيڪانده ٿيا هڪ سان الف اندر منجهه اڙيو
4 مست چون ٿا مولِي، ٿيا اثبات اصل
يار "رڪيل" جون رمزان عشق وڃي عرش چڙهيو

سرمانجه ڪافي 524

- ٿل جنهن مٿون عشق آيو، ڄاڻ اهيئي ڄاڻن
ڄاڻ اهيئي ڄاڻن، قول الستي پاڻن
1 ڏئي باهه برهه جا پڙڪا، اندر الانبا اچن
ٻاڦ نه نڪري ٻاهر، قلب ڪيون سي ڪاڙهن
2 اورن الف سان اهي، ٻيائي ڪين ٻڌن
هوت وڃي ٿيا هڪ سان دام ڏئي جو ساڻن
3 درد وندن جا دونهان، دل ۾ ڪهڙ ٻرن
سڪ تنهين جي سچي، ملڪ اهو وڃي ماڻن
4 ڪيئن ته "رڪيل" قرب وارا، مارڳ ۾ سي مرڪن
عشق ناهي ڪا اٽڪل، سر سوري تي چاڙهن

سرمانجه ڪافي 525

- ٿل پنڌ پرين جو پڇي، سورن واريون سي سڪيون
سورن واريون سي سڪيون، ڏک سان گذارن ڏڪيون
1 اکين اوجاڳا ڏيئي، سک نه سمهن سي تتيون
ڪيئن ته وسارن ورڪي، پرت پيتائون پڪيون
2 منهن پائي مونن ۾، ماڻ ڪيون ويهن منيون
اسم ڪمائن اهي، تبغ برهه جي تڪيون
3 غير اندر جو ڪوري، صاف ڪيائون سينو
ذات رهي وڃي حق جي، شهد ڏنائون چڪيون
4 روز ازل جي "رڪيل" عشق آمارو ڪيم
ڳجهه انهي جون ڳالهيون، لوح قلم جي لڪيون

سرمانجه ڪافي 526

- ٿل سانگ ڪري سانگيئڙا، هتون هلياو لڏي
هتون هلياو لڏي، ويا مال مڏيون ملڪ چڏي
1 هت سانگ ڪرڻ کان آئين، ڇا وڪروهاڻي وڻجئي
اڳيون ٿريون ٿيون ٿرن، عمر ويئي حرص هڏي
2 ڏاهه ڏهاڙيون نه ٻڌي، موت نغارو وڃي
لکين وڃن ٿا لڏيون، تون ڪيئن ويٺين پاڻ گڏي
3 جار نه ڪيئ جاڳڻ سان، غفلت ۾ ويئي رات لنگهي
سک ته سمهن ٻن گموريو، سور وهائج سڏي
4 راز رباني "رڪيل" آيو عشق وارن تي اڏي
فيض حقيقي فقر مٿي، مردن شان وڏي

سرمانجه ڪافي 527

- ٿل منمنجي اندر ۾ اديون، مڇ ماتم جو ٻري
 مڇ ماتم جو ٻري، ريءَ سانول ناسري
 1 ڪيئن ڪيان وڃان ڪاڏي، عمر ساري غم ۾ ويم
 هن اکين ڪين ڪيو، ماريس ذوق ذري
 2 جيڪي وريتيون ورساڻ، سهاڳ ماڻينديون سيئي
 منمنجي اڱڻ ڪڏهن ايندو، ولهو شال وري
 3 ڪيم فراق فاني، گهوري وڃوڙو ماري
 جي آه ڪيان جبل جلي، ڏک کون ڏونگر ڏري
 4 صبر ڪيان ڪيئن سرتيون، جوش جهلڻ ۾ نه اچي
 دانهن بنان داد نه ٿئي، رڳ رڳ ڪوڪان ڪري
 5 رمز اهائي ”رڪيل“ الست ازل جي لڳيم
 سڪ تنمنجي ۾ سڙان، پلڪ نه ٿيان هڪڙي پري

سرمانجه ڪافي 528

- ٿل دم نه جدائي تو دلبر، ساعت منمنجي ڪين سري
 ساعت منمنجي ڪين سري، آگ اندر ۾ ٻري
 1 واٽ ڏکي پنڌ مشڪل، ڏسي منمنجو ڏيل ڏري
 لکيو منمنجي ڪرمن ۾، قلم اڙي ڪين ٿري
 2 آيم بار بره جو سرتي، پيم وڇوڙو ويتر
 درد مٿي هي دلڙي، آئي عشق ازل جي آري
 3 محبت ملڪ ڏسن، منهن ويڙهي مونن ۾
 من ۾ پوئڻ سي موتي، ڪامل قلب ڪري
 4 روز ”رڪيل“ تن جو ڪسڻ، ڪيئن نه قبول ڪندا
 جن سمجهيو تن حاصل، ذات ڏسن ذري ذري

سرمانجھ ڪافي 529

- ٿل سرتيون سڪ ڪيئن سنڀران، ڏينهن ڏکيا ٿي ڏوريان
 ڏينهن ڏکيا ٿي ڏوريان، سر ته پنهل تون گهوريان
 1 سهڻل تنهنجي سڪ ۾، روئندي رات لنگم
 تنهنجي جهوري ۾ جهڄان، چاڪ چڪيا ٿي چوريان
 2 پٿر پرائي پٿڻ، سورن پري آسپڪا
 پار ڪڍيون تان پرين لئي، جهوري ۾ سر جهوريان
 3 جيڪي وريتيون ورساڻ، مر مرڪي سي مرڪن
 ڪانڌ ڪٽيو ڪاٺيارن، اور تنهين سان اوريان
 4 ڳالهيون ڳجه جون "رڪيل" ڪنهن سان ڪين ڪجن
 صبر اچي ناستيون، سور پرين جا سوريان

سرمانجھ ڪافي 530

- ٿل درد لڳم جاني جو، خود محبت جي ميدان ۾
 محبت جي ميدان ۾، سچ شغل واري شان ۾
 1 شغل ذاتي بالله باقي، مشڪل سمجهڻ مام ۾
 آتش لائي مچ مچائي، ڏس عشق سنڌي چوغان ۾
 2 اجايو آسڻ اتي ڦاسڻ، اتي دئي واري دام ۾
 ڏٺائون نه ڏوري رهيا اوري، شڪ جي به گمان ۾
 3 دل جاڳائين منصب پائين، ره فڪر جي فرمان ۾
 جي صوفي سڏائين سرڪپائين، پئو سختي جي سامان ۾
 4 پريت پوري چڙه سوري، اتي عاشق جي انجام ۾
 "رڪيل" ڄاتو پاڻ سڃاتو، امانت سانبي امام ۾

سرمانجه ڪافي 531

- آئي عشق ڪوڙيا جنگي پيشخانا
لڳي آ لڙائي ٻڌن مرد ڳانا
- 1 ڏسي مام موتو ويهائڻ حياتي، پيچي هوڏ هستي بقا ۾ ٿيا باقي
لکي لون لاتي، ڀڳائون بهانا
- 2 عقل ٿيو اجايو بيٺا عام اوري، اڳي عشق وارا وڃن سرگموري
ڪنهن جي نه ٿوري، لنگهي ٿيا روانا
- 3 ماري نفس جنگي بيٺا سرسهاڻي، ڪڍيائون ڪوڙي ڪي ڇڏيائون تڙائي
اتي پير پائي، پڙهيائون دوکانا

سرمانجه ڪافي 532

- قريا ويا قرائي، تهين مهل موتي
پيچي بي نصيبن، ڪئي يا دل ڪوئي
- 1 شامل شرڪ، شيطان، جهليائين تائي
ڏسي مال دنيا، هيٺ حرص هاڻي
- 2 ادا اڄ سڀاڻي، مٿي تي ڪلهوڙي
اکين ۾ انڌارو، ٿين نفس غالب
- 3 رکي حب دنيا ٿيندو ڪين طالب
تهين جو مطالب جڏي روءِ روتي
- امانت سلامت صبر جن سکونت
وٺي وات ويٺا، ولي نام وحدت
- 4 تنهنجي هدايت، ڪري ڪير چوڻي
لکيو جن جو ناهين چئي ڇو ٻڌائين
- "رڪيل" پاڻ پنهنجو چوڻو جي ڪپائين
اتي پيو سهاڻين، چوڻن سر چوڻي

سرمانجه ڪافي 533

- ٿل ادبون ميڏا عشق ڪيتا اهو حال، رخ سڄن دا عجب خيال
 1 عشق دڪايا سمنڊ جو سارا، ني ڪڙايس نال ڪنارا
 وهن نالي ڪريندي وارا، پوک پڪاون پال
 2 زوران زور ڪريندا زوري، جهاتي پاتم لڪ لڪ چوري
 ريم ڪجل دي لاتم لوري ڪران تماشي تال
 3 حال ڪنون بي حال گهمائي، خلقت ساري لوڪ ڪلايئي
 ڳل جڻيائي پيوت ملايئي، آبي تون آپ سنڀال
 4 مرشد ڪردا راهنمائي "رڪيل شاه" نون غرض نه ڪائي
 عبدالستار هي پيت بتائي، آيا ننگي ننگ پال

سرمانجه ڪافي 534

- ٿل مير عمر ماندي ڪي، مهر پويئي ڏي موڪل
 مهر پويئي ڏي موڪل، توڙ ڪنديس نيئي توڪل
 1 سڪ نه سمهڻ خوش هي گهمڻ، قيد وارن ڪش نه اچي
 باندي خانو بچڙو قيد پوي ڪونه شل
 2 مٽ ته مئي جا مارو، پڪا پنهور اڏن
 ڏٽ ڏوٽي ڪاڇ ڪاڻن، لوڏ چڱي هت اچل
 3 پٽ جون پوشاڪان ڀيري، مون نه وڻن ٿيون ماڙيون
 سور وڃن ٿا ساڙيون، روز پون ٿا زهل
 4 "رڪيل" مارن جون رمان، چاڪ فراق ٿيون
 سمج واريون سورن سڻيون ڪان پوي تن ڪي ڪل

سرمانجه ڪافي 535

- ٿل سڪ مارن جي ڙي عمر، روز تنمين ڪاڻ رڙان
 روز تنمين ڪاڻ رڙان، سور اندر منجه سڙان
 1 ڪڏهن ميلاپو منهنجو نه ٿي اميد پايان
 ڪين سلينديس ڪنهن سان، جانب جيءَ منجه ڪڙهان
 2 امر قلم لوح لکيو انگ منهنجو روز ازل
 شل پاڙيندس پنهنجو ويڙيچن ڪي وٿان
 3 ڪاڻڻ خوشيون ڪاڇ اهي، ويس وگاڻن ساڙيان
 سانگن بنان سڪ نه ڏسان، ڪيئن پلنگن تي پڙهان
 4 تانگه اڪير اڪيون، طرف اباڻي پالن
 ”رڪيل“ جهڙيون وڃي رسنديون باب بره جو چڙهان

سرمانجه ڪافي 536

- ٿل تن مارن کان سڪندي، سمن ۾ وئي دلڙي سڙي
 سمن ۾ وئي دلڙي سڙي، روز ازل جي اڙي
 1 ڪيئن ته ڪڪن ۾ ڙي اديون، چڪي منجهون، چڱ پئي
 مڇ محبت جو هريو گهٽ ناهين ڪا گهڙي
 2 سوچي دلاسا دل ڪي، ڪيئي ته ڏهاڙيون ڏجن
 اڃ ته صبح پرين ايندا، ليڙو پائيندا لڙي
 3 ڪيئن ڪندي هي ته ڪڏهن، سڌ نه پوي ٿي سڪ جي
 ساڻ ڏڪن جي ڏسنديس، سبق سورن جو پڙهي
 4 روز ”رڪيل“ جون وڃي، پيش پڪاران پيون
 جيڪي منهنجو جي ٿو جلي، لاتم درد ڌڙي

سرمانجه ڪافي 537

- تل ماڳ وڃان مارن ڏي، دير ڪنديس ويندم رسي
 شڪ پوندن ويندم رسي، محبت منهنجي دلڙي ڪسي
 1 آيس انهي اولي ۾ جيئن پڃري منجه پڪي
 لات چتون ٿو لوين، حق جي ذات ڏسي
 2 لڌم لوڻي ۾ لا وان، روز ازل جي تڏهين
 هاڻي وري ڪيئن ڪيان پئڙم پلو پسي
 3 رات ڏينهان تات يڪي، تن منجه تانگه لڳيم
 ڦٽيل ڦوڙائي ماريس، سر پيرن تان سسي
 4 رت روئن سي "رڪيل" دٿور ڪيائون دل جو
 انهي اڏي تي عاشق ڪئي ويڙا تاڪسي

سرمانجه ڪافي 538

- تل ماڳ وڃان مارن جي گهڙي هتي ناگهاربان
 سڪ سڄي سان سڄڻ، سانگيئڙا ٿي ساريان
 1 ڪاڻڻ پئڻ زهر ٿيم، تانگه وڌم تن ساڙي
 ويس زيور زيب زينت، سڪ تن جي منجه هاريان
 2 محل هي ماڙيون بنگلا، بي وفا ٿي ڄاڻان
 سنج ۾ بيٺو سانگن جون، اهي هڏڙا اتي نئيئي ناريان
 3 دم دم سان ياد ڪيان، ڪيئن ته وساريان ويهي
 ڏين سور سنڌو نا ساعت گهوريو سرنا واريان
 4 منهنجا پهوار پري، ڏو ٿي شال ڏسان
 ٿيندم "رڪيل" جي سنگت درد اهو ٿي ڌاريان

سرمانجه ڪافي 539

- ٿل اديون ڙي اباڻن ڏي، اٿم اميد اڃان
 اٿم اميد اڃان ويڙيچن ڏي وڃان
 1 مٽ مارن جو هت مان ڪون ڏسان ٿي ڪاڻي
 دل جي اکين سان دم دم محب مٺي کي مڃان
 2 طرف انهي جي ڙي عمر، ٻاجهاري اٿم ٻولي
 شال وطن تي ويندس پيرو ڪين پڃان
 3 سڪ سڄي جو سندرو، درد ٻڌايم دل کي
 ڪاڻڻ جون شيون لذت ويم، خاڪ ڏسان ٿي رڃان
 4 روز ”رڪيل“ کي سرتيون، جانب جي اٿم جمهوري
 ڏاج ڏڪن جو ملهم سڪ پانيان ٿي سڃان

سرمانجه ڪافي 540

- ٿل ملڪ ملير مارن جو، سدا پيو شال وسي
 سدا پيو شال وسي هيءَ ڏيم اباڻا ڏسي
 1 پيڇ پني پونر پليا، ڪيون گلزاريون گاهن
 سبزا ٿيا اهي سڪا، جيڪو پنهنجي پرکي پسي
 2 واءِ وطن جي اديون، هاڻي منهنجي هيٺڙي لڳي
 ٿيو ڦاران هيانءُ ڦٽي، هي حال نه ڪنهن کي ڏسي
 3 آڙه اندر ۾ اديون، مڇ محبت جو ٻري
 ڪيئن آه ڪيان ڪوڙي سڏجان، طلب تنهنجي هجان مان تسي
 4 پرجه ”رڪيل“ ڪيئن پئي، پيريمغان جي پنڌ جي
 دم دم سان اٿم دلبر، جيئن لوھ پارس سان گسي

سرمانجه ڪافي 541

- ٿل پڪا ماروئڙا منمنجا، پٽ تي پنهور اڏن
 پٽ تي پنهور اڏن، ماڙيون محل ڇڏن
 1 ڪيئن مان ٽڪان ڪوٽن ۾، سور سانگن جا ساڙن
 اداڙي عمر واءِ وطن، گوندر مئي ڪي گڏن
 2 ٻن ساڙيان ويس وگا، پٽ ريشم ڪيئن پهريان
 ڪٿيون مارن جون خاصيون، لوئي پاند لڏن
 3 هنڌ وڇاڻا پلنگ، سڪ وارا ڪيئن سي سمهن
 خاڪ تنهن جي ڪٽ آ معرڪي محشر ۾ مرڪن
 4 ڪر ته ”رڪيل“ ڪم ايندءِ، واندو ٿي نه وحدت
 وس نه ويچاري پنهنجي، محب سنپاريون سڏن

سرمانجه ڪافي 542

- ٿل شڪر گذاريان ڙي اديون، پرين منمنجا شال اچن
 پرين منمنجا شال اچن، قول ڪيو آوو سچن
 1 روز مارن جي ڙي اديون، راه نهاريون روان
 سڏڙا پريون پئي سڏڪان، ڏک ته ڏيڪاريو ڏچن
 2 قسمت قيد ڪيم، ڪوٽ قلعن ۾ قابو
 اداڙي عمر اورينديس، مچ ٿا اندر ۾ مچن
 3 نينهن نهائين ڪون، سڪيم سڃاڻي سچو
 ٻاڦ نه ڪري ٻاهر، ڪيئن ته ائين رچ رچن
 4 سر ته ”رڪيل“ جي ڙي اديون، باه بره جي پڙڪي
 سڪ نه ڏئم ڪا ساعت، پتنگ وانگي پيا پنچن

سر مانجه ڪافي 543

- ٿل 1 عمر مير مارن ڪان ماندي ناهي لائق تنهنجي منجهه شان
ڪوٽ قلعا تنهنجون محل هي ماڙيون، منهنجي اندر ۾ ٿيون لڳن اماڙيون
پڪا پنهورن منا اٿن مان
2 ڪاٺ ڪاڇ هي سڪ نه سبائڻان، منهنجي مارن جا پاڻ پراڻان
چڱا اٿن چوغان
3 پٽ پوشاڪان ڪين مان پهريندس، لوڻي اباڻي لڪي نه لهائيندس
هاڃمون سانگن جي ڪوڙا سامان
4 ڌٽ ڌوڻن جو ڪرن گذارا وس چرن ٿا ”رڪيل“ ويچارا
ڪهن ڪين ڪلام

سر مانجهه ڪافي 544

- ٿل 1 پنهنجا پنهور مان ڪيئن وساريان، سڪ ٻڌايم ايڏا اعتبار
رات ڏينهان اڪين اوجاڳا، اور اندر ۾ ٻڌم سورن ساڳا
دم دم ساڻ سنڀار
2 جاڏهن آيس مان اوڏهن ويندس دل مارن سان گڏ ته گڏيندس
ڳل لڳي ڪڍيندس پار
3 درد ڏکي ڪي پيم وچوڙو، پنڌ ٿرن جو آيم ڏوڙو
طرحين طرحين ڪندس تنوار
4 وڃي ميرانپور مان لڏوسي شوق ”رڪيل“ جو شان لڏوسي
صوفي مرد سچار

سرمانجه ڪافي 545

- ٿل ڪر واهه گرو هر نام باري عشق بنائي هي
 باري عشق بنائي هي. هر دو ڏونهين هر جائی هي
 1 مڙهيان مسيٽان مٿن ناويسان، صدق سیتی مٿن سجدا ڏيسان
 صبح پڙهان سبحان سرڪي يار پلائي هي
 2 سائين لوڪ سڏاوي سوئي جيتي ٿي مرجاوي جوئي
 سر ڪرڻ قربان، مشڪل بات اٿائي هي
 3 فسق فجور ڪرندا گویا عالم هويا عمل نه هويا
 ڪاوڙ زد حرام ساري عمر اجائي هي
 4 گنگاتي جمنا تابع ڏوهان، صحيح محمد ساڏا سونهان
 آخر پيش امام، والي مرد مولاڻي هي
 5 شاهه عبدالنبي گر میرا آيا، "رکيل شاهه" نون مک وکلايا
 پيا دليندا دام رانجهن رمز رلائي هي

سرمانجه ڪافي 546

- ٿل گرو گرو گر ديکو، مٿن ديکيا هي اس شان ۾
 مٿين ديکيا هي اس شان ۾ جيوين بلبل هي بوستان ۾
 1 معراج ويکو مک مرشد والا، گل سنبل تي گل افضل لا لا
 گل ڪيٽڪ هي سربالا جيوين روشن هي چوغان ۾
 2 جو حيوان هووي انسان سڏاوي ذات اسم دي جوت جڳاوي
 جوئي منگي سوئي پاوي، تان مرشد دي ديوان ۾
 3 ٽوڙ جڻيا جاما پايا، سامي ٿي مٿين تلڪ لڳايا
 واهه جي رام ريجهايا، جي آيا هي اسلام ۾
 4 عشق سچي اي قمر ٻڌائي، هوش عقل ناحاجت ڪائي
 ڪر "رکيل شاهه" بي پرواهي تان عاشق ٿي احرام ۾

سر مانجه ڪافي 547

- سڪ وارن ڪي عين ثواب، ڏسڻ عاشق جو جائز آهي ٿل
- ڏسڻ عاشق جو جائز آهي، ڏسڻ رکيل جو لائق آهي
- عشق جون ڳالهيون عاشق ٻڌائن، لڪڻ کون ڪيئن لڪائن 1
- رڳان تن رباب، طلب تاران وحدت وڃائي
- سڪ وارن قرار آرام ڦٽو هي، چير ٻڌي يار ڏنوسي 2
- ڪري تن تراب "لون ٻاروچل وڙم لائي
- شرم شرع جو پوش پهريائون، منجه طريقت ترڪ ڪيائون 3
- هليا حقيقت لاهي ته حجاب معرفت جو منصب پائي
- "رڪيل" مدامي دل جو جاني صدقي صدقي سر قرباني 4
- ڪسي ٿي ڪباب، سانگو سر جو لاشڪ لاهي

سر مانجه ڪافي 548

- مان ڏي ڪيو جي خيال ڏسن سان نظر ٿيڙم زيارت ٿل
- هيءَ نمائي نال نه نيائون، رمز چي لائي رهي رتائون 1
- حج مڪو ٿم حال پرين پاڻ اچي ڪندم ڀارت
- منزل باري چيلهه ٻڌي سي وحدت منجهون وات لڏي سي 2
- سائين اچي ته سنڀال عشق اٿاري ڪيم عمارت
- "رڪيل شاهه" سندونا ثاني، منصب اعليٰ سڪو سلطاني 3
- ايڏو اٿن اقبال، هجي ڪير ڪري ناحيرت

سرمائجه ڪافي 549

- ٿل عشق جنهنجي گهر آيو، عطر ڪٿوري ڇا لڳي
چندن گسي خوشبوءِ ٿئي ميدان سارو پيو هڳي
1 اڱڻ تهن ايوان تي، اچي پر توو پر جو پوي
ساڳلي هٻڪار هيڙي جٽ نينهن جو نعرو وڃي
2 تابش برهه جي بار جي، جنهن سر آئي سوئي سمي
جلوو حسن هرجاءِ هڪ آه، سمجھي ايئن ڪوئي سڳي
3 قلب روشن دل سڄي حاجت عقل جي ناهلي
ذاتي تجلو نور جو، ميثاق کون هيڙم اڳي
4 رخ "رڪيل" هي رمز رندي، بيرنگي بيشڪ بلي
عجب عبدالستار مانڪي، فيض سمجهايو سڏي

سرمائجه ڪافي 550

- ٿل سر سڄوئي پاڻ آه، چوي چوائي ٿو چوان
عجب تنهن اسرار ۾، ڏس ناز دلبر جا نوان
1 سور سختيون سيج سوري نينهن وارن تي ندان
ڪين ترسن تاب کون هو سمج کون ٿيڙا سنوان
2 عشق آئينو اڪيون، پاڻ ۾ پنهنجو ڏسان
دل سڃاتو دوست هڪ آه، بي نه ڪنهن جي درپوان
3 اونهي بحر عميق جون بي مثل آه بي بيان
خبر انت شمار جي ڳجهه عاشقن کي آعيان
4 هي "رڪيل" هي ريت ڪهڙي توڙي ڏسڻ جملي جهان
پنهنجو مطالع پاڻ ۾ ڪريان ذاتي ٿي، روان

سرمانجه ڪافي 551

- ٿل ڪيان ڙي وگوها ويئي، هي هي ڪين نه ڪيم
 1 هي هي ڪين نه ڪيم پنڌ ڏاڍن سان پيم
 نفس رلئي سان ڦاٿيس، ڪيئي ڪاڻڻ تنهن ڪاڏا
 ڪين مڃي ٿو منڪر، اڄ توڻين ڪين گهٽيم
 2 خبران زماني جون ٻڌي، تڪبر حرص هنيم
 نانءُ ناموس مٿي تڪبر حرص هنيم
 3 رات سڄي ويم لنگهي سڪ ته سمهڻ ٻن گهوريو
 سڪ ۽ سمهڻ ڇا لڳي، عمر اجائي ويم
 4 هڪ وٺي ٿي هيڪل ڪين ڏسي پئو ڪاهي
 شل نه ملان هجان سڪ ۾، بار بره جو ڪنيم
 5 درد وندن جون دانعا، ملڪ انهي ۾ ٻڄمن
 داد بنان داهن جي، "رڪيل" ائين يار چيم

سرمانجه ڪافي 552

- ٿل سگهو سور وڃن ڪيئن سرتيون، منهنجي ڪرمن ۾ لکيو ڪين
 1 عمل نيڪي ڪم نه ڪمايم، غفلت ۾ ساري عمر وڃايم
 عشق لڳئي چئو آئين
 2 جنگي نفس تي سخت لڙائي، ڏيون سرهي مڙڻ ڪچائي
 يڪ دل سان يقين
 3 اڪبر جنگ جهين وڃ ڪڙدي، مارن لاف تي لائق لڙدي
 اهي غازي مرد حسين
 4 برسر بار بره جو آيو، درد رکيل ڪي ڏڪن ڏڪايو
 اچي بره وڃايم بين

سرمانجه ڪافي 553

- تل عشق بناجي اديون عمر اجائي ويم
عمر اجائي ويم ڪل ڪائي ناپيم
1 پاڻ نه ڄاڻي پنهنجو پرين وسڻي تو پاڙي
هيون ٿي اجايون ڳالهيون هوت بناهل هاڙي
دل نه سڃاڻي داغيل حيرت ۾ نان هيم
2 سر سوري تي ڏس تون هت نه گذارج سنهنجو
رت روئڻ جي ٻاجهون پرين ڪندءِ نا پنهنجو
ڳالهه سڄڻ جي ڳجهه جي چوڻ واري هيئن چيم
3 عقل اکين کون انڌو اوندهه منجهه ڪين ڏسي
عشق ماهي جو جن وٽ وارا ڪيون پيو وسي
مرد سڄا محبت ۾ هوڪا ڏيون ٿا هلن
4 روز رکيل کون اچي پار پرين جا پڇن
نصيب تن جا سڄا لونءِ لونءِ ۾ سي لڇن
وڻج ڪيائون وحدت ڪي سرڪ سڄي سي پيئن

سرمانجه ڪافي 554

- تل درد وندن جا دونهان دل ۾ روز دکن
دل ۾ روز دکن پرين منهنجا جهوڪ وسن
1 سڪ ٻڌايم سندرو پار پرين جا پڇم
ذات ڏسيائون حق جي لوح قلم کون لکيم
2 عشق وڌم نئين اتي ڏولاڻي منجهه ڏکن
ڪين ڪمائي ڪجهه نه ڪيم آسرا سڀئي چنيم
3 دل جو دلبر هڪڙو پيو نه پايان سنگتي سکن
اهڙي مونسان لون ته لڳي سرڪي سوز چڪيم
4 هوت پنهل کان ڙي اديون ڄاڻي وڌم چتن
اهڙي اميد نه ٿم ڪو راز رکيل سان رکن

سرمانجه ڪافي 555

- ٿل امر لکي جي ڙي اديون، وئي ٿو قلم وهي
 وئي ٿم قلم وهي، سور ڏسي ڪيم سهي
 1 جنهن مٿي سر سختي، ٻيون پاڙي چون ۾ پري
 جت باهه پري هنڌ اهو سڙي ٻين کي ڪل نه پئي
 2 امڙ اروڻا ڏنم رات چني جي چڻي
 ٻڌ سورن جو سندرو، وڃ ڪيچن سان ڪمي
 3 ڪيئن هت قسمت آندم دوست بنادر ماندي
 اکين اوجاڳا ڪيا ڇا گذري ڇا رهي
 4 دست وٽم مرشد جو ويم خودي جون ڳالهيون
 ٻئي ٻاري ٿيس دايو، يار لڌم تان لهي
 5 جيئن نوڙت ۾ نوين ره رياضت ۾ رکيل
 پير نه ٿي تون پوءِ تي ڳالهه عجب جي ٺهي

سرمانجه ڪافي 556

- ٿل مٺي مارن جون ڳالهيون جيءَ پنهنجي سان جملجن
 جيءَ پنهنجي سان جملجن، دل جون دل ۾ هجن
 1 صبر ڪيان ڪيئن سرتيون، ماڻ ڪيون ٿي مڃهان
 اچن اوقات ائين، روح پنهنجي ۾ رجھان
 اهي خاصن جون خبران، سڌڙيا ڪيئن سڻ
 2 ڪنين سڻان ڪينڪي، اهي اڪيون نا ڏسن
 ڌار اڪيون هن دلجون، جيڪي پرين کي پسن
 روءِ برءِ رمزان، روح منهنجي سان رلجن
 3 خوف رجاڪون وو ميان، لاهوت سي لنگهيا
 قلم ۾ پيو قطرو سالڪ سرهو سمجها
 عین ٿياسی عاشق وات سوان هلن
 4 رهبر ٻاجهون ”رڪيل“ سي ڪيئن راندرون
 زهد عبادت تقويٰ، توبه ترت تنهن
 پاڻون ٿيا هو پاسي سور اهي نا سلجن

سرمانجه ڪافي 557

- ٿل عمر اباڻن کان سدا، منهنجو ساهه سڪي
 سدا منهنجو ساهه سڪي، قسمت قيد هتي
 1 ٻن تنهنجا دور دنيا، سوچي لباس لنگن
 پٽ پهريان ڪين عمر، لڄ لوڻي نان لڪي
 2 هت تنهنجون مصريون مٺيون، هت منهنجون ڦوڳ ڦريون
 کلڻ ڪاڻڻ خوا ب خوشيون ڪين وڻن ٿيون مونڪي
 3 اصل دڪاليو عمر ڪڙم واريون هن ڪي ڪي
 لاج پريون ڪن لائق مارن منهن ٿئي مٿي
 4 "رڪيل" اهيئي روئن، سي حق جي راهه هليون
 ناحق وارن ناهين وٺيو توبه ڪرتون تڪي

سرمانجه ڪافي 558

- ٿل منهنجا اباڻا پٽ تي، پڪا پهوار اڏن
 پڪا پهوار اڏن، گذر ڏکيو آ سانگن
 1 ڪاڄ مارن جو پسي ڏورا، للهر لوڻڪ چيڙ چاڙهن
 وس چرن ويچارا، مال واريون ڇڏن
 2 هت تنهنجا مهل ۽ ماڻيون، دور دنيا جا گهوري
 سيج پلنگ سڪ نه سمهان، ٻن ته وجهان متاع مڏن
 3 ويس وگا زيور زينت پٽ پهريان ڪين عمر
 ڪٿيون لويون لعل منهنجون ساهيليون ٿيون سڏن
 4 لوح قلم امر لکيو، قسمت قيد ڪيم
 پاند پلو منهنجا ميرا، آجا ڪيو نيئي گڏن
 5 اهڙو فراق رڪيل عشق وارن جو آ سچو
 هنن حقيقت ۾ اهي، معرفت بار لڏن

سريھاڙي ڪافي 559

- ٿل پيريمغان ميڏا ميران مختيار آيا
 ميران مختيار آيا عبدالستار آيا
 1 اڱڻ اساڏي سدا شال سونهين، سودا ازل دا ڪتاوت روحين
 تاج شھاني سرتي برھ بهار آيا
 2 حڪم ڪتوئي وفي انفسڪم، حاضر ناظر ظاهر باطن
 جتي ڪٿي مولا ويڪان عشق انوار آيا
 3 لک لک دعائين مرشد مين ته مگندي، سدا شال قائم گادي موسي تسادي
 سدا شال جوڙا جيوئي سخن سچار آيا
 4 شاھ ”رڪيل“ داهي نينهن نظارا جموڪ شھر داهي پسڻ پسارا
 جتان ميڏا ماهي وسدا يار ين داتہ يار آيا

سريھاڙي ڪافي 560

- ٿل سر وو ساڏي سڻيان، عشق هي امام آيا
 عشق هي امام آيا نينهن تي نشان آيا
 1 ايمان عقدا چلدا نه چارا زوران زوري عشق مريندا نعرا
 هلان ڪر هو ڪا ڏيندا حڪم حقام آيا
 2 زهد عبادت ڪشف ڪرامت عين هدايت عشق سلامت
 ظاهر ظهورا ذاتي مست مدام آيا
 3 پل ڳيوسي ڪون پليندا بي اختياري آپ پليندا
 بار برھ دا باري، سر تي ڪمام آيا
 4 آپ ڊهيندا آپ نهيندا، سرتي سختي سوز سميندا
 راز ”رڪيل“ دا سارا ڪهن هي ڪلام آيا

سرپهاڙي ڪافي 561

- ٿل حرمين ڏي حاجي هليا، ڪعبو اديون مان هت ڏٺو
 1 مدد سיתי مصطفيٰ، هر جاءِ هادي حق ڏسان
 نڪري چڙهيس نينهن جي نظر، چوگان ۾ ڏنم چئو
 2 توبه تڏهن قبول ٿئي جڏهن دل اچي ٿي ڪنهن دام ۾
 ڪر ترڪ ڇڏ طمع تڙي، تڏهن حج ٿيئي حاصل منو
 3 اونهين بحر عميق جي، هي سڌ لڏي آ سالڪن
 سختي تنهن جي سيج آ، مس عشق جي لکيو چئو
 4 هن دنيا جو داخلو مردن ڇڏيو هي آسرو
 راه حق جي رسيا "رڪيل" صوفن وڃي سر تي سنو

سرپهاڙي ڪافي 562

- ٿل سک ناسمھون سرتيون سدا، ڪيو ياد ياهو الله
 1 بنان جاڳڻ جيڏيون، سڪيو سمھڻ سو گھوريون
 فرياد سو فرياد وي، رهن دنيا هي بري بلا
 2 جي بهشت جي خواهش رکن، شب خيز ٿي شاهي رسيا
 وردن وظائف وارتون ڪر لا اله الا الله
 3 تابع نفس جو تن ترڪ ڪر سچو صبر سيئي سڪيا
 سختي ڏسي تن سر ڏنو، سر عاشقن جي زلزلا
 4 سک "رڪيل" هي سمجھ رک، ڏس عاشقن جون عادتان
 سولي چڙهي پڙهيا سبق، ڪري حسن آيو هي هلا

سر پہاڑی کافی 563

- ثل 1 شائق پرینء جی شوق ۾ شب روز سی آہن غرق
جن کی لگی جڑ جان ۾، جمہوری جمہول لونء لونء لیچ
سی مٹیوں کیٹن مات کن، پیون مامری ہی تن آمرک
2 اہی اکیون آہن بکیون تو دوست جی دیدار کان
شل نان ملن سک ۾ ہجن، تن فائدو سک ۾ فرق
3 سچو سندرو تن ہڈو، سانگو نہ سر جو سی کندا
بیشک پیاسی بحر ۾، دٹی غیر جو واری ورق
4 سر بنان ناہین سمانگو عشق جو سودو سچو
آیا "رکیل" اہی اگیا ہی ڈنو طمع کی تن ترک

سر پہاڑی کافی 564

- ثل 1 ہم صنم کے دست، سے شراب پیا ہے
ک در بحر میں دیدم ہموئی کلیم اللہ
کوہ طور کے اوپر تا سلام کیاہ سے
2 نہیں بھشت کے طلب چہ کنم حوراں را
اس ذات کے صفات میں افسوس لیاہ سے
3 گم ذات میں دیکھا، تھا اسرار تماشا
اس جام تان تمام، بے اختیار دیا ہے
4 "رکیل" شاہ کا محتج، ازل روز سے ہوا
تیرے زلف کا زنجیر، میرے گل میں سیاہ

سرپهاڙي ڪافي 565

- ٿل آيس پرين جي پيچ ۾ وڃي اوچتي دلڙي اڙي
 1 ڏک ڏولاوا ڏوجھرا، ڏس سبق سورن جو پڙهي
 سمجھو سخن سرتيون سچو، مٿان پير پايو هت لڙي
 2 وڃ واءِ وانگي تيز سان، آيو عشق سيني منجه ڇڙهي
 دهڪا ڏمن جا دل ٻڌا، لائي درد آئي هي ڌڙي
 3 شب روز شاهي شوق ۾ هيءُ گھٽ نه گھاري ڪا گھڙي
 مدعي ماري جنهن مڃ ڪيو دشمن ويو سڪندو سڙي
 4 "رڪيل" سارو صاف ٿيو ڏيئي غير کي توڙون تڙي
 اولو پيڇي هي اکن ڏٺو، جند جان جانب سان جڙي

سرپهاڙي ڪافي 566

- ٿل اڄ ته پنھل يار جا، خود ناز ٿم نوان
 1 بعضي غصي بعضي هسي، ويم دوست دل ڪسي
 ڪڏهن رووان ڪڏهن ڪلان، سيني سور ٿيم سنوان
 2 ڪڏهن ڪفر واري دامن ۾، ڪڏهن محبت واري مامن ۾
 ڪڏهن مومن هان اسلام ڏيئي هو ڪو حق چوان
 3 حسن صورت سو سندي دوست جي ديدار جي
 جڏهن پارس سان پاسو لڳئي لڳيم رمز ٿيس روان
 4 صوفين کي ناهي ڊوهه دغائي، اندر ٻاهر يار صفائي
 "رڪيل" جا چئي جانب جائي، ڳجهون ڳالهيون سڀ ڪيان

سرپهاڙي ڪافي 567

- ٿل سڻي يار جي ديدار کان، دل روز پئي سڪي
 1 نه سلام نه پيغام، پنمل يار ڏنھون اچي
 گھڙي حال لنگھيم سال، لڳيم تانگھ پئي چڪي
 2 سڻي فرياد ڪنڊر داد، هي امداد پي اچي
 راتيان ڏينھن لڳم نينھن پيس يار جي پڪي
 3 جانب جوش منجھون پوش، اندر دو ڌ پيو ڌڪي
 هو ۾ هوتان خوشبوءِ، لڪاين ڪين پئي لڪي
 4 ”رڪيل شاه“ جي صلاح عجب خلق کي اچي
 صبح شام وڌائي گام ڪر تھميل هي تڪي

سرلوڙائو ڪافي 568

- ٿل وڃي درد: انهيءَ منجھ ٿيڙس داخل، جڻي خون جگر جو جوش لڳو
 جڻي خون جگر جو جوش لڳو، مستي موج بحر نوشون نوش لڳو
 1 قلزم ڪارو پار انهيءَ ۾، لھرن جو تہ لقاء لڳو
 نہ ملاح نہ ٻيڙي سير تڪي ۾، حيرت وارو هوش لڳو
 2 رڄ نہ پايان حال فقر جو، وحدت وارو ويساھ لڳو
 اندر ۾ آ باھ برھ جي، خائف ٿي خاموش لڳو
 3 اونھين بحر عميق انهي ۾، ڪنھن نہ ڪنڌي جو پاند لڳو
 غوطو ڏيئي ٿيس گم انهي ۾، اسرار گجھي جو پوش لڳو
 4 پنھنجو پائڻ پاڻ وڃائڻ، هن هستي جو تہ حجاب پڳو
 ”رڪيل“ ڏٺو آ رنگ پرينءَ جو، هر طرحين انوش لڳو

سرلوڙاڻو ڪافي 569

- ٿل نينھڙو لاتم پاڻ سڃاتم، ڪيم ديس انھي جو ديدار
ڪيم ديس انھي جو ديدار، دل جو ملڪ وڏو بيشمار
1 شاھ سڪندر روءِ زمين ڪي، جاچي ڪيو آ جار
دل جو ملڪ ڏٺو درويشن، جت مولا جو مدار
2 چوڏهن طبقا دل جي اندر ۾، عشق ڪيا اظهار
طلب حقيقي هر دم هڪ، ٻيو نه پڇائن پار
3 مٿخاني منجم پاتم جهاتي، آيو ڏسڻ ۾ يار
واحد وجود وحدت سارو، ناهي وڻي هڪ وار
4 فڪر فنا جي فاني ڪيڙو، ڏس رمز ”رڪيل“ اسرار
قلزم ۾ وڃي قطرو رليو، اصل نسل او جار

سرلوڙاڻو ڪافي 570

- ٿل مٺيس ڙي مانڪون صورت نه سري، مان ساجن سچ ڪيئن سڃاتو
مان ساجن سچ ڪيئن سڃاتو، آيم نينهن نڀائڻ ناتو
1 هر جاءِ مان ٿي هڪ ڏسان، اٿم سچو قول ڪوهيارو
ٻيو ور ڪنديس ڪون ٻيو، مان پيچ پرينءَ سان پاتو
2 جوش خموش جاري جاڳيم، ازلي عشق آلانبو
ڦوڪي آڙه اندر ۾ جيڏيون، لالچ مونڪي لاتو
3 سمجم پيم هي سور پرائي، دردن دود دڪايو
سڪ قرار نه صحت سمجهان، عشق تڏهن مان ڄاتو
4 اندر هوتي ٻاهر هو، اچي دل ۾ دوست سمايو
”رڪيل“ اها رمز سڃاتي، رات ڏينهان اوراتو

سر لوڙاڻو ڪافي 571

- تل عشق اندر ۾ شور مچايو، جانب ويو اٿم جاءِ ڪري
جانب ويو اٿم جاءِ ڪري، محبت جو ٿو مڃ ٻري
1 عجب اوجاڳو سمجھ سچائي، دل ۾ ڏس تون ڏيان ڌري
دم دم سان ديدار سڄڻ جو، نانءُ وٽي ٿو هانءُ ٺري
2 ترڪ طمع جو تڏهن تڙايئي، عاشقن جي آ پرهيز پري
خوف رجا جا خطرا خواهش، تڏهن وڃن جڏهن نفس مري
3 رمز رندي هي سمجھڻ مشڪل، سڌڙين جو ٿو ڏيل ڌري
عشق بنان ميدان انهي ۾، ڪير اچي پيو قدم پري
4 حد لنگهي هي بيحد ڪيڙو، ”رڪيل“ کي انهي ذوق ڌري
هر طرحين ٿو حق ڏسان، پڌر پيو وڃي خيال پري

سر لوڙاڻو ڪافي 572

- تل عشق اندر ۾ آڙه ٻاريو، سوز وڌم تن ساڙي
سوز وڌم تن ساڙي، منهنجا هڏ هلندم هاڙي
1 مٿو مڇ ۾ جان جلائين، سختي سر سھائي وو
سچو عاشق تڏهن سڏيندءِ، سولي سر چاڙهي
2 باهه برهه جي تيز تڪي آ، ٻاروچل ويم ٻاري وو
ڳجهو راز ٻڌايان ڪنهن کي، آيل ڪيئن اگهاڙي
3 صحت فرحت سور وڃايم، نانه اڪين خواب اوجاڳو وو
جلڻ ريءُ نان جانب ڏسندين، قول پرين سان پاڙي
4 سمجھ ”رڪيل“ تون پاڻ سڃاڻي، متان ٻاهر ٻاڦ ٻڌائين وو
مکڻ سيخ پچائڻ مشڪل، متان ڪچو ٿين ڪن لاڙي

سرلورڙائو ڪافي 573

- ٿل عشق نهمين ڪوئي اٽڪل باري، سولي سر چڙهاوي ڪون
 سولي سر چڙهاوي ڪون، رندي رمز پڙهاوي ڪون
 1 جان جان عشق نه ٿيوي رهبر، ذاتي خيال جڳاوي ڪون
 بلدي باهه برهه جلدي، آڙهه وچ اڙاوي ڪون
 2 بهه بهه ملان مسلي ڪري، مستي مام ملاوي ڪون
 سي سي سجدي ڏيون ساري، هستي توڙ چڙاوي ڪون
 3 جورستا سائين عاشق ويندي، الٽا باب بتاوي ڪون
 اناالحق دا ڏيون هوڪا، شاهد وچ ڪڙاوي ڪون
 4 ”رڪيل“ ناراز چپاڻو، وحدت جام پلاوي ڪون
 قمر بي ازني آپ ڪهاڻي، فالمر فوج لڙاوي ڪون

سرلورڙائو ڪافي 574

- ٿل باور ناهين پيت نه پڙم، عشق خريد وهائڻ جي
 عشق خريد وهائڻ جي، لئون لائي خرچ جي لائڻ جي
 1 مال دنيا سان عشق نه ملند، هي ٿي هستي حجت وڌائڻ جي
 سر جي باري سر تي آئي، سک رمز وجود ويڃائڻ جي
 2 نااميدي نينهن وارن سان، پاڻ نه پنهنجي پائڻ جي
 فڪر فنا منجهه فاني ٿڌڙا، دردون دود دکائڻ جي
 3 اندر سياهي منهن سان محبت، مڃتا جي ته مڃائڻ جي
 دوستي سان دغانان گهرجي، ناهي حاجت ڪوڙ لڪائڻ جي
 4 ڏوهه ثواب توبه تقوا، سک ريت اها ته مٽائڻ جي
 علم ”رڪيل“ جي لدني لهجي، وحدت سير وڌائڻ جي

سرلوزائو ڪافي 575

- ٿل
- حجت حاجت هو هنڌي ناهي، سنگ نه پرين سان ساهيان
 سنگ نه پرين سان ساهيان، مان ڪجهه نه الائي چاهيان
 1 آيون گل جو ٺهيم پٺوڙو، ڪجهه مان ڪجهه ٿي سڏايان
 آتش بادون خودي خرابو، واءِ اها ٿي وڌايان
 2 جاچي ڏس عناصر چارئي، نانده نفي ٿي ناهيان
 راحت روح رلائي ذاتي، جسمون اسم جڳايان
 3 هلڪي ٿي اڳيون هوتن جي، پاڻ نه پنهنجو پايان
 سال ٿيم سڪندي سڪ ۾، ڪيچ مٿي ٿي ڪاهيان
 4 سڪ رمز "رڪيل" رضا تي راضي، عشق تڏهن چئو آهيان
 درد لڳئي ته ديوانو سڏ جين، حجاب اهو لڄ لاهيان

سرلوزائو ڪافي 576

- ٿل
- پڙڪي باهه برهه جي پيٺر، جوشن ۾ ٿي جاليان
 جوشن ۾ ٿي جاليان، اهو قول پنهل سان پاليان
 1 جوش خموش خوف خدائي، عشق اوجاڳو آيم وو
 ڪوڊم سڪ ناسنپران سرتيون، آيم عشق اليان
 2 فقير سڏاوڻ ڏک هي پاوڻ، ڪون فقير سڏاوي وو
 پوڻ چڪي ۾ مشڪل بازي، وحدت عين وصالان
 3 ننڊ حرام دردي دل ڪي، ذاتي خيال وڃايم وو
 سينو ساڙيم سوزپنهل جي، دم دم دوست سنڀاليان
 4 حال "رڪيل" جو واقف سارو، معنيٰ ڪرڻ مثالان وو
 ڪي صاحب صفائي جا سالڪ سمجهن، محبت پوتم مالهان

سرلوزائو ڪافي 577

- ٿل روز پنهل ديان مين رمزان ويڪان، مرشد پيت بتائي
 مرشد پيت بتائي، ڪيتي رهبر راهنمائي
 1 مين قربان تنهن مرشد تون، جنهن ڪعبات وڪائي وو
 مٿخاني ڪر دل ڪون سمجهيم، صوفي سر سدائي
 2 هر جاءِ حسن هڪو سائين هڪ هي، ڏوجها اور نه ڪوئي وو
 وچ صفات دي ذات ڏنم، سارا سر خدا ئي
 3 سوز انهيءَ وچ سڙدي عاشق ادني لم عطائي او
 حل اهو ناهرگز رجدي هڪڙا دم نه جدائي
 4 جنهن ڪون تانگهه لڳي سائين تن وچ، ڪردي سريهائي وو
 عشق "رڪيل" تي آرام نه آوي، نيٺين نند نه ڪائي

سرلوزائو ڪافي 578

- ٿل لڪ شڪر ڪيان مان سو سو پيرا، اڱڻ پاروچل آيو
 اڱڻ پاروچل آيو، مان ته ڳات پري ڳل لايو
 1 سورن پري جو سمهن گهوري، مونڪي جانب پاڻ جڳايو
 مٺي محبت موهيو اداسي جيڙو، دردون دود دکايو
 2 مان جهڙي سان ڪيو ملڻ جي، تو پنهنجو قرب وڌايو
 چندن جي خوشبوءِ گسڻ سان، رڳ رڳ حق سمايو
 3 پيئر شمر پنيور ۾، منهنجو ڏڪن ڏيل ڏکايو
 اٿم آس آري ڄام اچڻ جي، پير پرين هت پايو
 4 "رڪيل" برقعو بشري پھري، منجهه صفات سمايو
 انا احمد بلاميمي، عبدون احد سڏايو

سر لوڙائو ڪافي 579

- ٿل ماريں تنهنجي وهم وڇوڙي، تڙم پاند پراڻان
 ٿل تڙم پاند پراڻان، توکي هڪ ڪيون ٿي ڄاڻان
 1 اڪيون اتي وڃي اڄ اڙيون، مان ته ائين دل سان پانيان
 نت نوان تنهنجا ناز ڏهاڙيون، ڪر نه مٺي سان ماڻان
 2 اهڙي آتش عشق مچائي، شب روز ڪيان ٿي پڪاران
 درد وندي جون دم دم دانهان، ڪين وڻن ٿا ڪاڻان
 3 پلڪ پلڪ ۾ پور پون ٿا، مان ويٺي ڪانگ اڏايان
 سڪ سدا منهنجو ستر وڃايو، ويڙم ويس وڃاڻان
 4 رمز ”رڪيل“ سان ڪهڙي لاتئي، سچ چئو سچو سياڻان
 گهايل جا اهي چاڪ چڪن ٿا، پر جا ڪندس پڇاڻان

سر لوڙائو ڪافي 580

- ٿل تنهنجي ناز غماز نهوڙيم دل ڪي، بيوس وئي اهي ونگجي
 بيوس وئي اهي ونگجي، منهنجي پاروچل ساڻ ڀنگجي
 1 نڪو داد فرياد ڪيان سودانهان، حجت هتي نان هلندي
 بدبخت آهن ته نصيب تتي جا، ڏوهن ۾ وئي ڏنگجي
 2 پير پرين جي پڙ ۾ پائڻ، جسم جلائڻ جنگجي
 عشق بنان ٻيو ڪير اچي، سوري تي سر تنگجي
 3 ڪن ڪها فيڪون بنايئي، هي رمز پرينءَ جي رنگجي
 سر صفات چپايئي پنهنجو، عين صورت ۾ انگجي
 4 تابش جو آهي تاب تڪو، ڪين سورھ بيمن سنگجي
 پتنگ پون ٿا روز ”رڪيل“ شعاع شمع تي لنگجي

سر لوڙائو ڪافي 581

- ٿل ڪرياد الستي مسافر جيڙا، ڪالم اهو تو قول ڪيو
ڪالم اهو تو قول ڪيو، جيڪي ستيون تن کون ساڻ ويو
1 غفلت غير هي نند نياڳي، هي هي توکي حرص هنيو
نه رام رهاڻي ڪين وهاڻي، پلو تنهنجي ۾ ڪجهه نه پيو
2 هٿي آئين ڏيهه ڏسڻ کان، تو سودو ڪهڙو وڻج ڪيو
ڳل منجهه ڪفني ڏيندڻا هي، هئي هئي چوندي موت هنيو
3 اتي اور الف سان اوجاڳا ڏيئي، سيني پاڻي ڏس لعل ليو
اها عادت سڪجي اصيلن کون، اوجو ڪمٽل آهي مرد ميو
4 وحدت اندر وير وڪوڙي، پرين سان منهنجو پيچ پيو
مئي دل کي عشق اوجاريو "رڪيل" سارو سچ چيو

سر لوڙائو ڪافي 582

- ٿل فڪر فنا جي ڪٿم فاني، جان جسم سارو تنهنجي سوين ساڙيو
1 ماس هڏا پنهنجا، تنهنجي سڪ منجهه ٻاريان، رڱ رڱ ۾ اتم توڙ جون تواران
جلن ٿا جيرا منهنجا، نئين ڪٺامي ۾ ڪاڙهيو
2 من جي خودي وڻي ڪنهن جي ڪٺي ڪيئي پيڙ پنهنجو تڏهن مهر ڪيئي مٽي
قول الستي اهو، اچي پرين مٺاسان پاڙيو
3 ڪين ڪمايم الاڻي چاهيان، اميد ملڻ جي اها نٿي پايان
غير غرور ويٺم، نئين تنهنجي عشق اماڻيو
4 چٽو ته "رڪيل" توکي ڪير ٿو چواڻي، ڄاڻ سڃاڻي پنهنجو سر سمجهاڻي
انهي برهه جي باري تي ڪنهن توکي چاڙهيو

سر لورڙائو ڪافي 583

پنهنجي ڪرمن ڏنهن ٿي پانيان، مان ڏک سان عمر گذاري
 حجت حاجت منهنجي هنڌي ناهي، زوراور سان اٿم زاري
 جي وڻدن تان ئي وڙ ڪندا، نه ته انهن جي اختياري
 هي هي منهنجي حال ڏکي ڪان، آهيان اصل آزاري
 ڪڏهن ڇه لهندم ڪوه ڪشالا، سانول ڪندم ستاري
 سڪ اندر ۾ ٻارڻ ٻاريو، برهه لڳو اٿم ٻاري
 مرڻ جيئن جي ڪل نه ڪائي، پنهنجي وس نه ويچاري
 علمون حلم جي سمجه هدايت، هڪ جي رک تون سچاري
 ڪاهه "رڪيل" تان ڪيچ پچين، پوئتي مڙڻ مياڙي

سر لورڙائو ڪافي 584

ڪالهاڪون ٿو ڪانگ لوين، آيم سڻل جاتو سلام ڪئي
 سڻل جاتو سلام ڪئي، ٻولي ٻاروچل جي واه وڻي
 دل اڪيون اٿم طلب توهانجي، هاڙي ويندس هڪ چڻي
 حسن تنهنجي جو سير سمايو، حيرت ڪيو مدهوش هڻي
 فڪر فنا جي فاني ڪٽڙم، پرين جي پيزار پڻي
 عيب گناهه مٺي جا ميرا، ڏوتا تو ديدار ڏئي
 پوش انساني سر سبھاني، ڳجهه ۾ اها تو ڳالهه ڳئي
 برقعو پائي ويس مٽائي، آيو اٿم انسان بڻي
 عشق امامت نينهن نظارو، عشاقن جي آهي اٿم اٿي
 "رڪيل" غير وڃائي سارو، صاف ڪيو سينو سڪ گمڻي

سرلوزاڻو ڪافي 585

- ٿل خان پنهل وهيل ڏي وينديس، دم نه ٿينديس توکون ڌار پري
 دم نه ٿينديس توکون ڌار پري، منهنجي ساعت تن کون ڪين سري
 1 درد دمن سان ڪيان ياد پرين ڪي، اندر پڙڪا ڏيون ٿي باهر پري
 سڪ سڄي آڻي سور کڙا ڪيا، قلم لکيو انگ ڪين ٿري
 2 جان جسو هي جيءَ پرينءَ تون، صدقي ٿي قربان ڪري
 ڪندم قبول دل جون دانهان، اڱڻ ايندم شل قدم پري
 3 اڱڻ ايندم شل عيد ڪندس، منهنجو يار ڏني ٿو هانءَ ٿري
 لڄ شرم هي پت سان پوري، دلبر سندم ڏيان ڌري
 4 درد فراق وچوڙو ورکان، ڏونگر ڏسي منهنجو ڏيل ڌري
 هي هي حال "رڪيل" جو هيٺو، ماريس تنهنجي ذوق ڌري

سرلوزاڻو ڪافي 586

- ٿل فائدو ڄاڻ فراق چڱو ٿي، ڪر نه وصال جي وائي
 ڪر نه وصال جي وائي، هي جانب جي نه جدائي
 1 ڪوڙي ٿيندينءَ کانڌاڳيون جي، ڪيئي پٽا ڪندءَ ڪچائي
 ميري ڪيئن منظور پوي، رکيئي دل ۾ ته دغائي
 2 پاڻ کي پائمال ڪري، هي رند وٺي ٿيءَ راهي
 اوجاڳن اجاريو جي ڪي، لنون ٻاروچل لائي
 3 ڪاڙهن دل کي ڏسن ڇه ڪيميآن، جنهن پارس سان گسائي
 هڪ دم دم سان جواهر موتي، پوئي من منجهه مالهان پائي
 4 وڏن واريون رهائن ورساڻ، "رڪيل" سڪ سچائي
 اهي مرجان ماڻن سمج سدا، پت ۾ جنهن رهائي

سر لوڙاڻو ڪافي 587

- ٿل جاڳيس ڪين جانب کان جيڏيون، سانول ڪيچ سڌايو
 سانول ڪيچ سڌايو، منهنجي سمهڻ سهاڳ وڃايو
 1 سڄو شهر پنيور جو، منهنجو رانول ڪنهن نه ريجهايو
 2 اکين اوڃاڳو ڪين ڪيو، منهنجو سنج ۾ پنڌ ٿي سڃايو
 3 هي هي منهنجي حال ڏکي کان، اچي دونهون درد ڏکايو
 4 لوڪ ستوننڊان ڪري، مونکي محبت مچڙو مچايو
 5 ”رڪيل“ ساٿ سلامت سوئي، تن جيڏن جيڙو جلايو

سر لوڙاڻو ڪافي 588

- ٿل کان پنهل ڏنهن ورندي آيم، ويئي ڪانگ اڏايان
 ويئي ڪانگ اڏايان، هي ڏک سان عمر نڀايان
 1 غم وڇوڙي سورن ساڙيو، ڪيئن باه اندر ۾ چپايان
 سڪ سنڌو ناساعت مونکي، شل لهندس توسان لاوان
 2 عشق تنهنجي ساءِ ڪيم سودائي، هي خاڪ چتن منجه پايان
 ڪنين پنهل جي پوندم ڪوڪان، دردوندي جون دانھان
 3 ڪونه ڪهين جو پندڙ پائي، هي ويدن ڪنهن سان ونڊايان
 ڳارن ٿيون اهي ڳجهه جون ڳالهيون، دل جون دل کي ٻڌايان
 4 نينهن لڳو ته ننڊ وئي، هي جانب جان جلايان
 سو ڦيري ته ”رڪيل“ ٿي صدقي، پنهنجي پاڻ نه پايان

سر لوڙاڻو ڪافي 589

- ٿل امر لکي جي هئي ميسڻ مشڪل، ڪاتب قلم وهائي
ڪاتب قلم وهائي، منمنجي ڪرمن جي هي ڪوتاهي
1 درد فراق وڇوڙي ماري، جانب ڪيم جدائي
شل نه ملان منمنجي سڪناگهتجي، ڪيچي ڪنڊر ڪچائي
2 جانب لئي نه جاڳيس مان، هتون هوت پنهل ٿيم راهي
پيرين پيادي هي ڪيئن پڄي، دل جو پنڌ سچائي
3 انگ لکيو منمنجو هوت پنهل سان، مان سورن سيج وچائي
سڪ واريون هو سمهن نه سيئي، نيڻين ننڊ وچائي
4 هلڻ هرگز ويهڻ نه وڃ تي، ڏونگر وات ڏکيائي
"رڪيل" هي هي تن ڪان هائي، سورن ڪان ته سمائي

سر لوڙاڻو ڪافي 590

- ٿل هي هي سرتيون حال فقيري، ڏک جا ڏينهن گذاريان
ڏک جا ڏينهن گذاريان، ور ويهي ڪيئن مان وساريان
1 جودم جيوان جانب جوئي، ساجن پنمنجو ساريان
آتش عشق الانبو ليم، هڏ هتي هتي ٻاريان
2 عالم ليکي عشق سمانگو، خبر تنمين جن ڌاران
خون جگر جو پيئڻ مشڪل، گهوريو سر نه هي واريان
3 نفس رليو ٿو روح رلائي، حرص هنيون هيڪاران
فقيرن ٻاجهون ڪنهن نه هٽايو، منڪرڪي ڏيئي ماران
4 سوز سوين هي ساز ڪڙاڪيا، لاتم بره بهاران
راڳ رڳن ۾، "رڪيل" آيو، هو هو ڪن سڀ تاران

سرلوڙاڻو ڪافي 591

- ٿل اهي چڪن ٿا چاڪ فراق، جيءَ ۾ سور جڪن
ڏسان ڏوري شال ڏڪن
1 سمر سور تتي جا، جيئڻ ۾ سڪن
2 جھولا جھليندس جان تي، لوهاڻيو آھ لڪن
3 لوڪ لڪائي نہ پوي، ڪھڙي سڌ سڪن
4 ”رڪيل“ نينهن نپائجي، دردون دود ڏڪن

سرلوڙاڻو ڪافي 592

- ٿل مڙين موچارو، آيو وڻجارو، سرھو ساٿ پري
1 پنجنجن جي صفت سچاري، يار پرين جا ڀلارا چارئي
نار اڪين جا ڏسي دل ٿي ٺري
2 مشرق مغرب عجم عروسي، ملڪ فلڪ تنهنجي ڪندا پاءُ بوسي
حاتم هزارين تنهنجا دريان دري
3 مرشد منهنجو منجهه جھوڪ سونهاري، سرڪي سچي مونکي پين ته پياري
ڪيو آ ظهور ظاهر تنهنجي ذوق ذري
4 سوين تنهنجا سوالي ويندا ڪين خالي، تون وارث وسيلو آن امت جو والي
آصبي اچن توڙي اها اميد ڪري
5 احمد ٿي ائين اولو ڪري آيو، احد منجهون تو عبد سڏايو
ڏس ته ”رڪيل“ ائين تون ڏيان ذري

سر لوڙاڻو ڪافي 593

- ٿل عشق جا ويڙيل اهي، ٽڪر ۽ ٽوٽا
تن آ ڪباب تن جو، پنمنجو پاڻ ٿا پچائن
1 تن آ تراب تن جو، سي ڳوڙها ڪيئن ڳاڙن
جوش خموش پنمنجو، اندر پيا امائن
ساز آواز سمجھي، نيئي نينهن سان نچائن
2 عشق نانگ ڪاريهر شل ڪنهن کي نه ڪائي
وھ جي خبر وڃي، ڪو تنهن کون پچائي
سورن جون دانھان، مٺي کي ماتم مچائن
3 سڪ نا، سمھن سي، اکين اوجاڳا سمھان
وڃھي وحدت جون، ورھ جون واڳان
دم دم سان دل کي، تنهنجي رنگ ۾ رچائن
4 قول ڪٿل سان، شل پنمنجو اچي پاڙي
اٿم آڳ اندر، تنهنجي سڪ وڌو ساڙي
پيو ڪنھن ڏي وڃان، مونکي شل هتي ناڳچائن
5 ذڪر فڪر سان پرين هن پورا
چاڪ چوڌاريون، چڪن ٿا چورا
چاڻ "رڪيل" پنهنجي غير کون بچائن

سر لوڙاڻو ڪافي 594

- ٿل خوشبوءِ خاصي عطر ڪٿوري، صورت سمئل جي جئن گل گلابي
1 چشمن چمن تنمنجو شمد شڪر پيارا، واس وٺن ويھي فيض فقر سان
اولو ڀڳاڻون حساب حجابي
2 دام دٿي جو ڇڏي ويھ سانگو، اچي ويھ اندر ۾ عشق جو الانبو
باهه برھ جي آيم شوق شتابي
3 قلم لکيو هو ٻي نه ڪھين سان، الست ازل جوانگ منمنجو توسان
هتي مان سڃاتو هيھ حسابي
4 پري کان پرين جي "رڪيل" کي آئي، بوءِ عجائب سيني ۾ سمائي
ملڪ ٻڌايان سارو عجم عرابي

سر لوڙاڻو ڪافي 595

- ٿل ڊلبر دل کون دم نه وسري، پلڪ پلڪ ۾ ڪندس پچار
 1 ڪيئن چپايان ڪين لڪي ٿو، طرحين طرحين ٻڌيم تنوار
 2 ذات زوراور سان لڳم ناتو، وڙ ڪندا نه ته آهيان لاچار
 3 ڳڻ پرينءَ جا ڳالهيون ته ڳائيندس، عشق تنهنجي آئي ڏنا اظهار
 4 عشق ازل جو سر "رڪيل"، جي مون نه سڃاتو مٺيس ميار

سر لوڙاڻو ڪافي 596

- ٿل دل ويچاري دردن ماري، سورن آئي هتي ٻڌا سامان
 1 روز ڏهاڙيون وڃن ٿا ساڙيون، جلوي حسن جي ٻاريا جولان
 2 دل اڪيون ٻئي ڦاٿيون ڦند سان، مام ڏيئي ڪيئي ڪيئن مستان
 3 نينهن وارن کي ننڊ نه ڪائي، حيرت ۾ اهي آهن حيران
 4 تانگهه "رڪيل" کي طلب ملڻ جي، آءُ پرين مونسان ٻڌ انجام

سر لوڙاڻو ڪافي 597

- ٿل مان لوچي لتو آ پنهنجو پاڻ ۾، اوهان ڪين ڏٺو منهنجو محب مٺو
 1 پاڻ سڃاتم پنهنجو، تڏهن پرتم ور رڻو
 2 اڳڻ آيم اوچتي، اچي محبت مينهن اٿو
 3 اوندهه جو اسباب ويو، اڀريو چوڏهين چنڊ چٽو
 4 "رڪيل" روءِ بروءِ سان، هٿون تير چٽو

سرلوزائو ڪافي 598

- ٿل منمنجو لکيو لاهوتن سان لڳو، اها واه وڻي اچي باب ٻڻي
 1 جاچڻ نه ڪا جاءِ ٿي، او سھڻا ڳجھي ڳالم ڳڻي
 2 اتم عجيبن جي، او سھڻا مٿي عشق آڻي
 3 لڳم نينهن نصيب ٿي، او سھڻا ڄاڻان هڪ ڏڻي
 4 "رڪيل" ٻول ٻروچ جو، او سھڻا ڏس تون پير ڪڻي

سرلوزائو ڪافي 599

- ٿل ڪيئن ميسيان مس تقدير جي، لکيو قلم قضا، جيڪا رب رضا
 1 سختي سر سچن جي، مستي عشق مزا
 2 محبت جي ميدان ۾، اٿي دم دم سان غزا
 3 حاضر تنهن حال ٿيو، نيڪي خير جزا
 4 "رڪيل" مٿن ڪي مارتون، سمجھي ڏينس سزا

سرلوزائو ڪافي 600

- ٿل مان ڏٺو ڪاهيارو ڪيچ ڏڻي، پڪي عشق پيم
 1 پڪي عشق پيم، دل جو وهم ويم
 2 دسيم دز اندر جو، ماري ميد ڪيم
 3 نريم نار اکين جا، تو ڏنهن ڏاڻ ڊھيم
 4 ٻاروچل پنيور ۾، سدا نچايم
 "رڪيل" رمز سچيءَ سان، سمجھي سچ چيم

سر لوڙاڻو ڪافي 601

- ٿل بيان چوڻ ڪرڻ کون ٻاهر
ڳليءَ ڳليءَ تي اهي ڳالهيون تنهنجون ڳايان
- 1 دل جو دنبورو اهي رڳان منهنجون تاران
رڳ رڳ ۾ هو هو جون پچاران
لک لک پيرا تنهنجو پلايون ٿي پايان
- 2 آسمان ڪاغذ درياءَ مس ڪيان سارو
ناهي حاجت لکڻ جي تنهنجو حسن پسارو
صفت عمر ساري مان ڪنهن کي ٻڌايان
- 3 دل جو قطرو پانيان ٿي ملڪ ولایت
دم دم سان تو هڪ جي حڪايت
جاءِ نه لکڻ جي توکي ڪاڻي مان لڪايان
- 4 يار "رڪيل" جي اڱڻ تي آيو
قدم مبارڪ اچي پرين پير پايو
حال جو واقف منهنجو مان توسان پيچ پايان

سر لوڙاڻو ڪافي 602

- ٿل ريءَ تي ملڻ جي منهنجي دل ماندي اچي پرين ايندا ايندا
اڄ مان اڱڻ بهاريان
- 1 ڪڏهن پرين ايندو مان ڏوندس ميرا
جوش انهي ۾ جلن ٿا جيرا
آءُ ته عمر ساري ڏکڻ ۾ گذاريان
- 2 ڳچي پاند پايان مان ڪانگ ٿي اڏايان
ڳجهون تنهنجون ڳالهيون مان ڪنهن سان ونڊايان
حال جو واقف محرم هڪڙو دم نه وساريان
- 3 قدم پري پرين اڱڻ منهنجي ايندو
دل ڪي دلا سو ڏکيءَ کي ڏيندو
نيٺ ڪنيون مان تنهنجي راه نھاريان
- 4 باروچل ٻولي پرين شال پاڙن
روز "رڪيل" کي تنهنجا سور ساڙن
پورپون تنهنجا سدا توکي ساريان

سرلوزائو ڪافي 603

- ٿل مان پير پيٽينديس پاڻ کان، او سرتيون ڇڏي ورويم
 1 آيم نند نياڳ جي، او سرتيون ڏيرن ڏاڍ ڪيم
 2 ڏينديس باهه پنيورڪي، او سرتيون ڪيچن سان قول ڪيم
 3 سڄو ساٿ سورن جو، او سرتيون پري بار ڪنيم
 4 هجان شال فراق ۾، او سرتيون پلڻي عشق پيم
 5 "رڪيل" روئيندي راتڙي، او سرتيون حيرت هوش هنيم

سرلوزائو ڪافي 604

- ٿل ممنجولگو آهي عشق مولا سان، مرجان گلاڪن، توڙي بد چون
 1 خلل خواريون خلق جو، عاشق سر سمن
 2 انگ ته لکيو هو اڳمين، ممنجوجو سنگ ته سپرين
 3 جنجو عشق الله سان، اجهرسي نه پون
 4 گلا ڪندڙ گار ٿيا، هاوي منجم هجن
 5 "رڪيل" چوي سمجھيا ڪينڪي، سچ ڪي ڪوڙ چون

سرلوزائو ڪافي 605

- ٿل مان ته جمران جمهان پڻي جوش ۾
 ايندم شال وري، پوندم نيڻ ٿري
 1 پير چنم هي پنڌ ۾، ممنججي ساعت ڪين سري
 2 ڏير ڏکي ڪي ڏيئي ويا، سر تي سور پري
 3 اچڻ جي ته انجام جي، وئي آهي ويل ٿري
 4 "رڪيل" هي آتش عشق جي، جملتون تاب تري

سرلوزائو ڪافي 606

- ٿل ھوت چوي چواڻي پاڻ ٿو، ڏسو پاڻ پڇي، منعجي ڳالهه سڄي
1 دم پچائي درد سان، لايو رنگ رڇي
2 هٿ وٺي هاڙهي هليون، ڇڏي ڪرت ڪڇي
3 عشق چڪي آڙاهه ۾، بيٺا مرد مڇي
4 "رڪيل" آيون سي اگهيون، آتڻ منجهه اچي

سرلوزائو ڪافي 607

- ٿل منعجو ڪاڍو اٿم ڪيچ ڏي، گهاريان ڪين گهڙي، اڪيون ويم اڙي
1 اٿي اسر ويل ڪي، ڏسي رند رڙي
2 الڪي مٺيس عجيب جي، لاتم درد ڌڙي
3 ڇڏيم هن پنيور ڪي، ڏيئي ترڪ تڙي
4 "رڪيل" سي ته رسيون وڃي، منجهون قلب ڪڙي

سرلوزائو ڪافي 608

- ٿل اهڙي نند آيم ته نياڳ جي، قابو ڪيف ڪيم، سنجهي سات ويم
1 جيڏيون جاڳيس ڪين ڪي، پنهنجي ڪرمن ڪي ته چيم
2 آيو ڏولاڻو ته ڏکي ڪي، سرتيون ٿمر ڪون ڪنيم
3 فڪر ۽ ته فراق ۾، وڃي پري پنڌ پيم
4 "رڪيل" ڪين ڪين ٿئين، انهي حيرت هوش هنيم

سولوڙاڻو ڪافي 609

- ٿل منمنجو آيم ٻاروچل گهر گهري، ڪنهن سان ڪين سليان
ڪنهن سان ڪين سليان، سرخي چندن مسڳ مليان
1 عطر ڪٿوري اڱڻ تي، گل گلابي گلان
2 سو ڦيري صدقي وچان، جمولي عشق جھليان
3 لوچي لڌم لامڪان ڪي، پليس آءِ نه پليان
4 "رڪيل" هو ڪو حق جو، ڏيئي پنمنجو پاڻ پليان

سرلوڙاڻو ڪافي 610

- ٿل تڏهن ڏنم ظهورو ذات جو، مان هڪڙو حرف پڙهيو
اندر م الف اڙيو
1 نفس نجس نادان ڪي، ماري توبه مان ترت تڙيو
2 عشق دسيو ته عقل ڪي، عقل سھمن منجم سڙيو
3 محبت جي ميدان ۾، وڃي مٿي خيال چڙهيو
4 "رڪيل" روز ميثاق جي، منمنجو جانب سان ته جڙيو

سر لوڙائو ڪافي 611

- ٿل عشق فڪر جي ذات ذڪر جي، تانگه اندر ۾ لڳم تنوار
1 منهنجي اندر ۾ عطر ڪٿوري، ذات ظمورو تجلو نوري
هو هو مڇايم اهڙو هڪار
2 قلم امر سان لکيو پيمانو، رنگ مولا جو اهو ڏنم زمانو
الست ڏهاڙي ڪيم پچار
3 حوا آدم کون اڳي ته هياسي، روح رلائي پنهنجي پرين سان وياسي
پي نه ٻڌم ڪا ٻولي پاڪار
4 چئو "رڪيل" ڪي ڪير ٿو چواڻي، سر آساڳي پاڻ ٿو سمائي
وٽ نه پايان، هڪڙو وار

سر لوڙائو ڪافي 612

- ٿل شوق جي شراب آڻي، پرين ته پياريو
نينهن جي نشي ڪيڙم، مدهوش هاڻي هاڻي
1 سرڪ سون جي ساقي پياري، ڏنم ڏيه ڏڪن جو هي ويله نه وساري
آيم اجاڳا زاري، هي جند منهنجي ڄاڻي ڄاڻي
2 سڪ بنان پيون ڳالهيون نه سڃاڻن، شعر پيڻو چون جيڏيون نه ٿيون ڀاڻن
هوت پنهل پاڄمون، ڪير مونڪي راڻي راڻي
3 هر صورت ۾ ڏسان يار جو نظارو، ٿيم صفائي پڇي ويم اندارو
هڪ آهڪ آ جانب هڪ آ، يار ٿي يقين ۾ آڻي آڻي
4 سندرو ٻڌي مان ڏونگر ڏوريندس، صدقي پرين تون هي سر گهوريندس
تانگه "رڪيل" اها، دل گهڻو ٿاڻي ٿاڻي

سرلوڙاڻو ڪافي 613

ٿل منمنجو ڇاهي ڪفر اسلام سان

نٿي پاڻ پايان لڳي خاڪ لايان

1 ڪين سمايس ڪين ۾، نفي نانم ناهيان

2 چنم دام دئي جا، هر جاءِ هڪ آهيان

3 هو وڻ هستي حجت هي سينو ڇا ساهيان

4 جاڏي "رڪيل" راز پرين جو، تاڏي ٿي ڪاهيان

سرلوڙاڻو ڪافي 614

ٿل منمنجو انگ ٻاروچل هوت بلوچ سان

لکيو لوح قلم مڇايا عشق اڏم

1 ڪيئن سونهان سرتين وچ ۾، ماريس تنهنجي غم

2 سدا اٿم سڻا پرين، تنهنجا اڱن منهنجي تي قدم

3 شال نپاهيندس نينهن سان، دلبر سان اهي دم

4 "رڪيل" آتش عشق جي، ڪري ٻيو ڪير ملم

سرلوڙاڻو ڪافي 615

ٿل لڏو اٿم پير پنمل ڄام جو

ڏاڍي ساڻ ڏڪن، لوچي منجم لکن

1 اوکو پنڌ جبل جو، سختيون سور سمن

2 گهوريان هن ته پنيور ڪي، آئي ڌاري منجم ڏڪن

3 ڏسان شال پنمل ڪي منهنجا رويون نيڻ سڪن

4 "رڪيل" آتش عشق جي، من ۾ مچ مچن

سر لوڙاڻو ڪافي 616

- ٿل جاڳيس ڪين جتن کان جيڏيون، ويڙم ننڊ نهوڙي
ويڙم ننڊ نهوڙي، هاڻي ماريس ڏڪن وچوڙي
1 ڏنم ڏير پنيور ۾ آيا، ڪيچي ڪيف ڪڪوري
آنءِ نه ڄاڻان ڊوه ڪندا، ويندا سڱ تتيءَ کون ٿوڙي
2 رات انڌاري پنڌ جبل جو، لڪ ڏکيا ڪير ڏيڪاري
سات پنيون مان ٿيندس سونهين، انگ لڪيو ٿي لوڙي
3 سو ڦيري ٿيان صدقي سچ ۾، تو ڄام پنهل جي ته ڄاڻي
هيڪل ٿيس حيران چپر ۾، حال ڪيا هت جوڙي
4 جيئن سسئي پنهل جي پوءِ تون، پنڌ ”رڪيل“ سندرو ساهي
امر لڪيو ازل جو اهو، ڪير قلم ڪي موڙي

سر لوڙاڻو ڪافي 617

- ٿل اڳ نه ٻڌيون هيم ڳجهون تنهنجو ڳالهيون
هاڻي وري هاڻي مونڪي سورن سيڪاريون
1 پيريمغان مونڪي سور سمجهايا، آيو عشق حقيقي ڀڳي عقل جي دعوا
سير گهڻيون سيئي، مونڪي ڏڪن ڏيڪاريون
2 برقموڪولي رخ سان ڏٺائون، هت ۾ خجر منهنجي دل کي ڪٺائون
ديدان دو ناليون تنهنجون، ريفل لاريون
3 چاڪ چڪن ٿا ٿڌ نه چئن ٿا، عشق جا ايزايل هٿيا نه هٿن ٿا
درد جون دانهان، ظلم جون زاريون
4 هر جاءِ ڏسڻ ۾ حق مونڪي آيو، يار ”رڪيل“ سان نئون نينهن لايو
ناز نوان تنهنجا بره بهاريو

سر لوڙاڻو ڪافي 618

- ٿل غافل ڇڏ غفلت ڪي، ڪٽڻ جي ڪر ڪارالا، سمهڻ ڪي ٻن ساڙالا
 1 ڪٽڻ ٻاجهون ڪين ٿي، هت نه ڏيندڻ ڪو هٿي، پاڻ ٿيندڻ بيزارالا
 2 جيڏين سرتين جي اتو، فلانواچ فوت ٿيو، رکيون ايندڻ يارالا
 3 ٿمر ڪٽجانءِ ساڻ سان، عمل نيڪيون پاڻ سان، اڳتون اٿي اظهارالا
 4 ”رڪيل شاهه“ چوي سيدا، مدد ٿي نامي خدا، عالم جا سردارالا

سر لوڙاڻو ڪافي 619

- ٿل مست ڪري وئين دل ڪسي وئين
 ڪين اچي مونکي اديون آرام
 1 سور پرايم سڪ وهيم، دم ڪمايم اوجاڳا آيم
 ننبه نيڻن ڪي اٿم حرام
 2 سيني اندر ۾ درد ڏکي ٿو، چاڪ پون ٿا ڏيل ڏکي ٿو
 ڪشي هنيو ٿو اهڙو ڪان
 3 ڪين وساريندس وerman پنهنجو، حال جو واقف محرم منهنجو
 ٻڌم پنهل سان اهو انجام
 4 سر ”رڪيل“ جي باهه برهه جي اچن الانبا سڪ نالهندي
 روز ازل جي اٿم مدام

سرلوزائو ڪافي 620

- ٿل عشق صورت انسان ڏٺم، آيم بشري برقمو پاڻي
 آيم بشري برقمو پاڻي، اولالڻ پاڻ لڪائي وو
 1 ونحن اقرب قول سچاڻم، جانب جيڙو جڳائي وو
 هو معكم جو سبق سچائي، هر طرحين حق آهي وو
 2 رمز سچاڻڻ مشڪل آيم، سختي سر تي سڃاڻي وو
 فنا في الله سر شيخي آيم، سالڪ سير سمجھائي وو
 3 جنهن تن آيو عشق الانبو، اوڻو زوري غير تڙائي وو
 وهم وجودون وڻڙا سارا محبت مچ ٿو مچائي وو
 4 شهر ميرانپور يار مليوسي، آيم ويس مڻائي وو
 دائم قائم جهوڪ پرين جي، سر ستار سڏائي وو
 5 عبدیت مون ٿو احد سڏائي، رانول ٿو رنگ لائي وو
 عشق رکيل جن اول اڳتون، غير حجاب وڃائي وو

سرلوزائو ڪافي 621

- ٿل اديون منهنجي احمد عربي ڄام جو، اٿم روشن روضو چراغ
 اٿم روشن روضو چراغ، مٿي عرش زمين آواز
 1 اٿم اجهو آصن جو، اٿم اجهو آصن جو قرب دار قريشي
 حضرت هاشمي ٿم، فائق فيض فياض
 2 چاڻڻ چپن سان چمميم، چاڻڻ چپن سان چمميم
 او حضرت هوت حبيب جو ڪيم، تهدل سان طواف
 3 چارئي يار پلا او چار ئي يار پلا
 ابابڪر عمر عادل جو ٿم زابر زور غماز
 4 قاتل ڪفار سندو، او قاتل ڪفار سندو
 عثمان علي اسد الله تي ٿم روز رباني راز
 5 اٿم سڪ سچي او اٿم سڪ سچي
 حسن مير حسين جو ٿم درد اندر منجهه داغ
 6 "رڪيل" راه نما او رڪيل راه نما
 مرشد ميرانپور جو مير ٿم جنهن سوز چڪايو ساز

سر لوڙاڻو ڪافي 622

- ٿل ڏوناليون ديدان دلبر تنهنجو، جان جگر کون پار لنگهيون
 1 جان جگر کون پار لنگهيون، سڌيون سيني منجه لاچار لڳيون
 ڪلي اڪيون ڏٺائون، مانڏي، بڙچون مڙگان تير ائين
 2 ساڙي سياهي غير اندر جو، ڀڄي ٿيم بيزار بديون
 ابر باران اي ماهر منور، جلوي رخ جو آهي تاب تڪو
 3 تجلو ذاتي پيريمغان جو، عين ڏنم اظهار اديون
 عشق امانت سر سچائي، محب مڪو آه مدار مٿي
 4 ڪيف ڪلال جام پياري، ڪيو وحدت ۾ وهلورونگيون
 هي ويڃائي هو لڏائون، سان جسم جي جوش جنگيون
 ”رڪيل“ سرجو سانگو لاهي، بهڳڻ سان وڃي ٻيلهه پنگيون

سر لوڙاڻو ڪافي 623

- ٿل ائين ڪين ڏسڻ هي ڪوڙ چوڻ، ناهي مردن جو ڪو شان ميان
 1 سچي ياري ته سر ڏجي، ائين مرڻ مناسب سڄڻ ڪجي
 جيڪو سورھ سرجو سو ڪئين ڀڄي، آهي عاشقن جو اهو انجام ميان
 2 ٻڏي سندرو سمجون سي ته گهڙيا، لڙهيا لهر انهن ۾ وڃي ترت تريا
 سڌڙيا ڪنڌي مٿون اچي پوءِ وريا، ناهي ڪم ڪچن جو خود ڪو خلم ميان
 3 آيو عشق حقيقي هم اوست ائين، جلڻ جانب لئي اٿم جوش جيئن
 پر وحدت جو جڏهن جام پيئين، پيو درد وندن کي هي دام ميان
 4 ”رڪيل“ عشق ماهي جو جٽ چڻنگ پئي، ٻيائي جي ٻولي نه ڪا ڏئي دور وڃي
 پيا بحر انهن ۾ جيئن سمنڊ سوئي، ٿيو عاشقن کي عين عيان ميان

سر لوڙاڻو ڪافي 624

- ٿل منمنجو آيم ڪوهيارل ڪيچ ڪون، وو ميان ڪري لوڙ لکن
ڪري لوڙ لک، او جيڏيون، چٽاسي سڀ ڏکن
1 ٿيون شاديون شهر ڀنڀور ۾، اچي حوران ٿيون هار ٻڌن
2 سڪ وارن سجدو ڪيو، اوجيڏيون سرڪي ٿا سوز چکن
3 ٿيو ظمورو ذات جو، اوجيڏيون مڪي جي ۾ ڪکن
4 اجمي آصن جي اچي، اوجيڏيون پنو مارن جي ۾ پکن
5 عجب تنهن اسرار جي، اوجيڏيون رکيل رمز رکن

سر لوڙاڻو ڪافي 625

- ٿل ڪل هاڻي ڪانه پوي ٿي ڪيئن ڪيا، ڏيئي ڏيرويم سچ ۾ رات پيم
1 اوجاڳو ۾ اکن کي، پلويار، اوجاڳو ۾ اکين کي، او سڻا سڪندي سال ٿيم
2 مونا ڪيم محراب، پلويار، مونا ڪيم محراب، او سڻن جامي آجسوتن
3 واقف نا سونهين ساڻ جي، پلويار، واقف نا سونهين ساڻ جي، او سڻا آڻي ڏکي منجه ڏکن
4 ”رڪيل“ واعدو ويجهڙو، پلو يار ڪيل واعدو ويجهڙو، او سڻا ڪيچن قول ڪيم

سر لوڙاڻو ڪافي 626

- ٿل ڪهڙا سليان سچڻ جا سور مان، ويم ونگ وڃي، ڪيان ظاهر ڳالهه ڳجھي
1 ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، پلو يار، او سگهان ڪين پڇي
2 ڏکي وات ڏونگر جي، پلو يار، پيس مونجهاري منجه منجهي
3 دلبر جي درد فراق ۾، پلو يار، پيم جيرا هانءُ پڇي
4 عشق چاڙهيم انگاس تي، پلو يار، ٻولن ويس ٻڃي
5 ”رڪيل“ ٻاجھون رمز جي، پلو يار، او سڻا ٻي نا ڳالهه سڃھي

سر لوڙاڻو ڪافي 627

- ٿل ڪڏهن مان سان پرچندين، تون ڪيئن ته مان سان پرچندين
 1 هار سينگار هي مشڪ مليندس، سرڪند لائي سيند چڻينديس
 سمجون توکي سڏيندي
 2 چير ٻڌي مان جامو پايان، پڳت بنجي آواز ٻڌايان
 نه ته سامي ٿي مان لايان تلڪ لڳين
 3 رند وٺي مان پنڌ پوان، توکي گوشي ويهي ياد ڪيان
 هي ڏٺي تنهنجي ناز نوين
 4 قدم پنهنجو پاڻ ڌريندين، رکيل جي تون اڱڻ ايندين
 هن چپر مٿي کي ڪين ڇڏيندين

سر لوڙاڻو ڪافي 628

- ٿل فوج حسن دي ساڻي سر آئي، ماري چڙه ملڪ دليندا وڃان ڪيڏي ناهين
 1 هڪ ڄاڻان ڏوجا ڪوئي نه پڇاڻا، جڏ ڪڏ ڏيڪان ياردا ٽڪاڻان
 اوهر مظهر وچ جاني تيڏيان جائين
 2 دست تسا ڏي لادي ڪاتي، بيوس ڏاڍي دل وچ ڦاڻي
 او ٿري مستاني سانجھي صباحين
 3 ماڻهو بيگاني سينگيان نه پاون، ڏيون دلاسي جيڏيان ڳل لاون
 او رو ته رانول ڪران اهي آهين
 4 لهي ماندائي ملي درد نا، شاهه رکيل دا ٿيا خصمانا
 راتيان ڏينهان اڪيان او ڏاهين

سر لوڙائو ڪافي 629

- ٽل 1
 مس مستي جي دل جو پڻو ته ڪتابي، الست ڏهاڙي ڪاتب قلم وهائي
 انگ اصل کون لکيو منهنجو توسان، مان ته ڪين سميندس پي ته ڪين سان
 حال واقف تون آن، سڄڻ سور پائي
 2
 چاڪ چڪن ٿا چريو ڪيو چوري، ڏنم ڏڪن کي ڏونگر ڏوري
 ناز پرين جي مونکي، ڪيم سودائي
 3
 درد پرين جي ڪيم ديوانو، غير ويڃائي پڳم بهانو
 ساڌ سڏايان هاڻي، ٿيم صفائي
 4
 اندر ٻاهر ظاهر باطن، هر جاءِ هڪ آه سچ سچاڻم
 رمز رکيل اها، تنهنجو رخ روشنائي

سر سورٺ ڪافي 630

- ٽل 1
 اڪيان تيڏيان يار اڀهليان، مجگان تير ماريئي ني
 لال لبان تي سونهين صابر، دست ڏونھين رنگي زابر
 2
 ابرو تير سيف بهادر، ڏاڙي خاطر ڌاري ني
 بازان وانگر ڏيون پڙڪي، مشتاقان نون مارن جهڙڪي
 3
 دھشت سיתי ڏيون دڙڪي، عاشق خواب اٿاري ني
 اڙديان لڙديان نه ولديان ول ڪي، لڳيان دليان رمزان رلڪي
 4
 ڪجل پاڪي ڏيون جھلڪي، زلف سياه سينگاري ني
 ”رڪيل شاه“ نون مليا جاني، مرد منور در دراني
 فدا ڪيتم سر قرباني، سائين آپ سنپاري ني

سرسورت کافي 631

- ٿل دلڙي اساڙي يار ديواني، جادو لاکر کسدي ني
 1 مارڻ ڪيتي چڙهن مزاری، چونکي دار کڙاون چاري
 فوج حسن دي چاڙهن باري، ويڪ تماشا هسدي ني
 2 دهشت ڏيک تي ڪنن جيڙي، ول ول آون ڏيون ڦيري
 جهڙڪن سانئون کڙي پري، حال اهو نان ڏسدي ني
 3 جادو تيڏا بالڻ هالي، جيوين بجلي وچ بادل کالي
 مرشد درياءُ طالب نالي، جيوين ساوڻ دي رت وسدي ني
 4 نينهن تسانڙي ماريان، خلق سڻيا هي عالم سارا
 "رکيل شاهه" نون وليا وارا، لوه پارس نال گسدي ني

سرسورت کافي 632

- ٿل بلبل تيڏي باغ اسيدڙا، خوب ڪرينديان ٻولڙيان
 1 اسم جسم دي حڪايت هوي، صاف ذڪر ساڏا قلب ڪماوي
 آتش عشق آرام نه آوي، برهه تيڏي ديان ٻولڙيان
 2 سي سي غنچي سي گلزاريان، سيني اندر سير هزاران
 ابروسي جيوين بارش باران، شمع پريان ديان ٻولڙيان
 3 پيچرا خاڪي تي بت بڻايئي، روزميشاق دي روح رلايئي
 سر سيد دي ڇت جهلايئي، صدق ويڃان مين ته گهوڙيان
 4 عشق عقل دا جهٽ پت جهيڙا، دل درياهه محبت پيڙا
 "رکيل شاهه" دا وسدا ويڙها، جڏان جانب پاٽم جهوڙيان

سر سورت ڪافي 633

- ٿل
 1 عام خلق کي خبر نه ڪائي، الف مليوسي انعام، زڪر رڳ ۾ رنگي
 2 عشق جهڙو ٻيو بهادر نه ڪوئي، هوش عقل ٿيو غلام، هليا ٻئي هٿ ٻڌي
 3 سوره ڪن ناسر جو سانگو، مرد بيٺا ته ميدان، ڪري هليا لوڏ لنگهي
 4 "شاه رکيل" جو عرض اهوئي، لحد جي ڏي امان، وڃي لونءِ لونءِ ڪنڊي

سر سورت ڪافي 634

- ٿل
 1 حد ڇڏي لا حد منجهه لوچن، درد وارا پنمنجي ديس ويا
 2 ماهه منور دل منجهه دلبر، سچن اهي قول ڪيا
 3 موتو واري مام سڃاڻي، پنهنجن جڳن ۾ حيات هيا
 4 پاڪون پاڪ پليتي پاسي، صوفي صافون صاف ٿيا
 1 دنيا عقبلي طمع تڙيائون، تن آولا منجهه آذان چيا
 2 بيرنگ برقعو بشري پھري، پوش انهي منجهه پاڻ هيا
 3 انا الحق ٿو عشق سڏائي، محو وڃي ٿيا مرد ميا
 4 سچو عشق "رڪيل" جن سر آيو، پاڻ ڍڪي پرهيز پيا
 جن انسان ملائڪ حوران، پائن لک لک لعل ليا

سرسارنگ ڪافي 635

- ٿل جي جسي جسمات سڄيءَ ۾، اندر ساتار لڳي
 1 هڏرگان حڪم ڪن هو هو، درد واري هي ڌار لڳي
 ساز وضو هو غسل پاڪائي، برهه ڪلي بازار لڳي
 2 عشق امانت عين الاهي، پلڪ پلڪ ۾ پچار لڳي
 دهڪا دمن جا درد مڇايا، هوءَ سنڌي هٻڪار لڳي
 3 ڪيئن هتي هي غلبو غالب، فوج حسن چوڌار لڳي
 مستي موج مٿون مدامي، قالو بلي ڪوڪار لڳي
 4 فائق ڏس فرقان فڪر سان، گوشتي ٿي ڏنار لڳي
 هي هدايت رمز "رڪيل" سان، وحدت وارون وار لڳي

سرسارنگ ڪافي 636

- ٿل ڪرن عشاق ظهور و ظاهر، حسن تنهنجو هر رنگ ۾ هو
 1 جن ملائڪ حيوان هزارين، اتم آه انسان الو
 عجب هي اسرار چپايئي، آدم سر آه سوئي سو
 2 لوح قلم لولاڪ جڻايئي، محب مٿي معراج ويو
 عرش منور اعليٰ سارو، دل سڄي ۾ جڻايو تو
 3 فڌ ڪروني اڌڪر ڪم، سخن اهو سمجهايو تو
 لمن عاشق دل سان لوچي، ڏئي وارو دم ويو
 4 "رڪيل" راز رويي رحمت، جانب پاڻ جڳايو هو
 ساعت ساعت عين هدايت، پھ لڳا هو پرين جي پو

سرڪئونسيو ڪافي 637

- تل عشق آتش آ عجائب، مرد ڳوليندو اچي
 1 جي مرد ٿين مولاڻي سڄا، ڏس ڪردار دنيا جا ڪچا
 ڪي ڦرياهن ڪي بچا، ڪي راه روليندو اچي
 2 نفس ۽ شيطان جي جنگ، ڪي جھليندا جوان
 علم ۽ عرفان جي، هي تيغ توليندو اچي
 3 عشق لڄ لاهي ڇڏي، هي شبه شرڪ حجاب جي
 ڇاڪندي خواري خلق جي، هي ٻول ٻوليندو اچي
 4 ٿيا مرد مستي ۾ غرق، شب روز رڳ ۾ فرق
 طالب مولوي دنيا ترڪ، اسرار کوليندو اچي
 جي "رڪيل" سمجهين رازتون، وجهه عشق جوگل سارتون
 ڏس نينهن جا نوان نازتون، ڪهڙا ڦول ڦوليندو اچي

سرڪئونسيو ڪافي 638

- تل سڄي ظهوري ذات جي، وڌو عشق عقل کي دسي
 1 عشق عقل جي جنگ آوڙي، عقل ڳولي ٿو دنيا هيڏي
 عشق ذات ۾ ڏيئي ٿو ٽهي، هوڪا ڏيون حق ٿو ڏسي
 2 عقل چوي عيش عشرت هڻن ڪيان، عشق چوي خون جبين جو پيان
 سک مام موتو ٻئي جڳ جيان، سچ يار تو ۾ ٿو وسي
 3 علم سڌ عرفان جي، جي لائق ٿيا تن لوچي لڏي
 بيچون ڪي ڪانهي ڪندي، ره طلب ۾ طالب تسي
 4 برقعو کولي چوڙيم ڇتا، هي حجاب جا پردا لٽا
 وهوا "رڪيل" سچ سي سکيا، جيئن لوه پارس سان گسي

سر ڪئونسيو ڪافي 639

- ٿل وهوا رندن جون رمنان سڄون
مستي عشق جي موجدان چڙهيون
- 1 بيرنگي بيچون جون اهي، سالڪن ڳالهيون ڳڻيون
لاهوت ۽ لامڪان جون، وحدت وارن کي وڻيون
- 2 خاموش ائون پر جوش ۾، ڏس درد وارن جون ڌڻيون
بحرڪن ڪڙڪا ڪپر، جلوو ڪيون ڏين ٿا، جهڙيون
- 3 پڙڪن برهه جي پيڙ ۾ وڃي عشق سان اڳڙيون اڙيون
سي ڪٺل ڪيئن ماڻ ڪن، ڪين غير دشمن کي تڙيون
- 4 امر سار عجيب جي، اهي راه وينديون ڪيئن رڙيون
سڻ "رڪيل" تان ساڌ ٿئين، سڄ سبق سورن جو پڙهيون

سر ڪئونسيو ڪافي 640

- ٿل ڏاڍا ڏک پسنديون سي اديون، ور جنمن ووڙي لڏو
- 1 سور سختيون سي سمن، رولا رنڊا رڻ راه ۾
- 2 اهي قرب واريو ڪيئن ڪنديون، سڪ ڪون سڄو سندرو ٻڌو
جن جي اور عجيب سان، اهي سڪ ڪيئن سممن
- 3 ڪنهن قيد زلف جي بنديون، آهي سور سماڳ تن سندو
رڪ دل سڄي هڪ يار سان، ٻيون ڪنهن جو ڪجهه ٻڌج
- 4 باجهون عشق جي اهي انڌيون، نه ته يار چونڌ ۽ پوءِ گندو
ڪيئن سمجهن سنجاپ ۾ اچن، درد جو دانهان ڏڪيون
ڳالهيون "رڪيل" اهي تو سنديون، ڇڏ خوف خطرن جو سندو

سر ڪٿونسيو ڪافي 641

- ٿل 1
بهرنگي بيچون جا، اهي ناز ڏسجن ٿا نوان
گهي درد غم جي ڪلور ۾، گهي عشق واري سور ۾
گهي هم اوست جي پور ۾، لڳي رمز رندي ٿيس روان
2
سودو ڪيوسي سر بسر، تڏهن نينهن آيوسي نظر
چڙهي ميدان مستي جي پڌر، ڳجھو حال هي ڪنهن سان ڪيان
3
ڪر فڪر ٿي فنا في الله جي سون ٿئين تڪو طلا
پڻو بعد ۾ بقا با الله، هو ڪو ڏيئي حق ٿو چوان
4
بيمثل بي بيان جي، اها تعريف تنهنجي شان جي
اتي ڏنم انسان جي، سمجھي ”رڪيل“ او سڌو سوان

سر ڪٿونسيو ڪافي 642

- ٿل 1
سرتيون صبر هي ڪيئن ڪيان، اهڙي جوش ۾ جيءُ ٿو جلي
پڙڪا برهه جي باهه جا، منهنجي اندر مچ ٿو پري
جيئن ڪٿاهو تيل جو، اوڀر ڏيون ٽچڪا جهلي
2
ڪهڙيون ڳالهيون ڪنهن سان ڪيان، اهڙيون سڄڻ جي سور جون
سانپيان اندر ڪنهن سان سليان، نه ته حال منهنجو پيو هلي
3
توڙئون انهي تڙ پيڙ ۾، عاشق امالڪ ٿا اچن
آءُ سڏن آفات ڪي، سر عاشقن جي پلي پلي
4
اها امانت ازل کون، پلئي اچي پيم پڪي
سمجھي سڃاڻي سو لڌم، تنهنجي رمز ۾ ”رڪيل“ رلي

ڪافي 643

سرڪئونسيو

- ٿل 1 اها رسم رندي ڳجهي راز جي، سڌ سالڪن کي ساري سڃي
جن اندر درد جا دونهان ڏکيا، سي ڪيئن سمهن سامي سڪيا
2 تن کي اوجاڳا آيا ڏکيا، پيا بحر ۾ بيشڪ بڄي
لج شرم ستر پوش ۾، هر دم هجن هم اوست ۾
آيا عشق جي پرجوش ۾، وهوا پتنگ پٿڙا پڄي
3 پاڻ وڃائي نفي ٿيا، پڙهي مام موتو مري جيا
في الدارين کون اهي ويا، مٿي مرد ٿيا منور مڄي
4 خاص سندي نصيحت خبر، ڪيئن عام ڄاڻن بي قدر
ناهي نابينن کي نظر، پيا غير غفلت ۾ گچي
5 اندر الانبو ٻار تون، پنهنجي يار کي نه وسارتون
اندر عشق سان اوجا تون، پيو رمز ۾ "رڪيل" رچي

ڪافي 644

سرڪئونسيو

- ٿل 1 سڪ واريون سي ڪيئن سمهن، جڙ جان ۾ جن کي لڳي
رنج محنت رت روئن، منجه مراقبي جيءَ سان جهوئن
2 سچ ساه سان اهي گوهر پوئن، ننڊ حرام نيئن کون ڀڳي
ناسوت کون نڪري هلي، پنڌ جبروت جي جوشون جلي
3 منجه ملڪوت جي محبت رلي، ڪاسمچ واري ٿي ڀڳي
جڏهن نيمن دلبر سان لڳو، تڏهن ٻاڙ ٻيائي جو ڀڳو
4 نڪري هليس هي ٿوڙي تڳو، سچ نينهن جي نوبت وڳي
حد ڇڏي لاحد هلي، ڏنم يار جي ڳجه ۾ ڳلي
"رڪيل" راه پرين جي پلي، ڪاتوه ڏسندي تڳي

سرڪٿونسيو ڪافي 645

- ٿل 1 وسري ويم اهي جڳ ٻئي، جندجان ۾ دلبر ڏنم
 لون اندر لوري لڳيم، دز اندر جو تڏهن دسيم
 مدعي ماري ڪيم رئي، غلبو عشق جو زابر ڏنم
 2 جڏهن موج مستي جي ڏنم، تڏهن آسرا سڀئي چنيم
 هستي خودي عقل جي وئي، سڀ صورت ۾ سرور ڏنم
 3 هرڪار ۾ هر حال سان، هر جاءِ تي هڪ ٿو ڏسان
 ڪيم علم باطوني سمي، اعليٰ اُتي انور ڏنم
 4 لڳيم رمزندي هڪ حال سان، تڏهن قلندر چونه ٿيان
 پلئي اچي ”رڪيل“ پوان، عشق پيچ سان پرور ڏنم

سرڪٿونسيو ڪافي 646

- ٿل 1 عشق سندو انور، اڱڻ منمنجي تي آيو
 ٿيندس سهاڱڻ سرتيون، وري اچي ڏيندو وارو
 گهوريندس مان هي سر، پير پنهل اچي پايو
 2 درد ونديءَ جون دانهان، شل ته ٻاروچل ٻڌي
 لاه ڏکي تون ڏمر، هي ته ڪنل ڳل لايو
 3 فڪر فراق ۾ فاني، ويڃائي وجود ڇڏيم
 ٽڪي لنگهيس جبل ٽڪر، سمج تنهنجو ٿم سعيو
 4 سچ سورن جي سرتيون، لنگهي ته وسم ٿيس ويجهي
 ڄاڻ پيم تان قدر، سمجه ”رڪيل“ رخ رايو

سرڪئونسيو ڪافي 647

- ٿل تن سورجون سرڪان پريون، اهي مڪڻ ماڪيءَ کون مٺيون
 1 سرڪ سوز فراق جا، ڍڪ ٿا پرن عاشق ڍڪيون
 2 گم غارتيا وڃي غيب ۾، صدقي ڪيون سرهي سٽيون
 3 قاتل ڪيف ڪلال کون، پيتو جام ويراڱن وٺيون
 4 پڪون پياڪ ٿا پڻ، چاڙهيون چپن تي وه جون وٺيون
 5 لايون نينمن ننڊان نه ڪن، آيون اوجاڳن منجهه اڪيون
 6 سڪ ناسمهن اهي سيچ تي، ڍڪ درد ڏڪن جي ڦٽيون
 7 نشي خمر ۽ خمار سان، منهنجي اندر ۾ ڏئي ٿو جهٽيون
 8 آويڙ ۾ آيو "رڪيل" ڪهڙيون ٻڌان تنهن کي پٽيون

سرڪئونسيو ڪافي 648

- ٿل عشق جا آويڙ ٿا اچن، ڪن ڏاڍا پيا ڪڙڪن
 1 گهي لڪن لوڏن ۾، گهي لڙها زور چڙهن
 2 گهي سڄ ۾ گهي وسم ۾، گهي سوريءَ لڙڪن
 3 بيرانگي بحر ۾، ڊاءُ ڪيو ڪين ڊچن
 4 موج درياءَ جي مستي، ٽوپا اتي پيا ٽپن
 5 قلزم جيئن ڪن ۾، سر گهوريون سيئي گهرن
 6 ناهي سانگو ڪا ساعت، ڪنهن اهي پيا ٽڙڪن
 7 چٽو "رڪيل" ڪيئن نه چوين، لڪيچي چڙه لڪن
 8 هن نعرو ٿي قلندر، ڊچ نه ڪنهن ٻئي ڌڙڪن

سرڪئونسيو ڪافي 649

- ٿل ڇو طرفين آلا پيا اٿن، عاشقن مٿون درد پيا دکن
 1 ڪيئي پيا چون جادوگر، ڪيئي پيا چون ڪوڙ مڪر
 ڪي سالڪ سچ ڄاڻن، ڪيئي نياز ڪيون پيا نمڻ
 2 جي عاشق سڏائين سچو، ڪن ڏيئي نه ٻڌ پين جو
 روز طعنا تنهنجا ساڙن، جيئن لوها ٿيم لڱن
 3 ٻڌي سندرو ٿي سچ جو، ڇڏ طمع ٿي تارڪ
 درد اندر منجه ڏک جو، مڇ مڇايم ڏکن
 4 سه ته ”رڪيل“ تون سر تي، بار بره جو لاحد
 تڏهن سڏيندئ سچو، ننڊ نه ڪجانءِ ڪا سکن

سرڪئونسيو ڪافي 650

- ٿل بره ڪيتي بيقراري، ابد ازل دي وو يار
 1 زخم جگر دي ڪون مله نه ڪائي، عشق تسڏي آتش لائي
 وس بيوس ته ويچارِي، نسل اصل دي وو يار
 2 ملت ماهي دي هي دور دراري، سمي ڪر ڄاڻي سري باري
 سولي اتي تان هسواي، پيچي ماهي نال ملدي وو يار
 3 هر رڳ هوتان هو يار سمايا، اسم جسم دي وچ روشن آيا
 گل روشن تان هزارِي، جان پئي جلدي وو يار
 4 حال ”رڪيل“ داهي يار نظارا، ماه منور ڪشف ته سارا
 ازل ڪنون هي آزاري، اڄ نمين ڪلهدي وو يار

سرڪئونسيو ڪافي 651

- تل ٺاهي اڃ ڪله لکيم ازل، ناز ڀري سان نينهڙو
 1 نور ڀري نيئن سان، من وڏو هي موهي
 پور پون ٿا پلپل، جوش جلايم جيڙو
 2 سڪ ٻڌايم سندرو، شوق ڀرينءَ جي شغل
 توڙ ڪنڊيس نئين توڪل، هوت پنهنجي سان هنيڙو
 3 اچن امالڪ ڪاهيون، حسن تنهنجي جون فوجان
 ماڻ نه ٿن ڪا مهل، درد ڏکيءَ کي ٿڌو
 4 پمچ ڀرينءَ جي پت ۾ ”رڪيل“ اچي شل رهجي
 عشق لڳي ڇا اٽڪل، پاءُ اندر ڏس ليڙو

سرڪئونسيو ڪافي 652

- تل يار سڄو تنهنجون ديدان، مشتاقن کي مارن
 1 مڃگان تير ٽڪا ابرو سيف ستن
 لنگمن دوناليون دل کون، ائين ٿيون امالڪ اچن
 ڌاڙي خاطر ٿا ڌارن
 2 طبل ٽڪي تيز سان، سيني اچن ٿيون سيون
 جان جگر کون جائِي، لنگمي وڃي پار پون
 مچ اندر منجه ٻارن
 3 عشق وارن جون اکيون، سڪ آجنهين سيئي سمجهن
 فڪر فهم عقل اتي، ٻيو ڪينون ڪين ٻڌن
 سو ڪارن ڪيئي تارن
 4 ڪيئن ته ”رڪيل“ سان ڪجليون، دام وجهي وٺن جمڻي
 شور شغل زير ڪيون، منهنجي دلڙي وڃمن ڦٽي
 ڏٺي ڏونگر ٿيون ڌارن

سرڪئونسيو ڪافي 653

- نور پري جي رخ تي، زيب زينت زلف لمن
 ٿل ڏند وو اناري داڻا، دهن شڪر پر شيري
 1 قيمت لبان لعل لمن
 2 ابرو هلال وو هجن، مڃگان تير لنگمن
 سيني وو عاشق ٿا سمن
 3 گل وو چمن کي چوڪند، کي ته هزار هجن
 پونر سوين پيا پڻڪن
 4 سڄي آ صورت سڻي جي، جيئن مهتاب مثل
 ڏسن عاشق ڪيئن سي رهن
 5 پوش انسان پھري، يار ”رڪيل“ کي لڻي
 قرب ڏيون ٿا ڪمن

سرڪئونسيو ڪافي 654

- عشق ڇه اڱڻ منهنجي آيو، سڌ نه لڌم سورن جي
 ٿل سم مجني جان ڏک غم، ويڙه ولن جا وو اڌم
 1 سڪ ليلي ڏک لايو، گهاٽ زخم گھورن جي
 2 وڃي ته اتي دل ڦاٽي، جتي نه سنگت ڪو ساڻي
 سر هيڪل ڪر سعيو، پلڪ پلڪ پورن جي
 3 ڪيفي اڪيون تنهنجون ڪجليون، تاب ڏيکارن تجليون
 رخ تنهنجي رنگ لايو، ناهي ڪا حاجت حورن جي
 4 حسن تنهنجي جا لشڪر، ذات زوراور زابر
 ”رڪيل“ اتي پم پايو، فوج ڏسي پورن جي

ڪافي 655

سرڪئونسيو

- ٿل سڪ تنهنجا ٿي پانيان ڳڻ تنهنجا ٿي ڳايان ڳليءَ ڳليءَ تي ڳالميون
- 1 هر هر ڏيان ٿي هوڪا، درد مچايم ڌڙيون
- 2 سڪ نه سنڌو ڪا ساعت، رمز لڳيم رت روان
- 3 خاڪ لڳن ڪي لايان، محب ڏسي من پاليون
- 4 جلوه حسن جو جانب، رخ مهتاب صنم
- زلف تنهنجا ڪن ضايع، لال لبن تي لاليون
- چشم ڏسي ٿيس چري، وس وو عقل جو ويو
- عشق "رڪيل" ڳل لايان، سچ نه پائن ڪي سياليون

ڪافي 656

سرڪئونسيو

- ٿل ڇن وو مٽي ڇڏ مائتي اسين ناهيون ڪنهن جا سيال سڪا
- 1 ڪهڙي مان وڏائي هت ڪيان، اٿم مڪان مٽي
- 2 ڪوڙا هي ڳانڍا ڪنهن سان ڳنڍيان، رهن هتي بي بقا
- آئين هڪ ٿي تان هيڪل، ڪهڙو وهائي وڪر
- 3 هت پوءِ مليندين هيءَ هيءَ، نانءُ نشاني نڪا
- اولو ٿي اکين جي اڳتون، نفس رليو ٿو راڻي
- 4 ويهي وحدت ڪر محنت، پيچ پرينءَ سان پڪا
- پاڻ نه ڄاڻج پنهنجو، ڪر اثبات الله
- رمز اها ٿي "رڪيل" لڪ وو لنگهي ڏس تون لقا

سرڪئونسيو ڪافي 657

- ٿل
1 دوست ملير تان دلبنڊ، تنهنجي مٿ نه پايان ڪوٺائي
اڪين اوجاڳا ڪيم، دل روشن ٿيم سڄي
سر تنهنجي جو سوگند، هتي هتي آن هڪ جاني
2 دم دم سان دلبر، ياد ڪري يار لڏم
هوت ڪيم هنئين ۾ هندا، سر ته لڏم سبھاني
3 عشق ارادو سڄو، باب برھ جو پڙھيم
ساب پيم سڪ جو پنڌ، رمز لڳيم روحاني
4 محب ملير ميرانپور، سر ته سڄو گھور ڪيم
ڪين ڦيرينديس ڪنڌ، ٿيو ته ”رڪيل“ قرباني

سرڪئونسيو ڪافي 658

- ٿل
1 شرم ڀريون اڪيون ڪيئن مان ڪٿان، لوڪ اڳيون لڄ ٿي اچي
ستر تنهنجي منجهه سھڻا، شل ته هميشه هجان
تڏهن توکي يار وٿان، محبت تنهنجي پئي ٿي مڃي
2 اڳي عيبن ڀريون هيم اڪيون، هاڻي پنھل ڪٿي پاڪ ڪيون
غير ڇڏي مٿي چڙهان، ناز تنهنجي ۾ دل ٿي نڇي
3 اور اندر ۾ اٿم، ڪيئن ته وساريان ور ڪي
سڪ تنهنجي منجهه سڙان، پتنگ وانگي پئي ٿي پڇي
4 ٻاجھون تنهنجي ٻيو ڪجهه نه ٻڌان، نه ته ڀرين ڪنڊين نا پنهنجو
باب برھ جو پڙهان، هي رمز تنهنجي منجهه ٿي رڇي
5 دل ته ”رڪيل“ جي دلبر، لٽي ڪيو نيئي قابو
رات ڏينھان پئي ٿي رڙان، سڪ ته ڏنم تو سيد سڄي

سر ڪئونسيو ڪافي 659

- ٿل وسري نٿو ور مون پرين، سدا سهاڳڻ شل هجان
 1 هت هتي هڪڙو اٿم، مان ٻيو نه ڪندس ڪون ٻيو
 منهنجو حال محرم يار، لڳي پاند پرينءَ جي پڄان
 2 جائي اٿم جڙ جان ۾، لون لون اندر لوري لڳم
 جزي عقل جي باري پڳيم، ڪيون مونجهه من ۾ ٿو منجهان
 3 منهنجو نيمن دلبر سان لڳو، هن هستي سندن ٿوڙيم تڳو
 شاهي عشق جو طبل وڳو، مشهور ملڪن ۾ بجهان
 4 سهڳ سورن جو سڪيو، منهنجي باب ۾ قلم لکيو
 تنهنجي شوق جو مان ڏرو چڪيو، آيو "رڪيل" ٻيو ڪنهن ڏي منجان

سر ڪئونسيو ڪافي 660

- ٿل ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، وجهي دام دل کي ويو ڪسي
 1 هڪ نوڪ رانول جي لڳي، ويو غير جو گفتو پڄي
 هڪ خيال سان دلڙي ٻڌي، بعضي رسي بعضي هسي
 2 عزازيل تڪبر کون تڙيو، ابراهيم آڙهه ۾ اڙيو
 منصور سولي تي چڙهيو، اسماعيل قرباني ڪسي
 3 دارا سڪندر ايشما، شاهي جهان نوشيروان
 يوسف ڪنعاني ڪجا، بعضي خوشي بعضي غصي
 4 سسي نيزي تي ڌري، اڃان عشق جو پنڌ آ پري
 "رڪيل" مرشد کي مري ڪري، اسرار الله جو ڏسي

سرڪئونسيو ڪافي 661

- ٿل من فدا اے جان قرباں، صد هزاراں بار بار
 شوق ملنے کا ہے مجھکو، دل گوید اے يار يار
- 1 مرنا مرنا هر کو کھے، عاشق کا مرنا روز روز
 موتو اقبل اتمو توا، نفس کش کن پارھ پار
- 2 دست ساقی جام وحدت، نوشيدائی ہيار باش
 ہستی غفلت دور کن، عشق گريان زار زار
- 3 کيما کھوں کفر ہے، دين میرا ہے جن جن
 هر جاءِ دیدم ذات حق، حسن توئی وار وار
- 4 عشق مستی اے 'رکھیل' دل ہماری درد ہے
 پير سمغان جدا بہ کن، دیدار تو درکار کار

سرڪئونسيو ڪافي 662

- ٿل خاص خوشيءَ جون خبران، دوست ڪندس دم دم
 1 هتي هتي هڪ سان جيئڻ، ڪيف ڪلائون پيئڻ
- آب حياتي زم زم
- 2 رنگ گلابي گلشن، رخ ماهي جو روشن
 زلف سڄڻ جا خم خم
- 3 ناز پري نيئن سان، مرڪي ڏٺائون مانڏي
 سورن سندنو ڪيو ڪم ڪم
- 4 سر ته "رکيل" جي سرتيون، باهه برهه جي الا
 ائين سمجهان ٿي شبنم

سرڪئونسيو ڪافي 663

- ٿل امر لکيم لوح قلم، الست نصيب چئي
 1 الست بريڪم رايو، قالو بلا تڏهن چيم
 ياد ڪندس هڪ دم دم، محبت مولا جي مٺي
 2 انگ ٻاروچل توسان، شل مان پاڙيندس پنهل
 ڪين ڪندس ڪوڙا ٻيا ڪم، ڦڪت ڪيم سڀ ڦٽي
 3 انا احمد بلا ميمڻي، احد سچو ٿي آيو
 صلي علي عليه وسلم، قوت اٿم اها ڪئي
 4 درد "رڪيل" جو دارون، ٻاجهون تنهنجي ڪير ڪري
 ٺپ منهنجي جي ملم، هت هادي جي مان ڏني

سرڪئونسيو ڪافي 664

- ٿل چوند پاڙينديس مان لکيو، باب منهنجي جيڪا ٻڻي
 1 جان جهنڊس تان جهنڊس، در نه مٽينديس دلبر
 تانگه ازل جي چڪيو، ميخ ويم من ۾ هڻي
 2 پنڌ آ ڏکن جو ڏاڍو، ڪيئن ته لکن کان لنگهان
 باب بره جو مان سڪيو، هيڪل ٿيس هڪ ڇڻي
 3 ڏک ڏيرن جو ڏاڍو، جوش جتن کان اچي
 تاب جملينديس تڪو، پنهل ويا هتون ڪٿي
 4 پنهل ٻاجهون ڪيئن پرجهان، ٻيون ڏسان مان شل ڪو
 شوق سورن جو مان چڪيو، ويو آ "رڪيل" ڪي وڻي

سرڪئونسيو ڪافي 665

- ٿل 1 مان ڪيئن ڪيان ڪنهن کي چوان، وڃي اوچتي اڪڙيون اڙيون
 1 دل اڪيون قابو قيد ۾، ڦاڻيون زلف واري زيب ۾
 2 آيون ڦڪل ڪنهن فريب ۾، جادو لڳن ڪوجائي جڙيون
 2 دل توسان دلبر لڳي، منهنجي حال محرم سان ڳجهي
 3 تڪي ڇا ڪندي خوري خلق جي، جيڪي سبق سون جو پڙهيون
 3 اهي دور دنيا جا ٻن پون، توڙي باغ بهشتن جا ٻڄمن
 4 ڏک يار جي دل کي رڌم، گهوري وجهان ماڳون مڙهيون
 4 آيم سور سر تي ٿو سهان، اهي ناز پرين جا نوان
 چئو "رڪيل" ڪنهن کي چوان، لاتيون درد آڻي هيئن ڌڙيون

سرڪئونسيو ڪافي 666

- ٿل 1 ڪر ڪي ڳنڍڻ جون ڳالهيون، يار چنڻ منجه ڇاهي
 1 ڪڙ وو اڪيون ڪل مان سان، چوه رڪين ٿو ڇاڪان
 2 ننگ پنهنجي وڃ پاليون، حجت حاجت منهنجي ناهي
 2 قلم اڙي انگ لکيو، عشق تنهنجو پيم پڪو
 3 وهن هنجون اڪيون آليون، مان ملان سڪ لاهي
 3 مڃگان تير چڪي، ابرو هلال رخ تي
 4 سونهن لبن تي لاليون، زلف زيبا حق آهي
 4 سور ٿمر ٿيم سهنجا، محب ميلابي منهنجا
 سمجه "رڪيل" اهي چاليون، ڏس ته ڏنم سچ ڏاهي

سرڪئونسيو ڪافي 667

- ٿل مرڪڻ نال نه مارين وو يار، چشمان تير تفنگي
 1 زلف سياهه ابرڪر آون، ڪر سينگار ڪجل ول پاون
 ڪرن لڙائي تڪراري وو يار، اڪيان تيريان جنگي
 2 رخ مهتاب لبش نوراني، سر سولولاڪ تي تاج شهاني
 ڏند اناري مرواري وو يار، بيني عجب رنگي
 3 مين قربان ڪران سر سارا، ويڪان حسن جما نظارا
 ڏي دلداري هڪ واري وو يار، نامي خدا ننگي
 4 اڄ عجيب اڱڻ مون آيا "رڪيل" روز غلام سڏايا
 سر سرداري تو هزاري وو يار، مين آن مطرب چنگي

سرڪئونسيو ڪافي 668

- ٿل تنهنجي حسن حيران ڪيا، انسان عاشق آدمي
 1 جا ستي تنهن سوز جي، تن کي وڻي ٿي ڪينڪي
 آهي خنجر جان ۾، سي پون سک ڪيئن سمهي
 2 جي اڱڻ منهنجي اچين، قربان ٿيان صديبار مون
 سرڪند ڪيو سرمون وجهان، اها خاڪ پيرن جي چمي
 3 خوب خوش اي روءِ تو، من نديدم اهيد ري
 اعليٰ نسب عاليشان تو، عرش شت هم پائي ڪمي
 4 فرياد "رڪيل شاهه" تو مذهبي يا اغثني
 يا سيدا بهري خدا، هر دو سرارس هاشمي

سرڪئونسيو ڪافي 669

- ٿل
1 ٽڪر ٿڙا يو توڙ ڪون، اصلون عزازيل ڪي
مٿي ڪري ماريو منو، پنهنجي پرجه ۾ پئڙو پئو
مٿي طوق لعنت سر سئو، حجت ڪيائين حيل ڪي
2 گهي گوناگون جي، بيمثل بيچون جي
ڳجه ذات جو منجه صفات جي، پاڻون پري ڪيائون ڏيل ڪي
3 عشق ڳالم پنهنجي ٿو ڪري، ويو غير جو نقطو پري
اصل عين ٿيو ذري ذري، وجهي ڪير ڪمند فيل ڪي
4 ”رڪيل“ فنا ڪي ٿو ڏسي، نئين نينهن ڪيون ناکس ڪسي
هڪ يار دل منجه ٿو وسي، اصلون ڏنائون ايل ڪي

سرڪئونسيو ڪافي 670

- ٿل
1 ڳجهيون پرينءَ جون ڳالهڙيون، دل جون اندر دل ۾ رهيون
پڌرو ڪري پيغام ڪي، اهي ڏسن ڪيئن عام ڪي
جانب منهنجي جيءَ سان جڙيون، سيني اندر سوگهيون ڪيون
2 محبت اندر مچ ٿو پري، هي دم سانول ريءَ نه سري
تنهنجي سوز ۾ سيئي سڙيون، وهلور وحدت ۾ ويون
3 آلا ڦٽ فراق جا، توڙي چڪن سو چاڪ پيا
روئن اڪيون ٿين آڙيون، سڪنا سنڌو سورن سميون
4 اندر ڪورو ٿو هڳي، ٻاهر ٻاڦ نا ٻجهي
چڱيون ”رڪيل“ تن چالڙيون، سچون ٻڌائن هي چيون

سرڪئونسيو ڪافي 671

- ٿل جڪندي عمر ساري ويم، اڪڙيون پرينءَ جي پار ڏي
 1 ڳوليان پرين شل نالهان، سڪ جو سڪو سيني سمان
 في الدارين ۾ هڪ کي ڪهان - خم خم زلف جي ڌار ڏي
 2 من نار سان دل يار سان، وحدت سچي گفتار سان
 دارون درد جو ديدار سان، انهي عشق جي انوار ڏي
 3 دل جو اڪيون پرکي پسن، منزل ڪيون رخ سان رسن
 درياءَ وحدت منجه وسن، ٻڌي يڪائي يار ڏي
 4 وهوا فتح پور جي پچر، آهي عشق جي جاڻي خبر
 "رڪيل" رمز جي تڪي تير، وڏيون وڃي اسرار ڏي

سرڪئونسيو ڪافي 672

- ٿل سڪ کون ٻڌي سندرو سچو، هن حال هيڻي سان لڌم
 1 موتو واري مام سان، پرين پرتو پر جو پيم
 ڏورون ڏنم دونهن عشق جو، پوءِ ويساه وحدت سان ٻڌم
 2 جيئن سهاڳو سون ڪي، پگهر ڪري پاڻي
 ائين اسم ذاتي زور سان، وجهي ڪونائي ۾ رڌم
 3 لڪ لڙايون کون لنگهي، ڪيم روه ڪي چيتون چير
 سچي سڪ رسائي ٿي سگهو، ڏک سوز سورن جا سندم
 4 اند محبت مڃ ٻري، هي ٻاڦ ٻاهر ٺاهجي
 ائين "رڪيل" رک پاڻ ۾، ڳڻتي ڳجهي ڳاري وڌم

سرڪئونسيو ڪافي 673

- ٿل مرض لادوا آهي عشق جو، حاجت ناهي اڪسير جي 1
 سوطبين جون ستيون، ڪيئن وڃي ڪنهن کون پڇون
 لوري لڳم لون لون لڇون، انهي درد جي دلگير جي
 2 هي دل فراقن جي ڦٽي، ڪهڙي ٻڌان تنهن کي پتي
 ڏينهن ڏينهن کون ناهي گهٽي، ڦڪي مليس ڪا فقير جي
 3 تنهنجي راز ۾ رلجي ويو، قطرو وڃي قلزم پيو
 صفا ساڌ ٿيو هي مورڪ ميو، بيشڪ برهه بينظير جي
 4 سچ هي ”رڪيل“ ائين چاڻ تون، پنهنجو پچائج پاڻ تون
 سک رندي رسم رهاڻ تون، بازي بدر منير جي.

سرڪئونسيو ڪافي 674

- ٿل جهڙي تهڙي آهيان يار جي، عيبن پري مان ڪوئي ڪري
 1 ڪيئن وساريان وراڌيون، هڪڙي گهڙي ناساعت سري
 اهڙي لڳم جڙ جان ۾، هر وقت ۾ اتم حاضري
 2 ڪر حجاب جا پرڏا پاسي، پوءِ صوفي سڏيندڙ قادري
 ٿي غير کون پاسي پري، ڏس درد جي کولي دري
 3 ڏي عشق ۾ سر هي سڄو، وسري ويم ٻئي جڳ وري
 تنهنجي حسن حيران ڪيو، جانب ڏنم جڙي مري
 4 سمجهي سڃاڻي چئو ”رڪيل“ آتش اندر ۾ ڪاڏهن پري
 پيريمغان روزي ازل، ڏنم روح کي ذوقون ذري

سرڪئونسيو ڪافي 675

- ٿل ڪيون سوز مون صدقي سسي جيءَ جوش ۾ جيڪي جليا
 پرواز پروانا ڪري، ميدان ۾ مورڪ ملهيا
 1 سڌريا بيٺا پوءِ تي سنگي، هليا مرد منزل ۾ لنگهي
 جن الف سان دلڙي ونڳي، حق سان اهي هڪ ٿي هليا
 2 ڏس محنتن جا معجزا، درياءَ وحدت نوش ٿيا
 اهي حسن تي همراست هيا، اهي سير سالڪ ناسليا
 3 سڪ کون ٻڌي سندرو سڄو، ڌڙ ڌار سسي ٿي مٿو
 سڌريا صرافن ڏي اچو، پوءِ رمز صوفي جي رليا
 4 لاتقنطوا رحمت لمي صوفن ڪئي ثابت سمي
 شاڪر ٻڻي جيڪا نهي، راضي "رڪيل" هو ٿي چليا

سرڪئونسيو ڪافي 676

- ٿل منهنجو مارن سان لکي نينهن لايو
 بر جي بدن کان- جهنگ جي مرن کان- بختن بچايو
 1 چڪيون رنڊا جي وچ تي وڌائون، مونکي محبن ڏانهن هٿ پي جهليائون
 عشق بنان اديون جڻڻ آ اجايو
 2 هوت ڏي هلڻ جا هيڪل ڪنڊيس هليا، پنڌ آڏڪن جواتي ڪڙم نه ڦيلا
 ڪانڌن ڪين ڪيو مان سر تي سهايو
 3 منهنجي وطن جا وڻ ڇه ڦلاريا، جهوڪائون ميرانپور سدا سينگاريا
 سڪ ڇه سڄيءَ جو بهرو مان پايو
 4 دلبر دٿي جا چني ڇڏم ڏاڳا، عشق اکين کي ڏنم اوجاڳا
 تڏهن "رڪيل" جي اڱڻ تي آيو

سرڪئونسيو ڪافي 677

- ٿل ڳالهيون ڳجهيون سڄڻ، اوريان نه ٻي ڪنهن عام سان
 ڪيو چور چشمن سان ڏسي، دلڙي ڦسايو دام سان
 1 ويا ظلمات جا پردا لهي، کولي اڪيون سر ڪر صحي
 نه هي رهي نه هو رهي، رهزن رسي وڃي رام سان
 2 ويهڻ سمهڻ جاري جفا، قلبي وڃي روهي رسي
 ڪيون مشق مس صوفي صفا، مشفق هجن هڪ مام سان
 3 گرمون حسن بازار جي، ناهي خبر بي شمار جي
 عارف ڄاڻن اسرار جي، شائق الف جي شان سان
 4 سڀني سڌري صاف ٿئي، شافع مدت مندايون معافي ٿئي
 اهڙو عجب انصاف ٿئي، رکيل جهڙي نه غلام سان

سرڪئونسيو ڪافي 678

- ٿل آهيان انتظار بيقرار دل يار مٽائي
 1 ڏيئي ويس ڪيئي درويش، عجب سير بتائي
 منل ٻول گونگت ڪول، رکي گام گهٽائي
 2 اهڙي درد جي دوا، ڏسڻ عام ڪي روا
 تون حبيب تون طبيب، هي مريض ڇٽائي
 3 جا ٿي شمع ٻري، تائي پتنگ پاڻ پوي
 دوزخ ۽ بهشت جي، خواهش طلب هٽائي
 4 جيڪي ويس ۽ وگا، ڇڏي يار ڏي ڀڳا
 رکيل شاه سان نگاه، اها رمز رلائي

سرڪئونسيو ڪافي 679

ٿل رندی مجلس راز توئی، سوئی کنا نام نام
 ۱ اے مسلمانو الا الا، با برہمن رام رام
 ہر صورت ہے صنم، دلبر دیدار تو
 ۲ ماسوے اللہ عین حق، ماشا ختم کام کام
 مسجد کھوں مندر کھوں، مغلوب غالب ہم کھوں
 ۳ زیر بالا توئی مولا لامکان لامکان
 باصفا صوفی چہ باشی، خوش بگو لاله اللہ
 ہر جاء ہے موجود حق اسرار تو انسان سان
 ۴ اے 'رکھیل' خود راہین، دیگران توکار نیست
 چون ندیدی عشق را خطرئی تو خام خام

سرڪئونسيو ڪافي 680

ٿل لڑات مئون لوچي لڌم، پنمنجي پنهل جو پيچرو
 1 ڪوه جبل ڏونگر ڏنم، ڏکيا لڪنگهيا ڪيئن ڪيترو
 هٿڙا ڪيون هڪلاڪيان، اجهو پنهل ٿم آسرو
 2 سڏجان سهاڳڻ ڪيئن سمهان، ڏک يار جو ناهي ڍرو
 شب روز دانهان درد جون، سچ ٿو ڏسان مان سوجھرو
 3 جڏهن پر توو پر جو ڏنم، دشمن دزڪي پوءِ چڙهيو پرو
 رليو راڻيندڙ هت رهيو، سو ڪيئن ٿيندو ڪوتو ڪرو
 4 پنمنجو سڃاڻم پاڻ ۾ حد فراق جو پڙم پرو
 رمضان رکيل عبدالستار جون، زم زم پيتم هڪڙو ڏرو

سرڪئونسيو ڪافي 681

- ٿل 1
 حج مڪو جن هت ڏٺو، پيرين سي پنڌ هي ڪيئن ڪنديون
 هت لڏائون هوت ڪي، ويهي معرڪي سي مرڪنديون
 طواف ڪيائون پاڻ ڪي، ڪعبو سڄو آه دل اديون
 2 جي فڪر فرمان ۾ تنهن ٻول سان اهي ٻڌيون
 نڪري نظاري نينهن جي، سڪ سوز ۾ سائين سنديون
 3 عجب اورن الف سان، توڙي هجن گدليون گنديون
 لوچي لڏائون لڪ لنگهي، منظور ٿيون ميريون منديون
 4 وهوا رکيل پنهنجو پسڻ، آزاد ٿيو بيشڪ بنديون
 علم لدني جن لڏو، ڪوڙين ڪتابن جون ڪنديون

سرڪئونسيو ڪافي 682

- ٿل 1
 هڪڙا حيرت حيران ڪيا، ٻيا ٿا اٿن سرهي ونگيون
 بيرنگ باري بره جي آڻي عاشقن تي انگيون
 2 محبت سندي ميدان ۾، سورھ بيٺا سندرو ٻڌيون
 ڪيئي ڪٺا هن ڪات سان، ڪي بيٺا اوري سنگيون
 3 ڪن ماڻهي منزل منصور جي، سوري مٿون سرهي تنگيون
 لامقصود ٿي فنا في الله، هتون ويا هٿڙا چنڊيون
 4 تن طمع ڪي ترڪ ڪيون، لاهوت ۾ ويا لنگهيون
 ڪيئن ”رڪيل“ ڪاڏهن لڳئي، جيءَ جان، ۾ جوشون جنگيون
 ويم وڪوڙي وجود ڪي اهو عشق ڪاريهر ڏنگيون

سر ڪئونسيو ڪافي 683

- ٿل ادا ڪانگل ڪيچ وڃي چئو، منهنجو احوال سچي سيد ڪي
 1 سڪ سچي سان ٿي سڄڻ ساريان، لڌم دل ۾ ورنه وساريان
 هي جند جان ڪنديس سر صدقي
 2 مرڻ انهي کون اڳيئي مرجي، جاءِ جنت ۾ تنهنڪي ڌر جي
 اهڙو شان مليو ميت ڪي
 3 مڪان فنا جي ڪيڙم فاني، مٿن خودي جي رهي نه نشاني
 ايڏو پال ڪيو بيعت ڪي
 4 رکيل راز پرين ڪيئن پسجي، جسم جان پنهنجو نا ڏسجي
 اهو ڪير پڇي لاحد ڪي

سر آسا ڪافي 684

- ٿل نام نيشان ساڏا پتا نه ڪوئي، آدم حوا نا ڄاڻي هون
 1 قطري وچون انسان بڻيوسي، پڇي چارئي عناصر چوڙ ڏٺوسي
 قلزم دي وچ قطرا رليوسي، موج انهنين وچ پاڻي هون
 2 ڪٿ اسان ڪٿ مڪان اسيدڏا، نور ظهوري شان اسيدڏا
 راحم تي رحمان اسيدڏا، هر مظهر وچ سمائي هون
 3 صيف لسان زبان اسيدڏي، ڪم قلم دي ڦير مڙيندي
 بحر حقيقي جنبش جڙيندي، امن عدالت آئي هون
 4 سر اسرار مرد مٿخانا، سالڪ مست شريف شھانا
 وار قلندر هون نقش نشانا، ڪشف قلوب ڪمائي هون
 5 بات "رڪيل" اهو باب پڙهيوسي، ڪن ڪها فيڪون بڻيوسي
 الانسان تي عجب وڻيوسي، اپني ذات صفات چپائي هون

سر آسا کافي 685

- ټل ١
الانسان تي صورت بشري، عجب رنگي رنگ لايامي
کټي آمر کټي شيش نبي، کټي نوح طوفان تي رازي
کټي يونس گمټي چاپيت مچي دي، الله فرمايامي
٢ ابراهيم وچ آراهه اژايي، صابردې تن کيڙي لايي
ذکرېه نون چا کړت چيرايي، انت کنهين ناپايامي
٣ يوسف کون وچ کوهي پايي، پچي هسربازار چا مله چکايي
يحيي نون چا قتل کرايي، تون اپنا راز چپايامي
٤ کربل دي وچ جوش جگايامي، ملک فلک حيرت وچ هويا
عرش زمين آسمان به روبا، عاشق شهادت پايامي
٥ پرکړ وحدت جامر پلايي، منصور نون چامست کرايي
پچي سولي اتي چا پکڙ چڙهايي، اناالحق الايامي
٦ عشق "رکيل" هي سردي بازي، ناوت جاڼي دور درازي
سرډيون ټيسټي ناراضي، محبت مچ مچايامي

سر آسا کافي 686

- ټل ١
بره اها بازار لگي، کر سودا سچا سر ډيون دا
بازار انهي وچ بهادر کږدي، سر ډيون ټاجمون مول نه مږدي
سولي اتي هسوار ټي چڙهدې، آپا آپ وچا وډ دا
٢ موج انهي وچ عاشق آون، سي سي غوطي لک لک کاون
بيچوني داييت نه پاون، سک درد وي دود دکاون دا
٣ سمجمه سمي کروجود وچاون، منصوري دا منصب پاون
نينهن ننگ نشان لگاون، کر زهر جسم تي دکاون دا
٤ محويت وچ محو ټيوسي، دام دئي دانت ټيوسي
بيوسي وچ پلعي پيوسي، عشق کيتم تڌان آون دا
٥ رمز "رکيل" اهورازالاهي، جنمن سر آوي شان ته شاهي
ملک فلک تي ډيون گواهي، نمين ذات ظهور لکاون دا

سر آسا کافي 687

- تل نور پري دا رنگ نمونا، بره اها بازار لڳي 1
 الانساني برقع پايي، وچ آدم دي اڻي ذات چپايي
 ملڪ فلڪ تي ظهور الايي، هر طرحين گفتار لڳي
 2 ڪٿ شيث نبي تي ڏٺي هوڪا، ڪٿ نوح طوفان بڻايي موڪا
 ڪٿي عاشق ڏيڪن روز ڪلهوڪا، حسن صورت بارون بار لڳي
 3 ڪٿي ابراهيم تي آراهه اڙائي، ڪٿي موسيٰ تي فرعون لڙايي
 ڪٿي راهه هدايت توريت پڙهايي، نهين انت بحريشمار لڳي
 4 ڪٿي يحيٰ ڪن ڇا قتل ڪرايي، ڪٿي ڏڪيا داسر ڪرت چپايي
 ڪٿي يوسف وچ بازار چڪايي، اهو عشق حيرت وارون وار لڳي
 5 ختم نبين دا ٿي احمد آيا، ڇٽ لولاڪ داسر تي جهلایا
 دوست دارين دا منصب پايا، درد رونديان دي دربار لڳي
 6 سولي اتي منصور امانت، ڪريل دي وچ شان شهادت
 سمجھ "رڪيل" اهو عشق هدايت، مشتاقان زارون زار لڳي

سر آسا کافي 688

- تل ڪوئي هووي ميدان تي آوي، سورھ سردا بهادر نام نيشان 1
 لشڪر خزاني تي بارود جنگي، ڀن ڪوٽ هستي دا زابر رنگي
 شوق شراب تي پيو رنگي، مار خودي ڪون تي لپيسين مان
 2 نفس لافي نال اويشڪ لڙدي، عشق دي باري تي عاشق چڙهي
 ٻڌ سچ ڪمر تي توڪل ڪڙدي، لقا حجاب تي شڪ گمان
 3 ڀن دئي دا ٿوڙ بهانا، مسجد مندر هيئي بت خانا
 هر مظهر وچ يار يگانا، صورت بشري سر سبحان
 4 وچ دروني جهاتي پاوڻ، غير اندر دا ترت تڙاوڻ
 صوفي صاف تي رند سڏاوڻ، مار طبل شاهي اعليٰ شان
 5 بانگ الستي تي جسم جڳايا، حال "رڪيل" ايهو فيض هلايا
 عبدالستار تي سر سمجهايا، محنت باجهون نهين عشق آسان

سر آسا ڪافي 689

- ٿل
 1 عشق دا ناز سمي مين سجاتا، عوشاڻان سرتي آيا هي
 نوح نبي طوفان منگايئي، ابراهيم آڙه وچ پايئي
 موسيٰ تي فرعون لڙايئي، فرعون درياءَ گوانيا هي
 2 يحييٰ ڪون چا قتل ڪرايئي، ذڪريا دا سرڪرت چيرايئي
 يوسف وچ بازار چڪايئي، جڳ سارا ته پلا يا هي
 3 مصورنون انا الحق آپ ڪهاڻي، پڇي سولي اتي چا پڪڙ چڙهايئي
 شمس حق دي ڪلڙي ڪلايئي، قمر باذني ته ڪهايا هي
 4 شاه حسن ڪون پيالا زهر پلايئي، مير حسين شهادت پايئي
 صوفي داسر نيزي ٿرايئي، اهو بيرنگ برقع پايا هي
 5 سڪ "رڪيل" اها رمز حڪايت، چوڙ ڏئي ڪون سمجھ هدايت
 جي ڪجھ ڪرڻا اها هيئي ساعت، لاحد سوز سمايا هي

سر آسا ڪافي 690

- ٿل
 1 عشق ملامت سر بدنامي، يار اسان ڪون چا ڏيندا هي
 سر اساڏي گلا گوئي، عشق جيها بدنار نه ڪوئي
 جنمن تي آوي سمجھي سوئي، باربره سر سمهندا هي
 2 عشق دا غلبا بڻا ڪون هتاوي، عقل دليل اٿان نه آوي
 نت ظهورا آپ سڏاوي، رمز حقيقي رهيندا هي
 3 سختيان ڏکڙي اهي سچ جاتم، ڪرهار سينگار ڳچي وچ پاتم
 هن نينهن نيشان نوان ڪر لاتم، پيچ اسان نال پڻيندا هي
 4 يار اساڏا اسان انهن دي، ڪاڻ "رڪيل" بي ڪي نه ڪهيندي
 لاحد والا ميدان مڻيدي، غير پليتي سڪ ويندا هي

سر آسا کافي 691

- ټل عشق عجب انسان ڏنم، رهبر راهه رباني دا
 1 وچ ميرانپور محبت لایم، بار بره داسر تي چایم
 عشق خرید چا ڏکڙا وهایم، درد لڳم دل جاني دا
 2 شيشي شرابي مدهوش کيتم، پيريمان دي دستون پيتم
 موتو قبلل مر ول جيتم، سر ڏنم سبباني دا
 3 روز ازل دي نينهڙا لایم، آدم حوا مين نان چایم
 بانگ الستې بره سڻایم، سير ٿيم سلطاني دا
 4 سوئي هووي ساذ سڏاوي، مرڻ ڪنون اڳي مرول جاوي
 عشق دا جڻيا ڳل وچ پاوي "رکيل" راز نهاني دا

سر آسا کافي 692

- ټل عشق جڏان ول باب پڙهایم، درد اهو ڏک پاوڻ دا
 1 جاري درد هميشان رهندا، داغ سيني دا دوست نه لهندا
 ڪولم اساذي يار نه پهندا، سورنمين سيني ماوڻ دا
 2 رمز انمين وچ رهندي راڳي، باب بره دا پڙهندي پيراڳي
 سر ته سڃاڻن سوئي ول ساڳي، غرض پيئي ات آوڻ دا
 3 حاتم شريعت ميڏي دائي، اهڙي طريقت ساذي مائي
 حق اليقين حقيقت آئي، معرفتون ميوا ڪاوڻ دا
 4 عشق دي طابع ٿي تون تائب، رمز رندي سک چال عجائب
 عقلي ڳڻتيان ٿيون غائب، موج "رکيل" سر سانوڻ دا

سر آسا کافي 693

- ٿل شوق شراب تي مٽي دي مستي، ڀر ڀر ڏيندا كيف ڪلال
- 1 حرف حقيقي هڪو وحدت ڏسدا، پيريمغان ٿي پارس گسدا
- 2 دم دم دل وچ دلبر وسدا، اولي ٿي ڏيندا دست دلال
- دستون ساقي مٽي دا پيوڻ، هوڻ حياتي دو جڳ جيوڻ
- اثباتي وچ اعلي ٿيوڻ، سالڪ سمجمن خود هي خيال
- 3 ڪوڙي قصي به نفس وڏاون، عقل ديان ڳالهين سڌڙي سٿاون
- عشق دي منزل پيت نه پاون، بره بنان هي جيون جنجال
- 4 عبدالستار ٿي نام سڏايئي، خرڇ خاڪي جاما پايئي
- سرمين سڃاتا ذات چپايئي، نينمن لڳا تڏان ٿيوسي نهال
- 5 زيب زنج تي رخ مهتابي، حسن سهڻي دا رنگ گلابي
- سمجھ "رڪيل" اها صورت ساڳي رخ روشن هي ابرو هلال

سر آسا کافي 694

- ٿل سودا سڄا سر وو سورھ ڏيندي، برھ اها بازار لڳي
- 1 كيف ڪلالون پيون پساري، عاشق ڏردي ناولت خواري
- سولي چڙھدي ڪرن سواري، حق هو هڪار لڳي
- 2 سختي ڏيک تي عاشق هسدي، انھين ته اڏي تي ڪيئي ڪسدي
- ويک تماشا او سڌڙي نسدي، شاهي طبل شمار لڳي
- 3 جتي پئي ٻلدي سوئي سرجاڻي، محبت دا ميدان سڃاڻي
- جوئي چڙھيا سو موجان ماڻي، رڳ رڳ وچ هرتار لڳي
- 4 عشق وهاوڻ تي ڏکڙا پاوڻ، لا غرضين نال نينمن نپاوڻ
- سمجھ "رڪيل" سوئي سر سماوڻ، گلشن هويا گلزار لڳي

سُر آسا کافي 695

- ٿل ڊمر بنان تو دوست جي، سڄڻل پايان سال وي
 1 سڪ تنهنجي هي ساوڻ لايو، عجب آب اکين ۾ آيو
 روئي وڃايم حال وي
 2 پريشان وتان ٿي فڪر ۾، راتيان ڏينهان زهد ذڪر ۾
 چمان تنهنجو خال وي
 3 سڏ ڪيان ٿي وڏا وس واکا، ڪوڪ ڪريم ٻڌي منهنجي ڪاڪا
 نامي خدا مڙ پال وي
 4 بيوس آهي ملڪ بيگانو ”رڪيل شاه“ ٻڌو ٿي ڳانو
 ڇڏي خودي جو خيال وي

سُر آسا کافي 696

- ٿل عشق عجب اوصاف ڪرندا، ڪوڙ خلاف تي عقل نهي
 1 نفسي جهڳڙا عشق ڇڙايا، بار بره داسر تي آيا
 غير وجودون تر تڙايا، شڪ گمان تي شرڪ نهي
 2 عشق عقل دي ڪهڙي سلايت، عشق نه ڄاڻي مٿ ڦرلبت
 خوف هميشه زهد عبادت، درد لڳم تي آرام نهي
 3 ڪشف قلبي جوش جهڳايا، بار بره دا سر تي آيا
 جنهن وت سمجهايا سوئي تنهن پايا، ٻي ته ڪنهن دي بات نهي
 4 رندي حال ”رڪيل“ جي ڄاڻي، ملڪ ماهي دا اهو وچ ماڻي
 جي سالڪ ٿيون سر سڃاڻي، وحدت ٻاجهون واند نهي

سر آسا ڪافي 697

- ٿل پيريمغان دي دستون پيتم، وحدت جام اثباتي دا 1
 دور دئي ڪر نفي ڪون چوڙيم، صحن فراخ تي دل دا جوڙيم
 اثباتي داخيمان ڪوڙيم، بوت پنيم صفاتي دا 2
 عقل ٿيم اصل چوڙ روانا، عشق ڪيتم چامست ديوانا
 يار سجاتم وچ مڻخانا، سوز لڳم پاوڻ جهاتي دا 3
 اناالحق دا هوڪا هليوسي، عاشق ٿي معشوق بنيوسي
 قلزم دي وچ قطرا رليوسي، غير ڳيا جسماتي دا 4
 سمجھ "رڪيل" اهو فيض هدايت، هر مظهر وچ هڪ دي حڪايت
 اصل عشاقان تي ازلي عنايت، نور ظهور ته ذاتي دا

سر آسا ڪافي 698

- ٿل ڏس خلق ڪري ٿي وڏائي، ڪلدار ڪل ٿيرائي 1
 روڪ رپيو ڪن ٺهايو، ڪن ميڙيو ڪن لٽايو
 ڪنڪي ٿيو حرص هواي 2
 هيرا جواهر لعل يعقوتي، چاندي چمڪي ماڻڪ موتي
 ڪوڙي دنيا بي وفائي 3
 جن کي جو فوجان ۾ جاري، رات ڏيهان وين نند قرار 3
 اڀا عمر وين ته اجائي 4
 شاه سڪندر ملڪ خزانا، لکين لشڪر سوين بانهان
 وئي هٿ مليون هر ڪائي 5
 عاشقن سچ عشق حقاني، خاڪ ٿا ڄاڻن دنيا فاني
 چئي "رڪيل شاه" رضائي

سُر آسا کافي 699

- تل عشق آيا ميڏي سر تي زوري، ڪنهن نون سڻاوان اهو حال
1 سينگيان سهيليان خوش ٿي هسديان مين مڙي ڪون اهو حال نه ڏسديان
دهشت ڏي ميڏي دلڙي ڪسديان شل يار پلهيسي ڪولمون نال
2 سڪ صبر آرام نه آوي ڏکينديان ڳالھين ڪون چپاوي
شل ويڙهي اسا ڏي ڦيرا پاوي، نو لڪ ٿيوان نهال
3 راه صنم دي پليندي ڪڙيان، اڪيان ميڏيان بيوس اڙيان
جاري درد مريندا ڏڙيان، مينون مشڪ ساعت سال
4 بي اختيار بحر وچ آيم، خطري ٿت ڳڻي ساڌ سڏايم
راز "رڪيل" سر يار سمايم، لڪ لڪ لڌم لعل

سُر آسا کافي 700

- تل دانھان ڪر ڪر لوڪ سڻاوان، تيڏي عشق ڪيتم لاچار
1 جسڪو لڳڙي جان ڪدن دي، عشق چوانتي وچ بدن دي
عاشق سوڻي سون عدن دي، تيڏا نام جبار قهار
2 حسن تيڏي ديان هر جاءِ چليان، سر عاشق دي چڙهيان گھليان
ورھ وڪوڙيم زوري ڳليان، شب روز ڪريندا مارون مار
3 ڪران مين سڪونت گوشتي پھسان، بسمي لاکي بيوت مليسان
نه يار مليا نه ڪوئي سڪڙا جليسان، رت ديان هنجون روان زارون زار
4 ايوين انا الحق آپ ڪهاڻي، سولي اتي منصور چڙهايئي
شمسل دي چاڪلڙي ڪلاڻي، جنهن سر آيا برھ دا بار
5 سڙ "رڪيل" اهي عشق ديان ڳالھين، پنڌ هيئي اڳون تي پڇون تي نه پالين
سخن سچا هڪ حق نال پالين، صدق ٿيم سووار

سُر آسا ڪافي 701

ٻڻ صورت شڪل جهان آيا. سر آدم ٿي انسان آيا
 الست اهو ڇا واعدو ڪيتا. قالو بللي ساءِ تون هيئن جيئا
 جام وحدت عشاقين پيئا. سر ساڳي سوئي سبحان آيا
 ڪن فيڪون تي ڪن ڪهاڻي. آدم اپڻ سر بڻايي
 صفان جوڙ ملائڪ سجدا پايي. فنڦخت فيہ فرمان آيا
 هر هڪ ڪون ڇا آپ ڪڙايي. موسيٰ تي فرعون لڙايي
 آڙه وڃ ابراهيم اڙايي. پڇي باب اهو بستان آيا
 ڪٿي رهبر ٿي به راهه بتاوي. ڪٿي عالم هو ڪي درس پڙهاوي
 ڪٿي جوسي هو ڪي برهمڻ ڳاوي. ڪٿي شڪر ڪٿي گمان آيا
 اپڻا قصا سارا آپ بڻايي. توريت زبور انجيل ڄاڻايي
 لدني علم عشاق پڙهاڻي. سچ شاهد ٿي تي فرقان آيا
 ختم النبي مقبول هويا. ڪٿي وٽ آدم ڪٿي وٽ حوا
 احمد شاه رسول هويا. اهو راز "رڪيل" تي زمان آيا

سُر آسا ڪافي 702

مشڪل سمجھڻ صفات. سر ذات اتيئي سمايو
 پيريمغان جي اڳتون. سيس نوائي. ڪنل اڳي ها قلمات
 ٻاري آڙه عشق مڇايو
 درد وارن کي دير نه ڪائي. ڏينهن هجي ڪي رات
 محنت باجمون ڪنهن نه پايو
 ڄاڻ ته ڄاڻي پاڻ سڃاڻي. جاءِ لڏائون جسمات
 تن جاڳي هي قلب ڪمايو
 پاڻ پلائي پاڻ هلائي. "رڪيل" لٿي هي ظلمات
 اچي رانول تو رنگ لايو

سر آسا کافي 703

- ٿل اسم اعظم تي اندر وچ آيا، ذات ظهورا سر اسرار
- 1 ڪن فيڪون ڪنون اڳ ته هيوسي عشق ماهي داپڪي ته پيوسي
- دل روشن ظلمات ڳيوسي بيرنگ آيا بارون بار
- 2 لوح قلم تي امر ڪيتوئي، انگ اسيدآ اڳ ته لڪيوئي
- سر ته سڃاڻم ساڳي سوئي، الانسان سري ٻڌم اهو اعتبار
- 3 ونحن اقرب قول سچائي، سالڪ سمجھن نھين ڪا جدائي
- هر صورت وچ وسدا جائِي، فشم وجه الله ڏنم دلبردا دیدار
- 4 نت نوان هي شوق "رڪيل" دا واند نه ڪائي آرام نه ڏيندا
- زوران زوري سر تي اوندا عشق ڪريندا هي مارون مار

سر آسا کافي 704

- ٿل سک ريت روش سر سمجھاوڻ دي، ڪرويران وجود وڃاوڻ دي
- 1 عاشق هوڪا ڏيوڻ ضروري، واعظ نصيحت سڻاڻ پوري
- ٺپ رک اپڻا ڪنز قدوري، ڪيا حاجت پڙهڻ پڙهاوڻ دي
- 2 نال جسم دي ذاتي لاوين، وچ ته چڪي دي آپ پڪاوين
- ٿي سوداگر هٿ هلاوين، فائق فيض رساوڻ دي
- 3 وڏيان تسبيان عالم پڙهڻ وچ ته قلب دي اونھين ڪڙهڻ دي
- بي موجب ايوين لک لک لڙدي، اناالحق الاوڻ دي
- 4 ڪن ڪها فيڪون بڻايئي، هر هر گھٽ وچ آپ سمايئي
- "شاه رڪيل" نال گونگھٽ پايئي، فنڦخت فيہ سڻاوڻ دي

سر آسا ڪافي 705

- ٿل خبران خدا جي خيال جون، ٻڌو نينهن وارن جون نيون
 1 ناسوت کان نڪري هليان، ملڪوت ۾ منزل ڪيون
 جاءِ تن جبروت ميان، لڪيون لاهوت ۾ ثابت صحيون
 2 دنيا سندا طالب ڏنم، ڪڏڙا وتن خبران ڪنيون
 جيڪي بهشت جا طالب اديون، سيئي زهد ۾ زالان پيون
 3 مولا سندا طالب ڏسو، تن عشق جون چيريون پيون
 ننگ نينهن ۾ نانگا نچن، باتيون وهم واريون ويون
 4 سچ چئو "رڪيل" ڪنهن کون سڪين، ڳالهيون ٻڌيون ڪيئن تو ڪيون
 هر ساز ۾ سمجھي ڏنم، نروار ٿي نعرو هنيون

سر آسا ڪافي 706

- ٿل سدا گلشن آهي گلزاري، جموڪ شاه عنايت واري
 1 جيڪو پير اچي هن پڙ ۾ پائي، سو طالب پنهنجو ظالع پانئي
 جيئن بادل ۾ وڃ جاري
 2 اسم جسم سان ڪيئن چڪائين، دمن سان وينوارم ريجھائين
 هيٺ مٿي هيڪاري
 3 جيڪو سڪ سچي کون سرنوائي، مرشد ڪامل فيض رسائي
 ڏس صوفي جي ته سچاري
 4 نفي کون اثبات ڪيائون، اندر ڳولي يار لڌائون
 رڪ "شاه رڪيل" سان ياري

سر آسا کافي 707

- ٿل ١ دل دل آون ياد سڄڻ ديان، ڳجهيان، ڳجهيان ڳالهيون
 1 عشاقاندي سر تي آون، جي مين جاڻان جادون لاون
 2 ڪجل قمري اڪيان پاون، جلوي جنگي والريان
 2 دانمان ڪر ڪر لوڪ مڻاوي، زخم جگر دا ڪونه چڻاوي
 3 ڪوئي دانشمند طبيب ڪماوي، ڇاڪڻيوان مين خوش حالريان
 3 ياد ڪران مين سانجھي صباحين، ڳليان ڏونديان تيڏيان راهين
 4 ڪولھ اسا ڏي آءُ سدائين، لعل ٿيوان مين لالريان
 4 ”رڪيل شاهه“ داويڪ نظارا، بڻيا قلندر ماريس نعرا
 دنيا فاني دم گذارا، خوف انھين وچ خيالريان

سر آسا کافي 708

- ٿل ١ آيا پيش اساڏي يار پيارا، اوکا پنڌڙا ٽڪاري دا
 1 عشق جڳايا ڪيٽس تياري، پھلي منزل وانر والي
 2 ولڻ پڇوتي يار ميار، ڪرڻا گذر لاچاري دا
 2 قيد پاڻي ڪٿ قسمت آئي، نام نري لڪھ ڪوچاڻي
 3 هر جاءِ تيڏي يار ٽڪاڻي، ڪوئي پڙم پيچ پساڙي دا
 3 پووان در موھن مر واري، پوون اوقات برھ دي باري
 4 خوش وسي ساڏي سنگت ساري، ڪوئي چڙڙا درد آزاريدا
 4 ڪسر هزارا هر ڪس ڪاڻي، جاءِ استي يار رھائي
 5 هرڪس ناهر تيٺا باڻي، ھلبو وڻج واپاريدا
 5 جانب مين اين در دوراني، حسن ھمائيٺ فوج ايراني
 گشتي ”رڪيل“ بيا مين جاني، مين صدا شاه بخاريدا

سُر آسا ڪافي 709

- ٿل سمهڻ سارو اٿو سور، جاڳو جيڏيون، اٿو جيءُ جو جڻاپو
 1 ٻيو ڪم گهوريو، چرخو چوريو، محبت جو هي مذڪور
 آهي درد وارن جي ڪاڻ سڀاپو
 2 آڏي رات اٿيون، سمجون سيئي الا، ذوق اٿاريون ضرور
 تن هادي هي حق سڃاتو
 3 جاڳي جاڳي وو جوءُ لڏائون، حاصل تن کي حضور
 لٿو تن لوڪ لاڳاپو
 4 جوش جلايو وو روز "رڪيل" کي، عشق مڇايو ڪلور
 آيو اٿم هي نينمن نياپو

سُر آسا ڪافي 710

- ٿل ناهي رڪيل ڪو نه ويچارو، ڏس نينمن هنيو آهي نعرو
 1 خبرن ڪيون سائين هي دل ٻڌائي، عشق مولا جو اهڙو آهي
 سڄي دل سان سمجهيو يارو
 2 ائين چوان ٿو مان اهو آهيان، جادوگر مان عامل ناهيان
 هڪ ياد ڏيکاريم چارو
 3 جعفر منجهون نا ابجد ڄاڻان، دم هڪو سائين ختم سڃاڻان
 ڪرنا جسم وسارو
 4 راه "رڪيل" هي لڪ نالاڙو، ابدي آهي پيرن پاڙو
 فيض فتحپور وارو

سُر آسا ڪافي 711

- ٿل جڏهن عشق اچي ڪيم ٿاڻون، رکيل پنجن ڪوڏن تي وڪاڻون
 1 ماڻهون مال سيڻي ساسن، ويساهه ٻڏي ٿا باسان باسن
 پهچي ڪندن پير پڄاڻو
 2 خاڪ منجهون گل پيدا خاڪي، حسن هدايت صاحب ساقي
 منجهه شهر فتحپور ڄاڻون
 3 عشق آيو منهنجي دل ۾ سمايو، لائق لوڏي غير تڙايو
 سينو سبز ڪڏهن نه ڪماڻون
 4 "رڪيل" مدامي نينهن نيشاني، در مليوسي دل جو جاني
 ڄاڻي دمن ساڻ سڃاڻون

سُر آسا ڪافي 712

- ٿل اچي عشق ڪيون مانسان ڳالهيون، آيم سيڻي سور سنڀاليون
 1 عشق اهو جيڪو سور پرائي، ميدان تهين ۾ جان جلاڻي
 ڏک جو شن ۾ ٿا جاليون
 2 درد فراق ڪيم دل ڦارارن، ساز سرود رڳان منهنجون تاران
 وڃن وحدت ساڻ رصاليون
 3 نينهن جونءِ وٺڻ ناسهنجو، وٺن اهي جيڪي سرڏين پنهنجو
 اهي مرڪن ٿيون متواليون
 4 سمجهه "رڪيل" هي سر سدائي غير ڪڍي ڇڏ ڪوڙ دغاڻي
 پڇي چور ڪيم ٻيون ڇاليون

سر آسا ڪافي 713

- ٿل 1 واهواڪي اس وطن ۾ اسرار تم دکايا
 1 اب هو بهو ۾ هويم، تحقيق تاج پايم
 ذکرش لا اله مين گويم ايسي لذت جو آيا
 2 عشق مرتا نهين جو جيتا، عاشق ڪباب ڪيتا
 مٿي جام مست پيتا، ڪيسا سواد پايا
 3 جس رام نام لييا، تس سير سارا ڪييا
 هٿ ۾ چراغ ڏيئا، اب جوت اي جڳايا
 4 اس ڳلي ۾ سير بازي، چڙهي غزا تي غازي
 ويکو "رڪيل" ترت تازي، عاشقان اي نرخ لايا

سر آسا ڪافي 714

- ٿل 1 هيڪل نٿي هلي پئي، عشق خيال ٿو اٿاري
 1 آب گل ۾ آدم، بت خان ٿو نهائي
 پنهنجي ذات قلب اندر، ملڪن نٿو ڏيکاري
 2 سدا سک سمج ساجن، نيئين بهشت ۾ ويهاري
 ڏيئي ڏوهه عذر ڏاڻي، ڪجهه فراق ۾ گذاري
 3 لولاڪ لما خلقت، اتم انسان اجاري
 اسرار قرب سارو، ڏس نينهن جي نظاري
 4 معراج محب منور، ڏنو پيار پياري
 جبرائيل خاص خادم، اچي عرض ٿو گذاري
 5 "رڪيل" راز يار جو، ڏسڻ ڀسڻ پساري
 انسان شان تنهنجو، وحدت نٿو وساري

سُر آسا ڪافي 715

- ٿل منهنجو سانول ڪيچ سڏايو، اديون ڪالم نه ڪوهت آيو
 1 ڪنهن سان ڪيان مان ڳالهيون ڪيڏيون، جيءَ بت سان اٿم جهيڙو جيڏيون
 هڪ حيرت هوش وڃايو
 2 هلڻ هيڪل ٿيم پنڌ هي ڏوڙو، ڏير ڏکي ڪي ڏيئي ويا وڇوڙو
 سرتيون مان سر تي سهايو
 3 ڪڏهن ڪيو هيڻ ڳالهيون شعايون، وسري ويڙه ڪون سڀئي نشانين
 تنهنجي ڳالهين جيءَ جلايو
 4 پنڌ پري ٿيو سخت ڪشالو، شوق وارن کان سرتيون آسولو
 جن اسم جسم سان رلايو
 5 رات ڏينمان ويئي راه نهاران، روز "رڪيل" جون پون پڪاران
 اچي ويڙهو يار وسايو

سُر آسا ڪافي 716

- ٿل دل ساز خود آواز خوش، هي درد ميري ڪي دوا
 1 خلق ۾ گويد بدعت، بر صوفيان اسرار هئي
 وهوا تماشا هم ديڪا، باقي بالله اهل صفا
 2 درد هئي دل درد هئي، گرم هي ڪب سرد هئي
 هر وقت ناهڪ حال هئي، گاهي چنين گاهي هوا
 3 پيريمان روز ازل، اس عبدسي اعليٰ ڪيا
 گم ذات م هم ديڪيا، ختم النبي يا مصطفى
 4 جام وحدت اي "رڪيل"، آب دست سافي مئي پٺا
 شراب هي انوار هي، هر دي هماري هي روا

سر آسا ڪافي 717

- ٿل 1 جب دلبر شڪل جهان ڏٺم، هر صورت عين عيان ڏٺم
 فثم وجه الله هر جاءِ هويا، سر اسرار صفات سمويا
 ڪٿ صابر ڪٿ گلا گويا، ڪٿ ناز نياز تي گيان ڏٺم
 2 ٽسي هر رنگ دي وچ وسدي هو، ڪٿي رهبر ٿي په ڏسدي هو
 ڪٿي مار ڏاڙا دل ڪسدي هو، ڪٿي جنگ ڪٿي انجام ڏٺم
 3 ڪٿي عالم ٿي به درس پڙهاوي، ڪٿي دير ڪنشت برهمڻ ڳاوي
 ڪٿي حاڪم هوڪي حڪم هلاوي، ڪٿ حيرت وچ حيران ڏٺم
 4 ڪٿي هستي هي ڪٿي مستي هي ڪٿي نرمي هي، ڪٿي سختي هي
 ڪٿي باربره دل خستي هي، ڪٿي راز "رڪيل" تي رحمان ڏٺم

سر آسا ڪافي 718

- ٿل 1 رک يار پنهنجي سان صدق سچو، اهو خيال دنيا جو ٿي خام ڪچو
 ڳوليندو ٽين ٿو يار ڳلن ۾، جي ڪٿي سمجهين اٿي دلبر دل ۾
 ڪين مڃي ٿو نفس پٽيو
 2 ٿي سوداگر هل تون واپاري، اڳتئون ٻڃمي ٿي قبر انداري
 ڪم نه ايندءِ ڪو ٻار ٻچو
 3 "رڪيل" چوي ٿو روح نا رهي ٿو، دم دم پرينءَ لٿي ساه سڪي ٿو
 رمز انهيءَ ۾ روح رتو

سُرُ صُبوحي کافي 719

ڪنھيندا نہ ٿاڻا، فناڪا ٽڪاڻا

ٿل

ڪسي ڪا شھر هي، دودن ڪا سفر هي

- 1 ڪرو انتظار، سنو بات سناري، هووڻ هشياري، دور ڪا دهر هي
- 2 ڪوڙا هي بهانا، دنيا ڪا ديوانا، الاهي خزانا، برھ ڪا بحر هي
- 3 اٽڪل عشق باري، اولاهي مجاري، لنگهي تر ت غاري، حقيقي لهر هي
- 4 پاوڻ عشق جهڻي، "رڪيل" ويڪ ذاتي، هميشه حياتي، عشاقان امر هي

سُرُ صُبوحي کافي 720

عمر هي اجائي، ويڃي ٿي وهائي،

ٿل

اٿي جاڳ جندڙي، سچ ڄاڻي سچائي

سهاڳ جي سمهڻ سان، مٺي ڪين ملندڙ

1

ڪندڙ ڪانڌ ڪوڙي، اتي نا اگهائي

اٿي چور چرخو ڪٽڻ ڪم ايندڙ

2

اجاري آڻڻ ڪي، ڪر پهريون پڄاڻي

ڪر محراب مونا، سر نواءِ سچو ٿي

3

عشق جي نماز قلبي، مردانا سومائي

لون لون ۾ لوري، لڳڻ لا جون تنواران

4

جاڳڻ دل جيار، ڪڏهن ناڪمائي

لڳم درد دل ڪي، اهو الڪو عجيبين

5

ڪرياد هو هو "رڪيل" ڪيميان ڪهائي

سُر صبوحي ڪافي 721

هٿون دست ساقِي، پئڻ جام ڄاڻي
اها رمز رندي، سڪي ڪو سنجائي

- 1 انهي ته اڏي ٿي، اچن مرد ڪاهي، ڪسن پيا ڏهاڙيون، رجا خوف لاهي
 - 2 ٻيئي جڳ وساري، ڏسن اڄ تاسباڻي
ڪٿيائون جنگ اڪبر، جنهن نفس ماريو، صفائي سچائي، اندر تن اجاريو
 - 3 لڏائون ولايت اهو ملڪ ماڻي
اٽڪل ڪوڙبازي، مڪر سان نه ملندو، جڏهن دل صفائي، تڏهن فيض جهلندو
 - 4 اهڙي عادت اصيلن هدايت هاڻي
"رڪيل" درد وارا، ڏکائن ٿا دونهان، لڏائون علم لدني، سدا سير سونهان
- ٿيا راه رهبر، ٽڪن نانڪاڻي

سُر صبوحي ڪافي 722

لڳيم رمز دل سان وڌم سوز ساڙي
اٿم بيقرارِي هلڻ هوت هاڙهي

- 1 سمهن نه سڃاڻي، ويڙ تانگه لائي، اينديس پاند پاڻي، پرين شال پاڙي
 - 2 لکيو ته قلم سان منهنجي هسيين، ڪيان درد دانغان ورتم روج راڙي
 - 3 حب ته وطن جي، اوجاڳا عجيبين
هت هتي سڄڻ مان هڏڙا جلايان، آيم عشق وهوا ڪجهه ناگهڻايان
 - 4 پري باهه سڪ جي، ائين ٿي اجاڙي
عاشق جي اندر ۾، اٿن ٿا الانبا، وڃي ڄر ساري حاسد پاڻ پوندا
 - 5 ڳجهيون ڪر نه ڳالهيون، عاشق ڪيئن اڳاڙي
"رڪيل" پڻو بحر ۾ وڃي ڪين ڪاهي، فاني فنا ۾ رجا خوف لاهي
- اها بازي بقاء جي، اتي ڪير چاڙهي

سُر صبوحي ڪافي 723

- ٿل پين سور سرڪي مڙن نا متارا
رڪن شينمن جيرو صبر عشق وارا
- 1 ڪيئي مرد مانجھي، لهر ۾ لڙهن ٿا، نه ترهون ٻيڙي، موٽيانا مڙن ٿا
نه ملاح مشڪل نه ڪنڌي ڪنارا
- 2 اهڙو اندر ۾ درياءَ دهشت، سمنڊ ٿو سمائي ڏيئي ويرو وحدت
چولي ۾ چلن ٿا، ماڻڪ موتي موچارا
- 3 تڙي غير غفلت، صوفي رڪ سچائي، گجھو راز دل جو پرينءَ سان پاڪائي
ڏيئي پوش پردو ڪن اندر ۾ اسارا
- 4 پاڻي جهاتي اندر ۾ ساجن سو سچايم، وڃي وڙ سوگها پرين پيچ پاتم
وساريان نه توکي مثل يار پيارا
- 5 لوڪون لاڳاپا ڇڏيم سڀ لاهي، جياپو، ”رڪيل“ جو ادبون عشق آهي
ٿيم حال هڪ سان، ڏنم نينمن جا نظارا

سُر صبوحي ڪافي 724

- ٿل سيني ۾ سمايا سمنان سور مانڪي، عشق جا الانبا پون پور مانڪي
- 1 اصلي ازل جا، اڄ ناڪله جا، اهي ڪم قلم جا، لکيو نور مانڪي
- 2 گهي سمنان ٿو، گهي مڇ ۾ پوان ٿو، انا الحق چوان ٿو، ڪيو منظور مانڪي
- 3 اهڙي آتم ۾، نڪ آوڙ ڪن ۾، عشق جي چنبن ۾، ڪيو چڪ چور مانڪي
- 4 ”رڪيل“ پير پاڻي، اهڙي لئو ڪير لائي، سر تي سختيون سڃائي، گهاٽن گهور مانڪي

سُر صبحي ڪافي 725

اڃ ڪا خبر وو پنهل ڏونم جو آئي

ڏيو صاف سرتيون وطن جي وڌائي

ٿل

1 سو هي ستيون ڪيون تتي ڪي طبيبن، بنان يار ٻاجهون لڳي نا دوائي

2 لکيو پاڻ پاڙيان، سمهڻ سيج ساڙيان، اکين ڪي اوجاڳو ڏنو جوش جائي

3 اهو حال دل جو مان ڪنهن ڪي پڌايان سڪ قرار صحت نڪو سورپائي

4 رمنن "رڪيل" ڪي اچي محب موهيو، تنهنجي طعنن تپائي تتي ڪي توائي

سُر صبحي ڪافي 726

ٿل چڱن کون چنگائي پلاڪن پلائي، فائق فيض وارا سخن تن سچائي

1 اصل جي اصيلن، سچاتو رسيلن، فڪر فهم تن ڪي، رڪن نادغائي

2 ڪي ٻني ڪي نھائن، ڪي نھيءَ ڪي ويڃائن، ظالم ظلم وارا هڻن دم هوائي

3 ڪي ظلم سان رنجائن، غريبن ڪي ڏکائن، وڃي آه تن جي، عرش ۾ الاهي

4 نه ڪجهه سان نيندا، هتي ڪين هوندا، چغل شور شاهد، پچرڪن پراڻي

5 مناءِ موچارا قائم قرب وارا، "رڪيل" راه رب جي وٺي وڪ تن وڌائي

سُر صبحي ڪافي 727

ٿل دلدار دلڙي لٽيئي يار منهنجي، ڪيان انتظاري، رهڻ سان نه رهندي

1 اکرئون اوهانجون هڻن تيغ بڙچيون، ڏسڻ سان ڏهاڙيون سڪ ڪين لهندي

2 آتش عشق ٻاري، لاتو جوش جاري، ازلي چٽ ابدي، آهيان يار تنهنجي

3 خوش هي خلاصو توڻي، طعلم خاصو، کائڻ تنهنجي ٻاجهون لذت ڪين ايندي

4 چڪن ڪئون ڇڏايو "رڪيل" ڪي رلايو، اجهو پير آيو وجهان سيج منهنجي

سُر توڙي ڪافي 728

- ٿل وهوا فيض فياض شاهنشاھ علي
موليٰ آپ سڏيا اسد الله علي
- 1 قاتل ڪفار تي نعرا حيدر، ڏاھ سٿيندا قلع خيبر
شير بهادر زوري زابر، مرد منور ماھ علي
 - 2 علم توحيد تي تاج امامت، فيض حقيقي ڪشف ڪرامت
دئي نھين هر دم حڪايت، هي گمراھنھين دي راھ علي
 - 3 حوض ڪوٽر دا جامر پليندا، نصيب والين ڪون پر پر ڏيندا
شان سخادا قرب هليندا، هي بيوا هيندي واھ علي
 - 4 مشڪل ڪشاتي بخت ستارا، شاھ مردان هي رب دا پيارا
جي عاشق ٿيويں اھو سمجھ اشارا، درد وندياندي درگاھ علي
 - 5 پنجين تنين دي پيزار سڏيو ان چارئي يار اڪين ديان ديھان
شوق شراب ”رڪيل“ مٿي پيو ان، هي دين ايمان ويساھ علي

سُر ڏنا سري ڪافي 729

- ٿل جستن لڳڙا ڪيتا عشق ظهور، نور اعليٰ نور
- 1 غير دليل تي اٽڪل بازي، رڪن طلسم ڪوڙ مجازي
سر اڏي تي ڪسدي غازي، مست هوئي منظور
 - 2 وچ دروني پاٽم جهاتي، نور ظهور سچيتم ذاتي
وچ صفات نفي اثباتي، پيتم شوق طهور
 - 3 حضرت عشق ڪيتم روشنائي، صوفي صاف وجود صفائي
حق شناس حقيقت آئي، سارا معلوم ٿيا مذڪور
 - 4 ”رڪيل“ راز ماهي من پاوين، دم دم نال وصال وڌاوين
ٿي منصور تي منصب پاوين، حاصل حق حضور

بیت (۱)

لکھو توڑ میٹھائی ہو گئی تیر لکھ لکھی
 علی بنی اولاد تیار اہل جنگ تیار
 بختی تھوڑا تیار تیار رہی تھوڑی تیار
 کیا اہل : ایشی : کیا : کیا : کیا : کیا :
 اہل : صلحت : وہ : لکھی : لکھی : لکھی :
 تھوڑا تیار : تیار : تیار : تیار : تیار : تیار :

بیت (۳)

میں نے تیر حسین کی تھوڑی تھوڑی
 وہ تیر لکھی : تیر : تیر : تیر : تیر : تیر :
 تھوڑا تیر : تیر : تیر : تیر : تیر : تیر :
 لکھی : تیر : تیر : تیر : تیر : تیر : تیر :

بيت (1)

لکيو روز ميثاق جو، ائين قلم اڙهي
 علي جي اولاد سان، اچي جنگ جڙي
 سختي شهزادن سان، وڃي ڪيئن مڙهي
 هيا اهي امتي، آيا سڀ مڙي
 اها مصلحت وين لڙهي، "رکيل"
 ڪيائون حملو مير حسين تي

بيت (2)

ڪري حملو مير حسين تي، ڪوفن قصد ڪيو
 لکيو هو اڳ جو، پسڻ پوءِ ٿيو
 پاڻ وڻنديون ٿو ڪري، ناهين ڪو ٻيو
 اچي اوڏانهن پاڻ ٿيو، "رکيل"
 نه ته ڪوفي اهي ڪير هئا

بيت (3)

هي هي مير حسين کي، ڪوفن ڪوٺايو
 ويسه به ڏيئي وڃ تي، تن ڊوهه اهو ناهيو
 ڪريلا جي ميدان ۾ اچي ويرن ورايو
 "رکيل" رب سندو رايو، مڃي بيٺا ميدان ۾

بيت (4)

ڪريلا ۾ ڪارڻي، آيا اڃ امام
 سختي صبر تن جو، پڻو ڪٿي ڪير ڪمام
 هي نظارو نينمن جو، آه سمجهڻ مشڪل مام
 ”رڪيل“ اعليٰ تن جا شان، جيڪي شائق شير شهيد ٿيا

بيت (5)

ڪريلا جي پڙ ۾، آل نبي آيا
 توڙون هي تقدير هئي، رب سندا، رايا
 هلي آيو حر، جنمن اڳيان ملهيا
 ”رڪيل“ سچي بي بي جايا، مير پياهن ماري

بيت (6)

ڪريلا ۾ ڪارڻي، آيا اڃ امام
 ٿيو آواز و عرش تي، هي ٻڌي جنگ جهان
 روئڻ ٿيو راجن ۾، ملڪن ۾ ماتام
 ”رڪيل“ موت مديني جا ڄام، ٿيا سچا تنهنجا سپرين

بيت (7)

قضيو ڪريلا جو، ٻڌو جڳ جهان
 زمين ٿي زاريون ڪيون، رنو پئي آسمان
 اهڙو شوق رک شميدن سان، اعليٰ تن جا شان
 ”رڪيل“ اهي لاهي شڪ گمان وڃي سچو سچا تم سو پرين

بيت (8)

علي جي اولاد سان، هو جونا ٿا جهيڙين
ڪري جلوه جنگ جو سي ويري ٿا ويڙهين
چڙي پاسو بهشت جو، هو دورخ ڏي دوڙين
اهي ٽڪائي ڦيرين، "رڪيل" ٿيا جماعتي يزد جا

بيت (9)

ها جگر گوشه علي جا، پيارا پرين پاڪ
اچي رسيا رڻ ۾، هل پيو هي هاڪ
بي بيءَ کي بيابان ۾، ٿا واهوڪن واڪ
مجيائون رب رزاق ته "رڪيل" امر ۾ اچي ويا

بيت (10)

فرزند شير علي جا، اهي پني ڏيندا ڪين
حسن مير حسين جي، جڳ ٻڌي روءِ زمين
لرزو ٿيو اين ڪي، اهي تپي ٿيڙا تين
ملڪن ۾ ماتام ٿيو، هئي هئي حسن حسين
قادر رب ڪريم، "شاه رڪيل" پنهنجن جون پرڪان لهي

بيت (11)

قضيو ڪربلا جو، ڪي رند سڃاڻن راز
پيالو شراب طهورا شمعيدن پيتو هي نينهن نسروناز
الست بربڪم قالو بلا، اهي ڪنين پين آواز
هي سر ڏيئي ٿيا ساز، ته "رڪيل" وڃي رسيا رب سان

بيت (12)

سر مبارڪ سچن جا، مٿون نيزن جي نشان
محيائون امر رب جو، اهي آل نبي سلام
بي ادبن بي ايمانن، يڙيدن جا جهڳا ٿيا ويران
رڪيل وڏا اٿم ارمان، عليءَ جي اولاد جا

بيت (13)

جنڪي حب حسنين جي، اهو سچو ٿيندو سچ
لهندو به رستو رب جو، ٻيو ڪوڙ وڃائي ڪڇ
جلن جاڳڻ جوش سان، پتنگ وانگي پڇ
”رڪيل“ اهو من ۾ ٻارج مڇ، ته ٿئين رسيло راه سان

بيت (14)

کٽي چٽنگ چڪي کون، جنهن من ۾ ٻاريو مڇ
ٻي پي ڪا ٻاري اچي، هن مڇ منجهون ئي ڳچ
جيڪي هٿ سيڪينديون مڇ تي، تن جو سيءُ نه لٿو سچ
او ”رڪيل“ پتنگ جان ئي پڇ، تڏهين پرين ڪندءِ پنهنجو

بيت (15)

سسيون جنجون سير، سي ڪيئن سک سمهن
ورد وظائف ويجهڙا، پري ڪين پڙهن
جنجي اور الف سان، ٿي لوچو لاهو تن
هاڻي جهڳي سنج سنجن ”رڪيل“ وسئون ڪي ٿيا ويجهڙا

بيت (16)

جي سرڪي وڌي سرندو ڪرين، ته سچو ٿيندڙ ساز
ڪرشتونو شمع تي، پتنگ ڪر پرواز
ڪوڙ ڪڍي ڇڏ ڪڙھ مون، پوءِ سڏائج ساڌ
ڪل شيءِ يرجع الا اصلح اثر جمين جو آب
"رڪيل" سان حساب، اچي هوت ڪندڙ هڪڙو

بيت (17)

وڌي ٽڪي ڳپل ڳچل، عشق ڪيم عضوي
هر رڳ مون تنوار پرين جي، اچن هو سندا رتبا
وحده لا شريڪ ل، اندر ۾ جوش ڏنڻر جذبا
"شاه رڪيل" پرين سي پسبا، منعجا هڏ ته هلندڙ هوت ڏي

بيت (18)

قَتِيل به فڪر فراق جا، ڪن درد منجهون دانهان
تو هڪ بنا بڻو نه ڏسن ٿا، ٻيون ويڃائن واهان
اگهيون به عرش عظيم تي، وڃي انهن الاهان
ڏجن به ٻڌن کي ٻانهان "رڪيل" جيڪي گهڙيا ترهو وٺي تار ۾

بيت (19)

پر سڌ سمنڊ جي تن کي، جيڪي انهن گهير گهريا
ڪڙڪن به ڪن لهر لقاء جا، هو ڏسي ڪين ڏريا
ڪل ڪنڌي جي ڪير لهي، اوهي ويا ڪين وريا
تن کي چون لوڪ چريا، "رڪيل" اهي ڪاهي پيا ڪين ۾

بيت (20)

پر اول به بدم ڳالهيون ڪين جون، اها ڪمڙي آهي ڪين
جڏهن به ڏنم فنا پاڻ کي، تڏهين ڪل پئي هم ڪين
اٿڻ وهڻ هٿ هوت جي، اهو ڄاڻ پيم مان ڪجهه نه آهيان ڪين
اويڪ دل سان يقين، ”رڪيل“ ڏسان پيو ڪين، بنا ڪلتار جي

بيت (21)

ڪين ڪمايون ڪين ۾، ائين ڄاڻ ته مان ڪجهه نه ڪيو
حجتي لعنتي ولا امتي، سچي سخن چيو
مجاهدو ڪري ڏس من ۾، اندر پائي لعل ليو
”شاهه رڪيل“ ناهي ڪونه پيو، حق سڃاڻي هڪ ٿو ڏسان

بيت (22)

ڪين ڪمائي ڪين ۾، چئو نانه ڪيون ناهين
حجت ناهين حبيب سان، هٿ سينو ڇا ساهين
جيڪي پڇئي جي جلا، جي ڪيچ مٿي ڪاهين
جڏهين لاڳاپا لاهين ”رڪيل“ تڏهن هادي حق سڃاڻ تون

بيت (23)

ندوري نفس نجس نادان جو، پيچي ڇڏ هي پل
موتو واري مام سان، آه مرڻ تن جو مله
ڪري تن تراب، وٺ هيڪڙائي جو هل
پوءِ ٻڌي گيڙو گل ته ”رڪيل“ عادت مون اثر ٿئي

بيت (24)

انڪل ڪوڙو آسرو، ڀڄي ڇڏهي پئو
 محبت جي ميدان ۾، پاڻ وڃائي پئو
 مهميزان مارن جون، سر مٿي ٿي سڀ
 ڪنهن جو ٻڌي ڪين، وراءِ تون وٺ پرينءَ جو په
 پوءِ ڪلهي گوهيون گه، تڏه ”رڪيل“ عادت مون اثر ٿئي

بيت (25)

لهي ڏس لوهار ائون، جاچي پنهنجو جيءُ
 دمن سان ڏوٿي ٻڌي، وڃي وحدت پيالو پيءُ
 مٿون سر سنداڻ جي، وڃي ڦاٽ وڌائڻ ٿيءُ
 تو بنان نا لوھ هي، هٿيار نه ٿيندءِ هيءُ
 تڏه تيز ترار ٿيڻ، ”رڪيل“ لاهي ريءُ
 پوءِ وسڻ وارو ويءُ، اٿي محبت جي ميدان ۾

بيت (26)

محبت جي ميدان ۾، اٿي سڀي سڄ
 طالب تسا توڙجا، ٿا اکين لاهن اڄ
 هستي هُجَت ڪيني ڪي، هت ماري ڪيائون مڄ
 اُهي ”رڪيل“ سورن جڄ، وٽجارن وندائيا

بيت (27)

پر وڻجارن وندائيا، ڪي رٿائي ات وٺن
 وڃي ڪرت ڪيپار ۾، وڻي وحدت ويراڳن
 ڇڏيائون، ناسوت ڪي، هليا مٿي پنڌن اين
 ملڪوت ۽ جبروت جون، ٿا ڳجهيون ڳالهيون ڪن
 باقي بحر بقا ۾ وڃي، لوڇو لاهو تن
 ها هوت ۽ باهوت ۾، ٿا صبر چپ چون
 اهو ڳجهو ڳالهائن، ”رڪيل“ آڏو تي عام کون

بيت (28)

ڳجهي پي علم غيب جو، اٿي اندر ۾ عالم
 حافظ حقيقت ۾ ڏس، دل ڪمائي دم
 دل جون ڳالهيون دل سان، هڪ مولڻي ڪي معلوم
 او ”رڪيل“ سچائي جو سنگ، وڃي ڳنڍ پرين سان ڳجه ۾

بيت (29)

پرڳجهو به ڏسان يار ڪي، مٿون اکين جي ستر جا پردا
 حسن ۾ حيران ٿيس، اهو هوش ڪيم گدا
 فقيرن جي فوج ۾، ڪيئي لک ڏسان بردا
 ”رڪيل“ پوءِ طالب اهي ترندا، ڏسن احد احمد هيڪڙو

بيت (30)

علم سڃاتو عارفن، هڪڙو حرف پڙهي
 نانہ ڪيائون ناسوت ڪي، ڏيئي ترت تڙي
 محبت جي ملڪوت ۾، ذڪر گھٽ نہ ڪرڻ گھڙي
 ڏکيو پنڌ جبروت جو، اتي جوڳن جان جڙي
 لنگهي لاهوت لامڪان ڏنائون، هر جاءِ هڪ ڏئي
 تن ڳجهه ۾ ڳالهه ڳئي، "شاهه رکيل" عاشقن معشوق جي

بيت (31)

پر لاهوت ۽ لامڪان جي، سڌ پين ساري
 هر طرحين آه، حيرت هوشياري
 هر صورت ۾ سوڀرين، ڪڍي پاند نہ شماري
 "شاهه رکيل" ڏکن ڏيکاري، اها آشنائي عجيب جي

بيت (32)

لاهو تن لوچي لڌو، ڄاڻي سڃاڻي
 قطرو قلزم ۾ پيو وڃي، ٿيو پاڻي ۾ پاڻي
 پاڪ رليو وڃي پاڪ سان، اتي ڪوڙ ناکماڻي
 "شاهه رکيل" جن موج اها ماڻي موٽڻ تن محال ٿيو

بيت (33)

جي عاشق ٿئين معشوق تي، ته ٿي، طمع کان تارڪ
هڪ صبر ٻي سڪ، اهو ٿي مردن جو مرڪ
ڪنڌ نه ڦيرج ڪا ڏهين، ٿي استغراق ۾ غرق
پوءِ ”رڪيل“ پوندءِ فهم فرق، ته سچو سيبائيندي يارڪي

بيت (34)

عاشق ويا او ڏهين، جت هاءِ نڪائي هوءَ
هستي هوڻ کون لنگهيا، وڃي جاءِ لڌائون جوءَ
ويا وڃڻ کون پري، اتي باس نه ڪائي بوءَ
”شاهه رڪيل“ روءِ برور، وڃي هوت لڌائون هڪڙو

بيت (35)

عاشق ويا او ڏهين، ڄاڻي ماڻهن ليکي سنج
جهڳي بربابان ڪي، وڃي روه لنگهيا هو رڄ
سچا طالب حق جا، ٿا اکين لاهن اڄ
”شاهه رڪيل“ جئين شانن وارا جڇ، ٿئين سيڪڙو وڃي سڪ سان مليا

بيت (36)

هلن سيئي حاج سان، تنهن چتر ڪي چوري
لاڳاپائي لوڪ جا، هت ڇڏيائون اوري
اميد نه ٿن آسرو، سر گهريائي گهوري
پوءِ ڏکن سان ڏوري، وڃي ”رڪيل“ رسيا راه سان

بيت (37)

پر رکيل رسيا راه سان، ٿيا وسنو ڪي ويجهي
محبت واري مام ڪي، تنهن قلب ڪيو ڪوجهي
وئي انفسڪم افلا تبصرون، ساهه لهن سوچهي
پوءِ ”رڪيل“ اڪيون اڀوجهي، ڏسو عشق الله جو

بيت (38)

جوگي جهڳٽ ۾، ۽ جڪي جاليائون
ڏيئي تسپوتن ڪي، هي پاڻ نه پاليائون
مٺي سندن ماڻ، سو صبر سمجھائون
پوءِ ”رڪيل“ دل ڪي ڏوتائون، آگر تنهن جي گهر ۾

بيت (39)

جوگي پيا جوڳ ۾، هي پهرين پچائي
پائي منهن مونن ۾، ويهن ماتم مچائي
ساري رات سيد چوي، ٿيا روان رچائي
تن ڪي بيشڪ بچائي، ”رڪيل“ آگر تنهنجي گهر ۾

بيت (40)

جوڳن پاڻ جلاڻيو، هي جيءَ سان ڪري جار
سي سڪيا سمهڻ نه سيچ تي، نڪو نيٺن ننڊ قرار
اوجاڳو عجيب جوهي، ڄاڻن سڪيو آه سينگار
ڏسن ڏهاڙيون ڏک ڪي، هي عشق تنهن جو يار
پوءِ ”رڪيل“ وٺي ناهين وار، آه گر تنهنجي گهر ۾

بيت (41)

جوڳن ڏٺي جو، ڪيئن پهري پاتائون
خودي کائي خاڪ ٿيا، سالڳين لائون
هلن هيٺين حال سان، هي وائي واتائون
او "رڪيل" چنگي پرچاتائون، آه گر تنهنجي گهر ۾

بيت (42)

سچائي جو سندرو، هو ٻڌي ڪيئن چوڙين
ووڙن پي پنهنجي وجود ۾، اها جاءِ چنگي چوڙين
محبت جي ميدان ۾، نيئي خيماڻا کوڙين
او "رڪيل" اهي مهاران موڙين، ڪيون منهن ملير ڏي

بيت (43)

نازڪ نينهن سڄڻ جو، آيو مٿي سر ڪمي
مس مستي جي پنو دل جو، ويئي قلم وهي
فاڌڪروني اذڪر ڪم، سوجهي ڪيم سمي
پوءِ "رڪيل" بات رهي، اچڻ سان عجيب جي

بيت (44)

آياتوبه واري تنگ ۾، ڪئي سامن سڌ سمي
پاڻي منهن مونن ۾، ٿيا پرينءَ ساڻ پهي
سوجهي لهڻ سوجهو، منجهون قلب ڪمي
"رڪيل" اهي لاهوتي ۾ لهي، سونمان ٿيا ساڻيه جا

بيت (45)

پر سونھان ٿيا ساڻيھ جا، جوڳي ڏسي جوءُ
صبر جو سندرو ٻڌي، اها بانس لڳي اٿن پوءِ
فاڌڪروني اڌڪر ڪم، هي رب ڏيکارين روءِ
پوءِ هو ۾ ٿيا هوءَ ۽ وڃي، ”رڪيل“ سي رسي

بيت (46)

صبر سوئي سک ميان، وٺ چپ منجهون چارو
ٻوڙو ٿي پياڻي ڇڏي، ڪر اندر او سارو
ماٺ ڪيون من ۾، ائين ويھ نه ويسارو
مدعي ماري ميد ڪر، لهي دشمن نه وارو
پوءِ ”رڪيل“ ويچارو، وڃي رسيو راه سان

بيت (47)

پر رڪيل رباني راه، ڪي صادق سڃاڻين
ٻولي ٻاروچل جي، هو پرين سان پاڙين
جن جي اور عجيب سان، سي سمهن ڪي ساڙين
”رڪيل“ اهي مرجان ٿي ماڻين، مدرسي محبوب جي

بيت (48)

فاقڻي منجه فقير، ٿاسامي سڏائين
جوڳي پنهنجي جي ڪي، ٿا جوشون جاڳائين
ڏکيا سکيا ڏينھڙا، سي نينهن سان نباھين
اهي ڪاھ ڪيون ڪاھين، ”رڪيل“ انهي راه سان

بيت (49)

تي فنا واري فرض ۾، تڏهن چئو تڪبير
من مصلو منهن محراب، جند جامي عشق وزير
نيت ٻڌي نينهن سان، ٿي قائم اوڏو ڪير
ڪڏهن قضائي نه ٿئي، آهن فاقئي منجه فقير
توڙون جي تقدير، ”رڪيل“ اصل عشاقن تي

بيت (50)

پر اصل عشاقن تي، آئي آيت هي انعام
ونحن اقرب اليه من جبل الوريد، سڃاڻن سبحان
سر نوائي سجود ۾، تن تابع تن تمام
سينو سندن صاف هي، منجهون قلب ڪلام
پوءِ ”رڪيل“ هي پيغام، ڪي رند سڃاڻن رب جو

بيت (51)

اندر اوجاري، ڪر وحدت سان وجود
نانه ڪيون نفس ڪي، ٿي نفی سان نابود
محبت جي ميدان ۾، ڏي سجودو سر سجود
پوءِ ”رڪيل“ جودون جود، ڪمائي ڏس تون قلب سان

بيت (52)

ايت تنهن جو اجر، هي اصل کون آباد
اٿن آڏي رات ڪي، اٿن ازل جو ارشاد
منجه مراقبي مشغول ٿيا، او سندن دلبر داد
او ”رڪيل“ هي عمرتن افراد، جن وساريو رب ڪي

بيت (53)

ساريان سڪان سوز ۾، سا محبت منمنجي من
 پار لنگهياسِي پاڻي، هو جوڳ پچائي جن
 ٻڌو صوفن سندرو، ٿا گهاٽو رب گهرن
 ”رڪيل“ فتح پور فقيرن، سي آبادي منجه آڻيا

بيت (54)

ڪيو شمس شعاع ٿيو، رات ويهامي ڏينهن
 زنا ور سڀ ضايع ٿيا، جڏهن پيلي پيو شينهن
 سنهن ثابت ڪينڪي، اٿي ٿلهو ٿورو پينهن
 اٿي ڦڙيون فتحپور تي ۽ ميرانپور تي مينهن
 جڏهن نئون لڳوسين نينهن ته ”رڪيل“ جنب مليوسين جهوڪ ۾

بيت (55)

طنابان نصيب تڏهن چڪيم، جڏهن گهريم دل گڏي
 ميرانپور جي مير جي، وڃي پيس تڏهن تڏي
 مان جهڙي ڪي مرد پي، ڏنو فيض سڏي
 ”رڪيل“ پوءِ ڇڏيا هئن اڏي، جو هر رنگ ۾ ٿي هڪ ڏسان

بيت (56)

ميرانپور جا منگتا، ڪر پرين جي پچار
 دست و تم دلبر جو، اجهي عبدالستار
 سڪ ٻڌايم سندرو، ڏينهن چڱي ڪنهن وار
 اندر ۾ هو جي تند تنوار، ”رڪيل“ اتم لون لون لوري يار جي

بيت (58)

جھلو جھوڪ ڏٺن جو، جت فقراون جي فوج
 ٿيو جاري فيض فتح پور تي، چڙهي ميرانپور جي موج
 طالب تسا توڙ جا، ٿا اکين لاهن اوج
 ايا محبت واري فوج "شاهه رکيل" جيڪي آيا در الله جي

بيت (59)

صوفن جي سردار سان، وڃي منهنجو په پيو
 لکيو روز ازل جو، مٿيس ميسڻ مون نه ٿيو
 دلڙي قائم درد ۾، مون کون سمهڻ ساءِ ويو
 وڃي اوچتي ۾ پيو "رڪيل" منهنجو سودو شرافن سان

بيت (60)

پر سودو شرافن سان، سرجو سانگ نه ڪر
 وڃي پي مطلوب اڳيون، سر اڏي تي ڌر
 شمع جيئن شعاع جو، سک پرواني کون پر
 پوءِ ايندڙ نينهن نظرت، "رڪيل" تو منجهه ديرو دوست جو

بيت (61)

تو منجهه ديرو دوست جو، جي سينو صاف ڪرين
 لاهه سياهي ڪس قلوب جي، وڃي پهچين جي پرين
 لا مقصود في الدارين الا هو، جي گهاٽو رب گهرين
 "رڪيل" محبت منجهه مرين ته سرهو ٿئين ساڻ سان

بيت (62)

آتش الانبو عشق جو، جنمن چڪن ڪئي چاتي
پائي ڏنائون پاڻ ۾، اها اندر ۾ جهاتي
درد وندن جي دل ۾، اچي ٿيو ظهورو ذاتي
او "رڪيل" لون پرينءَ لاتي، ٿيون دانهان نڪرن درد جون

بيت (63)

صحبَت سنگت سورن سان، مون کون سک جو ساءِ ويو
لڳيم اور الف سان، شل ڏسان ڪونه پيو
جانب سندي جوءَ ۾، وڃي پاتم لعل ليو
"رڪيل" وڃي اوچتي ۾ پيو، منمنجو سودو صرافن سان

بيت (64)

ڪنڌ نه ٿيڇ ڪاڏهين، وٽ سڌي وات سچار
ويم نه ويلو وچ تي، هي اوت نه گهر آڌار
ڪاه ته پهچين ڪيچ ڪي، پچ نه پيائي پار
"رڪيل" اجمي عبدالستار، کڻي ولهي ڪي ويجهو ڪيو

بيت (65)

ويجهائي جي وچ تي، اٿي ڏونگر وات ڏکي
ٽڪر جي ٽڪر جي، اچ ڪنهن سالڪ کون ۾ سڪي
وحدت ۾ وهلور ٿئين، اندر جوش جڪي
"رڪيل" اها وين نند سڪي، آراه پيا وڃي عشق جي

بيت (66)

نيت بدم نينمن سان، سا قضا ڪين ڪيم
وضو ساڻ وجود جي، سو هميشان ۾ هيم
پاڪي پليتيءَ کون، وڃي پري خيال پيم
پوءِ "رڪيل" هئين چيم، هوت ته منهنجي هنج ۾

بيت (67)

ناهي واند وجود کي، آءُ نيتيان ڪيئن نماز
اندر تاران طلب جون، ٻاهر وحدہ جا آواز
الست بربڪم سڻيو، ار واحن آواز
جي "رڪيل" سمجهين راز، ته قالو بلي تون قربان ٿي

بيت (68)

سدا سر سجدي ۾، هڪ دم دم ساڻ نماز
رمز لڳي رڪعتان رهيون، اچي نينمن مڇايا ناز
وفي انفسڪم افلا تبصرون، عروج نزول سمايا ساز
هو مندي هل جا، ٿيم اندر ۾ آواز
او "رڪيل" ڪي رند پروڙن راز، ٻولي ٻانهپ نانہ ڪا

بيت (69)

من مڪو تن مدينو، ائين سالڪ ٿا سمجهن
هڪ لذائون هڪ ٿيا، ٿا هڪڙو حرف پڙهن
هت لذائون هوت ڪي، هو پري پنڌ نه ڪن
دل سڃاڻي طواف ڪيائون، هي ڪعبو ڪا پڙين

بيت (70)

ڪيئن سڃاڻڻ سمجھڻ ۾ اچي. عاشق جو احوال
مخفي ڪمائن من ۾، ٻڌي خاوند سان هڪ خيال
ڪرامن ڪاتبين پنهي ڪلمن تي، ڇا لکن جواب سوال
نيڪي ٻڌي کان نڪري ويا، جو واحد ساڻ وصال
”شاهه رکيل“ پاڻ ڪري پئمال، وڃي لڌائون لامڪان ڪي

بيت (71)

نادانن ڪي نينهن جي، ڪل پوي ڪيمي ڪيمي
ڏسي پنهنجي ڏيل ڪي، ٿا وٺائن ويهي
خود پرست خودي ۾، ڄاڻن پاڻ نه پرڏيهي
نه ٿا سڃاڻن نفس ڪي، وڃي دروني ديهي
”رڪيل“ پاڻ منجهون پيهي، وڃي سچ سڃاتو سو پرين

بيت (72)

ملان پيا وڃي مامري، ويا اکرن منجهه اڙي
جلن جاڳن ڪين ڪي، هو ڏسن ڪين ڪڙهي
علم سڄو هڪ الف آه، هو ٻنگهيا وڃن لڙي
هليا عداوت سان، ڪري چست چڙهي
رڪيل ٻاريو من مڙهي، اوجر ڏسو عشق جو

بيت (73)

ڏسو منهن ملن جو، وڃي ڪاٺن لوڻ لسي
 ڪن عرض الله ڪي، منهنجي وڃي جوءُ هسي
 پنجئي وقت نماز ۾، ڏس گوڏا وين گسي
 نه اٿن خوف خدائ جو، توڙي سجدي منجه سسي
 هڪ عداوت حال ٿين، ٻيو تڪبر وين وسي
 پوءِ "رڪيل" وڃ رسي، ملن جي مجلس ڪئون

بيت (74)

پنجئي وقت نماز جا، هوڪرن ڪين قضا
 نيڪ بخت نماز سان، ڄاڻن اها آهي رب رضا
 عاشق اولاً ۾ ايا، مٿي غازن سر غزا
 "رڪيل" مولا جي محبت جا مزا، ڏوري ڏنائون ڏک سان

بيت (75)

منهن سان مٿو اندر ۾ ڪارو
 دغا پليتي دل ۾، ٻاهر نيڪن ڏيڪارو
 مولا جي محبت جو، هي لڏائون نه چارو
 "رڪيل" پوءِ وڃائي وارو، هلنداسي هٿ ڪٿي

بيت (76)

هلنداسي هٿ ڪٿي، هتون خاص صفا خالي
 جهڙا آيا سي تهڙا وينداسي، نڪا مٿ ڪري مالي
 جنڪي عشق الله جو، تن ڪي لبن تي لالي
 اهي مرڪن موالِي، "شاهه رڪيل" مدرسي محبوب جي

بيت (77)

عجب جهڙيون عادتان، عاشقن جون، آهين
 ڏيئي سزا ساهه ڪي، ٿا پلپل پچائين
 ڪڇن پڇن ڪين ڪي، ٻي وائي ناوائين
 صبر جي شمشير سان، ٿا خودي ڪي ڪائين
 اهي ناتو نپائين، "شاهه رکيل" اڳيون عجيبن جي

بيت (78)

اڻ تن اور عجيب جي، همت ويهي ڪين وسار
 حاضر ناظر حق ڪي، دل ۾ ساجڻ سار
 مشاهدو محبوب جو، دل اندر اوجار
 پوءِ پرين سندو پار، "رڪيل" ساڻ رفيق ٿيو

بيت (80)

تو شو تنهين ڪي توڙ ڪون، جنهين ثمر سڄي سڪ
 توڪل جو تر هو ٻڏي، دل ڪيائون هڪ
 وحدت جي درياءَ ۾، ڪنڌي نه ڪاڻي پڪ
 اهي لهريون لنگهي لڪ، "رڪيل" ويا پرينءَ جي پار ڏي

بيت (81)

ويا پرينءَ جي پار ڏي، اهي يڪا يگانا
 سورن جا ۾ سيد چوي، تن ڪي ڳچيءَ ۾ ڳانا
 اڀا عبادت ۾ اهي، مشفق مردانا
 ڪن "شاهه رکيل" شڪرانا، جو پرين ڪيائ پانهنجو

بيت (82)

جنمن پايون پاڻ سي، اوري ٿي اوري
 لهندا ڪين لڪن ڪون، ڏکيو ڏونگر ڏوري
 صم بڪم سي ٿيا، جن چاس چڪي چوري
 پوءِ رکيل گهر يانا گهوري، ٿا سڪيو ڄاڻن سر ڪي

بيت (83)

اڻ تن اور عجيب جي، هي وحدت جي وه واند
 مرجان ڪيڏن ڳيرو، عشق اٿائي راند
 سسي نيزي پاند، "رڪيل" اچل ته مر آ ٿئي

بيت (84)

نفس نجس ٿو طلب ڪري، خورش چڱي خوراڪ
 ڍاڀڻ ڪون ڏٺو نه باسي، اٿس سنجھ صباحين پاڪ
 خودي کڻي خراب ڪيو، بقوا هڻي ٿو پاڪ
 زيب زينت فخر وڌائي، چوي خوب ڪيان پوشاڪ
 ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان گهري ٿو ملڪ وڏا املاڪ
 جن سڃاتو رب ڪي، سي عاشق ٿيا عشاق
 ره "رڪيل" منجهه فراق، ٻيون وايون سڀ وسار تون

بيت (85)

ٻڌ نه ڳالهيون عقل جون، اهي ڪن ڪجاءِ ٻوڙا
 نه ڪر ڳلا پچر پرائي، مٿئون ڏوه چڙهندئي ڏوڙا
 عشق بنا افراد اٿي، ٻيا اجايا لوڙها
 هن ڳلي ۾ لکين بادشاه، سوين صوبا وڃي ٿيا مٽي پٺوڙ
 ”رڪيل“ گھوٽ اهي گھوڙا، ڪي ڄاڻان ڪاڏي ويا

بيت (86)

قلعا ڪڻڪ جا ڌڻي، هيا حڪم دار
 ويا لوڙ لڏي، لاڪا لڪ هزار
 ڳاهي ڳاه فراق جي، ڪيا ڌارون وار
 ”رڪيل“ گھوڙا گھوٽ سوار، ڪي ڄاڻان ڪاڏي ويا

بيت (87)

ڪي ڄاڻان ڪاڏي ويا، اهي لشڪر اٿالا
 ملڪ سڏائين پنهنجو، تن چست رکيا چالا
 ڏسجي مله مٽي جو، اهو شان وڏي اعلا
 ”رڪيل“ بڙچن جي پالا، وڃي خاڪي رليا خاڪ سان

بيت (88)

خاڪي رليا خاڪ سان، ٿا چندن چرخ ڦرن
 ڪي اچن پٿاڪن جو منهن اوڏهين، ڪي سڌاريو سمجهن
 ڪي هيڪڙائي ۾ هڪ ٿيا، اهي ٻيائي ڪين ٻڌن
 ڪن ڪي ڪنو ڪلالن ”شاه رڪيل“ اهي هت هتي مشهور ٿيا

بيت (89)

جو ڀن جتانہ ڪئي، هي پيرائي جا پار
 عضوا ڪين امر ۾ آيا اڃا وار
 جوت نہ جڳايئي، ڪيئي ستي ڪين سنڀار
 پوءِ مڙيئي چونڊءَ يار، تہ ”رڪيل“ فلاڻو بہ فوت ٿيو

بيت (90)

ڏس ساڳہ تنهن سڱ جي، ٿو سائين سڃاڻي
 جي ڪجهہ مليس هت سان، سو وٺيون اماڻي
 جاڳي ساري رات، پنهنجي ڏٺي جي پاڻي
 اڃا تون ”رڪيل“ نٿو سڃاڻي، پنهنجي مولا مالڪ هڪ ڪي

بيت (91)

ڪتو در ڏٺي جي ٿو، پونڪي ساري رات
 تو ڇڏيو در ڏٺيءَ جو، توکي سمهڻ کائڻ تات
 ڏسي پنهنجي ڏيل ڪي، تو هت نہ سڃاڻي ذات
 اها عمر منجهہ ظلمات، ”رڪيل“ ويئي پٽيندي نفس سان

بيت (92)

ويئي پٽيندي نفس سان، تو ٻڌي ڪانہ پچار
 ويڃ مولا وارن وٽ، ڏيئي گوش ٻڌج گفتار
 سڄي محبت تن جي، جيڪي اهل فقر جا يار
 ٻڻا گهوڙا گهوٽ سوار ”رڪيل“ ڪي ڄاڻان ڪاڏي وبا

بيت (93)

قربن سان ڪيئن ڪٽي، دوستي دل ٻڌي
هن چل پل جي چاهه تي، عمر رولن منجهه وڌي
پرين جي ۾ پسڻ جي، نڪا سڌ لڌي
پوءِ "رڪيل" آري ڪيئن اگهي، جو ڪوڙي آهين ڪانڌسان

بيت (94)

منت سان محبوب کي، اون لهندين ڪين ائين
سوال حرام نه ڪر سائين کي، هتي جوئي دم جيبن
ڏيئي سر تان سرهو ٿيڻ، جي پيالو عشق پيڻ
اپو عبادت ۾ وڃي، پائج حال هيڻ
او "رڪيل" ڏوراپو نه ڏئين، ته وايون ٿيندي وصال جون

بيت (95)

جي هڪ دل هجيئي هوت سان، ته ٻيا سنگهه سڀيئي ڇڏ
ڏيئي به باهه پنيور کي، هن لوءِ منجهون ئي لڏ
ڪوڙي مٽي مائٽن جي سان، اها دل نه ڪنهن سان گڏ
اهي به شڪ شرڪ ٿي، اتي آڏاڻان نه اڏ
او "رڪيل" سڪ منجهون ئي سڏ، ته اڳي پوءِ اجهو اهو اٿي

بيت (96)

پٺيان هوت پنمل جي، ٿي رند وٺي راهي
چري چرخو چور تون، ڪر سمهي نه ساهي
سمهڻ اڳئون گهڻو اٿئي ٻي قبر اونداهي
ٿي ڏاهه ٻڌي ڏاهي "رڪيل" ڏورون هن ڏهڪار جي

بيت (97)

هتيو به هجيئي هت ۾، پوءِ چرخو ڪيئن نه چري
 ڏورج ڏينهن جو، تون وينئين رات ڪري
 سنهون ڪتي سڀڪا، تون ٿلهو ويه ڏري
 جڏهن ساءِ سبب ڪري، ته "رڪيل" ڪپه مون ڪيميا ٿئي

بيت (98)

پها سان ڀريت جي، تون ٺاهي ويه ٺري
 ور سهاڳڻ سڏبين، رک چيتو ذونق ڏري
 ويئي اورج ايت سان، متان وڃيپن ماڳ مري
 پوءِ ڪلندڙ درس ڏري، سامي مون سيد چئي

بيت (99)

ڪڏهن ملندڙ ڪينڪي، سمهڻ سان سهاڳ
 ستيون سي سڪليون رهيون، تن کي پيرو ڏيئي ڪئن ڀاڳ
 ڏک بنا سک نه ملي، آيو ڏکي باب ڏهاڳ
 ڪن کي ڏوريندي ڏينهن ٿيا ڪن کي لس لڳو آ لاڳ
 اتي جاري ٿي جاڳ ته "رڪيل" راضي رب ٿئي

بيت (100)

جاڳڻ واريون جيڏيون ستيون نان سيئي
 اوجاڳو ۾ اکين کي، ڏنائون ڏيئي
 پاڻي منهن مونن ۾، ٿيون اورن اهيئي
 پوءِ پري وڃي پيئي، "رڪيل" ڳجهي تن جي ڳالهي

بيت (101)

برو ٻولي بلوچن جي، ٿا چيشي چيشي ڪن
 بڙدا بار بلوچ جو، آيو مٿي سر مين
 نندم ڏاڏا نينهن سان، ٿا چڱي چال چون
 ”رڪيل“ سامي منجهه سون، جوڳ پچائي جاءِ ٿيا

بيت (102)

چڏ خوشي خيشن جي، چن مٿي وڃ مري
 راتيان ڏينهن خوف ۾، ڏس کولي درد دري
 تڏهين لهندين يار کي، سر گهوري وڃ گهوري
 دنيا واري درد سان، ويا عقلي ڳڻتن منجهه ڳري
 جنڪي ذوق ذري، شاهه رڪيل مڪو تنهن ماڻيو

بيت (103)

دوشي موشي درد سان، اديون چرخي کي چورن
 سياهي هي سيد چوي، ٿيون قلوبئون ڪورن
 ونحن اقرب ليه من جبل الوريد ڏسي الف سان اورن
 ”رڪيل“ سندو سپرين، سوجهي لڌم سوجهرو

بيت (104)

داڪا داڙي بسني، هتي نه هوندياس
 هت ڪنيون هڪلان ڪيان، هي سور نه سانپيندياس
 ڪاهه ته پجين ڪيچ ڪئي، چڏ ويهڻ جي ورجاس
 پوءِ وڃين ٿيئين پاس، ”رڪيل“ اڳيون رام جي

بيت (105)

په ټي ساوږ ڏينمن، ائين سمهي کين وچاء
 اټي آڏي رات کي، ٻڌ جوڙو بج رلاءِ
 توبه استغفار جو، هنکي چمبڪ چست چڪاءِ
 عادت اوجاڳو ڏيئي، هي نيڻين ننڊ ڦٽاءِ
 پوءِ سمهڻ کين سماءِ ته "رکيل" گروٽ ڳلا نه ٿئي

بيت (106)

ورکي وساري آءِ، سنجمي سي ته ستيون
 سمهن ساري رات هو، پرجمي کين پتيون
 اکئين ملڪ الموت کي، اهي ڏسن کين تتيون
 سج اڀاري سيد چوي، اهي آرس سان ۾ اٿيون
 اهي وٺنديون کين مٿيون، پوءِ "رکيل" هٿ ملينديون
 هوت کان

بيت (107)

هٿ ملينديون هوت کان، تن سڃاتو نه سور
 عمر ساري نفس سان وٺي، مٿي جي هي مور
 لمن پرچو پيچرو، هي چت ڪيو تن چور
 وڃڻ جھوڪ ضرور، "رکيل" سي ويهن ڪيئن وسيليون

بيت (108)

حجت ناهي هوت سان، اتي چلي نه چارو
 ٻڌو سورن سندرو، اچي ڏکن ڏيڪاريو
 مان جهڙيون ڪيئن مرڪنديون، جن ويٺي وساريو
 هٿ ڏک پنسديون سي اديون، پوءِ ايندن سڪن جو وارو
 منمنجو مالڪ موچارو "رکيل" شل عيب نه ٿولي انجا

بيت (109)

چرخي سان چت لاتي ڪيئي اتي اڏورو
ڪٽڻ ٻاجمون ڪيئن هت، سٺ ڪندينءَ پورو
نئين توريندڙ تيز سان، اهو ساهه سڪيو سورو
اوھت ڪامي ٿو ڪورو، ”رڪيل“ ناهين جاءِ جلجاءِ ريءَ

بيت (110)

ايٺ تنهن جو اجر، تن اندر اوراڻو
وانديون ڪين وجود کون، ڪيئن مٺيون ڪن ماڻو
اوجاڳو ۾ اکين ڪي، تن سک نه سيباڻو
اوھت پاند نه پڄاڻو، ته ”رڪيل“ ٿمر ڪٽجانءِ ساڻ سان

بيت (111)

چرخي ڪي ڪاري، اٿون ستيءَ بيساري
سنمون ڪٽي ڪين ڪي، هت ننڊ ڪيئ پياري
ناھين ڪاڻ شراف ڪي، هت زور اڳيون زاري
او ”رڪيل“ هي وس نه ويچاري، شل پوندي ٻاجهه ٻروچ ڪي

بيت (112)

بيمر ٻاروچل سان، وڃي ٻول ڪنديس ٻولي
پينر شهر پنيور ۾، ٿيس اديون اڪيلي
هيڪل وينديس هوت ڏي، اڳيون ڏونگر اٿم ڏولي
اها چپر جي چولي ”رڪيل“ اچي پنهل ڏيندم پاند

بيت (113)

لڳي پاند پنمل، تون پنمل پاڻ سڃاڻ
 خمر غفلت خواب ۾، هي ستي ٿي ناساڻ
 پيس وٽ وصال جي، تڏهن پيس ڄاڻ
 مٺي وارو ماڻ "رڪيل" محبت ۾ مقبول ٿيو

بيت (114)

ٻڌي سورن سندرو، اچي هتي هنڌ ڪيو
 ايڏو درد دل ۾، مون کون سمهڻ ساءِ ويو
 هٿ ڪنيو هڪلن ڪيان، اچي پرين جو پور پيو
 پوءِ "رڪيل" هيئن چيو، ٿيندم ميلاپو محبوب سان

بيت (115)

ٿيندم ميلاپو محبوب سان، شل اوجاڳي مون اڃ
 طلب وٺي توحيد جي، ائين وحدت سانئي وڃ
 جن ستي ساٿ وڃايو، "رڪيل" تن کان ڀڄ
 پوءِ ٿيندم وحدت وارو رڃ، ته هيڪلائي مون هنڌ لهين

بيت (116)

محبت جيئي مڃ ۾، ٿي پڙڪي ڪوناري
 اجهامي نه عجيب جي، تنهن ٻاروچل ٻاري
 وڃي اوڏي ٿينديس اوڏهين، جا ٿي ڄام پنمون آري
 پوءِ "رڪيل" رکي ڪوهياري، ٿي هٿ ڪنيو هڪلن ڪيان

بيت (117)

هت ڪنيو هڪلن ڪيان، آءٌ ويتر ڪندس ويس
لڌم پير پنهل جو، سچ ڏاهي ڏنم ڏس
روه ڏکئي رڻ راهه ۾، تون رهبر اچي رس
او "رڪيل" جبل سارو جس، ٿي راهه ڏسيون راڙيون ڪيان

بيت (118)

ڏکي بکي ڏونگر ۾، ٿي ڪاهه ڪيون ڪاهي
بڌم سورن سندرو، آءٌ سڪ منجهون ساهي
توڪل ثمر توڙ جو، مون کي اديون ئي آهي
پوءِ "رڪيل" هي چاهي، جو پاھڻ پايڻ پالڪي

بيت (119)

لوڪ ستو ننڍان ڪري، مونسان لڳت هي لڳي
سمهان ويهان سور سان، منهنجي اچي ننڊ ڀڳي
ڏاڍو ڏک اندر ۾، امڙ ڪا لاهي پيڻ سڳي
پوءِ ملندين پنهل سان تڏين "رڪيل" جڏهن سورن کي سنگتي ڪرين

بيت (120)

ٻولي ٻاروچل جي، آءٌ سمجھي ڪين سگهان
جوڙ ڪيم جي جان ۾، مون کي اچي ڪين روان
وفي انفسڪم افلا تبصرون، ڪيو ٿو اوھان
روئڻ پٽڻ رسم راج جي، آءٌ ٻڌي ڪن ڪيان
پوءِ لوچي لعل لھان، ته "رڪيل" جانب پنهنجي جوءِ ۾

بيت (121)

اندر سنهان سور کٽڙا ٿيا. مون کي سک وڌو ساڙي
 اچن به پاڙيچيون ۾ پچڻ کان. منهنجو هلڻ ٿيو هاڙهي
 الانسان سري وانا سره. لوچي پرين لڏم پاڙي
 او "رکيل" آيم لکن کون لاڙي. وڃي روء بروءِ رمضان لڳيون

بيت (122)

اوري جموري عشق جي. اٿم جي جسو جاني
 فڪر به تنهن فراق ۾. پنهنجو پاڻ ڪيم فاني
 هر رنگ ۾ ٿو هڪ ڏسان. تنهنجو شعلو شهاني
 او تون. "رکيل" انسان. کڻي گجھ چپايئي پانهنجو

بيت (123)

سدا ڪال سڪال ۾. مون کي بره بچائي بک
 تنهنجي طلب تسو ڪيو. هت ڏوربان ويٺي ڏک
 لڳم درد پرين جو دارين ۾. اهي سور پايان ٿي سک
 او "رکيل" توڻي ڪوسي لڳيم لک. تڏهن به ڪندس پنڌ پرين ڏي

بيت (124)

سندو پنڌ پرين ڏي. ڏٺم سوجھرو ويم لڙ لهي
 لوچي به هن لڙات کون. ڪيم پنهنجو پاڻ سمي
 فاڌڪروني اڌڪر ڪم. اندر اها رمز رهي
 او "رکيل" گجھ ۾ ڳالهه ٺهي. اچي پرينءَ واري پار جي

بيت (125)

پيرين پنڌ وڃائيو، هو دل ڪشالو ڪن
اندر به اور عجيب جي، سي ڪيئن سک سمهن
توڙي سمهن سيج تي، اوهي پاسي
”رڪيل“ اهڙي ريت رون، اهي سونهان ٿيا ساڻي جا

بيت (126)

سور پرينءَ جو سک گهڻي، ڪيم اکين اوهيڙا
وسن پي ساوڻ مينهن جان، منهنجا نيٺ ٻئي پيڙها
اهڙو اوڀر عشق جو، ڪيم ڪهڙئون ڪو هيڙا
او اهي آيم او سيڙا، ”رڪيل“ امر ساڻ عجيب جي

بيت (127)

باري بار بره جو، مون کي ڪڍڻ ٿيوم اڀت
تو ڏنهن ڪا توفيق ٿئي، نڪو زور پايان ٿي ست
آيس به عشق طفيل ۾، ڏسان ڏي نڪوئي ڏت
اوروئڻ ٻاجهون رت ”رڪيل“ نٿم حيلو بنا هوت جي

بيت (128)

ڇا وهايئي پاڻ ڪاڻ، هتون سودو ساڻ ٿمر
هت آئين به ٿي ڏينهن، پي تو وڻجيو ڪين وڪر
نيڪي واري نانءُ جو، پيئي ڪونه قدر
اواها عمر ڪوڙ مڪر، تون ”رڪيل“ ڪاڏهن لهندين ڪاڏڪي

بيت (129)

دل سڙي داغ ٿيا، اهي ڳوڙها ڪيئن ڳاڙيان
درد بنا اک نه پيڇي، اندر جيون ڪي ڪاڙهيان
پٿر پرائو سور پنهنجا، اهو پلئو ٿي پاڙيان
او "رڪيل" سمهڻ ڪي ساڙيان، نه ته پوندءِ وٽ وصال جي

بيت (130)

جموري جيءَ جي ۾ جمران، اندر ڦوڙائي جا ڦٽ
چڪن به چاڪ فراق جا، نه ٿا سنڌو ڏين هڪڙو ست
سمهڻ سورن گاڏيو اٿم خاڪ وڇائو ڪٽ
اهي پورپون ٿا وٽ "رڪيل" مون ڪي اندر ۾ ٿي عشق جا

بيت (131)

هڪڙي هي دل ویر هوت ڏي، ٻئي ڏي ڪيئن لڙي
خطرا پي ڪچا ڪوڙ جا، ڪڍيم ترت ترتي
لا هوت او لامڪان جي، هي ٿي ڏسيون راه رڙي
ٻولي ٻاروچل سان، منهنجي پنهل سان پڙي
هي تنهنجي سڪ ۾ سڙي "رڪيل" مان گهوريان گهر
پنپور جا

بيت (132)

جي پي ڪرين پنڌ پرينءَ ڏي، ته ڏس فقيري پاڻي
سنگت ساڻي سور ڪر، ڇڏ طمع وڃائي
سکيو نه ڄاڻج ساه ڪي، هل هڏا تپائي
"رڪيل" اها لڳت ڪولائي، ته عاشق سڏجي اتمين

بيت (133)

توبه جي تنبيهن سان تون منڪر ڪي مناءِ
 ٿي يڪو تون يار سان، ٻي ڏي ڪين واجهه
 ڏيئي اوجاڳو ۾ اکين ڪي، سمهڻ ڪين سماءِ
 محبت جي ميدان ۾، وڃي وڪ وڌاءِ
 ان الله مع الصابرين، دل سڄي جاڳاءِ
 پوءِ ”رڪيل“ هيئن هاءِ، ته پرين ڪندءِ پنهنجو

بيت (134)

سڪيو سمهڻ گهوريو، اها پياري ننڊ وڃاءِ
 ڏيئي او جاڳا ۾ اکين ڪي، قلبي ذڪر ڪماءِ
 تڏهين پرين ڪندءِ پنهنجو، ٻي ڏي ڪين واجهه
 ”شاهه رڪيل“ هي هي ڪيون هاءِ، ٿي هٿ ڪنيو هڪلن ڪيان

بيت (135)

نڪو سنگت نا ساڻي، آهيان هڪل هڪ ڇڻي
 ڇا وهايئي پاڻ کان، هتون هلندين خالي هٿ ڪڍي
 نه ڪيئي عبادت رب جي، نڪا نيڪي باب بگهي
 ”رڪيل“ پوءِ پوندءِ موت ڦڻي، جڏهن ولرڪون وڇڙي هليين

بيت (136)

فڪر ڪري ڏس پاڻ ۾، هي ٿي پاراهي جي جاءِ
 جيئن فوتو پاڻيءَ جي مٿون، تنهنجي اندر منجهه هواءِ
 هوا اهو دم ٿي خاڪي بت ۾، روهي رمز رلاءِ
 حرص حوس نفس جو، چني پاڻ ڇڏاءِ
 پوءِ ”رڪيل“ نام سڏاءِ، ته پرين ڪندءِ نيئين پنهنجو

بيت (137)

بڌءُ الست بربڪم چيئي قالوبلي اهو سچو ڪر اقرار
ڪنڌ نه ڦيرج ڪاڏهين، وئج پرينءَ وارو پار
ونحن اقرب اليه من جبل الوريد، ڏس دل ۾ ٿي دلدار
”شاهه رکيل“ مٿي سرمدار، اٿي باري بار بره جو

بيت (138)

ڪاري دل ڪيئن اچي ٿي، تنهنجي ڪاڏهن لهي ڪس
سور وهائي سچ جا، وئج ڏاهي وارو ڏس
ڏيئي اوجاڳام اکين ڪي، ويتر ڪجانءِ وس
پوءِ ”رڪيل“ ڇڏي حرص هوس، وڃي ٿي رسيلو راه سان

بيت (139)

بيوس جوئي وس نانمن ڪو، جيڪي پاڻ ڪري
جسم جاڳاءِ جوش سان، تان ظالم نفس مري
مراقبو منظور ٿي، اوهي گهاٽو رب گهري
توڙي پنڌ پري، ”شاهه رکيل“ ٿيو سفر سجايو تنجو

بيت (140)

منهنجو پنڌ پرين ڏي، اڳيون ڏکيا سور سڄمن
سڪ وارن جا سور ٿمر، شل هميشان ۾ هجن
سچي توڪل تن ٻڌي، هو وڃي پنڌ پڄن
”شاهه رکيل“ اهي پياڻي ڪين ٻڌن پيارا ٿيندڙ رباني
راه جا

بيت (141)

هیکل به آیم سر تي، ناسنگت ڪو سائي
 ڏکيو پنڌ ڏسي ڏيل ڌري، دل سورن ۾ ڦاٿي
 ڪاڏنہ به ڪيچ ڏئي، اچي لنون مون سان لاتي
 پاتم اندر ۾ جهاتي "رکيل" اتم وسيلو ويجهڙو

بيت (142)

ڪيم ڪمايم ڪين ڪي، وکر وهام ڪونہ وٺي
 قافلو ڪلور جو پري، ساڻ ڪنيم انهي پنڌ پٽي
 اڳيون تويندءِ تري ۾، الاڻي ٻڌڻ ڪيئن چئي
 اوهي "رکيل" سر سٽي، شل عدل ۽ انصاف ٿئي

بيت (143)

مولا جي محبت جو، سامان وهايو سور
 اندر ۾ آڙهه عشق جو، ٻريو مڃ ضرور
 موتو قبل ال انتموتو، مرڻ ڪيائ منظور
 مراقبي منجهون، معلم ٿيو مذڪور
 هڪدم دم سان درد فراق جو، پلپل پين پور
 هردو تن حضور، "رکيل" پرين لڏائون پاڻ ۾

بيت (144)

ساري رات سورن، اکين اوجاڳا آيا
 ويرن وڪوڙ يا وچ تي، نئين رانول ريجهايا
 محنتي منظور ٿيا، مٿي سورم سجايا
 هوت وڃي ٿيا هڪ سان، ڇڏي ڏئي جي دعوا
 "شاه رکيل" ڪنهن سالڪ سمجهايا، اهي راه وٺيون رڙندا ويا

بيت (145)

عشق جنهين سر آيو، سي اهڙي ريت روڻ
 واٽ اٿائي پنڌ پري، ڏونگر ڏيه ڏکڻ
 لڌم به پير پنهل جو، لوچي منجم لکن
 تن جون بنيون بس نه کن، "شاه رکيل" جن جون
 پاروچل ٻاري

بيت (146)

دل ۾ دکيم دونهان درد جا، سوز ٻڌا سامان
 ويم وڪوڙي وجود کي، ٻاري بره بيان
 جان جسو جي ٿو جلي، نڪي اکين کي آرام
 اندر ۾ عشق اڀاڪيا، نينهن ٻڌي نشان
 "شاه رکيل" کي اهڙا کڻن خان، ٻاري هن بناوڪنئون

بيت (147)

ندوري هن نفس سان هت حيل ڪيم هزار
 سرکش سڌو نه ٿئي، هر جو پيس لت لغار
 کلڻ کائڻ سک سمهڻ، ڪنيم ڏنگائي جا پار
 نڪو خوف مرڻ جو نه ٻڌم، پرين جي م پچار
 انهي "رکيل" ڪيف خمار ڪيئن اولي ڪيا عجيب

بيت (148)

دنيا ڏونڊ پليت پرائي، هو هتي ٿا هر کن
 باهن پوڪن پاڻ ۾، ڪست ڪيو ڪرڪن
 اچن وڃن ڏونڊ تي، اهي گوز ڏيو گرڪن
 "رکيل" ڏسي مرد اهي مرڪن، جن جو عشق الله سان

بيت (149)

دنيا دو رنگي، هي پتي پاڪاري
 ڪن تھين کي ڪينڪي، ٿي ڏوتي ڌتاري
 جت ٽڪي اهو، گھر سڄو ڪاري
 پني فقراون جو، ٿي جڃ ھنيو ناري
 "رڪيل" نھاري، ناءُ ڄمپيو ھڪ نينمن جو

بيت (150)

هي هي ڪيون حرص ۾، ٿا دنيا دنيا ڪن
 راتيان ڏينھان نفس سان، هو پڄي ڪين سگھن
 نڪو نالو رب جو، نٿا ناءُ ڳنھن
 سڄ لھي سانجھي ٿيو، مٿون رات پين
 پوءِ "رڪيل" ٻڌو نه ٻوڙن، ڏھاڙيون جي ڏاھ

بيت (151)

ڏھاڙيون جي ڏاھ، ٻڌي جن ٻولي
 سمجھون ٻڌي سندرو، تن چاڪ ڪڍي چولي
 اوزن سي الف سان، ڏسي جانب کي جھولي
 اوراڻو ته عجيب کي، ڏين لکيڻي لولي
 شل "رڪيل" جي ٽولي، ھوندي عشق الله جي

بيت (152)

ھوندي عشق الله جي، مراقبي منجم مقبول
 وقت سيڻي فرض هي، وڃي قضا ٿين قبول
 پاڻي منھن مونن ۾، ٿيا محبت سان مشغول
 پوءِ "رڪيل" نينمن نزول، وڃي نفي کون اثبات ٿيا

بيت (153)

نينمن لڳو ناداني وئي، ٿيو سالڪ سمجھي سور
جيئن پروانو شمع تي، گھري ڪري گھور
جن جي جنگ جسم سان، تنڪي پلپل پون پور
”شاه رکيل“ ذاتي جا ظهور، آواز پيا عرش عظيم تي

بيت (154)

هر ڪا لڙهي لنهاري، وڃن ٿا او پارا عاشق
پير نه پڄن پنڌ ۾، سنڌي سيني چڪڻ چڪ
ڏس به پڇي ملاح کون، ڪيائون تر هو سڄي سک
تن لهرن ڪنئون لائق شاه رکيل آهي تڙ چڙهي ويا تار منئون

بيت (155)

تڙ چڙهي ويا تار منئون، ڏسن محبت جو ميدان
صفائي سيني ۾، هي پڇي شڪ گمان
هر طرحين ٿا هڪ ڏسن، لاشڪ لامڪان
”شاه رکيل“ ساروئي سبھان، جاڏي منهن ڦيربان
منهنجو پرين

بيت (156)

نه ڪنهن جهيڙي جنگ ۾، نه ٿي مرض ڪنهن ماري
فڪر حيرت سان ڏسن، ڳجھي ڳاراڻي ڳاريا
سدا جنگ جسم تي ڪندا دز دشمن سان وارا
وحده لاشريڪ له، اندر ۾ آين اوسارا
اهي رکيل ڏکن ڏيکاريا، اٿي رباني راه ۾

بيت (157)

نالو ڳنھين نينھن جو، تہ سختن ٻار سھاءِ
 صبر دارون سور جو، ٻي وائي سڀ وڃاءِ
 جي سانگو رکين سرجو، تہ پير نہ پڙ ۾ پاڻ
 ”رڪيل“ ھي ھي تن کان ھاءِ، جن جي عشق اچي گھر
 ۾ گھڙيو

بيت (158)

پنھنجو ڄاڻج پاڻ ۾، ٻئي ڏي نان نھار
 گلا غيبت ڪينو ھي، ٻيائي ڪين پچار
 سڃاڻج جون سيد چوي، اھي اڪيون ئي ڌار
 دوستائي درٻار ”رڪيل“ ھيئون ٿي تہ ھنڌ لھين

بيت (159)

جي ڪجھ ڪرڻون اٿئي، تہ اڄ ڪر نہ صبح ڪاڻ ٿم
 اتون بہ ھلندين سڪڻو، اڳيون سڄ ٻڃمي ٿو ٻر
 جاڳيم بہ خوف خودي وٺي ”رڪيل“ ڏنم ڏيل پنھنجي ۾ ڌر
 جمع خزانو جن ڪيو، ڏسي دمن سان دلبر
 جڏھين وارو ڏيندءِ ور، تڏھن سونھين سرتن وڃ ۾

بيت (160)

ايڏو بہ فڪر ان جو، نٿو پيٽ اچي ڪنھين پرهيز
 رکي بکي بدبخت ڪي، تنھين تي اٿس تڙندا اي تيز
 خواهش بہ نجس نفس جي، اوڻي ڪري گھور گريز
 نہ ٿو اچي تابع توبہ جي، نہ امر جي آ ميز
 ”رڪيل“ ڪي شان ڀريا شب خيز، پاڻ پليائون پنھنجو

بيت (161)

نيت پي ٻڌي نينهن سان، توڏنهن منهن نه پرين مٽج
 سڄو غلبو عشق جو، هي گهٽيو نا گهٽجي
 سڪ پرين جي سور کڙاڪيا، اها ڦٽيل دل ڦٽجي
 ”رڪيل“ توڙي چڪرمون لتجي تڏهين به ڦوٽل ڪي ڪيئن داغ ٿئي

بيت (162)

ڏوئي پوئي ماڃي، اندر ڪر اچو
 غفلت ۽ غير ڪي ڇڏي، ڪليج ڏور ڏچو
 پاڪائي پرهيز سان، ٿي سائين لڳ سڄو
 ”شاه رڪيل“ انهي بات بچو، ته هر رنگ ۾ رلجي ويو

بيت (163)

ڏوئي پوئي پاڻ ڪي، هي ڪٿي ڪنڀ چڙهيو
 ويڙهو پاڙو اچي پڇڻ کان، توهي جادون ڪيئن پڙهيو
 ڪيئن ڏهين ميرا ڪپڙا، محنت ٻاجهون جڏهن لمي قلب ڪڙو
 اندر ۾ ٻاري مچ سڙو، ته ”رڪيل“ سونهن ٿئي سائين جي

بيت (164)

ڏوئي انهي ديس ۾، اڃا به آهين
 رڱڻ چڙهي رسول جي، هوتا پلو پسائين
 رت سان رنگن ڪپڙا، غم جون پوشاڪان پائين
 اها ذات نه پڇائين ”شاه رڪيل“ جيڪي اچڻ سان آهي ويا

بيت (165)

صوفي سڏجي تنهن کي، جو ڳجي ڳالھ ڏسي
 آسرا چئي ڏئي سرعشق ۾، سو وحدت منجه وسي
 اڄ اٿاري اڄ سان، تشنگي تن تسي
 سڪ چڙي پو ڏک ۾، سو وڃي روءِ رسي
 فانيما تو لولا فشم وجه الله، اکين ساڻ ڏسي
 "شاه رکيل" گر گسي ته پارس وڃي پاڻ ٿئي

بيت (166)

راڳ منجهون هي رمز سمي صوفي سڃاتي
 سينو سوز فراق ۾، تنهن چڪن ڪئي چاتي
 اونهي بحر عميق ۾، تن پاتي هي جهاتي
 نانه ڪيائون نفي ٿيا، ٽين الف اثباتي
 اهو زهد ڪري ذاتي "شاه رکيل" ٿيا گم راه ۾

بيت (167)

شريعت ظاهر سان ڏسان، تنهن ۾ آئي نه ڪوئي شڪ
 جي ترڪ طريقت ۾ ڪرين، چڏ طمع جو تعلق
 حقيقت جي ميدان ۾، وڃي حال سڃاڻج حق
 اها معرفت مرڪ "رڪيل" مٿي مردن جي اچي

بيت (168)

وڃي گم ٿيا سي راه ۾، ٿا هوڪو حق چئون
 دل يڪائي يار سان، سي محبت ۾ مرڪن
 محبت مولا جي مٺي، تن ڏئي فقراون
 ڌڙ جدا سر ڌار، وڃي ڪٺا ڪلالن
 ڏيئي ٻيائي ٻولي ٻن، "رڪيل" گرساڻ سي گڏيا

بيت (169)

اهي اڪيون بنان عشق جي، انڌيون شال هجن
 ڪن ٻوڙا ٻيائي ڪون، اهي ٻڏيون ڪين بهمن
 اندر پي اور الف سان، هو ڪڙهيا پيام، رجهن
 "شاهه ڪيل" حق سڃاتو تن، اهي ويون پڻينديون پاڻ ڪان

بيت (170)

اڪيون عاشقن جون، امر سان آيون اوجاڳن
 منجهه مراقبي محبوب جي، نه ٿيون ڏٺو ڪيون ڍاپن
 ٻيئي به ٻڏيون دل سان، ائين هيڪل ڪين هلن
 "شاهه رکيل" تڏهن پاڪ پون، جڏهن دل سڃاڻي دوست کي

بيت (171)

اڪيون عاشقن جون، شرم ڀريون شاهي
 پسڻ سان ٿي پاڪ ٿيون، آين ازلون گواهي
 سدا به ستر پوش ۾، تن جو واحد ٿيو واهي
 اها چاڙهي ۽ لاهي "شاهه رکيل" سڌ لاهي سمجھي ويون

بيت (172)

اڪيون عاشقن جون، ٻاجهاريون ٻيئي
 رتيون ڀرين جي رنگ ۾، ٿيون سڃاڻن سيئي
 نه ٿيون ڏسن غير سان، تن تي حال پيو هيئي
 اهي ڏکن سان ڏيئي، "شاهه رکيل" اوجاڳن اوجاريون

بيت (173)

اڪيون عاشقن جون، ٿيون رحم ڀريون روئين
 سو ڀيري سڀني کي اهو غير ڪڍيون ڌوئين
 مالمان به وڃمن من ۾، اهي گوهر ٿيون پوئين
 اهي جهونگارئون جهوئين "شاهه رکيل" پورب ٿينديون پڌريون

بيت (174)

اڪيون عاشقن جون، نه ٿيون نهاريون
 جڏهن به ڏسن رمز سان، هن ڏونگر کي ڌارين
 وڃمن به قطرو فيض جو، هن هنئين ۾ هارين
 سڄڻ سي سارين، "شاهه رکيل" آسرا چئي اوڏنهن ويون

بيت (175)

سرها سر تنن، جي مراقبي منجهه مرن
 عين پاڪ شهيد عاشق، ٿا گهاٽو رب گهرن
 تن جاتڏهن هڏن، "شاهه رکيل" جڏهن ڏسن منهن محبوب جو

بيت (176)

هيءَ عمر اجائي ويم، عشق بنا افراد
 سڳيو سمهن سڀڄ تي، ڪيئن ڪيان هي خواب
 هٿئون هلندين خالي هٿ ڪٿي، اڳ تيز تڪو آتاب
 "رڪيل شاهه" لٿو تن حجاب، جن جاڳڻ سان ئي جار ڪيو

بيت (177)

اٿن آڏي رات ڪي، جلن آئون جاڳن
 سماڳ واريون ڪيئن سمهن، جي ورساڻ ٻول ٻڌن
 منهن ڏيئي مونن ۾، هو سڄي پنڌ پون
 "شاهه رکيل" اهي ڪيئن ڀلن، جيڪي نالي مون نروارڻيون

بيت (178)

عشق نه هيڻي راند، آيو مٿي سر جنهنين
 عضوا اڪيڙي چڪنا چور ڪري، وڏا شينهن پيڇي
 درد جنهن جي دل ۾ سڪيو ڏسن ڪين سمهي
 "شاهه رکيل" من مراد پني ته سڪ سنڌوئي ناڏئي

بيت (179)

پاڻ نه پائڻ پنهنجو، منجهه فڪر جي فاني
 الف ڪمائن اندر ۾، او نه ذڪر رباني
 ڪڙهن پي سڙن قلب ۾، ٻاهر ٻاڦ نه نشاني
 اهي جنگ وڏا جاني، "شاهه رکيل" سڪ سڃاڻي ساڌ ٿيا

بيت (180)

جي به سڃاڻي پاڻ ڪي، ته سڪي ننڊ وڃاء
 اٿي اور الف سان، ته ور وڪ وڌاء
 الانسان سري وانا سره ڳڄمو ٿي ڳالهاء
 اٿي جانب انهي جاءِ "شاهه رکيل" ديرو تنهنجي دل ۾

بيت (181)

درد جنهين جي دل ۾، هڪ ويله نه ٿين واندا
خالق جي خوف ۾، محو رهن ماندا
خيال نه ٿين ڪاڏهين، ٿين هڪ سان هيڪاندا
اهڙا سوراھي سهندا، "رڪيل" جن کي عشق عجيب جو

بيت (182)

جلن جاڳن جيءَ سان، هي ويله نه وسارين
ڳالهه پرين جي ڳجهه جي پري پچارين
اولي رهن ٿا عام کون، اهڙا ڏاڳائي ڌارين
سجڻ سي سارين، تن "رڪيل" ننڊ ڦٽائي سک جي

بيت (183)

موتن جي مله جو، نڪو انت شمار
جنهن چونڊيا ڇت ۾، نه ڍاپن ڪرڻ قرار
لاجي لذت چڪيائون، اندر ۾ هو سنڊي هڪار
تن کون وڻي ناهي وار، "شاهه رڪيل" ونحن اقرب ويجهڙو

بيت (184)

پروٽ ته ويجهائي، ته گهٽائي سان گهر
يڪائي سان ياد ڪر، ته سڄو ڄاڻي سر
وڙن واريون ڪيئن وسارين ورڪي، جو دل ۾ لڏائون در
تن جي پٺيان هل حشر، "رڪيل" اهي قابو ٿيون وڃي ڪانڌ سان

بيت (185)

پڙهيس ڪڙهيس ڪين ڪي، آءُ سمجھي ڪين سگھيس
واقف ٿيس نه وات جي، انھين رولي منجم پيس
ٻڌم ڪين ٻروچ جي، هڻي حيرت هي هيس
مٺي آءُ نه ميس ”رڪيل“ ڪڏهن ملنديس ڪانڌ سان

بيت (186)

ڪڏهن ملنديس ڪانڌ سان، آءُ ڪوڙي ٿيندس ڪين
ڪنديس آھ عجيب ڪي، هي آڙي ٿيم آمين
هٿ ڪنيو هڪلن ڪيان، هي ٻڌيم ڪوڪ ڪريم
”رڪيل“، رب رحيم، ڪٿي و لهي ڪي ويجهو ڪيو

بيت (187)

پنهنجو فڪر پاڻ سان، تنهنجو پٺن سان ڪهڙو ڪم
پرجم پرينءَ جي پاڻ ۾، جي اعليٰ ٿيئن ڪراوڄم
حقيقت ۾ جي هليا، تن ڪي خوف نه ڪوئي غم
”شاهه رڪيل“ دوستي وارو دم، شل جانب کون جدا نه ٿئي

بيت (188)

ڪوڙن ۽ سچن جو، اتي پوندو سڌ سماءُ
نڪي ڪڙم قبيل، نڪو پاءُ نه ماءُ
سختي تنهن سڪرات ۾، تون واھ وسيل آءُ
اتي پوندءِ ڪوھ پڄاءُ، ”رڪيل“ حجت حاجت نانھ ڪا

بيت (189)

انمي دهشتي درياء جي، ڪنڌي اور نه پار
لکين لڙهيا انمي لهر ۾، ٿيا عاشق نگو سار
اونمي بحر عميق ۾، وڃي پيا جي پاتار
شاه رکيل کڻي نيٺ نهار ته اٿئي ڪنڌي ڪا ڏنهن ڪينڪي

بيت (190)

ويجھو ٿي نه ويجهانءَ، جو مون ۾ ٿو مڃ پري
متان ساعت ۾ سڙي وڃي، ڪر پاسو ٿي پري
اهڙي آتش عشق جي، جت لڳي ڪين ٿري
”شاه رکيل“ ڏس تون ڏيان ڌري، جيڪي سڙن مون سمجھي ويا

بيت (191)

ٽڪر جي ۾ ٽڪڻ جو، تون ٽڪو ڪر اوزار
رڪ ڏيئي پي منهن ۾، جيئن ڌار سنمون ٿئي وار
جتن ڪر جبل سان، رات ڏينھان مارو مار
اوزار اهو عشق اٿي، غير وڌي ڪر تون ڌار
پوءِ دل ۾ دلبر يار، ”رکيل“ هوت اچي هنڌ ڪندءِ

بيت (192)

هوت اچي هنڌ ڪيو، ڏسان جاڏي ڪاڏي جال
هر صورت ۾ هڪ آھ، مان ٻيو نه ڏسان ڪو شال
اهڙي به سڪ سيد چوي، مان کي سوين لنگمياها سال
جي ڪٿان اکين جا پال ته، ”رکيل“ هر طرحين ٿو هڪ ڏسان

بيت (193)

گهي دل مٿي طبقن ۾، گهي زير زمين
 ڪڏهن صفائي سوجھرو، ڪڏهن نظر کون نابين
 اهي به عادتان عشق جون، سمجھي سڃاڻين اصل کون آمين
 ماڻ ڪيون پو مونجه ۾، ائين ڄاڻ مان ڪجهه نه آهيان ڪين
 ٿي يڪ دل سان يقين "شاهه رکيل" سائين وٽ سچو ٿئين

بيت (194)

مٽخانو چون دل کي، تنهن ۾ سچو شوق شراب
 عاشق پيئن اتمون، لاهي شڪ حجاب
 هلن حقيقت پنڌ ۾، اتي ناهي ڏوهه ثواب
 اهڙو "رڪيل" تيز تڪو آ تاب، جو سر ڏيئي سرها ٿيا

بيت (195)

عقل ايمان هستي خودي، ڇڏيائون وڏائي جي واءِ
 اچي اڏي تي ڪٺا، سور چڪيائون ساءِ
 طالب کي مطلوب جو، پيو سڌ سماءِ
 "شاهه رکيل" اهو شجاع، عشق اچي اثبات ڪيو

بيت (196)

جتي پير پرينءَ جو، اتي ڪٿوري خوشبوءِ
 محبت جي ميدان مون، ڪي غازي ڪٺن گوءِ
 سڌڙين ساءِ مٽايو، هاءِ ڪيائون هوءِ
 رن تنهين جي جوءِ "رڪيل" جن عمر ويڃائي نفس سان

بيت (197)

ماڙيون محل بنگلا، اهي ڏسي ڇڏيائون
 سڄا توکي سک سان، سمجھون سڏيائون
 پڪا پرديسن گھر ڇھوڙا، آئي اڏيائون
 انهي لوڪ کان لڏيائون، ته ”رکيل“ مان سان ميلاپ ٿئي

بيت (198)

روڙا جن رکيا، هي عيدان سيئي ڪن
 ڏسن به ڏينهن خوشي جو، اهي ڪاڇ ڪاڇ ڪاڻ
 عاشقن جي اندر ۾، ٿا ماتم مچ مچن
 ڏينهن راتيان ڏک ۾، اهي دم دلبر سان پڄن
 ”شاه رکيل“ اهڙي رنگ رچن ته عيدان ئي انهن ڪيون

بيت (199)

سون پري سڀ ڪا وڏو ڏک عشق جو، ڪا وٺيا ته وهائي
 زهد ڪري پڻو محنت رنج ۾، دل کي جاڳائي
 حجت هستي عقل نفس جي، ڇڏ وائي ويڃائي
 تڏهن حاصل ٿئي ذات حق جي، فنڀخت فين من روي رائي
 ”شاه رکيل“ ذڪر قلبي ڪمائي، وڃي لاهوتن لوجي لڏو

بيت (200)

چيلم ٻڌي پيس پنڌ ۾، مان پڇي شال سڳمان
 اوکا لڪ لڙاٿ جا ڏسي، دهشت چيھ چچان
 مطلب ۽ مقصود سان، وڃي منزل کي پچان
 ”شاه رکيل“ اتم سک سدا، مون کي مرشد جي ته ملڻ جي

بيت (201)

بيوس جيئي باب ۾، ويئي آھ قلم وهي
 انگ لکيو ئي الست کون، منهنجو سانول سان صحي
 فڪر به فاني ڪيم وجود کي، اچي اها رمز رهي
 "شاهه رکيل" نه ته ويندم لوچ لهي، شل سدا هوندم ساهه سان

بيت (202)

ڏکيا سکيا ڏينھڙا، گذريا ٿام وڃن
 پرينءَ جي پار ڏي، هڪلن ڪيون هٿ ڪٽن
 لنگهي به لاهوت ۾، وڃي جاءِ ڪئي آھ جن
 "رکيل" اتي رت رڙن، متان ڪوڙي ٿيان مان ڪانڌ ڏهون

بيت (203)

دانهان درد وندن، ڪوڪان تن ڪيون
 مٿون عرش عظيم جي، وڃي لنگهي پار پيون
 هوت ملي ته هنڌ ٿيان، نه ته وڃن سور ڪنيون
 "رکيل" چوندي هئن چيون، اٿم لونءَ لونءَ لولي يار جي

بيت (204)

هجان شال فراق ۾، پيارو پرين ڪين ڏسان
 اندر ۾ سڪ سورن جي، اها مائي ٿئيم متان
 ري جلڻ جي جانب توکان، ڪيون گجهم ۾ ڳالهه ڳران
 "شاهه رکيل" هي ڪنهن سان سور سليان، ٻاجهون
 تنهنجي ٻيو ٻڌي ڪونه ڪو

بيت (205)

درد وندن جي دل ۾، ٿو محبت مڃ ٻري
وحدت واحد الوجود، سندن ڪين سري
مالها پوئن من ۾، ويهن قلب ڪري
منجه مراقبي مشغول ٿيا، وين مٿي خيال پري
”شاه رکيل“ انهي ذوق ذري، کڻي عبد کي اعليٰ ڪيو

بيت (206)

هڪ الف اورن اندر ۾، ڪا ٻولي ٻي نه ٻڌن
اهڙي درد فراق ۾، هو سکيا ڪين سمهن
هو سندي هل جو، آين راڳ رڱن
توحيد جي تنوار سان، هو دل سڃاڻي تن
”شاه رکيل“ سي لنگهي پارپون، جن هوت سڃاتو هڪڙو

بيت (207)

جن هوت سڃاتو هڪڙو، تنکي پيو سڌ سماءُ
منجه مراقبي مخمور ٿيا، سي وڏي شان شجاع
عجب استغراق ۾ غرق ٿيا، لوچي منجه لقاءُ
”شاه رکيل“ ڪندا ڪونه اٿا، اهي ڪاهي پيا وڃي
ڪين ۾

بيت (208)

ڪاهي پيا وڃي ڪين ۾، هو ڪينون ڪين چون
وڃائي وجود کي، هو نه ٿا پاڻ پسن
واندا ٿيا نه وصال ڪئون، نه ڪنهن روءِ رسن
اهي ”رکيل“ رت روئن، جيڪي مجاهدي منجه مري ويا

بيت (209)

مجاهدي منجمه مري ويا، تنجي مٽيءَ لڏو مله
 عطر ڪٿوري خوشبوءَ ٿي، ڪليو گلابي گل
 هر مظهر ۾ ڏنم هوت ڪي، عجب حسن تنهنجي جو هل
 "شاهه رکيل" ڀولي نه ٿي ڪنهن ڀل، جو پاڪائي منجمه پهچي وئين

بيت (210)

نينهن لڳو نه لڪي، ستن پوشن ۾ سانڀيان
 لڳيم بوءِ بهار جي، اوهن چپر ڪي چانگيان
 لنگهي به لاهوت ۾، وڃي تڙ اهو تانگهيان
 "شاهه رکيل" هي دئي اولهانگيان، ته محب اڳيون
 منظور ٿيان

بيت (211)

پر ڄاڻي سڃاڻي، هليا وات وٺي
 لوچي به هن لڙاڻ ڪٿون، ڪيائون ڦڪت هي ڦٽي
 لنگهي لڪ لاهوت ۾، محبت ماڻيائون مولا جي مٺي
 "شاهه رکيل" ڪري سر سٽي، سر هوتن جو ساڻ ٿيو

بيت (212)

ڏک ڏولاوا ڏوجهر، هي گهوريون سر گهمن
 مٿي جن جي مامرا، سي ڪيئن سک سمهن
 راهه ڪلي رند لڏائون، چپن ساڻ چمن
 "شاهه رکيل" دلبر ساڻ دمن، لاهوتن لوچي لڏو

بيت (213)

ويراڳن پاڻ وڃائيو، وجود ڪري ويران
جن جي جنگ جسم سان، تنکي اچي نه آرام
ماڻ ڪيون من ۾ مخفي ڏسن، ڪنهن ڪونه ڪلام
”شاه رکيل“ ساروئي سبحان، هر صورت ۾ حق ٿو ڏسان

بيت (214)

جن فنا ڪيو پاڻ ڪي، تن اندر اوجاريو
زڪر ساڻ فڪر جي، تن ويل نه وساريو
ڪري ڏنائون قلب ۾، پرينءَ کي پيارو
”شاه رکيل“ ٽين معلم موچارو، دوست لڌائون دل ۾

بيت (215)

صبر سڪ سنڊيم، ڏنم رحمت جو درياه
وهي به هميشه وسئين ۾، ساريون سنجھ صباح
آيا عشق آبادي ۾، جن رب سڃاتو راه
”شاه رکيل“ تن تي ڪهڙو ڏوهه گناه، جو آدم کان اڳ هوا

بيت (216)

محبت جي ٿي مڃ ۾، نڪو ثواب گناه
لنگهي ويا لاهوت ۾، جتي عشق سندو آڙاه
نفخت فيہ من الروحي ٻڌي وحدت تي ويساه
”شاه رکيل“ هادي تن همراه، هوت حمايت تن جي

بيت (217)

فکر به فاني کيم وجود کي، پنهنجو نه پايان پاڻ
 جي سمجھي سڌ لھان، تہ سسي نہ اٿم سان
 محويت محبوب جي، اھو دل کي پيم جاڻ
 ”شاھ رکيل“ سڃاڻي پاڻ تہ ڪعبو اھو قلب اٿي

بيت (218)

پرين جي ٿي پنڌ ۾، ويتر ڪنڊيس وس
 قبلو ڪعبو قلب اٿم، ٻيا ويم ھل ھوس
 اورينديس عجيب سان، جئين چوري ڏٺي چس
 اھي سڃاڏيندس ڏس، ”رکيل“ ڪا ھلي مان سان ھوت ڏي

بيت (219)

سڪ ٻڌايم سندرو، وڌم دورني ديھي
 پرين لڌم پاڻ ۾، وحدت مون ويھي
 سڄي سنگت سيد چوي، ٿيم سرھا سڀيئي
 ڳجھ جي ڳالھ ڪيان ڪيھان، جيڪي ”رکيل“ سان دلجي ويا

بيت (220)

ناھين ڪم ڪچن جو، ڪئن ڪئن بار ميا
 سڄو آيم سر تي، ٻيا آسرا سڀ ويا
 هيڪل ٿي حिला ڪنڊيس، جي وٽم شرم حيا
 اوتو قادر قرب ڪيا، ”رکيل“ مان سر سڄوئي قربان ڪيان

بيت (221)

ڪيئن ڪنا ڪالڻ، هٿ ڪري ڪاتي
جيئن پکي پڇري ۾، تيئن دل وڃي ڦاٽي
مٿ تنمين جا سور ٿيا، نڪو سنگت ناساڻي
راضي مٿي رب رضا، جي ڪنبي ٿي چاڻي
”شاهه رکيل“ لون لڳن ذاتي، پيمبي ويا پاڻ ۾

بيت (222)

اندر ۾ اورن الف سان، هي سڄي سڪ سندين
وڃي پهتا مطلب ۽ مقصود ڪي، ٻي ٻولي ڪين ٻڌن
حاصل تنمين حق ٿيو، انهي مارڳ منجه مرن
اهي سڄائي سڏجن، ”شاهه رکيل“ جن پاڻ وڃايو پانهنجو

بيت (223)

سارنگ سنڀري آڻيو، وڏا ويس ڪري
ڪڪر ڪارو نپار جا، بادل بار پري
ڪي نيلا تنمين نشان، ڪي سرخ اڇن ڌيان ڌري
هلن هيڊيلا حملو ڪيو، هي ڏسي ڏيل ڌري
آسماني عجب ها، هي خاڪي تنمن پري
”شاهه رکيل“ واحد وير وري، ته ڪڏي ڪا چوڻي وسي

بيت (224)

وڃون ويس ڪري، اڄ اتر تي آڻيون
اچي روضي تي رسيون، ڪن بجليون بچايون
وڻن سلامي سمج ڪون، هي مستي مچايون
پيچ پني برسات ٿي، ڪندا چمن چستايون
”رڪيل“ ڪيون عاصن هي آهون، درد مندن دستگير ڪي

بيت (225)

راڻي جي م رهاڻ ڪان، هي مٺي ٿي ماندي
وري ويو ولهو، ٿيس هيڪل هيڪاندي
اڪين اوهيڙا ڪيا، هي ايرادي آندي
سمهڻ سورن گاڏوون، نه هي وره ڪون واندي
”رڪيل“ منهنجو ڪاڪ ڏئي ڪانڌي شل سونهن ڪنهن ساڻ سان

بيت (226)

راڻو رات رسي ويو، رڪي شڪ گمان
هڪ سمهڻ سورن گاڏوون، ٻيو ننڊ ڪيم نادان
ٽيون ناچت چوڻ ۾، چوٿون اڪين ڪي آرام
پنجون پهر پرين سان، ڪيم سورن جو سامان
”شاهه رڪيل“ مٺي جو مڪان، ڍولي ڍٽ ڏئيءَ سان

بيت (227)

ڪيئن سونهان سرتن وچ ۾، اٿم دهشت سندو داپ
وحده لا شريڪ له، خوف اهو ٿي خواب
تندن هيئن تواريو، رڱن لايو راڳ
پوءِ سهيليون سهاڳ، ”رڪيل“ راحت جو ٿيو

بيت (228)

کڻي عيب انيڪ، اچي لٽيا ڪيئن لڪا
ونگ پون ويرن ڪي، منهنجا حاسد ٿين ڦڪا
هيٺاهين ۾ هنڌ لهين، ته جهڪو ٿي جهڪا
”رڪيل“ توڻي ملن لڪ ڌڪا، ته به درنه ڇڏينديس دوست جو

بيت (229)

ڪنڌي جان وٺ ڪانعلا، ڦڪو ڦر جملن
 پيل انهن کي پل جي، تن جا سڪا پن چڻن
 پري وارا پيچ ۾، سدا سبز هجن
 نيت تن جو ريج آه، اهو سچي سڪ سندن
 "شاهه رکيل" اهي ياد ڪجن، جيڪو ساريون ڪن ٿا سڌڙا

بيت (230)

پاڙ جنهنين جي جر ۾، سي ڪن نورث فقيرن
 عاشقن جي آه ڪون، ٿا ڪيون ڊپ ڊهن
 جيئن به پاڻي پوک کي، تن جي عاشق ساريون سڌ لهن
 تن جا ويڙها شال وسن، "شاهه رکيل" جو سيوا ڪندڙ ساوا ٿيا

بيت (231)

سوره صاحب عشق جا، تن کي تڙيل تپائين
 پنهنجي به پاڙ لاه سان، ٿا آڻي اڙائين
 اها به رضا رب جي، هوڻا پيائي ڪون پائين
 جيڪي عاشق رنجائين "رڪيل" تن جي آه وڻي عرش عظيم تي

بيت (232)

فقر جو ماريو ڪڏنهن نه اسري، توڙي ڪري سو ثواب
 جت پي زبان اڙهي درويش جي، تڏهائي سوال جواب
 عاشقن جي آه ائين، جيئن تلوار تڪي جو تاب
 "شاهه رکيل" جنهن جونينهن نواب، سي واصل ولايت ۾ ٿيا

بيت (233)

ايذايل سي عشق جا، تن جو قاتل آهي ڪير
تڪي زهر زبان ۾، تن صبر وارو سير
جائي سڃاڻي سچ، رڪن ڪاريهر تي پير
”شاهه رکيل“ واسينگن جو وير، وڃي قيامت توڻي ڪينڪي

بيت (234)

اڃان به آهين، ويا ڪيم ڇڏي
سمنان سيئي سڀ، وجهن چڪ چڙهي
صبر سان م سيد چوي، ڪين پاڙ تڏي
”شاهه رکيل“ تن کي ڪاريهر ڪير سڏي، جوڏڪي وقت ڏنگ نه هڻي

بيت (235)

بچا واسينگن جا، ستا پيا جاڳن
پرچمي رڪجانءِ پير، متان ڏمر ساڻ ڏنگن
وه جنمين جي وات ۾، ڪپيون ڪوه وجهن
اچي به اڙائن انهن سان، جيڪي منڪر ڪين منن
”شاهه رکيل“ اهي ڪيئن رهن، جن کي اوندهه آه اڪين ۾

بيت (236)

جن کي عشق عجيب جو، سي پلي پنگ پين
حقا تاندا دونهان درد جا، اندر مچ ٻرن
ڏنڊا ڪونڊا ڏيل ۾، ٿا گهوڙيون ڪيف جين
نشانن کي نينهن جا، ڪيئن مٿي اڪيون پال کڻن
”شاهه رکيل“ اهي الف سان اورن، جيڪي فاني ٿيا فراق ۾

بيت (237)

سور ته منهنجا سين، آء سڪان ۽ ساريان
ڏکڻ ڏيل ڏکائيو، ڪيئن ورڪي وساريان
بنا عشق عجيب جي، هڪ گهڙي نه گهاريان
”شاهه رکيل“ اهو آٿڻ اوجاريان، ته اديون ٿيندم آجرو

بيت سرائڪي

بيت (1)

ڪيا شعري تي آڳڻ دوهڙي، نهين فقير منيڊي
منزل دور فقيري والي، تي عام فقير سڏيندي
مين ڪون مارڻ مشڪل ڏاڍي، سختي نال مريڻدي
ٿي قربان تنهان تون، ”شاهه رکيل“ جيڪي صدق سיתי سرڏيندي

بيت (2)

فقير هووي تي فڪر ڪري، جو وحدت ڪون نه گهڻاوي
کاوي ماس هڏان دا، تي سختي نال هنڊاوي
شب روز ڪري شب خيزي، تي ننڊ قرار وڃاوي
حق تنهن ڪون حاصل ٿيسي، ”شاهه رکيل“ جو قلبي ذڪر ڪماوي

بيت (3)

شائق ٿي هڪ الف ڪماون، نظر جنهين دي سيني
اڪين اتي نا هرگز چاون، توڻي هوون هزار نموني
دل وچان جهاتي پاوڻ مشڪل، ميڪون ماريبا نفس ڪميني
هدايت حرف حقيقي هڪ پڙهي، ”شاهه رکيل“ اهي ڪرن طواف مديني

بیت (4)

دئي توڙ دليلاڻ چوڙ، دم مارين خاص خدائي
سڀ سي وڏي سرڪاراها، سي سي سجدي ڪرن سدائي
اسلام ڪفر دي جاءِ نھين، اٿ ني عاشقين رمز لائي
موتو قبلل انت موتو، شاه رکيل ٿيئي خون بهائي

بیت (5)

صورت سير تماشا جلوا، حسن دا روز رنگينا
چوڙھ طبق ڏکيجن دل وچ، صاف هياوت سينا
نھين فقيري طبقين دي وچ، توڻي احرام ٻڏي چامينا
جڏان به ڪنال حڪايت ٿيئي، "شاه رکيل" پڇي هويا منظور مدينا

بیت (6)

نور حقيقي روز ازل دا، سيد دي سر آيا
قدم قرشي سرور دا، حضرت ميران، آڻ انايا
ڪل به قطب اتي قدم تھين دا، فائق اي فرمايا
هيا موجود ارواح، "رکيل دا" جڏان ني نال نصيب رلايا

بیت (7)

الست آواز سڻيوسي سارا، اهو راز حقيقي آيا
مٽخاني وچ شور شھانا، ڪيف ڪلال پلايا
بحر الاهي پڇ پيا پولا، عشق ظھورا لايلا
بيحد باربرھ دا باري، "شاه رکيل" مين ڄم اکين سرچايا

بیت (8)

روز ازل دي تانگه لڳي، دل درد ڪنون نه چوڻي
وحدت ٻاجهون يار نه ملدا، توڙي سيس سارا چالوڻي
وچ عروج نزول سمائي، مشڪ عطر دي ٻوڻي
عرش منور پينگهان پٺيان، "شاهه رکيل" جڻ عاشق ڪاون جهوڻي

بیت (9)

الستي آواز سٺيا دل ميڏي، مين ساڳي يار سڃاتا
آه ڪران ته دانه ٿيوي، مين مخفي دي وچ ڄاتا
شوق ڪنون ول ذوق ٿيا، مين حال فقيري پاتا
ساز سٽيم تي سوز ٿيا، چا عشق چنبئين وچ ڄاتا
لا الله دي دري ڪنون جهاتي پاتي، "شاهه رکيل" جوالا الله ٿيا اثباتا

بیت (10)

روز ميثاق دي رتي، ملي ارواح ميڏي ڪون آئي
چپي به وچ ڄاتي دي، ميڪون مرشد ڪول وڪائي
اثر به ارشاد ٿيا، ڪيتي سياهه دل صفائي
صوفي به سچ سڃاتم، جنهن راهه رباني لائي
پير ڪامل تي مرشد مڪمل، "شاهه رکيل" جنهن گهن دستون دامن لائي

بیت (11)

ساقی مینون جام پلایا، دم گهتیس دل زوري
حال سٿايس ثابت سارا، جان ڪدن وچ جهوري
خطري خام سيئي سڙگئي، هڪ دلبردي لون لوري
مين قربان تنهن مرشد دا، "شاهه رکيل" صد بار ڪران سرگهوري

بیت (12)

ساقی باجهون راه نہ لیسین، جان جان شامل عشق نہ ٿیوی
دستون پیریمغان دی جام طهورا، حوض کثر دا پیوی
کر مراقبا محبت مولا والی، پھ گوشي خاک ملیوی
لاحد لامکان تڏاهین ٿیوی، "شاه رکیل" جڏان هڪ خیال رلیوی

بیت (13)

میرانپور وچ مرشد میڏا، جنهن پیالا مست پلایا
لحظي دي وچ هوئي لطيفي، جو رڳ رڳ یار سمایا
نال نصیب ڏٿس گھن میڪون، عشق عجائب مایا
دئي ڪنون دل هڪا هوئي، پچی غینون عین جتایا
مشکل به راه فقیری رهبر باجهون، "شاه رکیل" جنهن سمجھا سوتھن پایا

بیت (14)

جڏان پی جموڪ شهر وچ نصیب ملیم، تڏان ماریم نیمن نغارا
هادي هڪ حرف پڙھایم، تي سمجھم ڳٽم سر سارا
هزار کتابان صفت هڪی دی، تي هڪ هي نور نظارا
عبد وچون ته الله ڏنم، "شاه رکیل" تي ستار ٿیم سر سارا

بیت (15)

پاتم جمھاتي ڪٿم ڪاتي، دستون پیریمغان مئخانا
ني نصیب رلایا، مینون، شاهي مرد شھانا
کلیس غیر وجودون سارا، بازی ڪوڙ بهانا
درد فراق تي وٽج وھایم، ڪیتم عشق خرید خزانا
سرڪي سوز پیالا وحدت والا "شاه رکیل" پیتم کیف اھو افزانا

بیت (16)

قول پرین دا سچ سیچاتم، اوجو پیریمغان فرمایا
مین قریان تنهین مرشد دا، جنمن داغ سینی وچ لایا
پاتس برقمه بشری والا نام عبدالستار سڏایا
کیا بیان صفت صنم دی، جنمن حق باطن علم پڙھایا
الست آواز سٹیا دل میڏی، "شاه رکیل" جٹان نئی نال نصیب رلایا

بیت (17)

سمجھ سمي وت صاف سیچاتم، ظاهر دئور زمانا
نمین وفا وچ نظر آیوسی، ابتر ملڪ بیگانا
عشق بنان هي عمر اجائی، پی بازی کوڑ بهانا
وحدت نال وصال تیوسی، "شاه رکیل" تی شاهی شغل شھانا

بیت (18)

قرآن پڙھاون حافظ، تی فقیر پڙھیندی ذاتی
دنیا کارڻ هوئی عالم فاضل، تی منجھ گئی مسلاتی
لدنی علم عشاقین والا، تی چپیا هی وچ چاتی
عشق کنون نہ اوئی جائن، وتن دنیا کون هت پاتی
عاشقین کس قبول کیتا، "شاه رکیل" اتی هٹون کلالین کاتی

بیت (19)

علم اتی او عمل نہ کردی، سو بار کتابان پڙھدی
دل دی سیاهی دور نہ هووی، وچ ذاتی قلب نہ کڙھدی
شرف زمانا دنیا کارڻ، عالم فاضل رڙ دی
ویچن علم تی کرن مزوری، دنیا نوکر کڙ دی
رہبر باجھون راہ حقیقی، "شاه رکیل" اھی عشق نہ چاڙھی چڙھدی

بیت (20)

تسبیح ڦیرڻ عمل کماوڻ کيها نام فقیر منیجي
 منتا وچ او مطلب ڄاڻن، ڊهاپی نمین ڊهپیندي
 دل دا حال سٿاون سارا، او کشف کنون نه رڄیندي
 پیر اتي وچ دعوت پڙهڊي، کشف قبور سڏیندي
 اهو کشف کماوڻ نمین فقیري، "شاه رکیل" او سالک نمین سلیندي

بیت (21)

هت پیر همیشه ڌوندي، مشکل دل دا ڌو وڻ
 سجدي کردي گس ڳڻي مٿي، تکبر هستي هووڻ
 مسلي کر کر واعظ سٿاون، روز کړیندي رووڻ
 دم کماوڻ تي یار ریجماوڻ "شاه رکیل" تي من وچ موتي پووڻ

بیت (22)

تکبر فخر وڏائي خود پرستي، اپڻا آپ وڏاوڻ
 غیر اندر دا کینا کاوڻ، افراد عمر نپاوڻ
 مین کون مارڻ مشکل ڏاڍي، خام خودي کون کاوڻ
 بادي ناري آبي خاکی، چارئي عناصر چوڙ وجود وچاوڻ
 فقیرین باجهون کنن نه سیجاتا، "شاه رکیل" راه تي رب سیجائڻ

بیت (23)

عقل دا اوکا پنڌ اجایا، هو وڻ هي وت هستي
 نال دنیا دي عمر وچاوڻ، داغ نه لهندا دستي
 وحدت باجهون نفس نه مردا، حرص هويا وت کستي
 عشق وکاوي راه حقیقي، "شاه رکیل" او محو هووي وچ مستي

بيت (24)

عشق آيا ٿئي روشنائي، ٿٽ ڳيا عقل دا اختيار
عقل پيادا ڪاوي ٿڌي، عشق ٿيا هسوار
جا منزل تي عشق پڄيندا، اٿاهين عقل ٿيا بيڪار
ڪيا بيان صفت سڄي عشق دي، "شاهه رکيل"، نھين لکڻ ڪرڻ شمار

بيت (25)

علم عقل ايمان ٿيئي، تابع عشق دي
علم پيدا عشق ڪنون، باطن والي سمي ڪريندي
اٿان عقل دي جاءِ نھين، جٿان عاشق قدم ڌريندي
اسلام ڪرهر صورت وچ هڪڙوئي، "شاهه رکيل" نر انا الحق مريندي

بيت (26)

اوکا ڪم ايمان سڃاڻڻ، اتي ڪي سلامت نيندي
بي رنگ بازي پٿري يار پياري، اٺ غازي گام پريندي
امانت سانين مشڪل بازي، ڪي صابر صبر ڪريندي
سڄي سيئي سڏيسن، "شاهه رکيل" جي وچ عشق دي سرڏيندي

بيت (27)

اوکا راهه فقردا مشڪل، جگري جسم جلاوڻ
تڪبير فنافي الله والي، موتو مام جڳاوڻ
رنج محنت ٻاجهون حال نه ٿيسئي، درد ون دم ڪماوڻ
اسرار حقيقي، حق سڃاڻڻ، دل وچ جهاتي پاوڻ
ترڪ وجود واحد ٿيوڻ، "شاهه رکيل" اوکا نينهن نپاوڻ

بيت (28)

خون جگر دا پيوڻ مشڪل، سادو ڪونه سڏا وي
لج نهمين لافان نفس مريندا، تڪبر بار انا وي
ڊگهيان دليلاڻ ڪوڙي خطري، ٻه ٻه آپ وڏا وي
صوفي صاف تڏاهين ٿيوي، جو خاص خودي ڪون ڪاوي
فقيرين ٻاجهن سمجهڻ مشڪل، "شاهه رکيل" سول وچ دوست سماوي

بيت (29)

سوره سرتلي تي چاون، باري سخت ڪشالا
مارن نفس تي ڪرن لڙائي، هڪ دم نه ڪريندي ٿالا
زهد وچون او ذات سڃاڻن، شوق تنهين ڪون شالا
صوفي صاحب صفائي سمجهن، "شاهه رکيل" هڪ دم نال سنڀالا

بيت (30)

لک هزار مبارڪ تنهن ڪون، دل جنهن دي پوري
اها امانت عشق الاهي، او مست هوئي منظوري
حق حقيقت سچ سڃاڻن، صاحب دل صبري
سالڪ ٻاجهن ڪوئي نه سمجهي، "شاهه رکيل" او دم مريندي دوري

بيت (31)

نفس نجس نادان، بد بخت ندور انسي
گيڙو پاڻم گودڙي، اتي حال فقيري هسي
آون به عشاق ايوبن، چئو طرفون طالب تسبي
ڪري ظهور ا ذاتي والا، اتي راهه رباني ڏسي
مريد صادق تي مرشد ڪامل، جيوين لوها پارس گسي
روز رباني رحمت "شاهه رکيل" تي شمر فتح پور وسي

بیت (32)

نفس پلټ دې رات ډينهان، هي نال اساډي كستي
 دلبردي در بار كنون، هي داد ټيوسي دستي
 گنج خزان الف مليوسي، هت ټگي هي كل هستي
 فنا كنون لنگه بقا ټيوسي، مټخاني وچ مستي
 پر نورميرانپور وچ مرد مليوسي، "شاه ركيل" هك وحدت والي وستي

بیت (33)

عاشق ټيا مشتاق تډان، جډان اټكن چټكن نين ډونهين
 سال گذار ساعت ځانن، عاشق تي معشوق ډونهين
 مريد صادق مرشد كامل، طالب تي مطلوب ډونهين
 شب روز ځانن خوف رفيقي، غالب اتي مغلوب ډونهين
 ساقی هووي جام پلاوي، حسن حسين شهيد ډونهين
 "شاه ركيل" دا شا فع هوسي، مير محمد هر دو جهان ډونهين

بیت (34)

ايريا پي چنډ، ټټي روشنائی
 عاشق شدي عشق والي، وتن نند وچائي
 بادشاه به گداگر هووي، عشق کيتي كردي شهر گدائي
 چوڅ خودي خريد ټي، "شاه ركيل" تو كيوين عمر گوايي

بیت (35)

درد ونديان نون درد هميشه، مك ثمر كتوني
 الفی پا عشق والي، اتي جټيا توڅ ستیوني
 جټيا پي آكن دنيا كون، مستي نال مټیوني
 راه به كلي تنهان دي، "شاه ركيل" ذاتي ذكر پڙهيوني

بیت (36)

جان ڪڏن دي تلخي هوئي، اوسڪرات ڪنون نان ڏردي
خائف خوف قبر دازاري، ات زابر گرز مريندي
هيڪل بار آيا سر ڪلها، اڻڻي ڪيتي آپ پريندي
جنمن مرشد مولا من ڪمايا، "شاه رکيل" او اٿان ياد ڪريندي

بیت (37)

عشق ڪڙها ٻاليا، تڙڪن درد ونديان دي داڻي
بي دردان نون ڪل نه ڪائي، گذري عمراتي ڪانه ڪماڻي
جنمن مولا مرشد ياد نه ڪيتا، اهي ڳئي محروم نماڻي
ڪڇ ڪماڻ ڪوڙو هاون، "شاه رکيل" اوسمجن اهل فريدي سيائي

بیت (38)

دلبر پي دل اسا ڏي اُتي، شب روز ڪريندا ماڻي
منزل وڏي اتي قوت ٿولي، ميڏا حال هڪو رب ڄاڻي
وات اٿائي پنڌ جبل دا، ميڏي روندي نيڻ نماڻي
جوڳڻ ٿيسان جانب ڪيتي، "شاه رکيل" جو ملير يار ٽڪاڻي

بیت (39)

عشق لڳا تي عجب هوبا، ٻه گوشتي ٿي گذريندي
حرص هواتي هٽت حيرت، نال عمل اتريندي
جاوت جنگي فوج جسم دي، ڄاڻي خطري خام مريندي
هوبا حال حقيقت تنهان ڪون، دستون ساقي سر ڪ پريندي
ڏونهين جهان تڏاهين وسري، "شاه رکيل" سرگهوليانهين وريندي

بيت (40)

منم خاک اتي تنم خاک، او بسمر بيوت مليجي
صوفي صاف سڏاڻ مشڪل، هر رنگ وچ رليجي
دل جڳاڻ تي منصب پاڻ، ٿيون ڪڪ ڳلي دي
هر طور اتي اوسير ٿيا، "شاهه رکيل" سو ڪيون سخن سليجي

بيت (41)

الست ڏهاڙي وضو ڪتوسي، اها عادت عشق سڪالي
ارواح تڏاهين پاڪ ٿيوسي، لڳم محبت مولا والي
ڏوڻ پوڻ وسر ڳيا، هڪ دم نه هوندا خالي
توبه تقوا ترڪ ڪتوسي، ڪيا وت جمال جلالي
ڪرياد پين ڪون سچ سچايم "شاهه رکيل" اتي لقم ڪشف ڪمالي

بيت (42)

من مصلا جسا جامي، ڪيتم تن تراب
غير دليل تي خطري ڪوڙي، پئم شڪ حجاب
فائينما توولو فشم وجه الله هر صورت وچ ڏئم عين ثواب
"شاهه رکيل" عشق لا جواب جو پسنديئي پرڪا ٿئي

بيت (43)

ساري روءِ زمين اتي دلبر ٿوليم، هرگز نظر نه آيا
جڏان وچ دروني جهاتي پاٽم، مين اعظم اسم ڪمايا
لاحد ميدان محبت والا، ني عشق اٿان پهچايا
لامکان لامذهب صوفي "شاهه رکيل" اهو باطن علم پڙهايا

بيت (44)

هڪ دم دم نال نماز پڙهيندا، فرض حقيقت پوري
عشق وڪايا دل وچ ڪمبا، نهين حاجت حج ضروري
انالحق حضور ٿيوسي، دم مارڻ تي منصوري
عشق نهين منيدا، "شاهه رکيل" ڪرامت ڪشف قلوب قبوري

بيت (45)

عشق ڪنون وت عاشق ڄاڻن، ڪيا ڄاڻن تي نفساني
اي جهمان مڪان فنادا، نه رهسئي نفس نشاني
نصيب پاڄمون ڪجهه ناٿيون، جو ڪجهه لکيا قلم رباني
درياءِ رحمت دي وچ مان غوطا، "شاهه رکيل" پيون آب حيات مرامي

بيت (46)

جان جان ساقي عشق نه ٿيوي، محنت رنج نه لپسين
خون جگر دا پيوڻ مشڪل، صاف سڄا مول نه ٿيسين
فڪل فريب حجت هستي، پاڪين ڪولم نه پهيسين
دل صفا ۽ داد تڏاهين ٿيسئي "شاهه رکيل" جي رمز حقيقي وچ رهسين

بيت (47)

نال نصيب نه هووي جنهيندا، تنه ڪون ڪيا ڪجهه آف سٿيڃي
نصاحت اثر نه هووي جٿان، تنهن دي ڪمڙي ڳالھ ڳڻيڃي
جٿان عشق ڏي رتي نه هوسي، اهو ڪيوين انسان بڻيڃي
ڪر مطالع دل وچ ياد هميشه "شاهه رکيل" اتي هڪوالف پڙهيڃي

بيت (48)

پر جوش جڏان وٽ عشق مڇايا، ڪيتم سير صفاتي
 دستون پيريمغان دي پيتم، پيالا آب حياتي
 وحدت نوش ڪيتم دل روشن، جماتي دي وچ جماتي
 هر رنگ دي وچ حاضر ناظر، ڏنم ظهورا ذاتي
 نانه انهن وچ نفي ٿيوسي "شاهه رکيل" تي آپ ٿيا اثباتي

بيت (49)

دنيا هي دورنگي، ول ول خيال مٽيندي
 سي هزار دليلان آون، ڳهتي نال گهٽيندي
 هي وٽ زيب زماني دا، جو چنگي مرد چٽيندي
 فقير ويچاري منگن دعائين، "شاهه رکيل" جو چٽي ٺپ ٿيندي

بيت (50)

موتين دا قدر شراف ڄاڻن، ڪيا ڄاڻن تي نفساني
 فڪر فنا دا ڪنهن نه ڄاتا، نه ڪوئي نقش نشاني
 جڻ ڪٽ غلبا نفس مڇايا، هر هڪ ڪون حيراني
 ڪهڙي ڪل ڪمبختيان نون، دل ڪوئي ظاهر لباس زباني
 عاشقين ٻاجمون ڪنهن نه سڃاتا، "شاهه رکيل"
 مطلب تي مقصود درياني

بيت (51)

جستن غلبا عشق مڇايا، اسڪون ڪون هٿاوي
 وجود وڃاوڻ جان جلاوڻ، ڪون اهو ڏک پاوي
 اهو دانش مند دليل وڃاوي، ٿي يڪ دل هڪ الف ڪماوي
 سرت سچائي سالڪ ٿيئون، "شاهه رکيل" تڏان فقير سڏاوي

سي حرفيون

سي حرفي پهرين

(الف)

الف اول اور تون، رک دوست سان هي دلبري
 ڪر ڪمائي قلب سان، هي درد جي ڪولي دري
 تان ٿيئي راحت روح ڪي، خوب خوشبوءِ خوشتري
 حال ٿيئي حاصل تڏهن پوءِ علم لدني اڪبري
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه ڪي
 سمجھ دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله ڪي

(ب)

بي پلا هي ڀول پنج تون، نفس نافرمان جو
 چوهيون چڪيون ڦوهيون چني، من مارجي ماريو منو
 توب سندي تنبيه سان، ماري نئيي مردن ڪنو
 ٿيا رسيلا راه سان، تن پيچرو پرڄو ڏنو
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه ڪي
 سمجھ دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله ڪي

(ت)

تي تڪيو طالب تڏهن ٿئين، ويه هٿن نان وسيلو
 سر مٿي سوري ڏسي، حيران حيرت هڪلو
 سر بنان ناهي سهانگو، ڪو بچڻ جو ٻڌو بلو
 ڪنهن مرد جي محبت وٺي، ڏس عشق جو ظاهر ضلو
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه ڪي
 سمجھ دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله ڪي

(ث)

ٿي سمي ثابت اندر ۾، پچار پرين جي پئي
 ڪاٺڻ سمهڻ سڀ زهر ٿيو، لڳو نينهن ننڊ نيٺن وٺي
 عشق جي منزل ڏکي رهڻ روه هورڪ جي رهي
 جن ٻڌو سندرو سڄو، ساءِ تن لڌو لوچي لمي
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجهه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ج)

جيمر جانب تون بنان گذران، ڏورن هت ڏکيو
 هو مرد پيا وڃي ماري، سر نه ڄاڻن سو سڪيو
 راضي مٿي هو رب رضا، تقدير مون جي ڪجهه لکيو
 ڪن ڪمائي قلب سان، هي درد جو ٻاري چڪو
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجهه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ح)

حي هنئين هيبت لڳيم، شبروز ٿي دانهان ڪيان
 ڪين ڄاتم ڪيم سمجهيم، ڪين جو پيالو پٺان
 نانه ڪيون هن نفس کي، آهيان اتي آءُ نان ٿيان
 هي دانه دلبر دل سندي، ساءِ تون بنان ڪنهن کي ڏيان
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجهه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(خ)

خي خبر هي خاص مان کون، ڪو پرين جي پنڌ پڇي
 جمهوري جمڄڻ تنهن جوش ۾، لون لون اندر ڇاتي لڇي
 هن عشق جي آ ويڙ ۾، ڪو سر ڏيئي سورھ اچي
 تنهن سکر جي سير کون، باڪو بهادر ٿي بچي
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه کي
 سمجھ دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(د)

دال منهنجي دل سڃاتو، داغ سيني سڌ سمي
 سرڪي سڄي تنهن سوزجي، منجه رمزانول جي رهي
 تو دوست جي تہ فراق ۾، ساري عمر وڙتم وهي
 في الدارين ۾ فرمان تنهنجو، سولتم لوچي لهي
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه کي
 سمجھ دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ذ)

ڏال ظاهر ذات ۾، سر پاڻ ۾ پنهنجو پڇاءِ
 ڍڪ اکيون چٽو ڏئون انهي سان، قلب جاري ڪجه ڪماءِ
 چقمق چواتي چڱگ چولي، دل درد جون دونھون ڌڪاءِ
 پوءِ مليندين هٿ ٻئي، ڪر هوت لئي تون هاءِ هاءِ
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه کي
 سمجھ دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ر)

ري وڃي رهبر وٽم، منجه ڄموڪ جي هو ڦرڻدار
تنهن ڏسيو هڪ الف مانڪي، ورق واري ٻڌا وسار
هڪ وٺي ٿي هيڪل، ڪرياد ذاتي ٿئي مدار
عبد منجهون احد ڄاتم، سير سارو سر ستار
چڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
سمجه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ز)

ري ظهرو زات جو، ڇاتي اندر سو ڪيئن ڇپي
سڄو خزانو عشق جو، ڪمٽي نه ڪاڏهن ڪيئن ڪپي
وون سمنڊ جي ويروانگي، هي حال تنجو نان هيپي
درويش جي دل ريش آ، جيئن ڇاڪ زخمي پيو چڪي
چڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
سمجه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(س)

سين تون صدقي سسي، سي ڪئن نه ڪاريهر ڪندا
تنهنجي ساز خوش آواز تون، طالب طلب مولا سندا
جيءُ جڳائڻ جوش سان، لائق وڃي ٿيا لڪ بندا
ترت توبه تن ڪئي، منظور ٿئا ميرا مندا
چڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
سمجه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ش)

شين شريعت شان تن جو، تابع مڃن سي هت ٻڌي
منجهم طريقت ماهيت، تعريف تو صاحب سندي
هو حقيقت ۾ هليا، لاهوت ۾ لائق لنگهي
تا ڏکڻ ساءِ معرفت، اسرار سارو احمدي
چڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
سمجه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ص)

صوافت ثابت سي نه ڄاڻن، زهد زاهد ظاهري
سير سارو سني چيائين، قلب ۾ هو نادري
درد ۽ ڏک سوز ۾، هو صبر وارا صابري
هجن هميشه هوت لئي، حضور جي هي حاضري
چڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
سمجه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ض)

ضوافت ڏک جي هي ضلالت، سڌ نه ٻي ڪنهن کي سڌاءِ
سندان ڪيون سڌڙيا اچن، چئو حلق تي خنجر وهاءِ
ڪسڻ بنان ڪين لهندين، سر مٿي سختي سهاءِ
ساڻ اٽڪل جي اجايو، پير هن پڙ ۾ نه پاءِ
چڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
سمجه دل اوڻي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ط)

طئي ترهو تار ۾، وحدت واراسي ڪئين وٺن
 سچ سمنڊ جي سير سي، سوات واڳون پڻا وڃن
 قلزم ڪارو پار ۾، تنهن لهر ۾ هو پيا لڙهن
 بحر ڪُن بيچون جي، ڪائي ڪنڌي ڪاڏنهن لمن
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجھ دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ظ)

ظئي هن ظلمات کون، سوجھي لڏائون سوجھرو
 قلب جاري طبق روشن، صحن دل جو موڪرو
 اپ سمورا دل اندر ۾، ظاهر ڪنداسي ڪئين ذرو
 واحد الوجود هو، ولايت عشق وارن آسرو
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجھ دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ع)

عين عادت عارفن جي، جوش ۾ ڪئين ويا جلي
 محو محبت ۾ هميشه، راحم ويا روهي رلي
 خد خدائ جي خيال ۾، هو غرق وحدت ۾ ولي
 جڏهن پر توو پر جو پيو، تڏهن عشق آيو اڃ پلي
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجھ دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(غ)

غبن غفلت غير ڪون، هو پاڻ ڪون پاسي ٿيا
 سڌ تنهين کي سور جي، هي عام ڄاڻن ڇا ٻيا
 ته دل هواسي ترڪ ۾، جا عمر جي ڪجهه جيا
 عشق سان جيڪي اڙيا، موٽيا نه سي ورهن ويا
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ف)

في فڪر فاقيو فقيري، فهم وارن فائدو
 ست پڙهياسي سور جي قائم ڪيائون فائدو
 هادي هدايت دل سڃي، هي وره وارن واعدو
 جي ٻڌا هن ٻول سان، ساءِ ٻن وڃي لوچي لڌو
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ق)

قاف قلبي ڪس لهي، تان له تون ڪنجي قدرتي
 غير دل جو دور ڪر، هي ڏس حڪايت حڪمتي
 جي بهشت ۾ پاڻو لهين، رت روتان ملندڙ رتي
 جان جيئن جل جوش ۾، ڏس نه هي سردي تن تي
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ل)

لام لاجي لذت چڪي، هي دل سڄي جائِي جڳاءِ
 واصل بالله ٿي غير غفلت، وهم خطرا سڀ وڃاءِ
 زهد ذاتي ضعف سان، هي درد جاري دل ڪماءِ
 تان ٿي مقصود حاصل، سر صحيح ڪر خود خدائِ
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه ڪي
 سمجھ دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله ڪي

(م)

مير محبت محمدي ساءِ، جن چڪي سرڪي سڄي
 دائمي در ٻار جا، دريان ٿيا پختا پڄي
 صاف ٿيا صوفي سڄا، سدا عشق ۾ آيا اڄي
 ڏسن ظمورو ذات جو، هو مرد ٿيا مخفي مڄي
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه ڪي
 سمجھ دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله ڪي

(ن)

نون نازڪ يانبي تون، انبيا آخر زمان
 تنهنجي سڄائي سيدا، فردوس ڪيو آڳي انعام
 معراج تي يا مصطفيٰ، ٿيا ملڪ تابع سڀ تمام
 چوڏهن طبق فرمان ۾ بي مثل تنهنجو ٿيو بيان
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه ڪي
 سمجھ دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله ڪي

(و)

واء وحدت مون نه وسري، تان جان عمر چند پئي جيڪي
 ڪين هان ڪمزور ڪاهل، هي ڏيل منمنجيو پيو ڏکي
 ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، پلئي عشق پيو منمنجي پڪي
 فڪر ۾ ته فراق ۾، دل درد جو، دونمون ڏکي
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(هه)

هي پرائيم حال هيئون، عشق جي آزار ۾
 سر ڏيئي سودو سڄو ڪر، برهه جي بازار ۾
 گرم وڃي غوطو ڏيئي، قلزم ڪارونپار ۾
 ٿو ٿو انهنين آن آب جو، ڏس کولي اڪيون اسرار ۾
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(ل)

لام لاهوتي پڙهن سي، شان وارا شرم دار
 پل نه هوپاسي هجن، دوست کون هي دم نه ڌار
 جن سڃاتو پاڻ کي، سي ٿيا هو برد بار
 پنهنجي خودي ۾ خود غرق، هوپي نه ڪن ڪنمنجي پچار
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راهه کي
 سمجه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله کي

(٤)

الف آه جنجي اندر ۾، سي جُهرِيا جمهوري جمڇن
 ڊڄن ڊاءِ الله جي، سي سمج ڪون سک نا سمن
 حال هيٺو هي سندن، ٻي نه ڪا ٻولي ٻڌن
 توحيد جي تنوار سان، هو قلب سان ڪلمو پڙهن
 ڇڏ وڃائي خام خطرا، جي رسين هن راه ڪي
 سمجه دل او ٿي صفا، تون ياد ڪر الله ڪي

(٥)

بي يڪائي يادتن ڪي، لا اله الا الله
 هي حڪايت هوت جي، ڪن جهد سان جاري جفا
 جاڳن سمهي سي جارسان، هو مرد ٿيا وڃي مقتدا
 ”شاه رڪيل“ تن صفا اومن صفا، ڦولي محمد مصطفيٰ

سي حرفي ٻين

(الف)

الف اور اندر ۾، سدا فڪر فقيرن
 اوجاڳا اکين ڪي، دل ۾ مڃ ٻرن
 فاني تنهن فراق ۾، جمهوري منجهه جهرن
 اهي ويٺا رب گهرن، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ب)

بيئون ڀولو نفس جو، ڀڄي ڪن پورا
 ڪوڙ وڃائي سچ لڌائون، اصل عاشق هئا گهورا
 قلوب المومنين پوش پهريائون، جيءَ جسي جورا
 اهي پرين جاڻورا، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ت)

تيئون توبه تن ڪي، ترس تنهين آيو
 هلن هيڻائي حال سان، تن پاڻ نه وڌايو
 ان الله عليٰ ڪل شيءِ قدير، مٿئون سڀ ڪنهن سعيو
 ڏسي رمز پرين رايو، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ث)

ٿيئون سرڪي سوز جي، پيتي پياڪن
 قاتل ڪيف ڪلال ڪنئون ورتي وحدت ويراڳن
 وحده لا شريڪ ل، انهن ڏاءِ ڊڄن
 ٻيون ڏيئي هن، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ج)

جيئون جلن جوش ۾، هيئين ساڻ هلن
 سڪ سنڌو ٿي نه ڏئي آيون اڪيون اوجاڳن
 النوم الغفلت غير محب حرام، سي ڪيئن سڪ سمهن
 پوءِ اهڙي ريت رون، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ح)

حيئون حيرت هوش سان، سچن سجاتو
 پرجمي ڏٺائون پاڻ ۾، ڄاڻي تن ڄاتو
 فنفتخت فيہ من الروحي، اهو نينهن لڳن ناتو
 تن اندر اوراتو وڃي ملياسي مطلوب سان

(خ)

خيئون خوشي خوف ۾، ڪيائون تن تراب
 ستان ٿي سورن جون، اهو بره پڙهايم باب
 موتو قبل انت موتو، تن تئون مرڻ لاجواب
 اهي لاهي حرف حجاب، وڃي ملياسي مطلوب سان

(د)

دال داغ پرين جو سيني منجهه سماءُ
 وسري ڪين وجود ڪنئون، اندر زخم وڏو آه گهاءُ
 فاڌڪروني اڌڪر ڪم، سندن شان شجاع
 اهي لوچي ڏسن لقاء وڃي ملياسي مطلوب سان

(ذ)

ڌال زهد ذاتي، ويهن قلب ڪري
 طمع تڙيائون توڙڪنئون، پاڻ ٿيام پري
 لامقصود في الدارين الاهو، اهو ڏسن ڌيان ڌري
 تن ڪي من ۾ مڃ پري، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ر)

ريئون رخ پرينء جو سجدو سدائي
 مونا اٿن محراب، جسو جامي تن جائِي
 وفي انفسڪم الفلا تبصرون، ڪن ٿا ڪشفون ڪمائي
 اها سندن سچائي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ز)

زي لنگهيا ظلمات ڪنئون، فڪر ڪيا فاني
 سوجهي ڏسن سوجھرو، لمن اهي لاثاني
 الھ انسان سري و انا سرھ، ڳجھ ۾ آيو انسان
 دل ۾ دلبر دل جاني، وڃي ملياسي مطلوب سان

(س)

سين سڪ پرين جي، هڪ پلڪ نہ ٿئي پري
 سدا سارن ساه سان، تن جي ساعت ڪين سري
 قالو ابلې ڪيائون، دل ڪوڪان ٿي م ڪري
 پوءِ انهي زوق ذري، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ش)

شين شڪر گذار، رهن رضا تي راضي
 محنتي منظور ٿيا، اگهي تن آزي
 والله مع الصابرين، وڃي گڏياسي غازي
 ڇڏي دئي جي بازي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ص)

صعاد سورن واريون، جلن ۽ جاڳن
هر ڪا پتي پاڻ کان، هي ڪنهن کي ڪين چئون
ونحن اقرب اليه من حبل الوريد، اهو آيو راڳ رڳن
اهي مرجانئي مرڪن، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ض)

ضعاد ڏسن ٿا ڏک کي، تن کي سک نه سيبائي
اندر الانبو عشق جو، ٿو ماتم مچائي
لن تنالو البر حتي تنفقوا، پاڻ ويهن وڃائي
تن کي سچ ٿو سمجھائي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ط)

طوئي توڪل تن ٻڌي، منجهون شوق شتاب
تابع ٿيا شريعت جي، ڏسي ڏوه ثواب
هلن حقيقت حال ۾، محب معرفت ماب
ٻڌي گيڙو گل گلاب، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ظ)

ظوئي زڪر زهد سان، ڪن ٿا قلبون ڪمائي
حرف پڙهيائون هڪڙو، تن پاڪيزي پاڻي
پول پيڇي بي نفس ٿيا خودي کي ڪائي
اهي سارن سدائي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ع)

عين عادت عارفن جي، ڪنهن سان ڪين سٺن
هڪ سڪونت ٻيو صبر، ٿيون شرم وڏو آه تن
سو نوائي سجدي ۾، مٿي اڪيون ڪيئن ڪن
پوءِ اهڙي پوئن پٺن، وڃي ملياسي مطلوب سان

(غ)

غينون نقطو غير جو، هي سياهي ڪيئن لهي
مهميزان مارن جون، مٿيون سر سمي
تڏهن اوچر اچي دل ٿئي، هڪ ذاتي خيال رهي
دل ڪلمي سار و هي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ف)

فيئون فاقيو تن ڪي، جيڪي وڻج ڪيوم وڻن
وڏي تنهن واپار ۾، سر جو سودو ڪن
سات سلامت تن جو، جيڪي امانت سلامت نين
اهي سچائي سڏجن، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ق-ڪ)

ڪاف پياسي ڪين ۾، ڪينون ڪين چون
جن جي جنگي جسم سان، سي سختيون سور سمن
بنان محنت رنج جي، اهي مرد ڪيئن سڏجن
عاشق سوري سيج ڏسن، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ل)

لام لا جي لون لڳي، جلي جيءَ جڪي
 داغ پرين جو درد ٿو، دل منجهه دود ڏکي
 لکيو لوح قلم کون، پيم پلئي عشق پکي
 او هي ڏکيون ڏيل ڏکي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(م)

ميم منو آمه من ۾، محبت جو ميدان
 صحن دل جو سوجھرو، سڃاڻم سبحان
 هدايت جنمن جي هٿ ۾، سوهادي حق حقان
 هي لاهي شڪ گمان، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ن)

نون نظارو نينمن جو، ڪي معنيٰ ڪن مهمير
 ڪيميان جنجي قلب ۾، سي پڇن نا اڪسير
 وحدت سمنڊ سمايو، ناهي نهايت ڪرڻ نظير
 اهي فاني ٿيام فقير، وڃي ملياسي مطلوب سان

(و)

واءِ نه ويلهو وچ تي، تن کي منزل جو الڪو
 پنڌ سڃاڻي سڪ سان، اٿن جيءَ اندر جھلڪو
 ويڙهي ويم وجود کي تنهنجي حسن جو حلقو
 سون گلن ۾ گل ڪو وڃي ملياسي مطلوب سان

(هـ)

هيئون حسن هوت جو، ٿيم ٿاب، صفاتي
صورت رنگ سچڻ جو، تو انساني پاتي
فانيما تو لوا فشر وجه الله، ڏنم ظهورو ذاتي
اها جهاتي ۾ جهاتي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ل)

لام نه لکن لڄ ڪنئون، لئن اکين جو اولو
لوچي هن لڙات ڪنئون، ڀڳائون ڀولو
عقل ڪثرت کون لنگهيا، ٿين وحدت وندولو
اها جهڪ لنگهي جهولو، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ء)

الف ڪمائي اظهار ٿيا، تن جي ملڪ ڏين گواهي
واندا ويهن ڪينڪي، تن کي سڪ نه ڏئي ساهي
اچي دل ۾ عشق آيو، جمل ڀڄي ٿيو راهي
اهي شان ڀريا شاهي، وڃي ملياسي مطلوب سان

(ي)

بي يڪائي يار سان، ٻيا دل کون وهم ويا
رمزلڳي ”رڪيل شاه“ چوي، منهنجا سڀئي سور ساب پيا
نيت ٻڌايم سچو سندرو، تو قربون ڪم ڪيا
منجهون فڪر فهم ٺهيا، وڃي ملياسي مطلوب سان

◀ ڪلام جي تفصيلي فهرست ▶

ڪلام	صفحہ نمبر	سر
4	50	اوکي هي عشق ڪي منزل، ڪنهن دي پيش نا آوي شام ڪلياڻ
31	64	امن آهي عشق مولا جو، دنياين سان اسان جو چا شام ڪلياڻ
32	64	اگر هي يار ڪا ملنا، دوئي ڪو توڙيڪ دل ٿي شام ڪلياڻ
46	71	انصاف ڏسجي عشق جو اولا ويو مذهب لنگهي تلنگ
54	75	اصل تنهنجي عشق ۾ هر دم ٿيس مدهوش ميخانا تلنگ
58	77	آيو نينهن نپاڻن مون کي نياز سان، باربره جو سرباري تلنگ
64	80	اهي نيڻ ڪٿي ته ڏسن، پرين وو خوشي واري خيال سان تلنگ
65	81	اندر منهنجي ۾ ٿيون اچن برهه تنهنجي جون بهاريون تلنگ
74	87	اهي عام ڪي ڪهڙي خبر، ريءَ عاشقن اسرار جي تلنگ
79	88	احوال سارو عشق جو، جڳ کي ٻڌايان هيئن چئي تلنگ
83	90	اهو داغ سيني منجه ڏيئي ويو دؤءَ ڪيون دلڙي لتي تلنگ
96	96	الست ڏهاڙي منهنجي دل انهيءَ دلبر سان وڃي ڦاٽي يار تلنگ
102	99	اسين ايئن ڪيئن ٻڌايون ڳالهيون ڳجهيون سچن واريون تلنگ
107	102	اڱڻ آيو منهنجي پير پچار، سو ڪيان مان لک شڪرانا تلنگ
121	109	انگ لکير هوت بلوچ سان، او هن ولهيءَ جو وهه وا تلنگ
142	119	آدم بنايش پشيمي باري، عاشق رضا تي رهندي راضي ضلو
156	126	آهي شهر چنگون نئون شهر، جاتي آب وهي ٿو ڪارو ضلو
160	128	آهي دلبر لاتم ديدان، مون کي عشق ڪرايون عيدان ضلو
163	130	اپنا جسر سارا قاتل زهر ڄاڻن جوڳ
164	130	آهونين صنم دي تي ڏور تنگن جوڳ
166	131	ايڏو عشق جو بلند مڪان، اسلام ڪفر ڪئون پري ڏنوسي جوڳ
186	141	اديون ڪا اهڙي اڪير، لڳي آهي منهنجي اندر جوڳ
191	144	اومان گهوري ان هن تر پنهور کي، تنهنجي ڪيتر عشق چري جوڳ
198	147	اڙي جيڏيون مان ڀلايون ٿي پايان، مرشد منهنجو شاهه ميران جوڳ
202	149	اها مام مشڪل ڪو سڃاڻي، درم زني منصور جي جوڳ
218	157	اڱڻ ايندم شل مرشد قدم مبارڪ پري جوڳ
226	161	امر تنهنجي سان عاشق ويا ٻولن ۾ بجمي جوڳ
230	163	اديون پير پنهل جو، لوچي لڏائون ڪوهياري
231	164	اديون پير پهل سان، هي ڄاڻي سڃاڻي ڪوهياري

- 234 ادیون آڙ اندر پر، اچي ٻاروچي ٻاري
239 اما آهي عقل جي ڪرت ڪچي لنگهي عشق وارا بيٺا مرد مچي
241 اٿم رات ڏينھن ته فراق ادیون
246 اٿي ته ڏنم پنھل جا پير ادیون
248 ايئن ڏونگر سان ڏک ڏوريندس
249 الست ازل کون آيم امانت
251 آيو آ عشق اندر لڳي آ درد ڌڙي
256 ادیون مارن جي ماڳ تي، اوتم طرحين تنوان
259 ايئن گموريو جيئڻ جڳ پر، پنھنجو سڱ نه سڃاڻا
260 ادیون آري ڄام سان، منھنجي لکي جون لاٿون
265 اهو عشق آتم کون اڳ جو هيو، تڏهن محب اچي معراج ڪيو
273 اڀي ظاهر ذات ظهور ڪيٿي، سر آدم دا مشهور ڪيٿي
274 اول آتم سان اقرار ڪيڻ، پوءِ عذر دائي جي ڪلي ڌا رکيڻ
283 آهيان فقر جو فقير، ڪيئن پاڻ کولايان پير
287 اٿي جاڳڻ سان ڪر جار، جي وڻدن تان وڙ ڪندن
298 انگ منھنجو قلم لکيو هو، دل ڦاٽي ڪڏهن ڇڏي ويس لتي
304 اٿم دور منھنجو ور ڪيئن وساريان
306 آيم پنھل لڳم ڀاڳ، اچي محب وسايو ماڳ
311 آيم لالڻ ليڙو پاڻ ڪاڻ، منھنجي اندر سور جاڳائڻ ڪاڻ
319 اڃان منھنجي دل ٿي ڌتاري، چڪي ڇڏايم ور چل
320 اڃ منھنجا روئن نيڻ نماڻا، آيم اڙلي سور پلاڻا
351 اڃ ته پنھل ڏنھن آيم سنيھو، لڳم بهاري راحت رھو
355 آزاريل عشق عجيب جي مان جھڙي آ ڪان ڏکي
365 اٿي جاڳ ته جانب سان ملين، سورن جو ٿي سمھڻ يار
368 ادیون منھنجو سڱ سو پيرن سان ڪالھ وڃي ڇي ڪيائون
373 آيم عشق عجب سامان ڪٿي، ڏک درد فراق جي هام هڻي
374 آيم عشق ادیون هو هٿيار ڪٿي، وهوا وڏڻ ٽڪڻ جا
376 اهو لدني علم ضرور باطن والا باب پڙهيوسي
387 آئي قسمت ڪيم قيد نه مان سيد نه مان سيد
394 آهي ميڙي ڪارون ازل دي پنھل دي ٻولي
404 اندر آنهه عشق مڃايا، آئي درد فراق دما ما لاي
412 آب حيات عشق ڏنائون، اهي قائم آهن ڪير
425 انهيءَ سوز پر جيڪي سڙيا، تن عشق سان انجام ڪيا
432 آيو منھنجي عشق اڳڻ، اچي عزيم حڪم زور ڪيو
165 ڪوهياري
167 ڪوهياري
168 ڪوهياري
169 ڪوهياري
170 ڪوهياري
170 ڪوهياري
171 ڪوهياري
173 ڪوهياري
175 ڪوهياري
175 ڪوهياري
177 ڪوهياري
181 پيروي
181 پيروي
186 پيروي
188 پيروي
193 پيروي
196 پيروي
197 پيروي
200 پيروي
203 پيروي
203 پيروي
219 پيروي
221 پيروي
226 پيروي
227 پيروي
229 پيروي
229 پيروي
230 پيروي
236 پيروي
239 پيروي
244 پيروي
248 پيروي
255 پيروي
258 پردو

- 439 انهيء عشق اڙئي جي عاشق ڪيئي درد محبت جي ڦٽيا 262 پردو
 440 اکين ريء ڪجل ديان ڪاليان، ول مارن دوست دوناليان 262 پردو
 454 احد ٿي هت حمد آيو اولو رکي انسان ٿي 270 پردو
 465 ابرو هلال صنم دي خوش نين ڏونعين 276 پردو
 482 آيا عشق اندروچ شور، سک قرار آرام نه ڏيندا 286 بلاولي
 486 اڪيان سمثل ديان ڪين ڪڪوريان، پاون چاريد ڪجل دي 288 بلاولي
 491 آڱڻ منهنجي ڙي اديون، عشق آيم اڄ ڪل 290 بلاولي
 492 اديون ابائڻ جا، مارن ماڳ وسن 291 بلاولي
 494 اوريان شال اندر پر، دوست منو دلير 292 بلاولي
 495 آيا دلير ماهي آيا دلير ماهي، ملڪ فلڪ سي ڏيون 292 پيلو
 500 آيا ابتر وقت زمانا، ڪر طمع ترڪ بيگانا 295 پيلو
 506 اومان ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان ڪاڍو اثر ڪاهيار 298 وهاڳ
 507 او جي ساه جو سانگور ڪين، ته عاشق سڏاڻج ڪين 299 وهاڳ
 514 انهيء عشق چڪي تنهن آڙاه پر، ڪو گهرندو مانجھي 302 مانجھ
 517 اها رسم رسخ جي يار پيارا، منهن تي گھونگھت 304 مانجھ
 531 آئي عشق ڪوڙيا، جنگي پيشخانا 311 مانجھ
 533 اديون ميڏا عشق ڪيتا اهو حال، رخ سجن دا عجب خيال 312 مانجھ
 539 اديون ڙي ابائڻ ڏي، اثر اميد اڃان 315 مانجھ
 555 امر لڪي جي ڙي اديون، وٺي ٿر قلم وهي 323 مانجھ
 565 آيس پرين جي پيچ پر، وڃي اوچتي دلڙي اڙي 328 پهاري
 566 اڄ ته پنهل يار جا، خود نازا اثر نوان 328 پهاري
 589 امر لڪي جي هي ميسر مشڪل، ڪاتب قلم وهائي 340 لوڙائو
 591 اهي چڪن ٿا چاڪ فراق، جيء سور چڪن 341 لوڙائو
 608 اهڙي ننڊ آيم ته نياڳ جي، قابو ڪيف ڪيم 347 لوڙائو
 617 اڳ نه پڌيون هيم، ڳجهيون تنهنجون ڳالهيون 351 لوڙائو
 621 اديون منهنجي احمد عربي چار جو، اثر روشن روضو 353 لوڙائو
 623 ايئن ڪين ڏسڻ هي ڪوڙ چوڻ، ناهي مردن جو شان 354 لوڙائو
 630 اڪيان تيز ڏيان يار اهلين، مڃگان تير ماريئي ني 357 سور
 643 اها رسم رندي ڳجهي راز جي، سڌ سالڪن کي ساري 364 ڪئونسيو
 663 امر لڪيم لوح قلم، الست نصيب چئي 374 ڪئونسيو
 678 آهيان انتظار بيه قرار دل يار مٽايي 381 ڪئونسيو
 683 ادا ڪانگل ڪيچ وڃي چئو منهنجو احوال سچي سيد کي 384 ڪئونسيو
 685 الانسان تي صورت بشري عجب رنگي رنگ لاياهي 385 آسا
 703 اسم اعظم تي اندروچ آيا ذات ظهورا سر اسرار 394 آسا

- 396 آسا
398 آسا
405 صبحي
708 آيا پيش اساذي يار پيارا، اوکا پنڌڙا تڪاري دا
712 اچي عشق ڪيون مانسا ڳالهيون، آيم سڀئي سور
725 اڃ ڪا خبر و پئمل ڏونه جو آئي

(ب)

- 34 بنان ديدار دلبر جي، جيڏيون مون کي سال ٿيا سڪندي
35 بيرنگ برقمو پائي، آيو آدم ٿي پنهنجي ذات چپائي
57 بحر بيچون بيرنگ پر، ڏسي عاشق پون ڪاهي
60 بره جي بحر پر سدا حال هيئڻو، ڏکي جو ڏسڻ سان
88 باه بره جي هر دم ٻارو چل هي ٻاريون يار ٻاريون
124 بره جي بحر پر پون مرد ڪاهي، سنگن ڪين سورھ سانگو
206 بيوسي اونا قصي، جند جان سوين منجم سڙي
209 بنان دلبر جي ديدار، اومان گهوريل ڪيئن ٿي گهاريان
215 بره ٻاجمون او ڪجھ مول نه پايون
222 بت آدم جي منجم ذات، پنهنجي پاڻ چپايي
291 بي مثل بيچون جي، صورت ڏٺو سبحان آ
322 برو چيو بلوچن، نال نه نين، سدا منمنجو ساه جو سمر آ
346 بيرنگ آيا ته بحال، هر رنگ دي وڃ ڏنم نظارا
437 بيخود هومر يارو، پوندي خبر نه ڪائي
467 بحر بيچون پر ڪيئن وڃي ڪاهي پيا
475 برقمو پائي ته بشر پر احديت مون احمد آيو
483 باه بره دي سا ڏي سر ٻلدي
574 باور ناهي پيت نه پڙم، عشق خريد وهائڻ جي
601 بيان چوڻ ڪرڻ کون باهر
632 بلبل تيڏي باغ اسيدڙا، خوب ڪرنديا ٻولڙيان
641 بيرنگي بيچون جا اهي ناز ڏسجن ٿا نوان
650 بره ڪيتي بيقراري، ابد ازل دي وويار
686 بره اها بازار لڳي، ڪر سودا سچا سر ڏيوڻ دا
701 بخ صورت شڪل جهان آيا، سر آدم ٿي انسان آيا

(ب)

- 127 ٻاجمون تنهنجي يار پيارا ڪونه هتي پيو هجي
133 ٻاجمون جانب دي دم نه جلي سان، اوچ ڪولھ پنمل دي
175 ٻولي پڌڻ نه جهڙي، عشق وڌم نيئي پري پري
112 تلنگ
115 ضلو
136 جوڳ

- 194 ٻه ٽي ٽي سائون، ٻنهن، سڪ نه سمجھان، ڏي اکين اوجاڳا 145 جوڳ
 229 ٻڌو سندرو سڄن، سر، ڪيئن ناڪيچ پڄن 163 ڪوهياري
 444 ٻڌا ڪونه پڄي ڏوهه، اب، تون ٻاجھون ميڏا وو جاني، 264 ٻردو

(پ)

- 255 ڀينر شهر ڀنڀور ۾ مون کي اوجاڳو آيو 173 ڪوهياري
 262 ڀينر شهر ڀنڀور ۾ ٿير دويح سان داڙو 176 ڪوهياري
 367 ڀينر شهر ڀنڀور ۾، ڪيچ ڌڻي اج آيو 227 ڀيروِي
 369 ڀينر شهر ڀنڀور ۾ مان هتي نه رهنديس 227 ڀيروِي
 576 ڀڙڪي باهه ٻرھ جي ڀينر، جوشن ۾ ٿي جاليان 333 لوڙاڻو

(ت)

- 48 تنهنجي اچڻ جو انجام، جاڏهن ڪاڏهن ملير واڌايون 72 تلنگ
 49 تنهنجي عشق جي تابش تيز، عاشقن جو ٿي اندر جلائي 73 تلنگ
 112 تنهنجي عشق ڪيو آڪباب مون کي، نامي خواهش ڏوهه ثواب مون کي 104 تلنگ
 145 تانگهه پارو چل دي لگير، ازل دي 121 ضلو
 162 تيڏا عجب رنگي تي اسرار ڏنم، اهو السبت والا سچ اقرار ڏنم 129 جوڳ
 165 توکي خالق چوان مخلوق چوان، توکي جن ڀريون ٿو ملڪ چوان 131 جوڳ
 183 تن کي فرق ٿيو في الحال هي، هڪ رمز ۾ وٿڙا رچي 140 جوڳ
 196 تن ڪاڻ ويئي ٿي اڏايان اهي ڪاڻ، جانب مان جن جي آهيان 146 جوڳ
 221 تنهنجي درد جي دستور سان، عشق نيشي اعليٰ ڪيو 159 جوڳ
 277 تنهنجي حسن صورت جو ڪو سير ڪري 183 ڀيروِي
 295 تنهنجي درد جو دارون دوا، ڪنهن کون پڄان ڪنهن کي چوان 192 ڀيروِي
 313 تنهنجا سور وڃن ٿا ساڙيون، مون کي پور پون ٿا ڏهاڙيون 201 ڀيروِي
 317 تنهنجي باطن جو ڇا بيان ڪيان 202 ڀيروِي
 331 تنهنجي صورت جو ڇا بيان ڪيان تنهنجا هر مظهر منجهه نازنوان 209 ڀيروِي
 337 تيڏي عشق ڪيتر بندام، هوش عقل ديان ڳالھين سڀ ڳڻيان 212 ڀيروِي
 344 تنهنجا زلف ڪاريهر، پنا منجهه حوض ڪوثر 215 ڀيروِي
 352 تڏهن ازل جواج نا ڪلهه جو 219 ڀيروِي
 354 تنهنجي عشق سڄڻ وجود ويران ڪيم، دل حول سڌائين 220 ڀيروِي
 359 توڙي چڪن پيا چاڪ، محب ملي جو در نه ڇڏيندس 223 ڀيروِي
 379 تينون دلبرايون نا جڳايون، ڪهڙا ڏوهه ثواب 232 ڀيروِي
 391 تيڏي عشق مڃايا آڙاهه، بي سور سوهره ڪڙڙي 238 ڀيروِي
 422 تنهنجي صورت جو ڇا بيان ڪيان، تنهنجا هر مظهر منجهه نازنوان 253 ڀيروِي

- 424 تنهنجي ساز خوش آواز تون مجنون ڪيئي مست ٿيا
 426 تاب عقل دا گذر ڪيوسي جان جسم سارا جان
 536 ٻن مان ڪان سڪندي. سمن ۾ وٺي دلڙي سڙي
 580 تنهنجي ناز غماز نهو ڏير دل ڪي. ٻيوس وٺي اهي ونگجي
 610 تڏهن ڏنر ظهور ذات جو. مان هڪڙو حرف پڙهي
 947 ٻن سورجون سر ڪان پريون. اهي مڪڻ ماکي ڪان مليون
 668 تنهنجي حسن حيران ڪيا. انسان عاشق آدمي
 669 تڪبر تڙايو توڙ ڪون. اصلون عزازيل ڪي
- 254 ٻيروي
 255 ٻيروي
 313 مانجم
 335 لوڙاڻو
 348 لوڙاڻو
 366 ڪوٺسيو
 367 ڪوٺسيو
 377 ڪوٺسيو

(ث)

- 301 ٿيندو منهنجو پنڌ تان سڃايو. ڏيهه انهي تي وينديس
- 195 ٻيروي

(ث)

- 26 توڙيا سي عقل جا جھڳڙا. نه ڪنهن مذهب ملايا مون
 347 ٿت ڳيا غير گمان اهو الستي مطلوب مليوسي
- 61 شام ڪلياڻ
 217 ٻيروي

(ث)

- 139 لڳ چور فقير سڏايان. پنهنجو پاڻ ائين نه پانيان
- 118 ضلو

(پ)

- 33 پڙهن پڙهاون ناهين فقيري بنان وجود ويڃائڻ جي
 51 پنهنجو پاڻ سنڀار ڪير آهين سوئي ڪنهن ڪي ٿو لڳي
 94 پنڌ پنل جي سرتين. پير پڻ ٿي ڪيا. جبل ڪيون مونسان جاڙيون
 101 پري چوڻو پڄاڻين گول اندرائي اولي
 122 پورهيت جو پيغام. اتي وڃي اگهاڻو آهي آهي
 168 پيتم شوق دا شراب. پيريمغان دي دستون جلدي
 187 پرين جا پون ٿا پور. مان جهڙي سان ڪڏهن ڪيئن ملندين
 211 پڻو موج ۾ چوڻو ڏجين. سانگور ڪين ٿو ساھ جو
 216 پنل ميڏا اول ڪيچئون هت آيا
 220 پنهنجو جانب اتر جند جان ۾. مان کون وسري ٿي نه پري
 237 پنهنجي اندر چرکو چور اديون. مان ڪي عشق وڌي اچي ڏور
 332 پنهنجو قرب اچي تو ڪمال ڪيو. سر عاشقن تي اهو حال پيو
 348 پيريمغان دي نال محبت محو ٿيوسي
 402 پڙه بره جو باب. عشق انا الحق جو هن نثرو
- 64 شام ڪلياڻ
 74 تلنگ
 95 تلنگ
 99 تلنگ
 109 تلنگ
 132 جوڳ
 142 جوڳ
 154 جوڳ
 156 جوڳ
 158 جوڳ
 166 ڪوهياري
 209 ٻيروي
 217 ٻيروي
 1247 ٻيروي

489	پنهنجي خان پنهل ڪاڙ ڏوريندس ڏونگر	289	بلاولي
525	پنڌ پيرن جو پڇي، سورن ٺاريون سي سڪيون	308	مانجه
541	پڪا مارو ٿڙا منهنجا، پٽ تي پنهور اڏن	316	مانجه
544	پنهنجا پنهور مان ڪيئن وساريان، سڪ ٻڌاير ايڏا اعتبار	317	مانجه
560	پيريمغان ميڏا ميران مختيار آيا	325	پهاڙي
583	پنهنجي ڪرمن ڏنهن ٿي پانيان، مان ڏک سان عمر گذاري	337	لوڙاڻو
697	پيريمغان دي دستون پيتر، وحدت جام اثباتي دا	391	آسا
723	پين سور سرڪي مڙن نا متارا	404	صبحي

(ف)

382	فتو چيٽ لڳيون هي بهاران، ٻڌيون ڪونجن ڪالهه قطاران	233	پيروي
478	ڦڪل ڳيا ڦند ڦير، دل وچ حق سمايا	284	بلاولي
4532	ڦريا ويا ڦرائي تمين مهل موٽي	311	مانجه

(ج)

14	جائي ڪيا عشق افسانا، عقل اتي ڇا ڪندو معنيٰ	55	شام ڪلياڻ
22	جي دوريش ٿيڻ وولا، فڪر فاقيو فغم اهو ٿي	59	شام ڪلياڻ
29	جنهن جسو ڪيو جامي سڃاڻن ذات سي سامي	63	شام ڪلياڻ
47	جلن ٿا جوش ۾ هر دم بره جي باه منجه پڙڪن	72	تلنگ
55	جڏهن ٻارو چل جو لڳو ٿم ٻاڻ ورق پڙهن جا ويا ٿي وسري	76	تلنگ
82	جن کي لڳي جڙ سان سڪ سوز منجه سيشي ساڙن	89	تلنگ
91	جڏان اڳ ٿي آيا ول يار ڪيتر صدق سر گهوري	94	تلنگ
98	جتن ڪر جبل سان ڏکن جون ڏياڙيون	97	تلنگ
105	جڏانمن وي پيچ پير دل پياري دا وچون ظلمات ظهور ڏنم	101	تلنگ
117	جڏهن پرتو و پر جو پير ڪيم جند جان ۾ جانب ڏنم	107	تلنگ
123	جيڪر وچان جيئري مري، سرتيون جيڏيون پوءِ چوندم چري	110	تلنگ
135	جڻان باه بره دي بلدي، نمين حاجت هوش عقل دي	116	ضلو
151	جڏان يار آوي هر درد جاوي، ڏکڙا تن تي جا سڪڙا وهاري	124	ضلو
205	جي عاشق هجين سر ڪر فدا، جند جان جيءَ کان ٿي جدا	151	جوڳ
210	جڏهن پاڻ کي فنا ڪرين، تڏهن پوءِ عشق سان اثبات ٿين	153	جوڳ
264	جيئن مهميرو اڪسير ٻڌم هڪ يار پنهنجو بينظير ٻڌم	177	ڪوهياري
269	جڏهن پنهل ويو تڏهن فراق لڳم، سچو عشق پرين جو پاڪ لڳو	179	ڪوهياري
349	جيءَ ۾ جهليندس ڪنهن سان نه سليندس	218	پيروي
377	جان جگر وچ تير، جائي چا جوڙ مار يوني	231	پيروي

- 236 پي 388 جانب جدائي ڪرڻ وڃڻ جي واڻي
272 پردو 457 جملہ جمان ڏنم، پلشي وت ڪجهہ نا پير
275 پردو 463 جنگ عجائب وهو، جائی، عشق کٽڙا ميدان مي ملهائي
279 پرد 472 جي درويش تشين پڻو درد واري دام ۾
290 پلہ 490 جيڏيون خان پنهل ڏنم، ڪالہ آيو ڪانگل
294 پيا 499 جوڳي تي مين ڳولي سان، سامي تي مين ڳولي سان
302 مانج 513 جي ڪجهہ جڳ وچ جيون ڪوڙ، عشق پنا عمر اجائي
307 مانجہ 524 جنم مٿون عشق آيو، جان اهي شي جائن
339 لوڙاڻو 587 جاڳيس ڪين جانب کان، جيڏيون سانول ڪيچ سڏايو
351 لوڙاڻو 616 جاڳيس ڪين جتن کان، جيڏيون ويڙم نند نموڙي
360 سارنگ 635 جي جسي جسمات سجي ۾، تن اندر ساتار لڳي
378 غريہ 671 جڪندي عمر ساري وير، اڳڙيون پرين جي پار ڏي
379 ڪئونسيہ 674 جهڙي تعري آهيان يار جي، عيبن پري مان ڪري کوٽي
398 آسا 711 جڏهن عشق اچي ڪير لڳو، رکيل پنجن ڪوڏن تي وڪاڻون
401 آسا 717 جب دلبر شڪل جمان ڏنم، هر صورت عين سيان ڏنم
406 ڏناسري 792 جستن لڳڙا ڪيتا عشق ظهور نور اعليٰ نور

(چ)

- 88 تلنگ 80 چوڻ ڪرڻ کون ٻاهر، سچڻ تنهنجي سچائي
125 ضلو 153 چڙهي ت جبل تي ڪنڊيس ڪو ڪارڻ، پونديون پنهل جي ڪنين
301 مانجہ 516 چڙه گڏه تي ٿي، هسوار، وجه لغام لڇي کي ڪمرو
367 ڪئونسيو 649 چو طرفين الا پيا ٿن، عاشقن مٿو دود پيا ڏکن
405 صبحي 726 چڱن کون چڱائي پلا ڪن پلائي فائق فيض وارا

(چ)

- 58 شام ڪلياڻ 19 چٽا سي ڪفر مذهب کون ٿي سي فنا منجہ فاني
69 تلنگ 42 چڙهي ڏي ملڪ دنيا کي ويهي ٻڌ عشق جون ڳالهيون
71 تلنگ 45 چڙهي شريعت وارو شان، منجہ طريقت جي ترڪ ڪيوسي
211 پيروي 336 چٽ ڳيا تير ڪمان لڳڙم تير جگر وچ
370 ڪئونسيو 656 چن و مٽي چڙ مائٽ، اسين ڪنهن جانا هيون سيال سڪا
374 ڪئونسيو 664 چو نه پاڙيندس مان لکيو، باب منهنجي جيڪا ٻڻي

(ح)

- 76 تلنگ 56 حسن ديدار دلبر جي، وڏو موهي منهنجا جاني

- 148 حال اندر دانال نه ڪمن دي ونديسان
214 حاضر ناظر دل گوش ڪر هر جاء حق موجود آ
350 حال جو واقف هڪ اٿر جانب جائي
392 حال جي حقيقت ڪنهن سان ويهي اوريان
416 حاسد منعنجا پيا ڪمن نه ٿا سمن
522 حذف سڃاڻي هڪڙو الف پڙهيائون اکر
561 حرمين ڏي حاجي هليا، ڪمبو اديون مان هت ڏٺو
575 حجت حاجت هو هتڙي ناهي سڱ نه پرين سان
634 حد ڇڏي لاحد منجهه لوچن، دردوار پنهنجي ديس
681 حج مڪو جن هت ڏٺو، پيرين سي پنڌ هي

(خ)

- 72 خودي جو خيال ڇڏ ڪاڻي، بيهه بولي نه ڪر بيهائي
219 خط خاوند ڏنهن آيم خاص خوشي جي خبر
280 خودي کي هٿيائون، اهو ماڳ نه مٿيائون
419 خبر خاصي هي تنهن کون عاشقن کون ڪو پچي
585 خان پنهل وهيل ڏي ويندس، دم نه ٿيندس توکون
594 خوشبو خاصي عطر ڪٿوري، صورت سهڻل جي جيئن گل
662 خاص خوشي جون خبران دوست ڪندس دم دم
705 خبران خدا جي خيال جون ٻڌو نينهن وارين جون

(د)

- 28 دارين دنيا خواهش عقبلي اڃا آزاد نمين ڪيا
68 درد وندن جي دانمن، عرش عظيم تي وڃي ته اگهائي
69 دل گهري ٿي دوست اوهان کان اڃ ڏسان اٿم اولي
87 دم دم پيش اچن ٿيون منعن جي، حسن جون فوجان
129 ديدار ٻاجهون تنهنجي ساري عمر ايشن ويه
154 دل رات ڏينهن پئي يار تانگمي شل ڪا ٻاجهه پويي
173 دل منعن جي سان لڳيون لڳيون رمضان راول واريون
177 دلبر ديدان لڳيان تي ديدار ڏنم
217 درد مريندا ساڻين دم دم ڏڙيان
225 دلڙي ڪيو چڪ چور، مار ڏيئي سهڻان مست جي
296 داغ قبر تائين نيندس، شل ملندس
310 درد اندر دانه ڪوئي درمل دارون

- 357 داغ جدائي دا لڳم سيني وچ جاري
396 دين ميرا عشق هئي ڪهري مسلمانن ڪجا
398 دلبر درد وندن وٽ هوت هٿون هلي آءُ
405 درد انهيءَ دا درمان نعين، سچ عشق بنان آرام نعين
435 دست ڏيئي ساقي پيارو، شوق جو پيالو شراب
445 دل منهنجي دلبر لتي، ويو ڪيئن زوري
505 دلبر دوست پيارا، ويڙهي اسان ڏي ني آيا
512 درد بنان هي هن دستور، راز ڳجهي ڪي ڪير ڏسي
528 دهر نه جدائي تو دلبر، ساعت منهنجي ڪين سري
530 درد لڳم دل جاني جو، خود محبت جي ميدان ۾
554 درد وندن جا دونهان، دل ۾ روز دکن
595 دلبر دل کون دهر نه سري، پلڪ پلڪ ۾ ڪندس
596 دل ويچاري دردن ماري، سورن آئي هتي ٻڌا سامان
622 دوناليون ديدان دلبر تنهنجو جان جگر کون پار لنگهيون
631 دلڙي اسا ڏي يار ديواني، جادو لا ڪر ڪسي ڏي ني
657 دوست ملير تان دلبندي، تنهنجي مٿ نه پايان ڪو ثاني
695 دهر بنان تو دوست جي، سهڻل پايان سال وي
700 دانعا ڪر ڪر لوڪ سٿاوانه تيڏي عشق ڪيتم لا چار
716 دل ساز خود آواز خوش، هي درد ميري ڪي دوا
727 دلدار دلڙي لٽيئي يار منهنجي ڪيان انتظاري
- 222 پيروي
240 پيروي
241 پيروي
1245 پيروي
260 بردو
265 بردو
298 سهڻي
301 مانجه
309 مانجه
310 مانجه
322 مانجه
343 لوڙاڻو
343 لوڙاڻو
354 لوڙاڻو
358 سور
371 ڪوٺسيو
390 آسا
392 آسا
400 آسا
405 صبحي

(ڌ)

- 97 ڌوڙ لڱن ڪي لائيندس ڪيڙم ڪاڻ وچاڻا وچاڻا
97 تلنگ

(ڌ)

- 21 ڏسي جلوه جانب جو، ڪيئي پيا نياز سان نوندا
41 ڏس اخصاف عشق بهادر جو ڏيئي ترڪ طمع ڪي توڙي
106 ڏک ڪئون ڇهن ٿا جي ماڻهو، ماڏي سوراچن ٿا ڏهاڙيون
120 ڏنر دريا وحدت جو نامي ڪنڌي ڪنارو ڪو
158 ڏسي چنڊ ماڻهو ڪن عيدان، اومون ڪي ماتر روز شهيدان
192 ڏاڍي ڏک جون ڪنهن جي نه ٻڌڻ جون
213 ڏکيا باربره دا بحال آيا، سر عاشقين تي اهو حال آيا
227 ڏنر سهڻل جو سينگار اها صورت پرين جي رنگ گلابي
252 ڏسي چشم تنهنجا ٿيس مان چور چري
- 59 شام ڪلياڻ
69 تلنگ
101 تلنگ
108 تلنگ
127 ضلو
144 جوڳ
155 جوڳ
162 جوڳ
171 ڪوهياري

- 334 ڏکڙا ڏسيو ٿي ڏکي، پير پکي، ٿيو منهنجو پنڌ تان
 395 ڏونگر ڏورينديس سر مان گهوريندس
 406 ڏکڙا اندر دا ڪنهن ڪونان سڻيان
 442 ڏيک رووان اپڻي ڏکڙي، ظالم عشق پير آ پکڙي
 459 ڏونگر ڏي ڪو ڏس الا، مون کي جانب واري آ جاءِ
 473 ڏک عشق جهڙو ڪونه ڏنر آهي مرض مون کي لادوا
 479 ڏنر ڪفر سوئي اسلام، عشق جڻيا مين ڳل وچ پاتا
 508 ڏنڙم جملہ جهان، وهوا، باز تاري هي
 640 ڏاڍا ڏک پسنديون سي اديون، ورجنهن ووڙي لڌو
 698 ڏس خلق ڪري ٿي وڏائي، ڪلدار ڪل ڦيرائي
 210 پيروي
 240 پيروي
 1245 پيروي
 263 برڌو
 273 برڌو
 280 برڌو
 284 بلاولي
 299 مانجه
 362 ڪوئسيو
 391 آسا

(ڊ)

- 253 ڊڪيان ڪيئن قابو ڪري وڃي پڌر پيون 172 ڪوهياري

(ڌ)

- 363 ذات بلوچن ڏيران ڏکايو ڏيئي ڪيف تني کي ڪنهن نه 225 پيروي

(ر)

- 5 رڪين جي شوق محبت جو، پنهنجو ڏس پاڻ ۾ پيئي 51 شام ڪلياڻ
 24 رخ ناز پريا، دل جاني دا، جاني دا، دل جاني دا 60 شام ڪلياڻ
 50 رندن جي رمز سک مجلس، خاصي خوشبوءِ سڄي صحبت 73 تلنگ
 115 رڳ رڳ ۾ اٿم رمز سڄي جي، صحيح ته سڃاڻم پرکي 106 تلنگ
 149 رو رو زاري ڪران ڏيان اڇنگاران 123 ضلو
 343 رخ ماهي دا معتاب ڏنر، جلوا حسن صورت اقطاب 215 پيروي
 372 رڪي رمز فتح پور رايو اچي ويڙهي يار سمايو 228 پيروي
 386 ريهه ڪجڙل دي پاون، دم دم ڏينديان جملڪي 235 پيروي
 420 رندي باب پڙهجي تڏهن سالڪي سڏجي 252 پيروي
 431 رندي چال عجائب رهندي، ڪوڙ ڪڏاهين اونا ڪهندي 258 برڌو
 436 رمز رندي ڪار مردان، ڪيئن وڃي ڪنهن کون سکن 260 برڌو
 480 رڪ سرت سڃاڻي سري رام، ستگر سانون هي گيان بتايا 285 بلاولي
 503 رام بنان پڻا ڪوئي نه رهنا، رام پڇن رنگ لا پوري 297 سڄي
 504 رانول اي رنگ لايو، ڏيندا لوڪ واڏائي 297 سڄي
 518 ري جلع جي جانب توکان گرمي آنا سرد آ 304 مانجه
 577 روز پنهل ديان مين زمان ويڪان، مرشد پيت بتائي 334 لوڙائو

- 602 ريء ته ملڻ جي منهنجي دل ماندي. اچي پرين ايندا ويندا 345 لوڙاڻو
679 رندي مجلس راز توڻي. سوئي ڪهنا نام نام 382 ڪٿوسنيو
718 رک ياد پنهنجي سان صدق سچو. اهو خيال دنيا جوڻي ڪچو 401 آسا

(ز)

- 100 زهد مون تو ذات سڏائين. سر آهين سبحان 98 تلنگ

(س)

- 17 سڙان تنهنجي سوز ۾ سانول. گهونگهٽ کولي نه ٿي اولي 57 شام ڪلياڻ
63 سير ڪرڻ ڪاڻ منهنجو ساه. جوڳي ٿي هٿي آيو جڳ ۾ 80 تلنگ
86 سون منهنجو سک ويڃايو لڳم اندر ۾ آڙاه 91 تلنگ
90 سون سڙيندا فراق وو. هڏ ماس رڳان پيان هلديان 93 تلنگ
95 سدا منهنجا سجن پيارا انگ ايندين ڪڏهن جاتي 96 تلنگ
111 سوئي اهو آهي واحد شاهد آهي پاڻ الله 104 تلنگ
130 سوز وارن کي ٿو ساڙي سور. باهه برهه جي عشق الانبو 113 تلنگ
181 ساڙيو آهي جسم جسمي کي. تنهنجي عشق ڪيو آ ڪباب 139 جوڳ
203 سر عاشق جي ٿڪ سور. اچن پيا پلايون ٿي پيان 150 جوڳ
204 سورندن جو حال آ. مدهوش مستي منجهه رهن 150 جوڳ
233 سورن ۾ منهنجي دلڙي سڙي 165 ڪوهياري
245 سچن ٻاجهنون منهنجي ڪين مري 169 ڪوهياري
267 سرتيون سندرو ويو پنهل ٻڌايون. ويو بهڳڻ ٻڌايون 178 ڪوهياري
279 ساڙيو سوز سچن جي هي ڏيل ڏڪن 184 پيروي
286 سچا سور پڇو اچي ساڌن کون 187 پيروي
292 سهڻي جي صورت جو. چا بيان ڪنديس 190 پيروي
299 سربتان ناهين سودو ٻڌو سندرو سک جو سچن 194 پيروي
305 سدا يار منهنجو اچي وسندو ولهيءَ تي 197 پيروي
307 سهڻا منهنجو ساهه ناسري ٿو 198 پيروي
312 سمهي غلغت سان گذارڻ چا. سک رمز وجود وسارڻ چا 200 پيروي
316 سائين تنهنجو عجب نمونو 202 پيروي
327 سچي صوفي جي درگاهه تي. پئين موريو فقير ملنگ 407 پيروي
362 سنجي پئي ساڻ لڏيائون. مون کي چاڪون ڇڏيائون 224 پيروي
385 سون ۾ منهنجو ساهه. مان ته ڏڪن ڪاڻ هت ڪيئن چايس 235 پيروي
389 سک ڪين ساريندس مان ويهي نه وساريندس 237 پيروي
393 سڻي ڪو حال منهنجو ته بيان ڪيان 239 پيروي

- 409 سالڪ باجمون سمجھن مشڪل 247 پيروي
450 ساندستي ڪانه طبيبن ڪيم، درد منهنجي دوا 267 بردو
469 سندن ڪهڙي عام ڪي سرت وارن جو سماءُ 278 بردو
474 سائين منهنجي مرسل جاشان وڌا تاجر 281 بلاولي
488 سانول سان منهنجو سنگ لکيولوح قلم 289 بلاولي
502 سير صفات سچو آسارو 296 سڄي
526 سانگ ڪر سانگيڙا هتون هليا لئو لڏي 2308 مانجه
529 سرتيون سک ڪيئن سنڀران، ڏينهن ڏکيا ٿي ڏوريان 310 مانجه
535 سک مارن جي ڙي عمر، روزنن ڪان رڙان 313 مانجه
547 سک وارن ڪي عين ثواب، ڏسڻ عاشقن جو جائز آهي 319 مانجه
550 سر سچو ٿي پاڻ آهي، چوي چواڻي ٿو چوان 320 مانجه
552 سگهو سور وڃن ڪيئن سرتيون 321 مانجه
560 سروو ساڏي سيڻان، عشق هي امام آيا 325 پهاڙي
562 سک نا سامعون سرتيون سدا، ڪيو ياد هو الله 326 پهاڙي
567 سڄي يار جي ديدار ڪان، دل روزي سڄي 329 پهاڙي
638 سچي ظهوري ذات جي، وڌو عشق عقل ڪي دسي 361 ڪئونسيو
642 سرتيون صبر جي ڪيئن ڪيان، اهڙي جوش ۾ جيءُ ٿو جلي 363 ڪئونسيو
644 سک واريون سي ڪيئن سمهن، جڙجان ۾ جن ڪي لڳي 364 ڪئونسيو
655 سک تنهنجا ٿي پانيان ڳڻ تنهنجا ٿي ڳايان ڳلي ڳلي 370 ڪئونسيو
672 سک کون ٻڌي سندرو سچو، هن حال هيڻي سان لڌم 378 ڪئونسيو
694 سودا سچا سروو سورھ ڏيندي، برھ اها بازار لڳي 389 آسا
704 سک ريت روش سر سمجھائڻ دي 394 آسا
706 سدا گلشن آهي گلزاري جھوڪ شاهه عنايت واري 395 آسا
709 سمجھڻ سارو اٿو سور جاڳو جيڏيون، اٿو جي جو جڻاپو 397 آسا
724 سيني ۾ سمايا سمنان سور مان ڪي اندر ۾ الانبا 404 صبحي

(ش)

- 75 شهد پيتم شوق شراب، دستون پيريمغان مٿي ساقي 86 تلنگ
76 شوق دا پيتم شراب ٿيم وحدت وچ غرق 86 تلنگ
180 شوق ماهي جي شتاب، ٻاري مڇ هي مڇايو 138 جوڳ
293 شب تاب عقل ڇپيا ڪوڙ ڪسب 191 پيروي
384 شل پوندم باجه ٻارو چل ڪي نه اٿم اميد 234 پيروي
433 شرع وارن شرڪ جاتو، هي خودي آخام جي 259 بردو
448 شل نه ملان سک ۾ هجان برھ لڳو اٿم 266 بردو

- 542 شکر گذاریان ڙي اديون، پرين منعنجا شال اچن
 563 شائق پرين جي شوق ۾ شب روز سي آهن غرق
 612 شوق جو شراب آهي پرين ته پياريو
 658 شرم ڀريون اکيون ڪيئن مان ڪٿان، لوڪ اڳيون لڄ تي اچي
 693 شوق شراب تي مٿي دي مستي، پر پر ڏيندا ڪيف ڪلال
 316 مانجه
 327 پهاڙي
 349 لوڙاڻو
 371 ڪٽونسو
 389 آسا

(ص)

- 20 صفائي قلب جي ثابت، يقين يار تي آڻيان
 179 صلي علي عليه وسلم، عربي سا ڏي گهر آيا
 58 شام ڪلياڻ
 138 جوڳ

(ط)

- 430 طالبين توحيد جو، صادق سمجهيو قصور
 257 بردو

(ظ)

- 30 ظمور و عشق جو ظاهر ڪيئي سالڪ سوين سمجهن
 36 ظاهر ذات صفات سمجهن، عين صورت حق آهي
 104 ظاهر باطن اٿن ظمور، ڏسو عشق وارا مشهور
 63 شام ڪلياڻ
 66 تلنگ
 100 تلنگ

(ع)

- 7 عجائب عشق وارن جون خطيبن جون سڻو خبرن
 37 عشق دا آوڻ تي ساڌاڻ، ڪيئا ظار ذات ظمور
 38 عشق صورت انسان آ، هر جاءِ ڏسڻ ۾ آيو آيو
 39 عشق دا آب حيات، پيريمغان دي دستون پيتم
 43 عشق تنهنجي جوا هو انصاف ڪريلا ۾ ڪالم ڪرايشي
 44 عشق مستدان اسباب سر سالڪن جي سونهن ٿا سهر
 61 عشق نه ڏيئي ٿو آرام غير اندر جو تنهنجي سک وڌو
 71 عمر اجائي ويجايم ڪيتر ڪي نه ڪي ڪم نه آيم
 77 عشق ويجاو حجاب هر طرحين ڏيڪان دلبر
 89 عمر گير غم دي نال وو ڪڏا ماهي مين نال ملي
 99 عهد ٿيو سي الله، احد سڏاڻ مشڪل ڏاڍي
 103 عشق بنان افراد عمر اجائي ملان چوڻو وڃائي
 108 عشق ٻڌايم وڏو وساه، الله منهنجي پيتر پاڻي آيو
 114 عشق اسان وٽ پليون پليون آئين، صفت پرين جي ڪر
 116 عجب مٿي گفتار سان، ٻولي ڪري بهڳڻ ٻڌم
 52 شام ڪلياڻ
 67 تلنگ
 67 تلنگ
 67 تلنگ
 70 تلنگ
 70 تلنگ
 79 تلنگ
 84 تلنگ
 87 تلنگ
 93 تلنگ
 98 تلنگ
 100 تلنگ
 102 تلنگ
 105 تلنگ
 106 تلنگ

- 119 عشق وارن جا وسن وٿاڻ قرب تنهنجو قائم هميشه 108 تلنگ
126 عشق اسرار جو، سر سالڪن کي پيو سماءُ 111 تلنگ
127 عشق دا باب بيان جنمن وٽ پڙهيا ڏيون هوڪا حال 112 جوگ
170 عشق ڏنر احوال دلبر جو لوڪ کون لڪايون 133 جوگ
171 عشق اندر ۾ ڪيمر اوطاقان عقل امالڪ ويو 134 جوگ
176 عشق نه ڄاڻن عام سمجھڻ آهي، مشڪل بازي 136 جوگ
178 عجب چمر رنگي سرتي تاج پايا 137 جوگ
184. عشق سندو علاج ڪنهن کون پڄان مون کي ڪونه ڏسي ٿو 140 جوگ
185 عشق هتون باري ڪٿي ڪٿي، عقل محروم ٿيو افراد 141 جوگ
223 عقل هي ڪوڙي بات، عقل انا الحق عين الايا 160 جوگ
324 عاشق اچي مون سان ڪيون نينهن جون نيون 205 پيروي
333 عاشق وڃن ٿا پري، قدر پري، لڪتا لنگهي پار پيا 210 پيروي
335 عجب ڏنر اسرار، دستون چڙي دي باز ڪهيندا 211 پيروي
340 عشق دانه انت بيان اوکي عمر نپايم 213 پيروي
361 عشق پرين جي ڏنر اوجاڳا، ڪيئن وهائيم اهي سور سپاڳا 224 پيروي
375 عشق سڙيندا غير پليستي تن ڪونه لڳڻ ۾ رمز حقيقي 230 پيروي
378 عمر گيمر افراد ڪوئي دلاسا يار نه ڏيندا 231 پيروي
401 عشق امانت عين حضور، سڄي مڪي آ 243 پيروي
427 عاشقن الله جي هروقت ۾ آحاضري 256 بردو
428 عشق جي آڙهه ۾ پڻو برهه جي انهي باهه ۾، لائقن لاچار هو 256 بردو
429 عشق عجب اسرار ڏنر، سوئي سخن سچا ڏنر 257 بردو
434 عشق وارن جي اندر ۾، درد جو هي شور آ 259 بردو
447 عمر گذاريم سڪندي ڪڏهن پرين مون وٽ ايندا 266 بردو
461 عشق جي آزار ۾، جي مرد ٿئين وڃ هٽين مري 274 بردو
464 عقل اچائي هي وو عمر وڃائي وو ميان 275 بردو
468 عجب گفتگو عشق جو، ڪيئن ٻڌي ڪنهن کي چوان 277 بردو
472 عيب منهنجا شل نه پڇن هن ته ملي، جون مندايون 278 بردو
496 عرشون زمين تي آيا، جنهن عربي نام سڏايا 293 پيلو
515 عشق بيهاريم چاڙهي ميدان سر ڏيئي ٿي بي سر بيشڪ 303 مانجهه
523 علم سچو ٿين معلوم، حرف پڙهيا ٿون هڪڙو 307 مانجهه
543 عمر مير مارن ڪان ماندي ناهين لائق تنهنجي منجهه شان 317 مانجهه
549 عشق جنهن جي گهر آيو، عطر ڪٿوري جا لڳي 320 مانجهه
553 عشق بنا چي اديون عمر اچائي وير 322 مانجهه
557 عمر بائن ڪان سدا، منهنجو ساهه سڪي 324 مانجهه

- 571 عشق اندر ڀر شور مڃايو، جانب ويو اٿم جاء ڪري 331 لوڙاڻو
572 عشق اندر ڀر آڙهه هاريو، سوز وڌم تن ساڙي 331 لوڙاڻو
573 عشق نعين ڪوئي اٽڪل بازي، سولي سر چڙهاوي 332 لوڙاڻو
593 عشق جا وڏيل اهي ٽڪري ٽوٽا 342 لوڙاڻو
611 عشق فڪر جي ذات ڏڪر جي، تانگ اندر ڀر لڳم تنوار 349 لوڙاڻو
620 عشق صورت انسان ڏلم آيم بشري برقعو پائي 353 لوڙاڻو
637 عشق آتش آعجاب، مرد ڳوليندو اچي 361 ڪئونسيو
646 عشق سندو انور، اڱڻ منهنجي تي آيو 365 ڪئونسيو
648 عشق جا آويڙڻا اچن ڪن ڏاڍا پيا ڪڙڪن 366 ڪئونسيو
654 عشق ڇهه آڱن منهنجي آيو سنڌ نه لڌم سورن جي 369 ڪئونسيو
689 عشق دا ناز سمي مين سجاتا، عوشوقان سرتي آيا هي 387 آسا
690 عشق ملامت سر بدنامي، يار اسان ڪونه ڇاڏيندا هي 387 آسا
691 عشق عجب انسان ڏلم رهبر راه راني دا 388 آسا
692 عشق جڏان ول باب پڙهايم درد اهو ڏک پاوڻ دا 388 آسا
696 عشق عجب اصاف ڪريندا، ڪوڙ خلاف تي عقل نعين 390 آسا
699 عشق آيا ميڏي سرتي زوري، ڪنهن نون سڻاوان اهو حال 392 آسا
720 عمر هي اجاڻي ويڃي ٿي وهائي، اٿي جاڳ جندڙي 402 صبحي

(غ)

- 618 غافل ڇڏ غفلت ڪي، ڪتن جي ڪر ڪارا لا 352 لوڙاڻو

(ف)

- 52 فيض ونڊايان ڪوئي ونن اچي هن ته اڏي تي پاڻ ڪڍڻ 74 تلنگ
84 فنا جي فڪر سان ڏلم عشق رهبر 90 تلنگ
582 فڪر فنا جي ڪڙم فاني جان جسم سارو تنهنجي 336 لوڙاڻو
586 فائدو جان فراق چڱو ٿي، ڪر نه وصال جي وائي 338 لوڙاڻو
628 فوج حسن دي ساڏي سر آئي، ماري ڇاڙهه ملڪ 356 لوڙاڻو

(ڪ)

- 2 ڪيئي ظاهر ظهور تو، هلي ڪيئن عشق سان اٽڪل 49 شام ڪلياڻ
6 ڪهڙي ڪيان ڳالهه هي ڪوڙي، پنهنجو مان پاڻ نٿو ڄاڻان 51 شام ڪلياڻ
23 ڪنهن سان سينو ڪهڙو ساهيون، جيئن ڪو سمجھي اوڻين 60 شام ڪلياڻ
25 ڪڏهن ملندي پرين مان سان، مٿي دل ڪي جياريان تو 61 شام ڪلياڻ
40 ڪشف ڪرامت بهون ملامت عشق ايعي ڪم نعين منيندا 68 تلنگ

- 53 ڪيو سالڪن هي سرفدا جيئري ويا جيڪي مري 75 تلنگ
73 ڪعبو ڪير مسجد وڏي پيشڪ بت پرستي ۾ ڏنل 85 تلنگ
81 ڪل نه پير ڪا گجھ جي ڇا منجھارئون ڇا تي پيس 89 تلنگ
109 ڪيئن نه وڃن ٿا ڪارونپار عاشق امالڪ ڪعب ڪاهيون 103 تلنگ
134 ڪهڙو حال ڏکن جو ٻڌايان پنهنجي ڪرمن ڏانھن ٿي 115 ضلو
141 ڪڍ ڪانگ پنھل ڪڏھن ايندو مون کي ڏيھ مبارڪ ڏيندو 119 ضلو
157 ڪير درد فراق فاني چند جان جسم هي قرباني 127 جوڳ
228 ڪر لا اله الا الله ڪر لا اله الا الله 162 ڪوهياري
238 ڪيچ وڃڻ جو پنڌ آهي پري 167 پيروي
275 ڪر حملا حسن حضور تي ظاهر عشق ظهور آيا 182 پيروي
276 ڪعبو منهنجي من ۾ مڪو آ دل ۾ ڏنل ڌيان ڌري نشر پري 182 پيروي
281 ڪر ترڪ طمع خود خوف رجا ٿي راضي اتي تقدير رضا 185 پيروي
285 ڪڍي غير اندر جو ساڙيان رکان وير نه ڪنھن سان پاڙيان 187 پيروي
288 ڪٿي ڄاڻڻ منهنجو ڄم ڇڏيم ڌرم 188 پيروي
290 ڪيئن اچي ڪاڏھن لڳي مستي حسن جي تاب جي 189 پيروي
300 ڪيئن هي ڪيچ ڪيچ مائيندي الا 194 پيروي
318 ڪيچن قول ڪيا ها پاڙيندا هي ڀارت 203 پيروي
321 ڪيچن سان قول ڪير ايئن چير 204 پيروي
342 ڪنھن لذت اتي اعتبار نھين شڪ صبر قدر آرام نھين 214 پيروي
353 ڪيون اچي گھور اهي ڪنيو مانڏي سور 220 پيروي
358 ڪوئي نا ڪيٽي انجام واعدا اڃ نا ڪنھندا 222 پيروي
360 ڪنھن سان ڪيان مان صحبت صلاح 223 پيروي
364 ڪا ڪيون ڪيچ ڏنل ڏي هوتن ڏي ڪا هلندي 225 پيروي
366 ڪنھن سان نه سليئندس پنهنجو پاڻ کي پليندس 226 پيروي
370 ڪاڏھن قلم لکيو هير ورسان ڪير 228 پيروي
380 ڪڏن اوسين ساڏي ڪولھ ورهائج سدا مين سيڏيسان 232 پيروي
399 ڪڏھن ملندو مانسان پرين سرتيون ڪا ڏيوم صلاح 242 پيروي
411 ڪر عشق کي امام ملڻ باجهون يار جي 248 پيروي
413 ڪري تتي ساڻ اندر وٺي پنھل وير ڏير 249 پيروي
421 ڪشف ڪرامت اها ٿي مفت ملامت 253 پيروي
442 ڪا ڪيون ڪوهيارو بهگڻ ٻارو ڇو محب ملو اٿم 265 پيروي
452 ڪيون نھن نشي آڇالا ڪ مون کي 269 پيروي
509 ڪهوڙي پڻيا ڪهو ڊر ڪهو گروڪي بات هي 300 مانجھ
510 ڪهو برھ ڪي بات جنس آپ سمايا هي 300 مانجھ

- 545 ڪرواهگرو هر نام باري عشق بنائي هي
318 مانجھ
551 ڪيان ڙي وگوهه ويئي، هي هي ڪين ڪيم
321 مانجھ
581 ڪريارالستي مسافر جيڙا ڪالء اهو تو ٿو ڪيو
336 لوڙاڻو
584 ڪالءا ڪون ٿو ڪانگ لوين، آيو سڄل جا ته سلام ڪئي
337 لوڙاڻو
588 ڪانه پنهل ڏنهن ورندي آيم، وڻهي ڪانگ اڏايان
339 لوڙاڻو
599 ڪيئن ميسيان مس تقدير جي، لکيو قلم قضا، جيڪا رب
344 لوڙاڻو
625 ڪل هاڻي ڪانه پوي ٿي ڪيئن ڪيان، ڏيئي ڏير وير سيج
355 لوڙاڻو
626 ڪهڙا سليان سڄڻ جا سورمان وير ونگ وجمي
355 لوڙاڻو
627 ڪڏهن مان سان پرچندين، تون ڪيئن ته مان سان پرچندين
356 لوڙاڻو
636 ڪرن عشاق ظهور و ظاهر، حسن تنهنجو هر رنگ هر هو
360 سارنگ
660 ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، وجمي دام دل کي ويو ڪسي
372 ڪئونسيو
666 ڪرڪي ڳنڍڻ جون ڳالهيون، يار چنڻ منجهه ڇا آهي
375 ڪئونسيو
675 ڪيون سوزمون صدي سسي، جيءَ جوش هر جيڪي جليا
380 ڪئونسيو
688 ڪوئي هوئي ميدان تي آوي، سورهر سردا بهادر نام
386 آسا
719 ڪنهنيندا نه ٿاڻا، فنا ڪا ٿڪاڻا
402 صبحوحي

(ڪ)

- 147 ڪاري چڙهي آيم ڏوڙا، ڳيمر پنهل تي پيمر وڇوڙا
122 ضلو
400 ڪلفي ظاهر باطل چهر ڏونعين ٿيا ذات صفات
242 پيروي
633 ڪوڙيا عشق تنبو طولان، آئي سامان جن کي
359 سورٿ

(گ)

- 15 گهي مجنون سرگدان، گهي اسرار رهبر هون
56 شام ڪلياڻ
199 گذري عمر تمام، لذت ناست منزل دي
148 جوڳ
455 گوناگون ويڪيجي، بيرنگ رنگ ماهي دا
271 برڊو
511 گرو جسي ڪانام، اسني رام ڪهايا هي
301 مانجھ
546 گرو گروگر ديو، مڻين ديڪيا هي اس شان هر
318 مانجھ

(ڳ)

- 70 ڳهي سڪندي عمر ساري نه پايه پيت منزل دي
83 تلنگ
195 ڳالهيون يار ٿي ڳايان، يار ٿي ڳايان، مان لوڪ سڻايان
146 جوڳ
390 ڳجمي راز چپيل کي ٿئي دل ڦٽيل تي
237 پيروي
670 ڳجميون پرين جون ڳالهيون جون اندر دل هر رهيون
377 ڪئونسيو
677 ڳالهيون ڳجميون سڄڻ، اوربان نه هي ڪنهن عام سان
381 ڪئونسيو

(گه)

- 3 گهوريان بن سيج سمع کي. کريان جند جان قرباني
137 گهر عشق سندو آباد دلم. هل هستيء جو پرياد دلم
182 گهت ذات قلب کماوندي. سچي عاشق جسم جلاوندي
50 شام کليان
117 ضلو
139 جوڳ

(ل)

- 10 لگو سي نينهن سان ناتو. کفر ناهي مسلماني
27 لامڪاني وسندا پيارا. ديدار دسان ديدن سان
110 لکيو لوح قلم ۾. منهنجي پنهل سان آهي
125 لوح قلم لکيو پاڙينديس پاڻ انگ ازل جو ٻاروچل ٻولي
169 لڳڙم شوق شتاب عشق اندر ۾ الانبو لايو
172 لڳر ناتوئي نينهن نپايان. سور ڪمڙا ڪنهن سان سلايان
201 لڳي آعشق جي تن کي تتوار. فڪر فنا جي ڪيڙم فاني
250 لڳي محبت ڪيو مستان مون کي
460 لون لون منجه تان لڳير باهر بره جي ڀلو
481 لڳا عشق ٿيم لاچار. درد اهو مين سڪڙا نه پايا
493 لڳيون لون لون اندر لوري جيئن جڳ ۾ جمڇن جموري
578 لک شڪر ڪيان مان سو سو پيرا. اڳڻ ٻاروچل آيو
615 لڌو اتم پير پنهل ڄام جو
680 لڙاٽ مٿون لوچي لڌو. پنهنجي پنهل جو پيچرو
722 لڳير رمز دل سان. وڌو سوز ساڙي
53 شام کليان
62 شام کليان
103 تلنگ
111 تلنگ
133 جوڳ
134 جوڳ
149 جوڳ
171 ڪوهياري
273 بردو
285 بلاولي
291 بلاولي
334 لوڙاڻو
350 لوڙاڻو
382 ڪئونسيو
403 صبحي

(م)

- 1 مٿاڻي ويس سو ذاتي. عجب انسان ۾ آيو
9 ملڻ محبوب جو مشڪل ڏجي سر عشق ۾ آئي
62 مان تي عشق اچي اثبات ٿيو. منهنجا حاسد پيا هاڻي ٿڪي
113 مٿي مار مستي آئي. سر عاشقان
131 مان ووڙي لهندس ونه وندر ۾. منهنجو پهڳڻ ٻاروچل
136 ميڪون رانجهن درد دکايا. اندر عشق الانبا لايو
140 ميڏا جاني ڪر نه جدائي رت ساوڻ دي ول آئي
143 ميڏا رانجهن راه نمائي. اتي ول ول پشيندا جماتڙيان
144 مين دست ڳڏا يار ماهي دا. ڪم وسر گيام ت دنيا ئي دا
159 ميڏا هجر فراق روحاني هي. دل الست ڪنون ارمني هي
161 موٽي خانگ گهٽ ۾ آيو. تنهن جو حورن هنڌ وڃايو
49 شام کليان
53 شام کليان
79 تلنگ
105 تلنگ
114 تلنگ
116 ضلو
118 ضلو
120 ضلو
120 ضلو
128 ضلو
129 ضلو

- 188 منهنجي سورن جي ڪا سنڀار، اها ڪل وو ڪان لڏائون 142 جوڳ
- 189 منهنجي اندر ۾ ڏک جو چاڪ 143 جوڳ
- 190 مان سان پرين رس نه ڀار، ورا ڪيون تنهنجا وڃن وڌن ٿا 143 جوڳ
- 193 مٺ مائٽ ڪٿم وسار، پنهنجي پرينءَ جو تڏهن تون ٿئين 145 جوڳ
- 197 مان ٿي ڪانگ اڏاڀان، ويڙهي منهنجي ورايندو 147 جوڳ
- 200 مٿين وو مٿين سيڙيان عشق اليندا، ڳڻي ته عقل دي تدبير 148 جوڳ
- 235 مون کي سور پرين جا ساڙن ٿا 166 ڪوهياري
- 240 مون سان ڪيچن پنهنجا قرب ڪيا 167 ڪوهياري
- 242 منهنجي ڪانه لڏائون سنڀار اديون، ڏيڻي ڏير وڃي غم 168 ڪوهياري
- 244 مان ڪيچ ويندس ڪيئن پنڌ ڪري 169 ڪوهياري
- 257 منهنجا مارو ملڪ مليو ۽ اولهه اديون اباڻا 174 ڪوهياري
- 261 مون کي پنهل نه نيو پنهنجي سان اديون 176 ڪوهياري
- 263 مون کي ڪيچ وڃڻ جي ڪل ڪانه پير 777 ڪوهياري
- 268 مون سان جاڙ ڪئي آهي جيڏيون جتن 178 ڪوهياري
- 270 مٿي بلوچن جي ذات هيا، رهي رت اديون مون ڪئون ڏير 179 ڪوهياري
- 308 ملي جيڏيون ڏيندم وڏايون، تنهنجون لالڻ لکين پلايون 198 ڀيري
- 314 مشڪل پوڻ پکي ۾، عشق مچايو اوهر 201 ڀيري
- 315 مٿان مون کي رڻ ۾ رلايو، هي هي ڪيون مان هلندس 201 ڀيري
- 323 منادمي واهه نهي وسيلو، چيا ڪنا ٿانگ روان 205 ڀيري
- 326 ملڪ مارن جو ٿم مليو پري، ڏسا سانگن کي منهنجو 206 ڀيري
- 339 مالڪ الملڪ مڪان، عاشقين ٻاجهون پيا ڪونه سڃاڻي 213 ڀيري
- 356 مان ته مٿي سان ڪير پرين پڄاڻيون 221 ڀيري
- 371 منهنجي ڪرمن ۾ ڪين لکيو هيم ورسان ڪيڙم وس 228 ڀيري
- 408 مان سان ڪيڻي وصال ڏٺو هيڻو منهنجو حال 246 ڀيري
- 418 منهن مارو ملڪ مليو ۾ مڪ سي وسن سمنجا الله 251 ڀيري
- 441 منهنجو پير اچي هڪ واري الڪ وار سدا دل ساري 263 ٻڌو
- 456 ملامت مرڪ مردن جي، اصل آعشق بدنامي 271 ٻڌو
- 458 منهنجو انگ ٻارو چل توهان، لوح کون لکيو هو 272 ٻڌو
- 476 منهنجو سدا گهر آيو سدا گهر آيو اديون وڻجارو 283 ٻلاولي
- 484 مين سڪندي ويڪان تخت هزاران 287 ٻلاولي
- 485 مين مٿي تي لوڪ دي مياڙي 287 ٻلاولي
- 487 منهنجو ٻاڻ پوڄ سان ڪون لڳم ڪوپهه 288 ٻلاولي
- 498 ماريان نينهن نغارا، بخت ڏتم اهو وارا 294 مانجهه
- 521 ملڪ سڄي ۾ مولا، جانب جون هن جموڪان 306 مانجهه

- 527 منمنجي اندر پر اديون، سچ ماتر جي پري
 534 مير عمر ماندي کي مهر پويشي ڏي موڪل
 537 ماڳ ويڃان مارن جي، ڪنڊيس ويندم رسي
 538 ماڳ ويڃان مارن جي، گهڙي هتي نه گهاريان
 540 ملڪ ملير مارن جو، سدا پيو شال وسي
 548 مان ڏي ڪيو جي خيال ڏسڻ سان نظر ٽيڙم
 556 ملي مارن جو ڳالهيون جي، پنمنجي سان جهلجن
 528 منمنجا اباڻا پٽ تي، پڪا پنوار اڏن
 570 مٽيس ڙي مان کون موت نه وسري، مان ساڃن سچ
 579 ماريس تنمنجي وير وڇوڙي، ٿڌم پاند پراڻان
 592 مڙين موجارو، آيو وڻجارو سرهوساڻ پري
 597 مان لوچي لڏو آ پنمنجو پاڻ پر، اوهان ڪين ڏٺو
 598 منمنجو لکيو لاهوتن سان لڳو، اها واه وڻي
 600 مان ڏٺو ڪوهيارو ڪيچ ڏٺي، پڪي عشق پير
 603 مان ته پير پيڻينديس پاڻ کان، اوسرتيون ڇڏي
 604 منمنجو لڳو آ عشق مولا سان، مرجان گلاڪن
 605 مان ته جهران جهمان پئي جوش پر
 607 منمنجو ڪاڙو اتر ڪيچ ڏي گهاريان ڪين گهڙي
 609 منمنجو آيم ٻاروچل گهر گهري، ڪنهن سان ڪين
 613 منمنجو چاهي ڪفر اسلام سان
 614 منمنجو انگ ٻاروچل هوت سان
 619 مست ڪري وڻين دل ڪسي وڻين
 624 منمنجو آيم ڪوهيارو ڪيچ کون، ووميان ڪري لوڏ
 629 مس مستي جي دل جو پٺو ته ڪتابي
 661 من فدا اي جان قربان، صد هزاران بار بار
 665 مان ڪيئن ڪيان ڪنهن کي چوان وڃي اوچتي اڪڙيون
 667 مرڪڻ فال نه مارين وويار، چشمان تير تفنگي
 673 مرض لادو آهي عشق جو، حاجت ناهي اڪسير جي
 676 منمنجو مارن سان لکي نينهن لايو
 702 مشڪل سمجهڻ صفات سر ذات اتيهي سمايو
 715 منمنجو سانول ڪيچ سڏايو، ڪالهه نه ڪوهت آيو

(ن)

- 16 نه هوتي دل ميري تسلي، ڪ ڪب ملسي سجن پيارا
93 ناز سجن جي سر تيون نينهن نوان ٿي ڪيا
138 نه ميين پير مرید سان هڪ ٻڙا، ميين تان پڇ لڳ
155 نه ميين شيعا نه ميين سني، نه ميين ڪافر نه ميين مسلم
174 ناز نعل جا اٿم نوان داغيل دل کي دام وڌائون
243 نه ڄاڻان ڪيئن ٿيندي ڪرڻي ڪانه پوي
266 ناهي اوري اديون ڪراچ ڪله جو
284 نفس عقل جون چننيم تناپان، وير وراڻي پاڻ ڏي واڳان
294 ناهي حاجت هوش عقل جي دلبر، تنهنجي عشق ڪير
381 ناهي مرد اهو آهي مادي، هڻن دنيا تي لافان بادي
410 نڪوئي داد نا فرياد، اول ڏوه پوءِ ثواب
415 ننڊ نيڻن کون وڻي حرام پڳي، مون کي واءِ وطن جي
451 ناز پرين جي نينهن جون مڻون آيم ڇه مياران
520 نازن سان ڪني نيڻ نهار، هوندس شال پرين تنهنجي
569 نينهن ڙو لاهم پاڻ سڃاڻم ڪير ديس انهي جو ديدار
651 ناهي اڄ ڪله لکيم ازل، ناز پري سان نينهن ڙو
653 نور پري جي رخ تي، زيب زينت زلف نهن
684 نام نيشان ساڏا پتا نه ڪوئي، آتم حوا ناچائي هون
687 نور پري دا رنگ نمونا، بره اها بازار لڳي
710 ناهي رکيل ڪونه ويچارو، ڏس نينهن هنيو آهي نارو

(و)

- 11 وڃن منزل يڪي ڪاهي، عاشقن جي اڳيون ڇا
13 وڃي ٿيس درد ۾ داخل، ڏلم درياه ٿو هوڙي
59 وڃي جيڪا ڪيچ ڏک ڏوري، پنهل مان کي مليو اوري
85 وفادار سڻو سدا پيو سڻائي، پئي جڳ وساري ڏلم
118 ويڙم شڪ گمان وچ ميدان صفائي جي منجه
146 وڃدا ڪوچ نغارا تينون ڪل نه ڪائي
150 وردن وظائف ٿيو ان نه قاضي، هووان مست مفتون
152 ويڙهي يار اسادي آي شل قدم مبارڪ پاوي
207 ويڙهيچن وڻان، ويهي پاڻ وسايو
208 وومان ويڙهيچا نه وساريان مون کي مارن جي آهي اڪبر
212 ونفخت ٺبه فرمان، سڻي اسلت آواز تي دل پئي
254 ويڙهي منهن مٿن جان، هي تون ستين سنجهي ٿي
- 54 شام ڪلياڻ
55 شام ڪلياڻ
78 تلنگ
91 تلنگ
107 تلنگ
121 ضلو
123 ضلو
124 ضلو
152 جوڳ
152 جوڳ
154 جوڳ
172 ڪوهياري

- 258 وروهي ڪيئن وساريان. منهنجي ٻاروچل سان ٻولي
271 وروڙي پنهنجو پاڻ ۾ لٽر. اچي ٻاجھ ٻاروچل
282 وٺي گذري جي ڪجهه ڪلهه. اڃ تي معل
289 وهه واهندو ڪن سنان. ڏوٿن ڌرم رکن ڌيان
297 وڃي ٻيهر ٻاروچل سان جانب. هيٺي ٿي هت حال
302 وڙن واريون توڙي هجن ڌاريون
309 وڏي عشق ڪير دل ڦارن
328 واهه وا علي جي اولاد جا. وڃايا خون آڻي هنڌ
330 وٺي مون کي ننڊ تان وڪوڙي. ساڻ سنجهي ڪٿي ويو
341 وسري ڌم نه ٿيو هڪڙا يار جدا
345 وڃي قيد زلف جونيشان ڪيئي
403 واهه ڇمرا يار ويڪيندي ني عشق عجب رنگ
407 وس نئين چلدا حجت نه هلندي
477 ويڙهي منهنجو آيو سونه پريو سرور
497 وهه ويس مٽاڻي. بشري برقعا پاڻي
501 وڏاشراف ڪميٽو ڪير. سمجهن عشق عقل جو ٿير
568 وڃي درد انهيءَ منجهه ٿيڻس داخل
639 وهه رندن جون رمزان سڄون
645 وسري ويسر اهي جڳ پئي. چند جان ۾ دلبر ڏنر
659 وسري نٿو ورمون پرين. سدا سهاڳن هجان شل
707 ول ول آون ياد سڄڻ ديان. گجهيان گجهيان ڳالهائين
713 وهه ڪي اس وطن ۾. اسرار تهر وڪايا
728 وهه فيض فياض شاهنشاهه علي
- 174 ڪوهياري
180 ڪوهياري
185 پيروي
189 پيروي
193 پيروي
195 پيروي
199 پيروي
207 پيروي
208 پيروي
214 پيروي
216 پيروي
244 پيروي
246 پيروي
283 بلاولي
293 پيلو
296 پيلو
329 لوڙاڻو
362 ڪئونسيو
365 ڪئونسيو
372 ڪئونسيو
396 آسا
399 آسا
406 توڙي

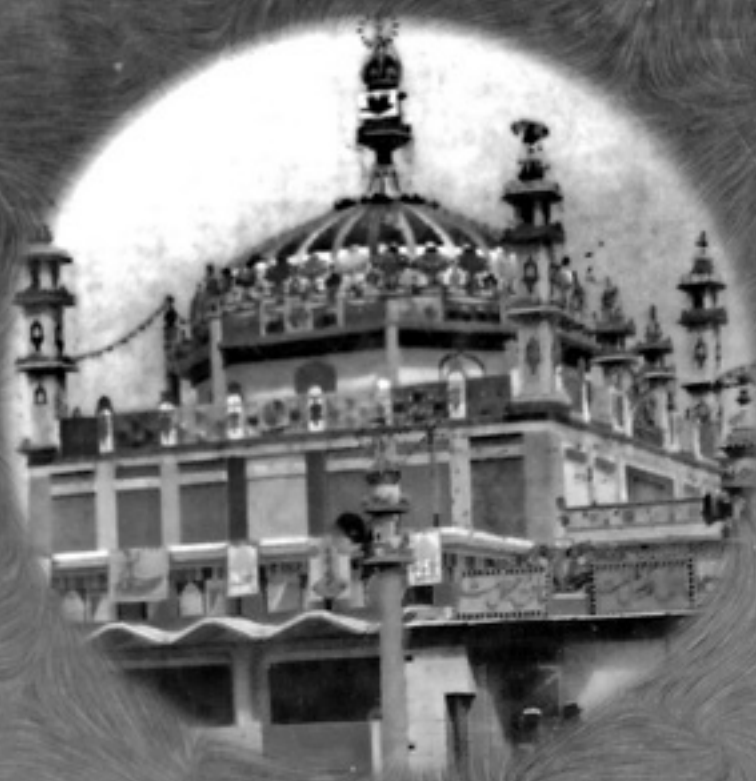
(هـ)

- 12 هجان هر دم ائين هيڪل حسن جي سير ۾ جل
18 هميشه عشق دا ماتر. نعين تان واندا هڪ
66 هرڪا هتي ٿي ها مان پري. هلي ڪيچ ڏي ڪا پندڙو
67 هيڪل هيل ڪندس هلڻ جا ڪيچ ويندس شل ڪاهيون
68 هر طرحين دا ايمو حال عشق ڪريندا خبران
128 هنيو نينمن نعرو طبل زور شاهي عقل ٿيو
132 هي توڪل گذر درويشن دا نه ڪوئي خطرا خواهش
224 هٿ ڪارم دل ٻارڙي ڇڏ بيهودي گفتار هي
232 هي هي درد بنان دانعان ڪير ڪري
- 54 شام ڪلياڻ
57 شام ڪلياڻ
81 تلنگ
82 تلنگ
83 تلنگ
112 تلنگ
114 تلنگ
160 جوڳ
164 ڪوهياري

ڪوهياري 166	236 هتري حال نه ڪنهن کي ٻڌائيندس
ڪوهياري 170	247 هن چوريءَ کي هتري چهر چڙي
پيروي 180	272 هي جهمان سڄوئي سينگار عجب
پيروي 183	278 هن ساهه کي سزا ڏيئي سڄ زهر جي پيئن وئي
پيروي 196	303 هت مان کي ڇا ڪان يار چڙيائون
پيروي 208	329 هي هي راه مسافر ماريا، اهو لکيولوح قلم
پيروي 212	338 هت مليندي ٿئي آن حيران
پيروي 234	383 هڪڙو دم نه خوشي جو ممجور ڏم
پيروي 249	414 هن درد جو دارون دوا، سڄ دوست جو ديدار آ
پيروي 251	417 هي ڪيئن نانءُ ڪميني قربان ٿي
پيروي 254	423 هڪ نانءُ تنهنجو اتم ياد ايا تنهنجي آشنائي
بردو 261	438 هت هتي هڪ يار جاني، ڏس عشق ۾ پاڻي ليو
بردو 1264	443 هي لڳي رمز اسان ڏي دل نال وو
بردو 1267	449 هوت ڏي هلڻ جي ڪيم اڳيون ڏکيو ڏونگر جون
بردو 270	453 هي مون کي شوق مولا جي ته فقير ڪيو
بردو 274	462 هڪ مرد واري مام سان صفات ۾ ثابت
بردو 276	466 هوت پنهل جو خان پنهل جواج ايندم ڪو پغام
بردو 279	471 هن ته مٺي جو پلو ماڳ تي ايندم پنهل واڳ
مانجه 305	519 هن مٺي جي ماڳ تي شل پيرو ڪين پيچن
پهاڙي 327	564 هر صنم کي دست، سي شراب پيامي
لوڙائو 340	590 هي هي سرتيون حال فقيري، ڏک جا ڏينهن گذاريان
لوڙائو 347	606 هوت چوي چواڻي پاڻ ٿو ڏسو پاڻ پچي
ڪئونسيو 383	682 هڪڙا حيرت حيران ڪيا، ٻڌا ٿا اٿن سرهي ونڱيون
آسا 399	714 هيڪل نه ٿي هلي پئي، عشق خيال ٿو اتاري
صبوحی 403	721 هتون دست ساق، پئڻ جامر جاڻي

(ي)

تلنگ 94	92 يار مثل سان منهنجو گجهيون گاهيون، ڪنهن سان نه
پيروي 241	397 يڪدم نه مڃڪون آرام هي، ڪران ياد دل سي دم
ڪئونسيو 368	652 يار سڄي تنهنجون ديدان، مشتاقن کي مارن.

روضو مبارک حضرت سید رکیل شاہ صوفی قادری
حضرت سید چیل شاہ صوفی قادری
درگاہ فتح پور شریف